İPEK ONGUN

Arkadaşlar Arasında

Bir Genç Kızın Gizli Defteri

2

86. BASKI

kitapyurdu.com

İPEK ONGUN

Arkadaşlar Arasında

Bir Genç Kızın Gizli Defteri

2

ARTEMİS YAYINLARI

YAYIN NO: 645

ARKADAŞLAR ARASINDA
BİR GENÇ KIZIN GİZLİ DEFTERİ 2
İpek Ongun

Editör: Alev Zeynep Şimşek
Kapak İllüstrasyonları: Betül Sayın
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu

82 - 83. Basım: Kasım 2021
33. Basım: Temmuz 2012

Önceki Baskılar
Epsilon Yayınevi: 13-32. Baskılar
Altın Kitaplar: 1-12. Baskılar

ISBN: 978 - 605 - 4560 - 85 - 1
Sertifika No: 43949

İPEK ONGUN © 1997

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Sevgili Güler ve İlhan Lütem'e.
Hayata gülerek bakabilen bu iki değerli
insana, yaşamım boyu bana verdikleri
destek, hoşgörü ve engin sevgi için
sonsuz teşekkürler...

15 Ocak, Pazartesi

Bu büyüklere hiç güvenilmez zaten! Hem de hiç!
Annemin bana yaptığına bakar mısınız! Bu satırları yazarken gözyaşlarımı tutamıyorum, çocuklar gibi zır zır ağlıyorum. Ama elimde değil.

Derdimi bir tek sana dökebilirim sevgili defterim. Şimdi gecenin on ikisi ve ben yine sana sığınıyorum. Gelelim beni yıkan habere...

Ankara'dan İstanbul'a taşınıyormuşuz. Artık İstanbul'da yaşayacakmışız. İyi mi...

Bugün annem hazretleri pürneşe eve geldi ve, "Serra, sana müthiş bir haberim var," dedi.

Ben de, Bayan İyiniyet, hemen gaza gelip, "Dinliyorum, hem de dört kulak," dedim.

"Gel şöyle otur karşıma da, rahat rahat anlatayım," derken gözleri ışıl ışıldı.

Pencerenin önündeki koltuklarımıza yerleşir yerleşmez başladı anlatmaya. "Müdür Bey konuşmak istediğini söyleyerek beni odasına çağırdı."

"Ne iş?"

"Sus Serra, cıvıklık yapma da dinle."

"Tamam, tamam. Özür diliyorum."

"Efendim, bankamız İstanbul'da, Etiler'de yeni bir şube açmaya karar vermiş.

"Kuruluş aşaması çok önemli olduğundan bu göreve dinamik, yetenekli, yaratıcı ama aynı zamanda da deneyimli biri gerekiyormuş. Son müdürler toplantısında bu konu görüşülürken, bizim müdürümüz beni düşünmüş ve önermiş. Tabii bu bir süre önce. Bugün, kendisine genel müdürlükten konuyla ilgili yazı gelmiş. Ve..."

Annem artık dayanamayıp ayağa fırladı, aynı Ayşegül gibi ellerini, kollarını sallayarak konuşmasını sürdürdü. "O yazıda tüm adaylar arasından annenizin seçildiği saygılarla bildiriliyormuş."

Annemi dinlerken, sanki yer ayağımın altından kaymaya başlamıştı... Bense öylece duruyordum...

Hiçbir şey yapmadan...

Yapamadan...

Çok garip bir duygu...

Annem ise keyifli keyifli anlatmasını sürdürdü.

"Düşün Serra düşün. İstanbul'da yeni açılacak bir şubeyi benim kurmamı istiyorlar." Elini göğsüne bastırarak sanki kendini bana takdim ediyordu. Sonra sözcüklerin üstüne basa basa devam etti. "Dinamik, yetenekli, yaratıcı, ama aynı zamanda deneyimli biri gerekiyor ve bu iş için onca aday arasından annenizi seçiyorlar, Serra Hanım. Nasıl? Müthiş değil mi?"

Hâlâ öylece dinliyordum. Bir yerlere sürüklendiğim duygusu giderek güçleniyordu.

Annemse odanın içinde hem dolaşıyor, hem anlatıyordu.

"İnanamıyorum! Aslında terfi bekliyordum ama İstanbul'un en seçkin semtlerinden Etiler şubesini kurmak ve oranın müdiresi olmak..."

Birden önümde durdu. "Üstelik bu, maaşımın da artacağı anlamına geliyor ki, laf aramızda, ikimizin de buna şiddetle ihtiyacı vardı, öyle değil mi küçükhanım?"

Öylece dinliyordum.

"Eee, bu başarılı kadını tebrik etmeyecek misin?" diye sordu annem heyecanını bir kenara bırakıp, geldiğinden beri dikkatini ilk kez benim üstüme yoğunlaştırarak.

Hemen sadede geldim.

"Yani artık İstanbul'da mı çalışacaksın?"

"Serra, iki saattir anlattıklarımı dinlemiyor muydun yoksa..."

"Peki, sen İstanbul'da çalışacaksın, biz nerede yaşayacağız?"

Yüzünde garip bir ifade belirmişti annemin, bana aklını kaçırmış biriymişim gibi bakıyordu. Usulca karşımdaki koltuğa ilişti, gözlerini gözlerime dikti ve "Tabii ki İstanbul'da yaşayacağız, Serracığım," diye alçak bir sesle yanıtladı beni.

"Yani Ankara'yı bırakıp gideceğiz, öyle mi?"

Bir an sessizlik oldu.

"Serracığım, sorun nedir? Güzel bir terfi almışım, maaşım artacak, daha büyük bir kentte yaşayacağız. Üstelik anneannenle deden de oradalar, artık ailemizle birlikte olacağız."

"Sorun şu ki, sen mutlusun, iyi güzel. Ben de senin için mutluyum. Başarın için gerçekten mutluyum ama ben ne olacağım? Benim hayatım ne olacak? Okulum, arkadaşlarım ne olacak?"

"Serra, lütfen bağırma."

Bağırdığımın farkında değildim ama işin açıkçası umurumda da değildi.

"İşte sorun bu," diye aynen devam ettim. "Ben ne olacağım? Benim hayatım ne olacak?"

"Lütfen Serra, lütfen sakin ol biraz. Evet, biliyorum, alıştığın yaşamdan ayrılmak zor. İnan, benim için de zor."

"Hayır efendim, senin için hiç de zor değil. Sen zaten hep buradan gitmeyi düşleyip duruyordun."

"O da nereden çıktı?"

"Defne teyzem ile telefonda konuşurken duydum seni. Yok buralarda çok anın varmış, yok bu anılarla dolu kentten uzaklaşmak istiyormuşsun. Hayatını sil baştan yapmak istiyormuşsun."

Sessizlik ince bir bulut gibi indi aramıza. Sonra annem, "Telefon konuşmalarımı dinlediğini bilmiyordum," dedi yavaşça. Kabahat yine benim olmuştu.

"Hayır efendim, dinlemiyordum. Aynı odadaydık ve sen konuşurken ben de ders çalışmaya gayret ediyordum, hemen beni suçlama."

"Tamam, özür dilerim," dedi annem ve kendini savunmaya koyuldu. "Duygusal bir anıma rastlamış, ben de bunları söylemiş olabilirim. Ama Ankara'dan nefret ediyor değilim, bu iş teklifini sırf buradan gitmek için kabul etmedim. Bu çok güzel bir fırsat ve ikimiz için de iyi olacak diye düşündüğümden kabul ettim. Bir de, ailemiz orada. Onlarla birlikte olmamızın iyi olacağını düşündüm."

"Bana hiç sormadın. Hani her şeye birlikte karar verecektik?"

"Serra, ne olur, işleri zorlaştırma. Böyle bir iş önerisi kolay kolay gelmez. Bu hem yükselmek, hem maaşın artması, hem de büyük bir kentte yaşamak demek."

"Sadece kendini düşünüyorsun. Beni hiç düşündüğün yok."

"Serra!"

"Sen bencil bir insansın, zaten öyle olmasaydı babamdan boşanmazdın."

Bu sözler ağzımdan çıktığı an, annemin yüzü bembeyaz oldu.

Oh, oh canıma değsin! İşte onu en zayıf yerinden vurarak intikamımı almıştım. Sen beni arkadaşlarımdan ve alıştığım hayattan koparır mısın, al işte, ben de böyle yaparım.

Yerimden fırlayıp odama koştum. Kapıyı çarparak kendimi yatağıma attım ve ağlamaya başladım.

Ne kadar ağladım, odamda kaç saat kaldım, hiç bilmiyorum. Yüzümü yıkamak için kalktığımda hava kararmıştı.

Kendimi ne kadar da kötü hissediyordum Tanrım. Aynada yüzüme baktığımda gözlerimin şişip ince bir çizgiye dönüşmüş olduğunu gördüm. Odam akşamın karanlığında koyu bir hüzne gömülmüştü. O neşeli, tatlı sığınağım artık bana veda ediyordu. Burada neler, neler yaşamıştım... Sonra aklıma Ayşegül, Yeşim ve sınıftakiler geldi, yine ağlamamak için bütün gücümle kendimi tuttum, çünkü artık gözlerim adamakıllı acıyordu.

Ev çok sessizdi. Genelde annem böyle durumlarda odama gelip benimle konuşur, ama bu kez her şey gibi o da yok olup gitmişti sanki. Biraz daha öylece oturdum. Canım ders çalışmak istemiyordu. Ayşegül'le telefonda bu konuyu konuşamazdım, başka şeylerden söz edecek halimse hiç yoktu.

İçimdeki sıkıntı giderek yoğunlaşıyordu. Acaba anneme haksızlık mı ettim, diye bir düşünce şimşek gibi geçti beynimden. Hayır, hayır; tam tersine o bana haksızlık etti, hayatımı hiç düşünmeden altüst etti. Ben söylediklerimde haklıydım.

İyi de... niye suçluluk hissediyorum? Üff, üff, hem yapar ederler, hem de kendimizi suçlu hissetmemize neden olurlar.

Belki de ona babamla ayrılmasının bencillik olduğunu söylememeliydim. Ama o anda öyle öfkeli ve üzüntülüydüm ki... Öte yandan, bu annemin en hassas olduğu, en üzüldüğü konu...

Ayrıca onun bencilliği nedeniyle de ayrılmadılar. Bunu ben de biliyorum ama bana danışmadan karar almasına öyle-

sine kızmıştım ki, sırf öç almak için, onu üzmek, onu yaralamak için söyledim bu sözleri. Ve o anda da bal gibi hoşuma gitti bu yaptığım.

Hele de o bembeyaz yüzünü ve üzüntü dolu gözlerle bana bakışını gördüğümde...

Oysa şimdi, ona yine kızgınım ama kendime bayıldığım da pek söylenemez. "Canavar ruhlu evlat" gibi hissediyorum kendimi.

Acaba şu anda ne yapıyor? Niye hiç sesi çıkmıyor? Uyudu mu acaba?

Yavaşça odamdan çıktım. Oturma odası karanlıktı. Sessiz, kedi adımlarıyla annemin yatak odasına doğru ilerledim. Kapının altından ışık sızıyordu, demek ki daha uyumamıştı. Ve yine parmaklarımın ucunda odama dönüp usulca kapıyı kapattım.

Hayat bazen ne kadar da zor... Kendi sorunlarımız yetmezmiş gibi, bir de büyükler sorun çıkarıyor, onların yüzünden zorluklar yaşıyoruz. Elimizden bir şey gelmiyor, sürüklenip gidiyoruz. Bunları dile getirince de kabahatli oluyoruz. Ondan sonra da al sana yakamızı bırakmayan o atılamaz satılamaz suçluluk duygusu...

Anneme söylediğim sözler aklıma geldikçe, içim büsbütün sıkılıyor. Keşke o laflar ağzımdan çıkmasaydı...

Artık yatmalıyım... Üstelik ders de çalışamadım. Acaba yarın için anneme bir mazeret kâğıdı yazdırsam mı? Ama bugün olanlardan sonra bunu ondan nasıl isterim. Üff, üff...

16 Ocak, Salı

Bugün de neler oldu neler...

Bir kere okul kapısında karşı karşıya geldiğimiz anda Ayşegül bir şeylerin ters gittiğini anladı ve, "Serra, iyi misin?.."

diye üstüme atladı. Sen misin bu soruyu soran, benim aptal musluklar aynen akmaya başlamaz mı...

Hemen koluma giren Ayşegül, bir yandan beni köşeye doğru çekerek, "Neler oluyor, Serra, anlatsana," diyor, bir yandan da, "Ay, bu kız beni öldürecek," diye kendi kendine söyleniyordu.

Sonunda hıçkırıklar arasında, "Buradan gidiyoruz," diyebildim.

"Nereye gidiyorsunuz? Serra, şunu doğru dürüst anlatsana."

Zihnimde uçuşan düşünceler beni öylesine bunaltıyordu ki... Bir kere ağladığım zaman hiç kimseye görünmek istemem. Çünkü gözyaşlarını, yüzünün tek bir kasını oynatmadan, inciler gibi akıtabilenlerden, kısaca zarif bir biçimde ağlayanlardan değilim ne yazık ki... Ben ağladığımda yüzüm eciş bücüş olur; ağzım burnuma karışır. Bu arada burnum da adeta gözlerimle yarış edercesine akar. Eh, böyle bir manzarayı okulun ortalık yerinde, hele de oğlanların bulunduğu bir yerde kim sergilemek ister.

Onun için hıçkırıklarımı içime çekmeye çalışarak, "Annem İstanbul'da bir iş kabul etti, Ankara'dan gidiyoruz," diyebildim.

"Amaaaan," diye feryadı bastı canım Ayşegül. Onun bu ilk A'sı yükselen, sonrası düşüşe geçen kendine özgü aman deyişini kimbilir ne kadar özleyeceğim.

Tam o sırada koşarak Yeşim geldi.

"Ne oluyor, Ayşegül?"

"Baksana, Serralar İstanbul'a taşınıyorlarmış."

"Ne..." Yeşim'in yüzü görülecek haldeydi. Çenesi göbeğine düştü derler ya, aynen öyle.

Derse girene kadar sınıftaki herkes durumu öğrenmişti. Toparlak Mehmet, Orhon, Cihan ve de Atasay hemen

etrafımı sarıp, "Gidiyormuşsun, Serra," dediler, yüzleri çok ciddi.

Evet, anlamında başımı salladım. Konuşursam yine ağlamaya başlarım diye korkuyordum.

"Kesin mi?" diye sordu Orhon.

Yine başımı salladım.

"Ne zaman?" Bunu soran da Cihan'dı.

"Bilmiyorum," dedim.

"Seni çok özleyeceğim, Serra," dedi Atasay. Evet, Atasay aynen böyle söyledi. Bir an için de olsa içimde bir mutluluk kıvılcımı çaktı. Eee, ne de olsa bir zamanlar beğenmiş olduğum bir erkekten böyle şeyler duymak hoş oluyor.

Hepsini, hatta Sıska Filiz'i bile ne kadar da özleyeceğim. Sınıfa en son giren, dolayısıyla olayı en son öğrenen kişi Filiz'di. Duyar duymaz koşup boynuma sarıldı.

"Serra, çok üzüldüm," deyip duruyordu.

Ben de ona sarıldım. Ne tuhaf, Filiz artık sinirime dokunmuyordu.

Toparlak'ın çok yemesi, Filiz'in aynanın önünden bu yana gelmemesi, Cihan'ın iddiacılığı, Orhon'un, "Ha, ha ha," diye avaz avaz gülmesi hep sinirime dokunmuştu. Oysa arkadaşlarımın bu ufak tefek kusurları ne kadar da önemsizmiş. Bütün bunların farkına varabilmek için onları yitirmem gerekiyormuş demek ki.

Bundan sonrası Ayşegül'ün reklam panosu gibi ortalarda dolanıp, herkese ama herkese benim gideceğimi haber vermesi ve her duyanın gelip ya bana sarılması ya da ne kadar üzüldüğünü söylemesiyle geçti. Öyle bir duygu yorgunluğu içindeydim ki, ara ara içimin kaymaya başladığını hissettim. Bayılacağım diye ödüm koptu, çünkü bu tam bir rezillik olurdu.

Öğle yemeğinden sonra kantinden bir çikolata almış yiyordum ki (sırf kendimi güçlü hissedeyim diye), hoparlörden

adımın anons edildiğini duydum. Derhâl müdüriyete gitmem söyleniyordu.

"Hayırdır," dedi Ayşegül.

"Bugünün gündemi sensin, Serra," diyerek güldü Yeşim. "Sabahtan beri herkes seni konuşuyor, şimdi de bu anons."

Çikolatamın son lokmasını ağzıma tıkıştırıp müdüriyet binasına koştum. Ne olabilirdi? İnşallah kötü bir şey değildir, diye dua ediyordum içimden. İlk kez böyle anonsla aranıyordum.

Nefes nefese içeri girdiğimde müdür yardımcısı Fatma Hanım, "Serra, sana İzmir'den bir telefon var, çok önemliymiş. Benim odamdan konuşabilirsin," diyerek telefonu işaret etti.

"Çok teşekkür ederim hocam," dedim. İzmir? Cüneyt? Teyzem? Sırma? İsimler birer soru işareti olmuş, kafamın içinde dönüp duruyorlardı. Allahım, herkes iyi olsun ne olur, diye içimden son kez dua edip ahizeyi elime aldım.

"Buyrun, ben Serra," dedim bir solukta.

"Serra, şükürler olsun, seni buldum," diyen Defne teyzemin yüksek tonlu sesi kulağımda yankılandı. Teyzem arkasından atlı kovalıyormuşçasına sözlerine devam etti.

"Ay, seni bulamayacağım diye ödüm koptu. Sabahtan beri arıyorum, yok derste çağıramayız, yok teneffüste bulamayız. Eee, sonunda tepem attı. Bana bakın, dedim, herhâlde İzmir'den sabah sohbeti yapmak için aramıyorum yeğenimi. Görüşmem gereken çok önemli bir konu var, derhâl çağırın Serra'yı. Nihayet jetonları düştü de seni anons ettirmeyi akıl edebildiler. Hey Yarabbi... Bunlar da idareci olacak..."

Teyzem böyle konuşmasını sürdürüyordu sürdürmesine de, ben renkten renge giriyordum, çünkü telefonun mikrofonu açıktı ve söylediği her sözcük odada gürül gürül yankılanıyordu. Hemen düğmeye basıp mikrofonu kapattım.

"Serra?"

"Efendim?"

"Beni duyuyor musun?"

"Evet, evet, dinliyorum, teyze."

"İyi," dedi ve devam etti. "Bak canım, annen çok üzgün. Anladığım kadarıyla bu taşınma işine çok tepki göstermişsin."

Suçlu yine bendim. Her zaman olduğu gibi.

Teyzem konuşmasını sürdürüyordu. "Okulundan, arkadaşlarından ayrılacağın için üzülüyormuşsun. Çok haklısın ama İstanbul'da da arkadaş edinecek, bir süre sonra yeni okulunu ve arkadaşlarını da şimdikiler kadar seveceksin."

"Hayır efendim, nereden biliyorsun seveceğimi," diye dayanamayıp, susma kararımı bozdum. "Ben buradaki gibi arkadaşları nerede bulacağım. Orada herkes kendi grubuyla, kendi arkadaşlarıyla olacak ve ben de sap gibi yapayalnız kalacağım. Hem okul belli bile değil, bu saatten sonra kim bilir hangi ucubik okula alacaklar beni. Belki hiçbir okul almayacak, ben de koca bir yılı kaybedeceğim."

"Saçmalama, Serra. Her yıl yüzlerce insan çeşitli nedenlerle okul değiştiriyor, kimse dışarıda kalmıyor. Herkes bir süre sonra yeni yaşamına alışıyor ve pekâlâ da mutlu oluyor."

"Hiç sanmıyorum," diye terslendim. Tuzu kuru insanların benim hesabıma böyle pembe tablolar çizmeleri beni sinir ediyor sinir. Tabii bunun adı da 'teselli' oluyor. Ve de hiç mi hiç işe yaramıyor.

"Serra, farkında mısın ki, senin bu tutumun nedeniyle annen belki de yaşamının en güzel teklifini reddedecek?"

Doğru mu duymuştum? Annem İstanbul'a gitmekten vaz mı geçiyordu? Aman Tanrım, ne harika olurdu, ne harika!

"Serra?"

"Efendim?"

"Ne dediğimi duydun mu? Daha doğrusu neler olacağını anladın mı?"

"Annem İstanbul'a gitmekten vaz mı geçiyor?" dedim, yüreğimde titrek bir umut ışığı...

Ama teyzem o zavallı, zayıf ve titrek ışığı haşin bir üflemeyle söndürdü.

"Hayır, Serra, annen vazgeçmiyor ama vazgeçerse bunu senin için yapacak. Yıllardır beklediği bu fırsatı sırf sen mutsuz olma diye yitirecek. Onunla dün konuştuk, çok mutsuzdu. Seni böyle üzgün görmeye dayanamayacağını, bu nedenle yarın müdürüyle konuşup İstanbul'a gidemeyeceğini söyleyerek, yerine başka birini seçmelerini isteyeceğini bana anlattı. Hem de ağlayarak." Teyzem bir an durdu. "İnan seni hiç ama hiç üzmek istemezdim, Serra, ama bunu bilmen gerektiğini düşündüm. Annen bunu senin için yapıyor. Peki, sen onun bu tür bir özveride bulunmasını ister misin?"

Şaşkındım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Doğrusu teyzem beni çok zor bir durumda bırakmıştı.

"Bilmem ki..." diye kekeledim.

"Bak canım, ne kadar şaşırdığının farkındayım. Sen şimdi söylediklerimi bir düşün."

"Annem müdürüyle ne zaman konuşacakmış, teyze?"

"Yarın konuşmaya kararlıydı ama ben yalvardım yakardım ve bunu bir hafta ertelemesi için ondan söz aldım. Şu birkaç gün daha düşün, sonra karar ver, dedim."

"İyi," diye bir söz fırlayıverdi ağzımdan.

"Haydi göreyim seni, Serra. Oturup düşününce bana hak vereceğine inanıyorum. Sonra da bu kararını annene söyle ki, kadıncağız rahat etsin." İçini çekti ve, "Öyle üzgün ki..." diye konuşmasını tamamladı.

İşte duygu sömürüsü diye ben buna derim.

"Canım benim, artık kapatmalıyım. Sizin o kıtık idareciler bu sefer de telefonda çok konuştum diye sinirlenirler."

"Peki, teyze."

"Haydi canım, seni çok öptüm," dedi ve telefon konuşmamız böylece sona erdi.

Fatma Hanım'la karşılaşmamak umuduyla kapıyı yavaşça açtım. Nerede bende o şans. Fatma Hanım kibar bir öfke sergileyen bakışlarla beni süzdü.

"Konuşma bitti sanırım, Serra."

"Evet efendim," dedim ve bir acele ekledim. "Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim, görevimiz," dedi yine abartılı bir nezaketle. Teyzemin o ilk sözlerini duyduğu apaçıktı. Ah teyze ah, sen bir okul telefonunda konuşuyorsun, azıcık dikkatli olsana...

Daha sonraki saatler tam bir azaptı. Kendi derdim ve suçluluk duygusu yetmezmiş gibi, bir de karar verme zorunluluğu binmişti sırtıma. Üff... üff...

Son dersten çıkış zili çalınca, ilk kez deliler gibi kapıya fırlamadığımın farkına vardım.

"Serra, dur, dur."

Saçları dalgalana dalgalana bana doğru koşuyordu dünyalar güzeli Selin ablam.

Yanıma geldiğinde soluk soluğaydı. "Ayşegül söyledi, gidiyormuşsun."

Yani bu Ayşegül de... Ne zaman bu kadar insana haber verebildi. Hayret bir şey!

"Ay canım, seni çok özleyeceğiz."

Artık bu, bardağı taşıran son damlaydı. Bütün günün duygusal yorgunluğu, arkadaşlarımın, benim o sevgili arkadaşlarımın tepkisi; teyzemin telefonu, karar verme zorunluluğu ve sonunda gerçek ablam olsa bu kadar sevebileceğim, beğendiğim, imrendiğim, onun gibi olmak istediğim Selin abla... Boynuna sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

O da bana sarılmış, bir yandan sırtımı okşuyor, bir yandan da, "Canım benim, canım benim," deyip duruyordu. Bir ara

başımı kaldırıp yüzüne baktım. Meğer o da ağlamıyor muymuş, yüzü ıpıslaktı. Haydi bende yine bir hüngürtü. Öbür arkadaşlar, Ayşegül filan, öylece orada kalakalmış, ağızları açık bizi seyrediyorlardı. Ve tabii Ayşegül'le Yeşim de ağlıyorlardı.

Tam bir ayin yapıyorduk anlayacağın. Derken Selin abla, "Millete rezil olduk, hadi tuvaletlere gidelim de yüzümüzü yıkayalım," dedi. Böylece heyet halinde tuvaletlere gittik, sıralanmış, yüzümüze soğuk sular çarpıyorduk ki, Ayşegül gülmeye başladı. Yeşim, "Ne oluyor?" deyince Ayşegül, "Şu halimize bak," dedi. Başımızı kaldırıp aynalara bakınca gerçekten çok komik bir görüntüyle karşılaştık.

Tam dört adet kız lavaboların başında yan yana durmuş, kıpkırmızı olmuş gözlerini ve burunlarını harıl harıl yıkamakla meşguller... Bu kez Yeşim de gülmeye başladı. Gülerken onu hıçkırık tuttu, bir yandan gülüyor, bir yandan hıçkırıyordu. Onun bu halini görünce ben de dayanamadım. Selin abla da katılınca, bu kez grup halinde kriz geçirdik. Güldük, güldük.

Sonunda gözlerinin yaşını elinin tersiyle silen Selin abla, "Ay, sinirlerimiz bozuldu," dedi. "Kendimizi toparlamamız gerek."

O sırada bizim minibüsün acayip kornası duyuldu. Israrlı ısrarlı çalıyordu. "Eyvah," dedim, "Sefer ağabey bu."

"Haydi bakalım," dedi Selin abla. "Hepimiz arabalara koşalım."

Bir yandan kapıya doğru hızlı adımlarla ilerlerken, bir yandan da (canım benim) acele acele beni teselli etmeye çalışıyordu.

"Bak Serracığım, sakın kendini üzme. Yeni yerler, yeni arkadaşlar demek. Hiç de göründüğü gibi kötü değildir. Ben de buraya ilk geldiğimde ne kadar üzülmüştüm."

"Selin abla, sen buraya başka yerden mi geldin?"

"Tabii. Babam İstanbul'da görevliydi, sonra buraya tayini çıktı."

"Benim durumum tam tersi desene," dedim.

"Evet, canım," diyerek elimi tuttu. "O zaman orta ikideydim ve sanki dünyanın sonu gibi gelmişti bu bana."

"Selin abla, ben de şu anda aynen öyle hissediyorum."

"Değil, inan bana, öyle değil," dedi Selin abla elimi sıkarak. "İlk günler biraz zordu ama yavaş yavaş ben onlara alıştım, onlar da bana yaklaştılar ve işte bugünlere geldik. Şimdi bu yıl son yılım ve buradaki arkadaşlarımdan ayrılacağım için çok üzülüyorum. Ama biliyorum ki, üniversitede de yeni arkadaşlarım olacak ve zamanla onları da seveceğim. Böyle bir olayı ilk kez yaşıyor olduğun için her şey sana bu kadar korkunç görünüyor." Tekrar elimi sıktı ve gülümseyerek gözlerimin içine baktı. "İnan bana," dedikten sonra sesini kalınlaştırıp büyükleri taklit ederek, "Tecrübe konuşuyor, evladım," deyip beni güldürmeye çalıştı.

"Allah muhabbetinizi daim etsin, bir şey dediğimiz yok ama artık Serra kardeşimiz gelse de biz de ufak ufak yola çıksak diyordum," diye bize seslenen Sefer ağabeyi daha fazla kızdırmaya gelmezdi. Selin ablayı bir kez daha öpüp minibüse bindim.

"Yani bir helalleşmeniz var ki," diye devam ediyordu Sefer ağabey, "gören de Fizan'a askere gidiyorsunuz sanır."

Minibüstekiler gülüşüyorlardı, hiç sesimi çıkarmadım. Ne konuşacak, ne açıklama yapacak, ne de kendimi savunacak halim vardı. Kafamın içi bomboştu.

Kendimi okul minibüsünün tekdüze sallantısına bıraktım.

Eve geldiğimde telefon çalıyordu. Bir koşu yetişip açtım, arayan Sırma'ydı.

"N'aber bebek?" diye seslendi.

"Sen misin, Sırma?"

"Hayır canım, karşınızda Madonna."

"Aman Sırma, saçmalama, zaten canım sıkkın."

"Evet, biliyorum, biliyorum. Kuşlar bana her şeyi anlattı."

"O kuşlar da iyi geveze hani..."

"Ne homurdanıyorsun?"

"Homurdanmıyorum Sırma, beni rahat bırak. "

"Ne bağırıyorsun, sağır değiliz herhâlde."

"İyi, iyi."

"Şuna bak. Biz kuzinimizin hatırını sormak için telefon ediyoruz, o ise şehirlerarası kavgalaşmayı yeğliyor."

"Tamam, tamam."

İkimiz de sustuk bir an, sonra dayanamayıp, "İçim sıkılıyor, Sırma, çok çok üzgünüm. Şu annemin yaptığına bir bakar mısın?" dedim.

"Ne yapmış annen, cancağızım?"

"Ne yapmışı var mı? Hiç bilmediğim bir kente taşınacağız. Kimbilir ne biçim bir okula gideceğim, orada hiç kimseyi tanımıyorum, arkadaşlarımdan ayrılacağım," diye bir solukta dertlerimi sıraladım.

"Ay, Filiz'den ayrılacağın için bu kadar üzüleceğini doğrusu hiç tahmin edemezdim."

"Sululuk yapma, Sırma. Tabii ki Ayşegül, Yeşim ve diğerlerinden söz ediyorum. Hoş artık Filiz de eskisi kadar sinirime dokunmuyor."

"Eee, tabii kızım. Öküz öldü, ortaklık bitti."

"Ne öküzü?"

"Aman Tanrım, sana da her şeyi kelime kelime açıklamak gerek. Atasay işi bitti, sen de artık Filiz'e aldırmıyorsun anlamında bir özdeyiş."

"Yani bu durumda Atasay öküz mü oluyor?" Kendimi tutamayıp gülmeye başladım.

"Hele şükür, köşeli jetonun düştü," dedi ve ekledi. "Hah şöyle gül biraz."

"Gülüyorum ama içim kan ağlıyor, Sırma."

"Aman sen de... Keşke senin yerinde olsam."

"Nedenmiş o?"

"Nedeni var mı kızım, İstanbul'a gidiyorsun, İstanbul'a... Büyük kent, artık bir dünya kenti orası. Sinemalar, tiyatrolar..."

"Sinemayla tiyatro Ankara'da da var," diye sözünü kestim.

"Çarşılar var," diye devam etti. "Hem de ne çarşılar, örneğin Akmerkez var. Hem biliyor musun, Akmerkez, Avrupa'nın en güzel çarşısı ödülünü aldı."

"Çok umurumdu," diye huysuzlanmaya devam ettim. "Hem nereden bileyim?"

"Gazete okusan bilirdin."

Bu kızla başa çıkılmaz.

"Ayrıca konserler var, caz festivalleri var, dünyanın en ünlü pop şarkıcıları hep İstanbul'a geliyor. Rumelihisarı konserleri var; gidersin Sezen Aksu'yu dinlersin. Kafeler, barlar var."

"İzin verdiler de, kafelere, barlara gidebildim."

"Canım o gün de gelecek, yaşımız biraz daha büyüdü mü izin verirler. Hem artık biz de gelir sizde kalırız, seninle birlikte İstanbul'un altını üstüne getiririz."

"Ne demezsin."

"Ay Serra, ne kadar da olumsuzsun. İşe biraz da olumlu yönünden baksan, ölürsün sanki."

Doğrusu İstanbul hakkında çizdiği bu tablo yavaş yavaş hoşuma gitmeye başlamıştı. Zayıf bir sesle, "Ya arkadaşlar?" diye sordum.

"Aman ne varmış arkadaşlarda, sen İzmir'e geldiğinde de kimseyi tanımıyorum diye surat edip duruyordun. Oysa şimdi Tümay, Zeynep, hatta Serpil'le bile arkadaş oldun ve onları pekâlâ da sevdin. Onlar da hep seni sorup duruyorlar. Hatta onlara bu yeni durumu anlattığımda, 'Oh, ne güzel, artık kısa

tatillerde İstanbul'da da gidecek bir yerimiz oldu,' diye sevindiler. Bak haberin olsun, bir gün hepimizi karşında görürsen hiç şaşırma."

"Haber ne de çabuk yayılıyor," dedim.

"Laf sokuşturma, Serra Hanım. Annem bana söyleyince, ben de bugün okulda onlara anlattım. Ne yani, devlet sırrı mı bu?" dedikten sonra devam etti. "Hem bir de Cüneyt var, öyle değil mi? Onu da burada tanıdın."

Ah, evet... Cüneyt... İçim ısınıverdi birden onun adını duyunca.

Kendimi tutamayıp sordum. "Ne yapıyor Cüneyt?"

"Ne yapacak, her görüştüğümüzde sözü ne yapıp yapıp sana getiriyor. Serra'dan bir haber var mı? Serra nasıl, diye."

"Ya..." Bayağı keyiflenmiştim. Biraz daha anlatmasını, Cüneyt'ten söz etmesini istiyordum. Şahsen ben saatlerce Cüneyt hakkında konuşabilirim. "Peki, benim hakkımda sana bir şeyler söyledi mi?"

"Ne söylemesini bekliyorsun ki?" dedi şımarık Sırma ama sonra gülerek, "Beni görünce hemen seni soruyor, hep senden söz ediyor. Yani çok ilgili, çok," diye ekledi.

Ay, ne kadar mutlu oldum. Sanki o an yaşamımın kara bulutları aralandı, parlak ve sıcacık bir ışık beni sarıp sarmalayıverdi.

"Siz birbirinizi aramıyor musunuz?" diye sordu Sırma.

"Arıyoruz ama çok sık değil. Telefon faturaları yüzünden azar yememek için seyrek konuşuyoruz."

"Zaten uzak mesafeli ilişkileri bu nedenle tutmam," dedi Sırma sanki ona fikrini soran varmış gibi... "Telefon faturası dedin de, ben artık kapatsam iyi olur. Kimbilir, yine kaç yazdı."

"Tamam Sırma, aradığın için çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil, bebek," dedi o rockçu tipleri taklit ederek, sonra da kendi neşeli sesine dönerek ekledi. "Haydi, kendini üzme."

"Üzme demesi kolay," diye mırıldandım.

"Aşacan bunları kızım, aşacan."

"Aman Sırma!"

"Hadi artık bu kez gerçekten kapatıyorum. Kendine iyi bak."

"Sen de," dedim ve telefonu kapattım.

Şu Sırma deli doludur ama insanın içini açar. Sorunlar karşısında öyle bir tutumu var ki... Nasıl anlatsam... Sanki o, elinde sapanıyla dünyaya meydan okuyan, dünyaya gülen bir çocuk... Çeşitli sorunları simgeleyen iri, karanlık bir devle karşılaşınca korkacağına gülerek sapanını geriyor, geriyor ve taşı fırlatıyor. Taş gidiyor, gidiyor ve devin tam alnında patlıyor. Dev paf diye dağılıp etrafa saçılıyor, en azından o ürkütücülüğünü yitiriyor. Ve Sırma'nın attığı taştan sonra, meğer bu dev de göründüğü kadar korkunç değilmiş, diyor insan. Onun sorunlara gülebilmesi bana, sorunların kafamda büyüttüğüm kadar da korkunç olmadığını gösteriyor. Bu çok önemli. Bunu dosyamın üstüne yazmalıyım ki, hep gözümün önünde olsun.

Örneğin, şöyle yazabilirim, "İnsan sorunlara gülebilirse, onların hiç de o kadar korkunç olmadığını görür." Altına da Filozof Serra diye bir imza attım mı, al sana ölümsüzlük...

Günün üçüncü telefonu odamda ders çalışmaya çabalarken geldi. (Yani bugünü telefon günü ilan etsem yeridir.)

Yavaşça kapım tıklatıldı ve annem, "Serra, telefon..." dedi.

Sırma'yla yaptığımız konuşmadan sonra hemen odama kapanmıştım, annemle karşılaşmayayım diye. Müziğimi de açmıştım, böyle zamanlarda müzik en büyük desteğim.

Yine kimbilir hangi tatsız nedenle aranıyorum diye düşünerek, "Efendim?" dedim, bıkkın.

"Keyfin yok galiba."

"Cüneyt," diye öyle bir çığlık atmışım ki...

"Aramama çok şaşmış bir halin var," dedi. Elinde ahize, güldüğünü görür gibiydim.

"Ne bileyim, bugün öyle bir gün ki... Gelen telefonlar da ona göreydi, yani berbatt!!"

"Biliyorum."

"Sen de mi? Haberin bu kadar hızlı yayılacağını söyleseler-di inanmazdım."

"Bana Sırma söyledi."

"Beni aramanı da Sırma mı söyledi?"

"Hayır, hayır, ben seni zaten arayacaktım. Akşamüstü Sır-ma telefon edip olanları anlatınca, hemen arayayım dedim."

"Sağ ol Cüneyt." Ohh, rahatlamıştım.

Sırma'nın zoruyla aramış olsaydı, ne kıymeti kalırdı bu te-lefonun...

"Serra, merak etme, biz seni İstanbul'da da yalnız bırak-mayız."

Hiçbir şey diyemedim, sanki boğazıma bir şey tıkanmıştı yine. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Aptallık yap-ma Serra, diyordum kendi kendime, olgun davran.

Cüneyt sıkıntımı anlamış olmalı ki, benden yanıt bekle-meden konuşmaya devam etti.

"Kızlar çok hevesliler, neredeyse şimdiden bavullarını top-layıp gelecekler."

Hâlâ susuyordum, konuşursam sesim çatlar diye ödüm kopuyordu.

"Tabii benim için fark etmez," diye devam etti Cüneyt. Nefesimi tutmuş, ne diyecek diye bekliyordum. "Ha Ankara, ha İstanbul, yeter ki sen ol orada."

O da sustu. İlk kez böyle konuşuyordu. Aramızdaki bu sessizlikte öyle yoğun bir duygusallık vardı ki, sanki kilomet-relerce uzakta değildik; tam tersine, ellerimizi uzatsak birbiri-mize dokunabilecektik.

"Peki. İstanbul'a gelebilecek misin?" diye sordum tüm cesaretimi toplayıp. Öyle ya, Ankara'da halası vardı. İstanbul'da da acaba kalabileceği birileri var mıydı?

"Gelmek için elimden geleni yapacağım, Serra," dedi. "Bir yolunu bulmaya çalışacağız artık." Sonra hafifçe öksürdü ve işi şakaya vurmaya çalışarak ekledi. "Eh, artık ben kapatsam iyi olur, yoksa annen, kızımı derslerinden alıkoyuyor, diye bana bozulabilir."

"Yok canım," dedim sırf konuşmuş olmak için.

"Bak Serra," dedi Cüneyt. "Kendini üzme, kendine dikkat et. Eminim İstanbul'da da her şey yolunda gidecektir."

"Bugünlerde de herkes beni teselli etmekle meşgul," dedim sanki durumumu önemsemiyormuşum gibi.

"Çünkü sen hepimiz için, özellikle de benim için çok değerlisin."

Az kaldı küçük dilimi yutacaktım. Cüneyt ise, bunları nasıl söyledim, dercesine, "Hadi Serra, yine görüşürüz," dedi ve telefonu çat diye kapattı.

Lay-lay-tralay-lay-lom!

Bir koşu odama gidip kapımı sıkıca kapattım. Bu anı kimsenin bozmasına izin veremezdim. Kendimi sırtüstü yatağıma attım ve tüm konuşmayı tekrar tekrar aklımdan geçirmeye başladım. O ne dedi, ben ne dedim hikâyesi.

Ne demişti?

"Ha Ankara, ha İstanbul. Yeter ki sen ol orada." Lay-lay-lom. Sonra ne demişti?

"Çünkü hepimiz için, özellikle de benim için çok değerlisin."

Son bölüme dikkat:

"Özellikle de benim için çok değerlisin."

Tatlı kurabiye yemişim gibi bir hoşluk vardı ağzımda. Bütün gün herkes bir sürü laf etmişti beni teselli etmek için

ama sadece Cüneyt'in araması ve sözleri bu işi başarabilmişti. Dünden bu yana ilk kez kendimi iyi hissediyordum.

Aman canım, İstanbul'a gitmekle herhâlde dünyanın sonu gelmeyecek. Cüneyt'le Sırma geldikten sonra pekâlâ da dayanabilirim. Değil mi ya... Sonra belki Tümay'la Zeynep de gelirler ve Sırma'nın dediği gibi hep birlikte İstanbul'un altını üstüne getiririz. Bakarsın, yeni okulda da karşıma iyi, tatlı tipler çıkmış. Belli mi olur.

Derin derin nefes aldım, yüreğimin üzerindeki ağırlık kalkmıştı sanki. Birden karnımın acıktığını hissettim ve mutfağa gitmek için yataktan fırladım. Ama zınk diye elim kapının tokmağında, kalakaldım. Ya annem? Ya annem müdürüyle konuştuysa ve işi geri çevirdiyse? Sırf benim yüzümden bu işi reddederse, belli etmese de eminim ömür boyu beni suçlayacak... Aslında onu kınayamam, kadıncağız yıllardır hak ettiği yere getirilmediğinden yakınıp duruyordu. Sonunda beklediği karşısına çıktı ama bu kez de nankör kızı ona engel oluyor. Annemi bencillikle suçlamam aklıma gelince, derin bir pişmanlık duygusu yine tüm benliğimi kapladı. Hele de boşanma işini karıştırmam... Üff, üff Serra, bazen ağzından çıkan lafı kulağın hiç duymuyor, ne vardı bunları söyleyecek. Üstelik söylediklerimin tek kelimesine de inanmıyorum, o anda sırf onu incitmek için söyledim. Nasıl bu kadar kötü olabildim, oysa kendimi iyi kalpli biri zannederdim. Şu "iyi kalpli" hanıma bir bakar mısınız?..

Geri gelip yatağımın üstüne çöktüm. İştahım, keyfim uçup gitmişti. Bir şeyler yapıp durumu düzeltmeliydim. Teyzem de zaten bu nedenle aramamış mıydı? Hem annemin gönlünü almalı, hem de benim yüzümden o çok istediği işten vazgeçmesine engel olmalıydım. Bunun tek yolu da gidip onunla konuşmaktı.

Tabii onca ettiğim laftan sonra gidip nasıl konuşacaksam...

Yok, yok yapamayacağım, bu akşam kalsın. Nasıl olsa teyzeme hafta sonuna kadar bekleyeceğine söz vermiş. Evet, karar verilmiştir. Bugün değil ama yarın annemle konuşacağım, ondan özür dileyip her şeyi yoluna koyacağım. Oh be, rahatladım.

Kararsızlık, iki arada kalmak kadar kötüsü yok. Kararımı verdim ya, içim rahatladı ve karnım yine acıktı. Yazmaktan da kolum koptu. Şimdi usulcacık gidip mutfaktan bir şeyler alıp odama geleceğim. Karnımı doyurduktan sonra da yeni aldığım kaseti koyup rahat rahat Cüneyt'i düşüneceğim. İnşallah yarın işler yolunda gider.

17 Ocak, Çarşamba

Annemle barıştık.

Hem de bugün değil, dün.

Gece yatağıma yattım ama uyumak ne mümkün, dön Allah dön.

Aslında çok uykum vardı ama içim o kadar gergindi ki, uyku gözlerimden aktığı halde bir türlü uyuyamıyordum. Sanki çelik bir ip beni uykudan uykusuzluğa çekiyordu.

Sonunda fırladım kalktım. "Ne olacaksa olsun, ben artık uyumak istiyorum," dedim. Gecenin sessizliğinde kendi sesim pek bir garip geldi. Arada sırada böyle kendi kendime konuşuyorum, acaba delilik alameti mi? Neyse, yavaşça odamdan çıktım ve ayaklarımın ucuna basa basa annemin kapısına geldim.

Hay Allah, odası kapkaranlıktı. Oysa her zaman gece yarılarına kadar okur. Öylece, yalınayak, kapısının önünde bir süre kararsız durdum. Onu uyandırmak, yarın sabah işe gideceği göz önüne alınırsa, ne derece doğru olurdu? Odama

doğru bir adım attım ama aklıma, yatakta uykusuzlukla boğuşmak gelince tekrar geri döndüm ve, "Yok," dedim kendi kendime. "Ne olursa olsun, bu iş bu gece çözümlenmeli."

Usulca kapısını açtım, yan yatmış uyuyordu. Zavallı anneciğim benim.

"Anne, uyan," dedim omzuna dokunarak. Şöyle bir kımıldadı.

"Anne, anne."

Sonunda uyanmıştı.

"Ne var? Sen misin Serra?"

"Evet, anneciğim, lütfen uyan," dedim, elim hâlâ omzunda. Başucundaki ışığı yaktı, hemen yatakta dikilip oturdu.

"Ne var? Hasta mısın, Serra?" Gözleri kuşku doluydu; hemen de panikler...

"Hayır, hayır, çok iyiyim. Sadece... sadece seninle konuşmak istiyorum."

Eliyle saçlarını geriye ittikten sonra yastığını arkasına yerleştirip, "Otur yanıma da anlat," dedi, meraklı bakışlarla.

"Şey... anneciğim çok özür dilerim," dedim çabucak. Ardından da hazır cesaret bulmuşken, "O kadar üzgünüm ki, bir türlü uyuyamıyorum, oysa çok uykum var. Barışalım da sen de rahat et, ben de..." deyiverdim bir çırpıda. Ellerim titriyordu.

Annem bir kahkaha attı. "Desene uyuyabilmek için barışmayı öneriyorsun, öyle mi?"

"Hayır, hayır," diye telaşla bu kez de o kadar da bencil olmadığımı anlatmaya çalıştım. Yani bazen öyle konuşuyorum ki, anlatmak istediğim nerede, söylediklerim nerede...

Annem uzanıp beni kucakladı.

"Biliyorum canım, ne demek istediğini biliyorum. Sana sadece takılıyordum."

Ohh, annemin kucağında olmak ne güzeldi. Ben de ona sarıldım, başımı yumuşacık kaygan geceliğinin içine göm-

düm. O ise saçlarımı okşuyor, "Canım benim," diye mırıldanıyordu.

"Anne," dedim, başımı kaldırıp.

"Efendim?"

İşte en zor bölüm gelip çatmıştı.

"Sana bencil dediğim için beni bağışla. Aslında hiç de öyle düşünmüyorum. Özellikle de şu boşanma işinde..."

"Şşşş..." diye beni susturmaya çalıştı annem. "Hepsi geride kaldı bunların."

"Yok, yok, bırak söyleyeyim."

"Peki, anlat bakalım."

Onun işi hafife alır tavrı, güler yüzü beni rahatlatmıştı.

"Niye öyle konuştum, hiç anlamıyorum. Boşanma işinde senin elinden geleni yaptığını biliyorum. Sonra şu yeni iş teklifi... Bu çok güzel bir şey, kim olsa sevinirdi. Orada da sana haksızlık ettim. İnan, söylediklerim için çok pişmanım, bunu bilmeni, istiyorum."

"Canım benim," diye beni bir kez daha kucakladı annem. Sonra da, "Haydi gel, yatağa yanıma gir, seninle şöyle rahat rahat konuşalım," dedi.

Hemen yanına hopladım, yan yana uzanıp konuşmaya başladık. "Bak Serracığım, seni çok iyi anlıyorum. Senin yaşında bu tür ayrılıklar insanı çok sarsar. Alıştığın düzenin, arkadaşların... Ayrıca sen şu gencecik yaşına karşın ailede bir boşanma yaşadın."

Gözlerim yanmaya başladı, bu boşanma işine bir türlü alışamayacağım galiba. Annem devam ediyordu.

"Ne büyük bir şoktu senin için. Ama benim aslan kızım, bu işin üstesinden geldi. Seninle yeni yaşamımıza yeni yeni alışıyorduk ki, yine bir değişim yaşamak zorunda kalıyorsun. Doğal olarak tepki gösterdin. Olan bu. Sen kötü bir şey yapmadın, sadece duygularını dile getirdin."

"Ne getiriş ama..." diye sözünü kestim.

"İşte ben de seninle bu konuda konuşmak istiyorum."

Ne hakkında konuşmak istediğini pek anlayamamıştım; onun için susup dinlemeyi yeğledim.

"İnsan düşünmeden konuşunca ya da öfkesine kapıldığında söylemek istediğinden başka şeyler çıkıyor ağzından ve bu sözler yanlış hedeflere varıp ilişkileri zedeliyor." Elimi tuttu, gözlerimin içine bakarak, "Sakın seni eleştiriyorum sanma," dedi. "Bizlere öğretilmediği için çok bedel ödediğimiz hataları sen de yapmayasın, acı çekmeyesin diye anlatıyorum bunları. Anlaştık mı?"

Başımı sallamakla yetindim.

"Sen bana bencilsin derken, gerçekten öyle mi düşünüyordun?"

"Hayır, hayır."

"Peki, öyleyse niye o sözleri söyledin?"

"O anda sana çok kızmıştım da ondan."

"Hah, işte, ben de bunu demek istiyorum. Eğer sen o anda, anne sana çok kızgınım, çünkü tüm düzenim bozulacak, deseydin, hem haklı olacak, hem beni boşu boşuna kırmayacak, hem de gerçek duygularını yansıtmış olacaktın. Oysa gerçek duygularını bir kenara bırakıp beni suçlamakla, hem beni kırdın, hem de kendini haksız duruma düşürdün, sonra da bir sürü üzüntü çektin. En önemlisi de aramızdaki iletişimi koparttın."

Öylece dinliyordum. Annem bir an düşündükten sonra, "Babanla ayrılmamızın nedenlerinden biri de bir türlü karşılıklı oturup konuşamamızdı," dedi. "Ya bağırışıyorduk ya da susuyorduk. Oysa öfkemize yenilip bağırışacağımıza ya da küsüp susacağımıza, birbirimizi suçlamadan, duygu ve düşüncelerimizi birbirimize sakin sakin anlatabilseydik, yani konuşabilseydik, eminim her şey çok daha başka olur-

du. Onun için, benim tatlı kızım, konuşmadan önce düşün, konuşurken düşün ve olayı saptırmamaya özen göster. Bunu ne kadar erken öğrenirsen, o kadar iyi, çünkü yaşamının her döneminde insanlarla ilişki içinde olacaksın. Öğrenci olarak, genç iş kadını, eş ve anne olarak değişik ilişkiler içinde olacaksın. O ilişkilerin yürümesini sağlayacak tek yol ise konuşmaktır. Ama düşünerek konuşmakla, sapla samanı birbirinden ayırarak konuşmakla olur bu. Pek çok sorunu, konuşmasını bilirsek çözebiliriz."

Annem sustu, gözleri dalmıştı. Kendi yaşamını düşünür gibi bir hali vardı.

"Ama," dedim. "İnsan kızınca mantıklı olamıyor ki..."

"Evet, çok haklısın," diyerek güldü annem. "Ama en azından bunun böyle olması gerektiğini bilirsen, bir dahaki sefere en azından başarmaya çalışırsın ve bir gün gelir başarırsın da."

Birden gözü başucundaki saate ilişti. "Ama Allahım, saat ikiyi yirmi geçiyor, yarın ikimiz de perişan bir halde olacağız."

"Anne?"

"Efendim canım?"

"Bu gece koynunda uyuyabilir miyim?"

"Elbette, hemen koş yastığını getir, birlikte bir güzel uyku çekelim."

"Anne?"

"Efendim?"

"Bir parça kek yiyebilir miyim? Karnım çok acıktı."

"Ömürsün Serra," diyerek bana güldü, ama arkamdan da, "bir dilim de bana getir!" diye seslenmeyi ihmal etmedi.

İşte böylece annemle barıştık. Ona İstanbul'a gitmeye hazır olduğumu, bu nedenle kararından vazgeçmemesini, işi kabul etmesini söyledim. Şu anda kendimi müthiş olgun hissediyorum.

27 Ocak, Cumartesi

Evimizde son gecemiz ve ben bomboş bir odada yazıyorum bu satırları. Son on gün tam bir çılgınlık yaşadık. Annem okuldan geri kalmayayım diye, taşınma ve yerleşme faslımızın yarıyıl tatiline denk düşmesi için elinden geleni yaptı... Böylece benim hasretle beklediğim yarıyıl tatili de gümbürdeyip gitti. Hem yeni bir okula alışmak, hem de evde yerleşme, çalışmalarımı olumsuz etkilermiş. Onun için tatilde hemen yerleşmeliymişiz ki, ben ikinci döneme rahat bir ortamda başlayabileymişim.

Yaptığımız barış konuşmasından sonra annem bir düğmeye bastı ve bütün dünya bizim için koşmaya başladı. Anneannemler ve annemin okul arkadaşları, yani "kızlar" (annem bilmem kaç yaşındaki koca kadınlara "kızlar" demiyor mu, gülmekten yerlere yatmak geliyor içimden) kolları sıvayıp, bize ev ve bana okul bulmak için büyük bir uğraş içine girdiler.

İlk günler pek bir ses çıkmayınca, annem biraz sabırsızlanmaya başladı. Kâh, "Kış vakti ev bulmak kolay mı, hele de istediğim semtte," diye söyleniyor, kâh, "Dur bakalım ne olacak senin bu okul işin," diye meraklanıp duruyordu.

Tabii babaanneme yaptığımız ziyaretler de işi kolaylaştırmak şöyle dursun, iyice moralimizin bozulmasına neden oluyordu. Örneğin, bir akşamüzeri ona uğramıştık. Annem bir ara içeri gittiğinde, babaannem parmağını ıslatıp tahta sehpaya sürerek, "Nah şuraya yazıyorum, Serra, bu işin sonu yok. Birkaç aya kalmaz, kuyruğunu kıstırıp geri döner annen," dedi.

"Niye öyle söylüyorsun, babaanne, anneme çok güzel bir iş teklifi yaptılar. Hem İstanbul güzel kent, daha ne olsun," dedim.

Şu hale bak, hiç istemediğim bir şeyi savunma durumunda kalmıştım. Ama bu kadar da bozgunculuk olmaz, hem ne demek "kuyruğunu kıstırmak." Benim annem köpek mi? Koskoca, yaşlı başlı kadına yakıştı mı böyle konuşmak. Bir de biz gençleri beğenmezler, saygısız diye.

Aynı gün eve döndüğümüzde annem, "Serra, haydi babanı ara, ona da söyleyelim, bu iş bitsin," dedi.

"Önce sen ara, anne. Ben senden sonra konuşurum."

"Olur mu canım, senin araman daha uygun. Sonra da ben alır, gerekli bilgiyi veririm."

"Önce sen."

"Hayır, sen."

Sonunda doğal olarak annemin dediği oldu ve babamı ben aradım. Hatır sorduktan sonra da bomba haberimizi patlattım. Tabii o da çok şaşırdı ve ayrıntıları öğrenmek için annemle konuşmak istediğini söyledi. "Gitmeden mutlaka görüşelim, Serra," dedi.

"Tabii babacığım," dedim ve hemen ahizeyi anneme verdim.

Annem, ayrıldığından bu yana babamla konuşurken takındığı havalı tavrına büründü hemen. İster istemez, ne konuşacaklar, diye kulak kesildim.

"Yaa, evet, gerçekten aniden oldu."

"Teşekkür ederim, doğrusu bu kadar büyük bir terfi beklemiyordum. Maaş mı? Ah evet, tabii ki o da şimdi aldığımdan çok, çok farklı."

Ah anne ah, çocuk gibi nasıl da nispet yapıyor.

"Serra için de çok iyi olacak. İstanbul gibi bir kentin kültür açısından vereceği pek çok şey var. Okul mu? Hiç endişe edecek bir durum yok. Annem ve benim kızlar seferber oldular, eksik olmasınlar, okulun belirlenmesi an meselesi."

Vay, vay. Dur bakalım ne olacak senin bu okul işi, diye ovunan o değil sanki.

Birden sesi sertleşti, yüzü asıldı.

"Tabii ki annemlerin yanında olmak için gitmiyorum İstanbul'a. Mesleğim açısından büyük bir ilerleme diye gidiyorum. Çemişkezek'te de olsa giderdim."

Sonra, "Evet, evet... Ev Boğaz'da olsun istiyorum, arkadaşlar bakıyorlar. Hem işime yakın olur, hem de bilirsin ben Boğaz'ı, çok severim. Ayrıca, ev kiramın önemli bir bölümünü de ödüyorlar. Eh, o zaman da dilediğim yerde ev tutabilirim," dedi yine son derece havalı...

"Tamam, Serra'yı gönderirim... Tamam, iyi akşamlar," diyerek telefonu kapattı. Sonra da, "Mor oldu mor," diye yerinde zıplamaz mı...

"Anne!" dedim.

Beni umursamadan, büyük bir keyifle ıslık çalarak mutfağa yürüdü gitti. Ve yemeğimizi hazırladığı sürece bu ıslık sesi kesilmedi.

Şu son konuşmadan edindiğim izlenim o ki, bizimkiler annemin bana anlattığı anlamda ko-nu-şa-maz-lar. Peki, bana böyle güzel akıllar veriyor da, kendisi neden söylediklerini uygulamıyor? Anlayan beri gelsin.

Derken peş peşe haberler gelmeye başladı. Anneannem bize Arnavutköy'de bir ev bulmuş, annem telefonda ıcığını cıcığını sorduktan sonra, "Harika, harika," dedi ve ev tutuldu.

Derken annemin arkadaşı Zühal teyze aradı. O da beni Tarabya'da bir okula yazdırdığını anneme (bana değil) müjdeledi.

Annem göklere uçuyordu.

"İstanbul gibi bir kentte işine, evine, okula yakın olmak ne kadar, ne kadar önemli bilemezsin, Serra. Yoksa ömrün yollarda geçiyor. Benim bir arkadaşım var; kızcağız üç vasıtayla evinden işine gidiyor. Tam üç vasıta..."

Sorunları çözümlediği için mutlu, coşmuş, konuşuyordu da konuşuyordu. Başım tuttu, kendimi odama zor attım.

Ondan sonra da taşımacılık şirketleriyle görüşmeler, eşyaların paketlenmesi, telefonlar, telefonlar... Ve geldik bugüne. Şu anda evimizde, üstünde yattığımız yataklarla karton kutulardan başka bir şey yok.

Dün okuldaki en zor günümdü. Vedalaşmak meğer ne kadar zormuş. Herkes bana o kadar iyi davrandı ki, yüreğim büsbütün parçalandı. Öğretmenlerimden her biri ayrı bir öğütle vedalaştı benimle.

Vildan Hoca, "Sakın yazılarını ihmal etme. Oradaki edebiyat koluyla temasa geç ve okul dergisinde yayınlanan yazılarını mutlaka bize postala," dedi.

"Bakalım edebiyat koluna girebilir miyim," dedim.

"Moral bozukluğu yok, Serra. Ben eminim sen o okulda da çok başarılı olacaksın," dedikten sonra bana mis kokulu bir öpücük vererek sarıldı.

Ah, Vildan Hoca gibisi nereden bulunur.

Turhan Hoca, "Haydi göreyim seni, yüzümüzü ağart oralarda. Ne de olsa seni biz yetiştirdik," dedi.

Tarihçi Nevzat Hoca, "İstanbul'a gittin diye bizi unutmak yok haa, ara sıra neler oluyor, haberdar et," dedi.

Sefer ağabey ise beni İstanbul'un tehlikelerine karşı uyardı. "Serra, büyük kent kızlar için tuzaklarla doludur, dikkatli ol." Sefer ağabey fazlaca yerli film izliyor anlaşılan.

Selin abla ve Özge ağabeyle ayrılışımız epey dokunaklı oldu. Ben yine ağlamaya başlayınca Selin abla, "Yapma böyle, Serra. Hem belki sınavları kazanınca ben de İstanbul'a geleceğim, o zaman seninle buluşuruz," deyince gözlerimi sildim.

"Sahi mi, Selin abla?" dedim.

"Tabii canım," dedi. "Ben de gurbetçi olacağıma göre seninle buluşur, birbirimize destek oluruz."

Özge ağabey bu tür sahnelerden hoşlanmadığını belirtircesine, "Amma da duygusalsınız, gören de sonsuza dek görüşmeyeceksiniz sanır," deyince, Selin abla, "Susar mısın sen," diye onu bir güzel payladı.

Özge ağabey, "Baksana kız ne kadar üzgün. Bu konuşmaları daha fazla uzatıp onu büsbütün kedere boğmanın ne âlemi var," dedikten sonra bana dönerek, "sen bakma bunlara. Her şey yolunda gidecek, merak etme," dedi ve o da bana sarıldı. Ah, ah, ben nerede bulurum böyle insanları...

Bugünün güzelliğiyse, arkadaşlarımın bana yaptıkları sürpriz ziyaretti.

Karton kutuların arasında oturmuş, akşamın alaca karanlığında arpacık kumrusu gibi düşünürken kapı çaldı.

"Kapıya bakar mısın, Serra?" diye seslendi annem. O sırada giysilerimizi valizlere doldurmakla meşguldü.

Kapıyı açtım ki, ne göreyim. Bizimkiler tam takım karşımdalar. Orhon, Cihan, Burak, Mehmet, Filiz, Atasay, Yeşim ve tabii ki Ayşegül. "Sürpriz!" diye bağırıştılar.

Ayşegül'ün elinde kocaman bir pasta kutusu, içeri daldılar.

"Oturacak yer yok," diye kekeledim.

Şöyle bir etrafına bakınan Ayşegül, "Karton kutular var ya," dedi ve herkes kendine bir yer bulup, yerleşti. Kimi yere, kimi sağlam görünen karton kutuların üstüne.

Ayşegül elindeki kutuyu açtı, içinde çeşit çeşit kurabiyeler, çörekler vardı. Akıllı kız peçete de getirmiş. O sırada annem, "Kim geldi?" diyerek odaya girip bizimkileri görünce çok şaşırdı ve gerçekten mutlu oldu. Genelde böyle baskınlar onu pek mutlu etmez de...

"Ne iyi ettiniz de geldiniz çocuklar. Biz de öyle oturmuş, saatlerin geçmesini bekliyorduk," dedi gülümseyerek ve ekledi. "Size hemen bir çay koyayım."

"Zahmet etmeyin," dedi Yeşim.

"Yok, yok siz keyfinize bakın."

Az sonra çaylarımızı içerek yiyeceklere gömüldük. Herkes neşeliydi ya da neşeli görünmeye çalışıyordu.

Derken Ayşegül, "Sana bir de armağanımız var," dedi. Elinde pembe kurdeleyle bağlanmış, minicik bir kutu tutuyordu.

"Aramızda para toplayıp, sana bizleri anımsaman için küçük bir armağan aldık," dedi Filiz. "Ay, çocuklar..." diyebildim sadece. "Aç, aç," diye bağırıştı oğlanlar.

Titreyen parmaklarımla, minik kutuyu açtım. İçinden bir yüzük çıktı. Kehribar taşlı, gümüş bir yüzüktü bu.

"Sana uğur getirmesi dileğiyle," dedi Yeşim.

Hemen parmağıma taktım ve yüzüğü öpüp, "Eminim en zor anlarımda yardımcı olacak," dedim. "Hiç ama hiç parmağımdan çıkarmayacağım."

Oğlanlar sırıtıyorlardı, kızların ise gözleri dolmuştu.

"Çok, çok teşekkür ederim," dedim, kendimi tutmaya çalışarak. Atasay, "İçindeki notu da oku," dedi.

Minik kutunun içinde bir de küçük kâğıt vardı, alıp okudum. "Nerede olursan ol bizden kurtulamazsın," yazılı bu kâğıdı hepsi imzalamışlardı.

Eh, bu noktada artık kendimi tutamadım ve gözyaşlarım akmaya başladı.

"Haydi bakalım, ayin başlıyor," dedi Orhon, çünkü Yeşim, Ayşegül ve Filiz de gizlice gözlerini siliyorlardı.

"Ne oluyorsunuz yahu," dedi, o kocaman sesiyle Cihan.

Bu sefer hepimiz gülmeye başladık. Sonunda gitmek için kalktılar, teker teker hepsiyle öpüşüp vedalaştım. Annem de geldi, o da arkadaşlarımı öptü. "Çocuklar, İstanbul'a geleniniz olursa, bilin ki evimizin kapısı sizlere daima açık." Aslan annem.

Ayrılırken Atasay gözlerimin içine bakarak, "Seni çok özleyeceğiz, Serra," dedi.

Geçmiş ola beyim, geçmiş ola. Ama yine de kibar bir tavırla, "Ben de sizleri," dedim. Kıh, kıh, kıh.

Ayşegül'le tekrar tekrar birbirimize sarıldık ve ilk fırsatta mektup yazacağımıza dair söz verdik.

İşte böylece. Ankara'daki son günümü yaşadım. Arkadaşlarımla, o sevgili arkadaşlarımla vedalaştım. Kimbilir, gelecekte beni neler bekliyor. Korkmamalıyım, güçlü olmalıyım.

Hem artık bana yardımcı olacak uğurlu bir yüzüğüm var, onu parmağımdan hiç mi hiç çıkarmayacağım. Elveda sevgili odam. Elveda Ankara.

4 Şubat, Pazar

Şu anda denize bakan odamda oturmuş, bu satırları yazıyorum.

Yeni evimizde...

Taşındık ve yerleştik. Onca işi bu iki sözcükle özetliyorum ama meğer ne zor işmiş.

Eşyaların eve getirileceği gün, annemle biz de yoldaydık ve taşımacılardan önce eve varabildik. Yeni evimiz Arnavutköy'de, denize bakan, iki katlı, eski püskü bir ev. Annemin bu kadar ayıla bayıla tuttuğu evi görünce şaşırmadım desem yalan olur.

"Anne," dedim. "Ama bu ev çok eski."

"Ah, siz gençler," dedi annem. "İlle de apartman olacak, beton yığını olacak. Oysa bak bu ne kadar güzel bir ev. Eski ama tamir edilmiş, ne güzel bembeyaz boyanmış.

Böyle evler artık yok. Neyse ki bazı insanlar geçmişe, tarihe, kültüre değer veriyorlar da, bunları alıp restore ediyorlar."

"Ne demek restore etmek?"

"Aslına uygun olarak tamir etmek demek. Bunlar eski İstanbul evleri. Şu tavanların yüksekliğine bak; odalar ne kadar

ferah. Ya bu ahşap kapılar, pirinç kapı tokmakları... Bak bak, şu Boğaz manzarasına bak."

"İyi de bu evi nasıl ısıtacağız?"

"Aman Serra, radyatörleri görmüyor musun?"

Annem oradan oraya koşturuyor, o koşturdukça yerler tahta olduğundan gıcır gıcır diye ses çıkarıyordu.

"Yerler tahta," diye feryat ettim.

"Evet, apartman çocuğu, yerler ahşap parke. Ne kadar güzel Tanrım, hep böyle bir evde oturmak istemişimdir."

Şu annemin çok garip zevkleri vardır, derim de kimse inanmaz. Alt katta yemek odası, oturma odası ve mutfak var. Üst kata dönerek yükselen bir merdivenle çıkılıyor. "Şu merdivenlerin güzelliğine bak..." diyordu annem.

Hey Allahım, sen bana sabır ver.

Üst katta üç yatak odası ve iki banyo, bir de merdivenin çıktığı yerde minicik bir hol var.

Annem, "Hangi odayı istiyorsan, senin," dedi çok cömert pozlarla.

"Bak anne, en güzelini seçerim sonra..."

"Seç canım seç. En güzel odanın senin olmasını istiyorum."

Eh, günah benden gitti, diyerek ben de denize bakan odayı seçtim. Gerçi anneminki de deniz görüyor ama benimki sanki denizin üstünde. Üçüncü yatak odasında ise konuklarımız kalacaklar.

Odalar çok büyük değil ama manzara gerçekten muhteşem. İki köprüyü de görüyor, hele de geceleri apayrı bir güzellik sergilendiğini itiraf etmeliyim. Köprüler pırıl pırıl, karşı tarafta Kuleli Lisesi ışıklar içinde, turistleri Boğaz'da bir aşağı bir yukarı gezdiren tur teknelerinin küçük ampullerden oluşan ışıltısı da işin içine girince, seyrine doyum olmuyor. Annemin Boğaz diye tutturduğu kadar varmış meğer.

Evimizi, anneannem ve ekibinin yardımıyla yerleştirdik. Anneannem yerleşme süresinde onların evinde kalmamızı önererek, "Bütün gün uğraşacaksınız, hiç olmazsa akşam temiz bir evde yemeğinizi yer, uyur, dinlenirsiniz," dedi ama annemin keçi inadı tutmuştu bir kere. Öyle yaparsak işler ağır yürürmüş, hemen eve girersek, mecburiyetten çabucak yerleşirmişiz. Ne mantık! Anneannem ne dediyse onu ikna edemedi, sonunda, "Pekâlâ madem öyle istiyorsun," diyerek anlamlı biçimde içini çekti ve ekledi. "Bari yemek yapıp getireyim de hiç olmazsa yemek işiyle uğraşmayın."

"A bak bu çok iyi olur, anneciğim," dedi annem, nasıl olduysa.

Böylece güzel beslenmemize karşın ilk birkaç gün sefilleri oynadık. Giysiler valizlerde, valizler yerlerde, her yerde kutular, kutular... Bir diş fırçasını bulmak için bilmem kaç kutu karıştırıp, sonra da bilmem kaç kutunun üzerinden atlayarak banyoya gitmek gerekiyordu. Sonunda bu karabasan gibi yaşam, bir gün her şeyin birdenbire yerini buluvermesiyle sona erdi.

Ah, Allaha şükür, normal bir ev düzenine sonunda kavuşmuştuk. Laf aramızda, evimiz pek güzel oldu. Annemin bu işlere hem aklı hem de eli yatkındır.

Sanırım bu evde en çok mutfağı seveceğim. Mutfağımız bayağı büyük ve neredeyse tüm duvarı kaplayan kocaman penceresi arka bahçeye bakıyor. Evet, bu evin minicik bir arka bahçesi ve o bahçede de kocaman bir ağacı var. Gerçi şu anda dalları kupkuru ama dost tıkırtılarla cama her dokunuşunda hoş geldiniz diyor sanki bize. Annem o güzelim pencerenin önüne bir masayla dört iskemle yerleştirdi. Kahvaltılarımızı, yemeklerimizi burada yiyecekmişiz. Yemek odasını misafir gelince kullanacakmışız ki, bence harika fikir. Ankara'daki evde bir sofra kurmak için mutfakla yemek odası arasında mekik

dokumam gerekiyordu, oysa burada sofrayı kurmak ne kolay olacak. Ve o büyük pencere ve pencereden görünen ağacı düşünecek olursak, yemek yemek de pek bir zevkli olacak.

"Anne, ne ağacı bu?" diye sordum o ulu ağacı ilk gördüğümde.

"Ne harika, değil mi, Serra? Ben de ilk gördüğümde vuruldum ona, üstelik sanki evimizin içinde. Bir de bahardaki çiçekli halini düşün. Sonra filizlenen yemyeşil minicik yaprakçıklar, sonbahardaysa sararmış, kızarmış yapraklar..."

"Anne, ne ağacı diye sormuştum."

"Haa, evet," dedi rüyadan uyanırcasına. "Kiraz ağacıymış."

Demek artık bizim de bir kiraz ağacımız var. Hoş bir duygu. Evet, bu mutfağı sevdim. Orada, o pencerenin önünde oturulur, ders çalışılır, kitap okunur. Ve kiraz ağacıyla sohbet edilir...

Kendi odamı da ben yerleştirdim. Dost kitaplarım kitaplıktaki yerlerini aldılar. Yastıklarım, posterlerim, her şey eskisi gibi. Annem ise, pencere içlerine koyacağı saksıların peşinde. Sardunyalar dikecekmiş ve hepsinin pembe renkli sakız sardunya olması gerekiyormuş. Böylece evin bembeyaz dış görünümüyle "hoş bir uyum" gerçekleşecekmiş. Oyuncaklarıyla oynayan bir kız çocuğu gibi mutlu, oradan oraya koşturuyor. Tabii ben de buna seviniyorum. Onu mutlu görmek, beni de mutlu ediyor. Bir de şu yeni okul ve yeni arkadaşlarla ilgili kuşkularım olmasa...

6 Şubat, Salı

"Ay, inanmıyorum! Ay, inanmıyorum!" diye bağırıp duruyormuşum.

Nasıl bağırmam... Nasıl bağırmam...

Kapı çaldı, yine annem meşguldü, benim merdivenlerden paldır küldür inip kapıyı açmam gerekti.

Bir de kapıyı açtım ki... Ne göreyim?

Karşımda Sırma, Tümay ve Zeynep!

Ve böylece ben, orada durup ne onları içeri buyur ediyormuşum, ne bir şey, sadece ve sadece, "Ay inanmıyorum! Ay, inanmıyorum!" diyormuşum.

Sonunda Sırma, "Plak takıldı galiba, Serra," dedi de kendime gelip açık ağzımı kapatabildim, sonra da sırayla hepsinin boynuna sarıldım.

O sırada annem de yetişmişti, bizim kızlar bu kez de anneme sarıldılar. Bir yandan gülüyor, bir yandan da, "Nasıl becerdik ama..." filan gibi laflar ediyorlardı.

Bir işler dönüyordu galiba, ama ne?

Neyse, bağırış çığırış içeri girdiler de arkalarından kapıyı kapatabildim.

Sırma bir koşu minik alt katımızı dolaşıverdi. "Ah teyzeciğim, rüya gibi bir ev bu," diyordu da başka bir şey demiyordu. Yağcı n'olacak. Hep birlikte oturma odasına yerleştik.

Sırma bana dönerek, "Ne sürpriz ama..." dedi.

"Ne demezsin." Hâlâ şaşkındım. "Peki, nerden geldi aklınıza böyle bir şey yapmak?"

Sırma ayağa kalktı ve sunucular gibi eliyle annemi göstererek, "Ve şimdi sizlere olayın kahramanını takdim edeyim, baylar, bayanlar," dedi.

Anneme döndüm. "Birileri lütfen bana neler olup bittiğini anlatabilir mi?" Karşımda oluşmuş bu cephe artık sinirime dokunmaya başlamıştı.

"Serracığım, bu benim sana teşekkürüm," dedi annem. "Bana o kadar yardımcı oldun, anlayışlı davrandın ki... Yarıyıl tatilinin ziyan olup gitmesine bile katlandın. Ben de tatil bitmeden birkaç güzel gün geçiresin diye Sırma'yı, Tümay'ı

ve Zeynep'i bize yatıya davet ettim. Aileleri de, eksik olmasınlar, izin verdiler. Ve işte buradalar." Vay, vay, vay! Bak sen şu anneme.

"Yerleşmek için o kadar acele etmenin nedeni bu muydu?"

Başını evet anlamında salladı annem. "Hemen yerleşmezsek, yarıyıl tatili bitecekti. Oysa ben senin yeni okuluna, sevgili arkadaşlarınla güzel günler geçirip güç kazandıktan sonra başlamanı istiyordum."

"Anneciğim, sen bir harikasın," dedim.

Gerçekten de onları görmek bile keyfimin yerine gelmesini sağlamıştı.

"Haydi bakalım, sizler odanıza yerleşin, ben de yemeği hazırlayayım," dedi annem.

Biz konuşa gülüşe merdivenlerden çıkarken, mutfaktan bize bakan annemi fark ettim. Gözleri bendeydi ve beni her mutlu gördüğünde olduğu gibi yüzü aydınlanıvermişti. Canım anneciğim, beni mutlu etmek için ne kadar da uğraşıyor. Ben de mutlu olmak için elimden geleni yapacağım, sırf o sevinsin diye.

Evet, ne diyordum. Önce onları odalarına götürdüm. Üçü de yeni evimizi inceliyor ve her bir köşede annemin ilginç düzenlemelerini gördükçe, "Ne güzel," diye bağrışıyor, "Bak Zeynep", "Bak Tümay," diye birbirlerine gösteriyorlardı.

Hımm, demek evimiz eski püskü olmasına karşın güzeldi, daha doğrusu değişikti. Annemle gurur duydum o anda. Arkadaşlarımın bunca beğenisi koltuklarımı kabartmamıştı dersem yalan olur.

Sırma benimle koyun koyuna yatacak, neyse ki yatağım büyük, bir buçuk kişilik dediklerinden. Tümay'la Zeynep ise konuk odamızda kalacaklar.

Tümay'ın boyu daha da uzamıştı sanki. Üstelik saçları da omuzlarına değiyordu.

"Tümay," dedim. "Saçlarını uzatmışsın."

"Evet, yüzme antrenmanlarında arkadan bir lastikle toplayıveriyorum, kolaylık oluyor. Geri kalan zamanda da öylece bırakıyorum, bir değişiklik olsun diye.'"

"Büyüyor, ablası, büyüyor," dedi hınzır Sırma, "Artık hayatın sadece spor, yüzme, antrenmandan ibaret olmadığını anlıyor ve saçına başına da ilgi gösteriyor."

"Saçmalama, Sırma," dedi Tümay. "Uzun saçın idaresi daha kolay. İstedin mi toplayıveriyorsun olup bitiyor," dedikten sonra da söylendi. "Saçına başına özen göstermekmiş..."

Zeynep değişmemişti. Aynı boy ve benim gibi ne yazık ki aynı kilodaydı, yani kibar deyimle, hâlâ "topluca"ydı. Ama o iri gözleri yine fıldır fıldırdı. Çeşme'den bu yana tek değişiklik, ağzındaki meşhur sakızının olmamasıydı.

Dayanamadım, "Sakız çiğnemiyorsun, Zeynep," dedim.

Sırma yine, "Büyüyor, ablası, o da büyüyor," deyince, hem Tümay, hem Zeynep ellerine geçirdikleri yastıkları onun kafasına fırlattılar.

Eh, doğrusunu söylemek gerekirse, Sırma da bunu hak etmişti. Daha sonra herkes harıl harıl yerleşmeye koyuldu. Gecelikler, diş fırçaları, terlikler ortaya çıktı, giysiler dolaplara asıldı.

Ay, ne kadar seviniyordum. Gece yatısına gitmeye de bayılırım, gece yatısına bana gelinmesine de... Derken armağanlar çıktı ortaya. Sevgili arkadaşlarım elleri boş gelmemişlerdi. Ne de olsa nazik kızlar onlar.

Zeynep büyük bir kutu çikolata, Tümay elişi küçük bir örtü, Sırma ise bana bir çift halka küpe, anneme bir eşarp getirmişti.

Küpelerim çok tatlıydı. Halkaların ucunda minik birer göz boncuğu vardı. Aşağı indiğimizde anneme armağanlarını verdiler, annem onlara teşekkür ettikten sonra çikolata ku-

tusunu açtı ve hemen bizlere birer tane ikram etti. Değişik şekillerde, ağzınıza layık şapırt çikolatalar...

Sonra örtüyü eline alıp, "Ne kadar güzel," dedi annem ve hemen salonu incelemeye başladı. Gözüne kestirdiği küçük sehpanın üzerindekileri bir çabuk kaldırdı, özenle örtüyü serdi ve kaldırdığı ıvır zıvırları örtünün üstüne yeniden yerleştirdi. Geriye çekildi, başını yana eğerek yeni düzenlemeye baktı ve, "Evet, oraya çok yakıştı," diye mırıldandı. Sonra bizimkilere dönüp, "Hediyeler için çok çok teşekkürler çocuklar," dedikten sonra ellerini çırparak, "Haydi bakalım sofra hazır, yemekler de fırında. Ben bu akşam annemlere gideceğim, onun için sizlere Serra hizmet edecek," dedi.

"Bizimle yemeyecek misin, teyze?" diye soran Sırma'ya annem ne dese beğenirsiniz...

"Bu ilk gecenizde baş başa kaynatmanızın daha eğlenceli olacağını düşündüm. Hem ben de annemlere, evin işleri nedeniyle gidememiştim. Bu da benim için iyi bir fırsat." Boynuna Sırma'nın getirdiği eşarbı bağlayıp, "Evet, küçükhanımlar, sizlere iyi eğlenceler, sonra görüşürüz," diyerek çıkıp gitti, aslan annem. Ne kadar anlayışlı olurlarsa olsunlar, yine de evde büyükler olunca insan o denli rahat olamıyor.

Tümay, "Karnım zil çalıyor," deyince, hepimiz mutfağa geçtik.

Annem mutfaktaki masanın üstüne mavi beyaz çiçekli Amerikan servisleri koymuştu, dört adet.

Beyaz tabaklar ve tabakların üzerinde güzel bir biçimde katlanmış aynı renk ve desende peçeteler, masanın ortasında, içine pembe beyaz kasımpatları yerleştirilmiş beyaz bir vazo, vazonun iki yanındaysa minik kâselerin içinde, alevi göz kırparcasına iki yana sallanarak pırıldayan mumlar vardı.

"Ay, ne hoş bir sofra düzenlemesi," dedi Sırma. O böyle şeylere bayılır.

Tümay'la Zeynep de beğenmişlerdi ama onlar daha çok yemekle ilgileniyorlardı. Sonunda Zeynep dayanamayıp, "Yemekte ne var, Serra?" dedi. Sırma ona ters ters baktıysa da, Zeynep'i ben çok iyi anlıyorum. Karnı acıkmış kızın, zorla değil ya...

Tezgâhın üstünde kocaman bir salata kâsesi, yanında da bir kayık tabakta ayva tatlısı duruyordu. "Fırında lazanya var," dedim.

Üçü de büyük bir coşkuyla, "Yaşasın," diye bağırıştılar.

"Yanında annemin kış salatası, o da yemek gibi bir şey zaten ve ayva tatlısı..."

"Haydi, haydi, ne bekliyoruz," dedi Tümay.

Ben elime fırın eldivenini geçirmeye çalışırken yere düşürdüm. "Sakar şey, n'olacak," dedi Sırma ve beni bir kenara itip eldivenleri eline geçirdi. Oh, canıma minnet.

Lazanyayı fırından özenle çıkardı, nihalenin üstüne koyarken, "Çocuklar yemeğimizi buradan alalım da, sofranın güzelliğini bozmayalım," dedi.

Tümay'la Zeynep, yemeğimizi yiyelim de nereye koyarsan koy, dercesine gözlerini o erimiş peynirler içindeki enfes lazanyaya dikmiş, bakıyorlardı.

Sırma hepimize kocaman birer dilim keserek servisi yaptı, bizler de yanına salata aldık ve geçtik sofranın başına.

Bir çatal alan Tümay, "Mmm, nefis olmuş nefis. Annenin ellerine sağlık," dedi.

Zeynep çoktan atıştırmaya başlamıştı bile. "Ben makarnanın her türlüsüne bayılırım," diye fikrini beyan etti.

Bir süre sessizlik oldu, çünkü herkes yemekle meşguldü. Birazcık karnım doyduktan sonra, "Eee, anlatın bakalım İzmir'de neler oluyor," dedim.

Sırma hemen anlatmaya koyuldu.

"Serpil yeni biriyle çıkıyor. Tabii Bora'dan umduğunu bulamadı da ondan, yoksa Bora'nın etrafında kuyruğu yanmış

kedi gibi dört dönüp duruyordu," dedi, pek memnun bir hali vardı.

"Peki, sen ne durumdasın Bora'yla?" dedim. Öyle ya, geçen yaz Sırmamın büyük aşkıydı Bora.

Lokmasını zarif bir biçimde ağzına attıktan sonra çatalıyla bekle işareti yaptı ve kibar kibar ağzındakini bitirdikten sonra, "Taktik değiştirdim," dedi gayet ciddi.

"Nasıl yani?"

"Bora'nın olgunlaşmasını beklemeye karar verdim."

Dayanamayıp bir kahkaha attım. "Ay bu meyve mi ki olgunlaşmasını bekliyorsun." Bu konuşma onların da tuhafına gitmiş olmalı ki, Tümay'la Zeynep gülmeye başladılar.

Sırma bu kahkahaları hiç duymuyormuş gibi sözlerine devam etti. "Bora çok hoş çocuk. Onu beğeniyorum, ona bayılıyorum."

"Götürrr," dedi Tümay.

"Uuuu," dedi Zeynep.

Bense gülüp duruyordum. Ay, Sırma'nın bu ciddi hali beni öldürecek.

Neyse, Sırma şamatanın dinmesini bekledi ve, "Ama onunla çıkmayacağım," demez mi!

"Haydaaa..."

"Neee?"

"Hani onu beğeniyordun, bayılıyordun ona?"

Her kafadan bir ses çıkıyordu, çünkü Sırma hepimizin kafasını karıştırmaya başlamıştı.

"Onunla çıkmayacağım, çünkü henüz yeterince olgun değil. Şu aralar çıktığı kızlar onun için bir anlam taşımıyorlar, ama hevesini alması, eğlenmesi gerek. Onlarla öylesine çıkıyor. Eh, bütün kızlar da Bora gibi biriyle çıkmak için dünden razılar. Bense onlardan biri olmamalıyım, işte bu nedenle sıramı beklemeye karar verdim. Çıksın, gezsin, hevesini al-

sın veeee..." Durup ışıldayan gözleriyle hepimizi teker teker süzdükten sonra devam etti. "İşte o noktada ben sahneye çıkacağım, çünkü onun yaşamında önemli bir yerim olsun istiyorum."

Bu sözler hepimizi etkilemişti. Sırma bayağı ciddi görünüyordu.

"Yoksa sen onunla evlenmeyi mi düşünüyorsun?" dedim, sorduğum soruya kendim de inanmayarak.

Zeynep'le Tümay da kulak kesilmiş, Sırma'nın yanıtını bekliyorlardı.

Sırma bir an için dikkatini önünde oynayıp durduğu peçeteye çevirdi, sonra sakin bir ses tonuyla, "Evet," dedi ve ekledi. "Bora tam benim evlenmek istediğim erkek."

"Ay, inanmıyorum."

"Olamaz."

"Daha yaşın kaç ki..."

Yine hepimiz bir ağızdan bağırmaya başlamıştık. Sırma konunun verdiği heyecanla ayağa fırlamış, peçetesini sallayarak bizleri susturmaya çalışıyordu.

"Canım evleneceğim dedimse hemen yarın evleneceğim demedim ki, hem bunun için ortada göz ardı edemeyeceğim küçük bir ayrıntı var."

"Neymiş o ayrıntı?"

"Bırakırsanız söyleyeceğim."

Hemen sustuk.

"O küçük ayrıntı..." Meraktan çatlamak üzere olan bizleri bir süre daha beklettikten sonra, "Benimle evleneceğinden henüz haberinin olmamasıdır," demez mi...

Bu sözler üzerine başta da Sırma, hepimiz makaraları koyuverdik. Güldük, güldük. Zavallı Bora, arkasından ne dolaplar döndüğünü bir bilse... Eğer ben bu kuzinim Sırma'yı tanıyorsam, aklına koyduğunu ne yapar eder gerçekleştirir.

Bizim kahkahalarımıza aldırış etmeyen Sırma hâlâ anlatmaya çalışıyordu. "Canım tabii ki çok genciz, bunu ben de biliyorum."

Bu son açıklaması üzerine hepimiz yeniden yerlere yapıştık gülmekten.

"Ya sen sıranı beklerken o başkasına tutulursa?" diye çok yerinde bir soru sordu Tümay.

"Geride durup bekliyorum dedikse, kendimi tamamen unutturuyorum zannetmeyin, yine gözünün önündeyim. Bir kere zaten ailelerimiz tanışıyorlar, üstelik yakın dostlar. Bu benim için büyük avantaj. Bora'nın babası diplomat olduğundan ailesi çoğu zaman burada yok, onun için Bora bir akrabasında kalıyor. Bizimkiler de sık sık onu yemeğe davet ediyorlar, böylece görüşmüş oluyoruz. Vee, ben de onunla ilgileniyorum tabii," dedi Sırma, gözleri pusudaki bir kedininkiler gibi pırıldayarak. "Bizim eve geldiğinde ona sıcacık gülücükler atıyorum, onunla ilgileniyorum, çünkü ben iyi ve nazik bir ev sahibesiyim," dedi bu kez dudaklarını ukala hanımlar gibi büzerek ve bizleri yine yerlere yatırarak. "Ama," dedi bu kez de haşin tavrını destekleyen bir el hareketiyle, "hepsi bu kadar. Ev sahibelik görevimi yaptıktan sonra arkamı dönüp gidiyorum, yani sıcak su, soğuk su tekniğini uygulayarak onun zihnindeki yerimi koruyorum. Nasıl?"

"Valla korkulur senden, Sırma," dedi Zeynep.

"Bakın bundan bir ay kadar önce ne yaptım," dedi Sırma, ilgiyle dinlendiği için çok keyifli. "Ama kimseye, hiç kimseye bundan söz etmek yok, tamam mı?"

"Söz," dediler Tümay'la Zeynep.

"Aman," dedim ben de. "Amma da pimpiriklisin."

"Yok efendim yok," dedi Sırma. "Diyelim öyküm senin hoşuna gitti ve sen de sırf eğlence olsun diye bir arkadaşına anlattın. Ve de tesadüfe bak ki, o arkadaşın İzmir'de birini

tanıyor. Onlar buluşunca o da İzmirli arkadaşına anlattı ve yine ne tesadüf, o kişi bizim muhittenmiş. Buyrun bakalım."

"Sırma, sen senaryo yazarı olsana."

"İnan bana, sakınılan göze çöp batar. Bir düşün, birine hastayım diye bir yalan atarsın ve sokakta hiç kimseyle değil, onunla burun buruna gelirsin. Aman bu yağmurda kim sokağa çıkar diye en paspal halinle çıkarsın ve o halinle en son görünmek istediğin insanları görürsün."

"Doğru, çok doğru," dedi Zeynep.

Tümay, "Tamam bizi ikna ettin Sırma. Sana hepimiz söz veriyoruz, anlattıkların buradan dışarı çıkmayacak," dedi. Sırma işi sıkıya almak istiyordu. "Ya sen, Serra?"

"Hiç işim yoktu," dedim.

"Serra!"

"Tamam, tamam. Söz."

Böylece bizimki başladı anlatmaya.

"Geçen kasım ayının sonlarıydı. O mevsimde herkes İzmir'deki evlerinde olur, Çeşme'deki yazlıklarımıza ancak hafta sonları gideriz. Ben de Bora'yı uzun süredir görmemiştim. Zaten biliyorsunuz, ayrı okullardayız, bizimkilerin de o sıralarda işleri başlarından aşkındı, onun için onu aramaya vakitleri olmamıştı. Bora'nın da maşallah bize uğradığı yoktu, bayağı canım sıkılıyordu bu işe. Derken bir hafta sonu Çeşme'ye gittik. Oraya varınca her zaman yaptığım gibi yürüyüşe çıktım. Dönerken ne göreyim, Bora'nın arabası evlerinin önünde duruyor. Şimdi bildiğiniz gibi, bizim evimiz onun evinin yolunun üstünde, yani gelirken de giderken de bizim evin önünden geçmek zorunda. Herhâlde o bizden sonra gelmiş olmalıydı ki, yürüyüşe çıkarken arabasını görmemiştim. Düşünmeye başladım. Ne yapıp edip ona orada olduğumuzu bildirmeliydim," dedikten sonra bir an durdu nefes almak için. Bu boşluktan yararlanan Tümay yardımcı olmak istedi.

"O da sizin arabanızı görecek ve senin orada olduğunu anlayacak."

Sırma başını iki yana salladı.

"Ne yazık ki, bu mümkün değildi, çünkü bizim garajımız evin arka tarafında. Yoldan geçerken göremezsin."

"Hay Allah," dedi kendini havaya kaptırmış olan Zeynep.

"Yaa işte ben de böyle düşünürken düşünürken harika bir çözüm yolu buldum. Benim çingene pembesi bir elbisem var. Rengi öyle parlak ki, beş kilometre öteden görebilirsin. Hemen koşup onu dolaptan çıkardım, askısıyla birlikte götürüp bizim ön terasın sokağa bakan cephesine astım," dedi Sırma kıkırdayarak. "Nasıl buluş ama?"

"Muhteşem."

"Olmaz böyle şey," diye arkadaşları takdirlerini belirttiler.

Sırma memnun devam etti, "Şansıma rüzgâr da vardı. Benim çingene pembesi o yandan bu yana bir dalgalanıyordu ki, yani görmemesi için insanın kör olması gerek."

"Sonra?"

"Sonra salonda pusuya yatıp beklemeye başladım. Eğer, dedim içimden, benimle bir gıdımcık olsun ilgileniyorsan, pembe giysimi görünce beni hatırlarsın ve kapıyı çalıp ziyaretime gelirsin."

"Ay Sırma, nasıl da düşünebiliyorsun böyle şeyleri?" Dayanamadım, Tümay'a, "O daha neler neler düşünür," deyiverdim.

"Eee, sonra ne oldu, geldi mi?"

"Evet! Hem de tıpış tıpış."

"Ay, hayret bir şeysin, Sırma."

"Harika! Harika!"

"Akşama doğru kapı çalındı. Annem, 'Sırma, bakıver,' dedi. Ben de söz dinleyen bir evlat olarak annemin bu isteğini iki etmedim ve hemen koşup kapıyı açtım. Bilin bakalım karşımda kim duruyordu?"

"Bora," diye bağırıştık hep birlikte.

"Evet," dedi Sırma yine. "Tabii ben çok hem de çok şaşırmış pozlarda, 'Aa Bora, sen de nereden çıktın böyle,' dedim ve onu içeri buyur ettim. Annem hemen onu sıkıştırdı, 'Son zamanlarda sesin soluğun çıkmıyor, nerelerdeydin? Nasıl oldu da aklına geldik, söyle bakayım,' dedi. Bora da, 'Dersler şu ara çok yoğundu, onun için arayamadım. Bugün buradan geçerken bir uğrayayım, belki de evdedirler, diye düşündüm,' yanıtını verdi.

"Ay çocuklar,.o anda ölecektim gülmekten. Ama geldiği için çok çok mutluydum. Annem, 'Biz de az sonra çıkıyorduk. Bir yerde bir şeyler yiyelim de öyle eve gideriz diye kararlaştırmıştık. Hiç itiraz istemem, sen de bizimle geliyorsun,' dedi. Bora, 'Sizleri rahatsız etmek istemem,' filan diyecek olduysa da, annem bir ısrara başladı mı, onu susturamazsın. İlk kez annemin ısrarcılığına sinirlenmedim, sonra annem beni hayretler içinde bırakan bir şey yaptı ve, 'Bora, sen Sırma'yı al, siz senin arabanla yola çıkın, biz de bizimkiyle arkanızdan geliriz. Göreyim bakalım arabanı nasıl kullanıyorsun, deli deli mi, yoksa olgun biri gibi akıllı uslu mu?' demez mi! Oysa benim Bora'nın arabasına binmem kesinlikle yasaktı, biliyorsunuz. Anlaşılan o feci araba kazasından sonra Bora'nın akıllandığını annem de görmüş olmalı ki, böyle dedi.

"Her neyse, ben keyfimden ölecektim. Buluşacağımız lokantayı kararlaştırdılar. Ben de ceketimi alıp Bora'nın yanına kuruldum. Her şey ne kadar hoştu, bilemezsiniz. Çeşme'den İzmir'e kadar yumuşacık bir tempoda gittik. Arabayı çok güzel kullanıyordu, ne hızlı ne yavaş. Zınk diye durdurmadan, kayar gibi. Teybe de Chris de Burgh'un bir kasetini koymaz mı... Hava yavaş yavaş kararmaya başlamıştı, ilerlerde tek tük yıldızlar pırıldıyordu. Arabanın içi ılıktı, Chris de Burgh'un

sesi de kadife gibi. Bir süre konuşmadan, bu tatlı sessizliği adeta içime çekerek öylece oturdum."

Sırma susmuş, gözleri dalmış gitmişti. Sanki yine o arabanın içindeydi. Biz ise ağzımız açık, onu dinliyorduk. Ayran budalaları...

"Sonra, sonra?" dedi Tümay dizlerini yumruklayarak.

Sırma uykudan uyanıyormuşçasına hafifçe başını salladı. "Sonra bana, 'Ne kadar sessizsin,' dedi, ben de ona, 'Akşamın güzelliğini seyrediyordum,' dedim."

Dayanamadım. "Ay gerçekten öyle pembe dizilerdeki gibi mi konuştun?"

"Serracığım, pat diye ikide bir lafımın içine atlamazsan çok ama çok memnun olacağım," dedi Sırma, gözlerinde şimşekler çakarak. Sonra yine eski havasına dönerek sözlerini sürdürdü. "O anda, o zamanda ve o zeminde söylediklerim çok yerindeydi."

Anlaşılan bana sinirlenmişti Sırma.

"Serra, lütfen havayı bozma."

"Sırma, sen ona bakma. Hadi anlatmaya devam et, n'olursun," dediler, sevimli (!) ve sadık (!) dostlarım.

"Sonra konuşmaya başladık. Bana okulundan, ailesinden söz etti. Gelecek yaz İtalyanca kursuna gitmeyi düşünüyormuş, onu anlattı. Yarı yıl tatilinde kayağa gideceklermiş arkadaşlarıyla. İşte böyle çene çaldık. Lokantada dördümüz sanki akranmışız gibi konuşarak yemek yedik. Kendimi çok büyümüş hissettim, Bora da giderek olgunlaşıyor. Geçen yıl onu hayatta büyüklerle birlikte oturtamazdın."

"E, iyisin desene. Olgunlaşmasını beklediğine göre," dedim yine dilimi tutamayıp, ama bu kez Sırma beni duymazlıktan gelerek devam etti.

"Ayrılırken bir an gözlerimin içine baktı. Sanki bir şey söylemek istiyordu, ama ben anlamazlığa vurup. 'İyi geceler

Bora, bir dahaki sefere kendini bu kadar özletme,' dedim en tatlı ve anlamlı gülümsememle ve hemen kapıyı kapattım."

"Yani sıcak su, sonra soğuk su," dedi Tümay.

"Evet."

"Vay be," diyen Tümay müthiş etkilenmişti.

Tam o sırada kapıda dönen anahtarın sesini duyduk, gelen annemdi.

"Ooo maşallah. Bakıyorum masa başı sohbeti hâlâ sürüyor. Ben size demedim mi baş başa konuşacak lafınız çoktur diye."

Saate bakmayı ancak o zaman düşünebildik. Tam on buçuk olmuştu, demek ki üç buçuk saattir konuşuyorduk.

Hepimiz kolları sıvayıp masayı toplamaya başladık. Anneme hiçbir iş bırakmama konusunda karar almıştık, böylece o da gazetelerini alıp odasına çekilebilirdi.

Tümay'la Zeynep bulaşıkları yıkayıp kuruladılar. Sırma sofrayı topladı. Ben de doğru dürüst hiçbir şey yapmadan ortalıkta dolandım durdum. Bütün işler bitmişti, artık sıra en tatlı fasla gelmişti.

"Haydi bakalım, herkes pijamalarını giysin," diye seslendim. "Benim odamda pijama partisi başlıyor."

Kıkırdaşarak herkes pijamalarını giydi. Banyoda işini bitiren benim odama geliyordu. Tabii Sırma Hanım'ı beklemek zorunda kaldık, onun gece tuvaleti saatler sürer. Yok yüzünü temizler, yok o komik yüz fırçasıyla yüzüne masaj yapar, yok sivilce ilaçları, kremler sürer.

Zeynep benim yatağımın üstüne bağdaş kurup oturdu, ben de onun karşısına geçip bağdaş kurdum ve Sırma gelene kadar pişirmece oynadık. Tümay ise benim büyük yer yastığımı altına çekip sırtını karyolama dayamayı yeğledi. Ayağında kocaman panda terlikler vardı, çok tatlıydı. Pijaması da şirin ayıcıklarla bezeliydi. Ben pembeli, Zeynep sarılı pijamalar giymiştik.

"Bakalım Sırma'nın pijaması ne renk," dedi Zeynep. "Umarım onunki de başka bir renktir."

"Bu çok mu önemli?" diye sordu Tümay.

"Önemli, çünkü fotoğrafımızı çekeceğim."

"İşte bu çok güzel," diyerek Zeynep'in sırtına bir şaplak patlattım. "Ne akıllısın."

Ve... Sırma hazretleri sonunda tuvaletten çıktı. Üzerinde saten gibi parlak bir kumaştan uçuk mavi pijama, ayağında aynı renkte terlikler vardı. Saçlarını bir havluyla toplamış, yüzüne krem sürmüştü. Küçük bir film yıldızına benziyordu bu haliyle.

Zeynep, "Yaşasın, Sırma mavi giymiş," diyerek yataktan aşağı sıçrayınca Sırma şaşırdı.

Tümay açıkladı.

"Fotoğraf çekecekmiş de..."

"Ay, ne iyi!" diye Sırma da benim gibi sevindi.

Zeynep fotoğraf makinesini kapıp geldi.

"Haydi, poz verin de bu geceyi ölümsüzleştirelim."

Sırma, "Bir dakika başımdaki havluyu çıkarayım," dedi.

"Yok, yok çıkarma," dedi Zeynep. "Böyle çok tatlı olacak, daha doğal."

"Tamam," dedi Sırma. Böylece Sırma benim fırfırlı yastıklarımı kucağına alarak; Tümay pandalı ayağını havaya kaldırarak; ben de yatağımın üzerinde bağdaş kurarak poz verdik. Sonra Zeynep geldi, Tümay çekti. Sırma yatakta ayakta durmuş, bu kez Madonna gibi şuh pozlar veriyordu. Bizler de kalemleri bıyık gibi burnumuzun altına sıkıştırıp onun bıyıklı hayranları olduk. İşte böyle bir sürü deli dolu fotoğraf çektik. Sonunda hep birlikte Zeynep'i bu düşüncesi nedeniyle tebrik ettik. Tüm fotoğraflardan hepimize kopyalar yaptıracak. Tabii ki masrafı paylaşacağız, yoksa Zeynep göçtü gitti demektir.

Tümay teybe Kayahan'ın bir kasetini koydu. O sırada ben de annemin bizler için aldığı fındıklı fıstıklı çikolataları ikram etmeye başladım.

"Herhâlde şu çikolatayı sevmeyen yoktur," dedim.

"Ben sevmeyeni görmedim," dedi Sırma.

"Çikolatayı sevmeyen ölsün," dedi Tümay. Hep birlikte bağırıştık. "Ölsün, ölsün." Kayahan mızmızlanıp duruyordu. "Ay, bu Kayahan," deyivermişim.

"Ben çok beğeniyorum. Sen beğenmiyor musun?" dedi Tümay.

"Bestelerinin çok güzel olduğu kesin ama şu hep kendi dertlerinden söz etmesi yok mu," diye düşüncemi açıkladım. "Yani biz mecbur muyuz bu adamın hayat hikâyesini dinlemeye."

"Bir sanatçı yaşadıklarından etkilenir," dedi Tümay.

"Yok sevgilisinden ayrılmış, yok tekrar evlenmiş, yok ne kadar mutluymuş ya da mutsuzmuş."

Tümay bana kızmadan sakin sakin Kayahan'ını savunuyordu. "Bir kere zevkler ve renkler tartışılmaz. Ben Zeynep'in Eric Clapton'ına bir şey diyor muyum? Demek ki, onda Zeynep'i çeken bir şey var. Kayahan'da da aynı şeyler benim için geçerli."

"Tabii canım," dedim Tümay'a. "Ben öylesine fikrimi söylemiştim." Kayahan için Tümay'la kavga edecek halim yoktu ya...

Derken Sırma lafa atladı, bir yandan da çikolatalı parmaklarını emiyordu. "Tümay'a sorsana, neden son günlerde Kayahan'ın bu duygusal kasetlerine böylesine düşkün."

"Aman Sırma, sen de..." dedi Tümay.

Zeynep ise, "Evet, evet," dedi. "Sor Serra, sor."

"Tümay," dedim. "Ne iş?"

"Aman bakma sen onlara. Serra."

Sırma fırlayıp yatağın üstünde dikildi. "Durun, durun. Bir fikrim var. Şimdi yirmi soru oyunu oynayacağız. Serra, bana yirmi soru soracak, ben de cevaplayacağım. Ve Serra yirmi sorunun sonunda Tümay'ın beğendiği kişiyi doğru olarak bizlere tarif edebilirse, yani portresini çizebilirse, biz onu bir yere yemeğe götüreceğiz. Bilemezse o bizi götürecek."

Tümay, "Saçmalama, Sırma," deyip duruyordu.

Sırma öylece yatağın tepesinde durmuş, ellerini de beline koymuş, gözlerini Tümay'a dikmişti. Ay, çok komikti. Tıpkı saldırmaya hazırlanan horozlar gibiydi.

"Tümay, burada ne güzel hep birlikte yatıdayız ve doğal olarak eğlenmek istiyoruz. Ben size en gizli düşüncelerimi anlattım. Ne olur sen de biraz anlayışlı olsan da bu oyunu oynasak. Altı üstü bir şaka."

"Evet, ne var bunda?" diye Zeynep de onu destekledi.

"Tamam, tamam," dedi zavallı Tümay.

Sırma küt diye kendini yatağımın üstüne bıraktı.

"Yavaş ol," dedim. "Yatağı kıracaksın."

Beni duymazlıktan gelip bağdaş kurdu. "Evet, Serra, başla bakalım sorularına. Tam yirmi hakkın var, onun için iyi düşünmeni öneririm."

Zeynep'le Sırma kıkırdıyorlardı.

Tümay koca panda terliğini çıkarıp onlara fırlattı. "İnsan sizin dilinize düşeceğine..." dedi ama artık o da gülüyordu.

"Şimdi..." dedim. "Onunla çıkıyor mu?"

"Hayır," diyerek içini çekti Sırma, dramatik bir edayla.

"Onun çıktığı biri var mı?"

Sırma bir an düşündü. "Ne yazık ki, bilmiyorum."

"O Tümay'ı beğeniyor mu?"

Sırma yine düşündü. "Hangi anlamda?"

"Ne demek hangi anlamda, yani Tümay'ın onu beğendiği gibi o da Tümay'ı beğeniyor mu?"

"Ne yazık ki, olumlu cevap veremeyeceğim."

"Büyük sınıflarda mı?"

"Hayır."

"Sizin sınıfta mı?"

"Evet de diyebiliriz."

"Bu da ne demek oluyor? Ya sizin sınıfta, ya değil."

"Valla cevabım böyle."

"Hımm, belki de öbür şubede. Tamam, şöyle sorayım. Sizin sınıfta ama başka şubede mi?"

Sırma sıkıntılı sıkıntılı kıvrandı. Zeynep ağzı kulaklarında, dört köşe olmuş bir vaziyette dinliyordu.

"Hem bizim sınıfta, hem başka şubede."

"Allah Allah, ne acayip bir öğrenci bu," deyince üçü de kahkahaları koyuverdiler, hatta o sırada çikolatasını yemekte olan Zeynep'in boğazına bir parça kaçtı, öksürdü durdu. Oysa ben benimkileri çoktan yalayıp yutmuştum bile. Neyse...

"Yakışıklı mı?" diye devam ettim.

"Zevkler kişiye göre değişir."

"Ne demek oluyor şimdi bu?"

"Bana göre yakışıklı ama belki sen görsen beğenmezsin, demek."

"İlgi alanları nedir? Nelerden hoşlanır?"

"Tümay'ınki," dedi Sırma, "tüm dünyayı sever."

Ay, bunlar yine yerlerde... Meraktan öleceğim, ne var da bu kadar gülüyorlar bunlar?

"Yabancı ülkeleri sever, onlar hakkında gerekli ne varsa bilir ve bu bilgileri aktarmaktan büyük zevk alır," diye açıklamasını sürdürdü Sırma.

"İlginç," dedim. "Demek ki, seyahat etmeyi seviyor, anlaşılan gezi anılarını da bol bol anlatıyor."

"Hem de nasıl," dediler Sırma'yla Zeynep aynı anda.

"Birazcık övüngen galiba," dedim. "Bu kadar gezdiğine göre zengin olmalı. Zengin mi?"

"Sanmıyorum," dedi Sırma. "Ama herhâlde rahat bir yaşamı var."

"Giyimi nasıl?"

"Ay, çok zevkli," dedi Sırma hayranlıkla.

"Arabası var mı?"

"Var."

"Ne marka?"

"Volkswagen."

"Yaa... Peki sen onun çevresine girebilir misin?"

"Çok güzel düşünülmüş bir soru bu, evladım," dedi Sırma, öğretmenleri taklit ederek, sonra dönüp Tümay'a, "Cevap ver bakalım, sen onun çevresine girebilir misin?" diye sordu.

Tümay başını iki yana sallayarak, "Hayır, giremem," dedi.

Bu kez de Zeynep yine kimbilir hangi öğretmeni taklit ederek, "Çok güzel düşünülmüş bir yanıttı, yavrucuğum," dedi.

Sorularıma devam ettim.

"Onun etrafında uzun bacaklı, mini etekli kızlar var mı?" Zeynep, "Onun etrafında tayyörlü, topuzlular var," diyordu ki, Sırma kolunu sıkarak susturdu onu. "Hayır," dedi kesin bir sesle.

"Ooo," dedim bir başka ipucu yakalamış olmanın hevesiyle. "O zaman bu ağırbaşlı biri."

"Hem de nasıl."

"Hmm, bayağı hoş birine benziyor. Dünyayı geziyor, güzel giyiniyor, ağırbaşlı. Anne babasıyla mı oturuyor?" "Bilmiyorum."

"Bu bir diplomat çocuğuna benziyordu da..." diye mırıldandım kendi kendime.

"Son soru, Serra, son soru," diyordu Sırma.

"Peki, veli toplantılarına ailesiyle mi katılıyor?"

Yine kıkırdaşmalar arasında, "Ailesini görmedim ama o mutlaka katılıyor," diye cevap verdi Sırma. Sonra da, "Tamam," dedi. "Haydi bakalım, bize Tümay'ın beğendiği kişinin portresini çiz."

Öğrendiklerimi kafamın içinde şöyle bir toparladıktan sonra, "Sırma'nın yanıtlarına dayanarak," diye söze başladım, "kanımca bu çocuğun annesiyle babası dış görevde. Yabancı ülkeleri bilmesini, ailesinin veli toplantılarındaki yokluğunu böyle açıklayabiliriz. Zevkli giyimi ve ağırbaşlılığı da görgülü bir aileden geldiğini gösteriyor. Böyle tüm şubelerde derse girmesini ise, yine dışarılarda olduğundan tüm derslere girerek arayı kapamak şeklinde açıklayabiliriz. Evet, nasıl iyi toparladım mı?"

Üçü de sinirimi bozacak biçimde kahkahalar atıyorlardı. Sonunda, "Bilemedin, Serracığım. Bahsi biz kazandık," dedi Sırma.

"Ama yanıtım senin söylediklerinin bir derlemesiydi," dedim.

"Ama derlemen yanlış oldu, cancağızım."

"Nesi yanlıştı?"

"Artık söyleyelim mi çocuklar," diye sordu Sırma. Zeynep, "Söyle, söyle," dedi.

Bunun üzerine Sırma, "Sevgili Serracığım," dedi. "Yanıldın, çünkü sen bir delikanlıyı anlattın, oysa verilen yanıtlar coğrafya öğretmenimiz Ali Bey'i anlatıyordu."

"Neee?" Bir sıçrayışta Sırma'nın üstüne atlayıp onu sırtüstü yatağa yatırdım, sonra da çıkıp üstüne oturdum. Bir yandan onu gıdıklıyor, bir yandan da, "Beni işletirsiniz ha," deyip duruyordum. Gülmekten yüzü morarmaya başlayınca onu bıraktım. İkimiz de nefes nefese kalmıştık.

Zeynep, "Tam da işletme sayılmaz, değil mi, Tümay?" deyince kendimi tutamadım...

"Ay, yoksa sen gerçekten hocana âşık mısın? Böyle olaylar sadece Yeşilçam'ın dokunaklı filmlerinde olur sanırdım," deyiverdim.

Tümay, "Yok canım, sen onlara bakma, Serra," diye kendini savunmaya çalıştı. "Bir kere yanılıp, 'Ali Bey ne kadar yakışıklı,' diyecek oldum. Ondan sonra beni bir türlü rahat bırakmadılar, sanki onlar beğenmiyorlar Ali Bey'i."

"Sizler de beğeniyor musunuz hocanızı, bakiiim?" dedim müdire hanım havasında.

"Allah için hoş adamdır Ali Hoca," dediler hem Zeynep hem de Sırma.

"Demek tüm dünyayla ilgili, ülkeler hakkında bildiklerini anlatıyor derken coğrafya hocanı anlatıyordun ha, Sırma?"

"Evet," dedi Sırma. Hepimiz yine kahkahalarla gülmeye başladık, Tümay bile gülüyordu.

Kapı tık tık vuruldu, gelen annemdi.

"Çocuklar, hem yol yorgunluğu hem bu saatlere kadar oturmak perişan edecek sizi."

"Teyzeciğim, öyle hoş sohbetimiz vardı ki, zamanın nasıl geçtiğini anlamadık bile," dedi Sırma.

"Buna sevindim ama daha fazla gecikmeyin, daha bunun yarını var, öbür günü var. Ama yatmadan önce belki bir şeyler yemek istersiniz diye size meyve tabağı hazırlamıştım. Serracığım, buzdolabının üstünde olacak, getirir misin?" dedi, sonra bizim kızlara eliyle genel bir öpücük yollayıp ekledi. "Ben yatmaya gidiyorum, siz de fazla gecikmeyin."

Arkasından, "İyi geceler," diye bağırıştık. Annem odasına giderken, ben de bir koşu mutfaktan meyve tabağını getirdim. Tabii herkes önce muzlara saldırdı, o kadar da yemiş olmamıza karşın yine acıkmıştık.

"Az mı konuştuk," dedi Sırma. "Eh, bu da enerji ister." Zeynep'le Tümay artık saklamaya gerek duymadan esniyorlardı.

Sırma. "Benim çok sevdiğim bir oyun var, onu da oynayalım, öyle yatalım," dedi.

"Üff, Sırma yaaa... Benim çok uykum var," diye söylendi Tümay.

"Böyle yatı fırsatı her zaman elimize geçmez. Benim de uykum var ama sonuna kadar tadını çıkarmaya kararlıyım."

Tümay gözlerini devirdi. "Desene yatı misafirliğinin tadını çıkaracağız diye sabaha kadar oturacağız."

"Kapris yapma, Tümay," dedi Sırma.

Zavallı Tümay, kapris yapacak biri olsa bari.

"Her yatıda oynadığımız bir oyun bu."

"Nasıl bir şey?" diye sordu Zeynep, esnemesini gizlemeye çalışarak.

"Hayaller kuracağız, düş bahçelerinde gezineceğiz. Kendimizi tüm kısıtlamalardan arındırarak hepimiz hayalimizdeki erkeği anlatacağız."

Tümay, "Nasıl yani?" dedi.

"Nasıl bir insanmış, mesleği neymiş? Sonra nerede, nasıl tanışmışsınız? Nerede, nasıl bir düğün töreniyle evlenmişsiniz? İşte böyle, herkes en uçuk hayallerini anlatacak..."

Tümay. "Bence bu çok çocukça..." dedi, gözlerinden uyku akıyordu.

Zeynep ise, "Niye öyle söylüyorsun Tümay, eğlenceli olacağa benzer. Ama önce sen başla Sırma," diye Sırma'ya destek verdi.

Taraftar bulmanın keyfiyle Sırma ayaklarını altına çekti, dizlerine sıkı sıkı sarıldı. "Yatıya gitmenin en keyifli yanı, böyle yatakların üstüne oturup uçuk hayalleri paylaşmaktır," dedikten sonra, "Evet, ben başlıyorum," diye başladı anlatmaya.

"Bir kere benim hayallerimin erkeği Jeep kullanacak."

"Sen de iyice uçtun Sırma," deyiverdi Tümay.

"Lütfen kesmeyelim, konsantrasyonumu bozuyorsun," dedi Sırma, sanki geleceği okumaya çalışan bir falcıydı o anda.

"Bir de kurt köpeği olacak. Jeep'i kullanırken köpeği hep yanında olacak. Çok şık ve spor giyinecek; botlar, kazaklar, kotlar filan. İki evi olacak, biri kentte diğeri dağda. Özellikle dağdaki evi muhteşem. Kocaman bir şöminesi var, bu şömine kaba taşlarla örülmüş... Duvarlar tavanlara kadar yükselen kitaplıklarla kaplı... Kitapların hepsi ciltli. Önünde deri koltuklar... Yerler ahşap, birkaç kilim atılmış. Bu evde hep klasik müzik dinleniyor. Şöminenin odunlarını ormandan kendi kesip getiriyor."

"Orman kanununa aykırı," deyiverdi Tümay yine.

"Susar mısın? Yoksa anlatmam, ona göre."

"Tamam, tamam, sen ona bakma, Sırma," dedi Zeynep. Sırma da yine o geleceği görmeye çalışan falcı sesi ve edasıyla devam etti.

"Buraya köpeğini alıp kafasını dinlemeye geliyor, çünkü çok önemli bir işadamı o. Daha sonraları bir de beni, sadece beni götürecek bu muhteşem sığınağına. Evet, meslek durumuna gelince, ben işadamlarını beğeniyorum. Ama işadamı dedimse, eski tip işadamlarını getirmeyin aklınıza. Benimki sabahları erkenden kalkıp ya kapalı havuzunda yüzen ya da tenis oynadıktan sonra kahvaltısını ederken gazetelere göz atıp işine giden modern, genç ve yakışıklı bir işadamı."

Sırma bir an durdu, derin bir nefes aldı. Tümay'ın gözlerinde muzip ışıklar yanıp sönüyordu, Zeynep iyice gaza gelmiş, dinliyordu. Bana gelince, gözlerimi açık tutmak için gerçek bir savaş veriyordum.

"Uluslararası bir işi varmış, onun için sık seyahat ediyormuş. Uçağın birinci sınıf bölümünde yol boyu kucağındaki bilgisayarıyla çalışıyormuş. Çok meşgulmüş çok. Tatildeyse kayağa gidiyormuş, bizim Çeşme'de teknesi varmış, denize açılırmış. Sanatı da çok severmiş, onun için uluslararası festi-

valleri kaçırmazmış. Bolşoy Balesi temsilleri için Moskova'ya, opera dinlemek için Roma'ya uçarmış."

İçini çekti Sırma, kendi hayallerine kapılmış, uçuşup duruyordu. "Veee... gelelim tanışmamıza... Efendim, ben de önemli bir işkadınıymışım ve şirketim beni sık sık yurtdışına yollarmış. Yine böyle bir iş seyahatinde yan yana düşmüşüz. Aslında ben o kadar işimle meşgulmüşüm ki, onun varlığından haberim bile yokmuş. Elimdeki yazıları bitirip de başımı kaldırınca onun bana sıcacık gülen gözleriyle karşılaşıyormuşum. Ah Tanrım, o gözlerin içinde eriyormuşum sanki, tıpkı Brad Pitt gibi gülümsüyormuş. Ve oradan buradan konuşuyormuşuz. İşte tanışmamız böyle gerçekleşiyormuş."

"Tam hayal," dedi yine Tümay.

"Nedenmiş?" diye bir hışım ona döndü Sırma. "Koskoca Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası şefi, hem de dünyaca ünlü şef Gürer Aykal nasıl evlendi?"

"Nasıl evlendi?"

"Biraz zahmet edip gazete okusanız bilirdiniz," dedi Sırma. "Havaalanında valizlerinin gelmesini beklerken bir hanımla valizleri hakkında konuşuyor ve böylece tanışıyorlar. Sonra da New York'un gökdelenlerinden birinde muhteşem ve çok romantik bir törenle evlendiler. Her yerde fotoğrafları vardı. Nasıl görmediniz? Düşünebiliyor musun, Gürer Aykal gibi çok yakışıklı ve dünyaca ünlü bir sanat adamıyla havaalanında tanışıp evleniyor bu hanım. Demek ki, olabiliyormuş."

Eh, ne denirdi, kızın elinde olayın kanıtları vardı. Gerçekten de gazeteleri daha doğru dürüst okumak gerek. Hoş, annem de aynı şeyi söyleyip duruyor. Arkadaşlarımın içinde yine en iyisi benim, onların büyük çoğunluğu hemen çizgi romanların, karikatürlerin ve de magazin haberlerinin olduğu sayfaları açarlar. Ben yine hiç olmazsa, o sayfalara ulaşıncaya kadar manşetlere bir göz atıyorum.

"Tanışıyormuşuz," diye kaldığı yerden devam etti Sırma. "Ama ne yazık ki, işte o kadar, çünkü her ikimizi de almaya şirketlerin limuzinleri gelmişmiş. Buna için için üzülüyormuşum, çünkü onu çok beğenmişim. İki gece sonra Viyana Operası'na gidiyormuşum. Sanatsal olayları onun gibi ben de kaçırmıyormuşum. Operaya giderken omuzlarımı açıkta bırakan, daracık, koyu kırmızı kadife bir tuvalet giyiyormuşum. Boynumda da yakutlu antika bir kolye varmış. Derken ilk arada birisi omzuma dokunuyormuş. Bir de dönüp bakıyormuşum ki, o. Üzerinde smokin varmış doğal olarak. Çok hoşmuş. 'Ne tesadüf,' diyormuşum. 'Burada da birlikteyiz.'"

Tam o sırada, "Küütt," diye bir ses duyulmuş; "muş," diyorum, çünkü bundan sonrasını Zeynep'ten dinlediklerime dayanarak yazıyorum.

O, 'küütt' sesi, Sırma'yı dinlerken uyuyakalan Tümay'ın yataktan aşağı yuvarlanışının sesiymiş. Bana gelince, öyle bir uyuyormuşum ki, Tümay'ın düşüşünü duymamışım bile.

Uyuyakaldığımız için Sırma bize çok kızmış. Ama Zeynep'in söylediğine göre Sırma'yla yattıklarında saat sabahın üçüne geliyormuş. El insaf, o saate kadar kim dayanabilir. Öte yandan, arkadaşlarımla ve Sırma'yla uzun zamandır böyle doyasıya çene çalmamıştım. Ah bir de Ayşegül olsaydı...

Şu anda neredeyse öğlen oldu ama onlar hâlâ uyuyorlar, ben de bu satırları yazıyorum.

Evet, dün gece gerçekten ha-ri-kay-dı!

7 Şubat, Çarşamba

Bizim kızlar öğlen vakti uyandılar, böylece annemin özene bezene hazırladığı kahvaltı sofrası da güme gitti.

"Ne konuştunuz bu kadar?" diye sordu annem bu kez öğlen yemeğini hazırlarken.

"Neler, neler," dedim. Gerçekten de onca saat konuşmadığımız konu kalmamıştı ama ben defterime sadece en can alıcı bulduklarımı yazıyorum. Hepsini yazmaya kalksam, ohooo.

"Sizi gidiler sizi," dedi annem. O sırada ufukta bizim uykulu tipler belirdi.

"İnanmıyorum, saat on iki olmuş," dedi Tümay. Zeynep'le ikisi zombiler gibi gelip oturdular.

Annem onların bu haline bakarak, "Gece hayatı size pek yaramıyor galiba," diye dalga geçti.

Ve sonunda bizim Sırma Hanım da göründü. Ama ne görünüş... Çiçekler gibiydi mübarek; duşunu almış, saçlarını fönlemiş, pür neşe, "Günaydınlar, bugün ne yapıyoruz?" diye şakıdı, sonra bize bir göz attı. "Ne bu hal böyle? Öğlen olmuş, siz hâlâ pijamalarlasınız."

"Ukalalık yapma, Süslü," dedi Tümay.

Şu Tümay'a bayılıyorum, sanki ruhumu okuyup söylemek istediklerimi söyleyiveriyor.

Gerçekten de biz üçümüz pijamalar içinde, uykulu yüzlerle birer köşeye yığılmışken, Sırma kotunu giymiş, üstüne gıcır bir beyaz bluz geçirmiş, lacivert kazağını da omuzlarına almış olarak bizlerle öyle bir tezat oluşturuyordu ki...

"Haydi siz iki lokma bir şey yiyin, ben de gazetelere bir göz atayım, bakalım hangi filmler var," dedi annem, sonra birden durdu. "Sinemaya gitmek istersiniz, değil mi?"

"İsteriz," dedik hepimiz.

"İyi, sizi ben götürür bırakırım, sonra da eğer isterseniz oradan alır, Capitol'e götürürüm. Hem siz Capitol'ü görmüş olursunuz, hem de benim orada bazı işlerim var, onları hallederim. Bir saat saptarız ve buluşup hep birlikte eve döneriz."

"Teyzeciğim, harika bir fikir," dedi Sırma. "Duyduğuma göre Capitol'de çok güzel çamaşırlar varmış."

Tümay gözlerini devirerek bana baktı, çattık dercesine.

Program hepimizin hoşuna gitmişti.

Önce bir sinema sonra da hiçbirimizin daha önce görmediği bir alışveriş merkezi. İş, film seçimine kalmıştı. Biz aramızda karar verdik. Annem de bu seçimimizi onayladı.

Tam o sırada telefon çaldı, arayan Defne teyzem idi. Annem ona dünün ve bugünün raporunu verdi, neler yaptığımızı, neler yapacağımızı anlattı.

"Evet, Defneciğim, ben de küçükhanımların şoförlüğünü yaparak onlarla birlikte geziyor sayılırım bir anlamda. İşe, Serra'nın okula başladığı gün gideceğim, şu ara taşınma filan için izin almıştım ya... İşte böyle tatlım, bizden haberler bu kadar. Haydi sana kızını veriyorum," dedi ve bu kez Sırma aldı telefonu. Konuşmasını bitirince hep birlikte evden fırladık.

Annem binbir tembihle bizi sinemaya bıraktı.

"Kapının önünden ayrılmayın, ben gelip sizi alacağım."

"Tamam, anne, tamam," dedim. Yani bazen öyle bebekmişiz muamelesi yapıyor ki...

Biletlerimizi alıp yerimize oturduk. Filmin başlamasına on dakika vardı. Birer ikişer izleyiciler geliyordu, biz de bir yandan aramızda konuşuyor, bir yandan gelenleri izliyorduk. Çoğunluk gençlikti, tek tük orta yaşlılar vardı.

"Gelenler hep genç," dedim.

Tümay, "Yarıyıl tatili olduğu için," dedi.

"Doğru ya," dedi Zeynep.

O sırada bir çift önümüzden geçip ileriye oturdu. Onları yine iki çift izledi. Derken gülüşen, itişen bir grup...

Sırma bana doğru eğilerek, "Şunlara bak," dedi. "On dört yaşında ya var ya yoklar."

"Ne olmuş?" dedim.

"Ne olmuşu var mı, biz o yaştayken böyle bir oğlanla baş başa sinemaya gidebilir miydik?"

"Evet, evet," diye fısıldadı Zeynep. "Benim de dikkatimi çekti."

"Aman canım," dedi Tümay. "Belki de sadece arkadaştırlar."

"Sen öyle san," dedi Sırma bilmiş bilmiş. "Hiç de sadece arkadaşa benzer halleri yok."

"Hem," dedi Zeynep, "kızlardaki süse bak. Az önce önümüzden geçen kızların tırnakları ojeliydi. Daha bu yaşta..."

"Hafif makyaj da yapmışlar," dedi Sırma.

"Abartmayın ama siz de," diye itiraz etti Tümay. "Bence hiçbirinde makyaj yok."

"Sen çok anlardın da makyajdan," dedi Sırma.

"Yavaş konuş, Sırma, duyacaklar."

Sırma, Tümay'ı duymamış gibi devam etti. "Biz sinemaya hâlâ ya annemizle ya da kız arkadaşlarla gidiyoruz."

"Ne demezsin," diye onu destekledi Zeynep. "Hele bir erkek arkadaşlarla sinemaya gitmek için izin iste de, görelim neler oluyor."

"Şunların gülüşmesine, tavırlarına bakın. Büyümüş de küçülmüşler sanki," diye söylendi Sırma. "Biz onların yaşındayken..."

Sırma'nın bu sözlerini Tümay'ın kahkahası kesti. "Ay, öldürürsünüz siz insanı. Nasıl konuştuğumuzun farkında mısınız?"

"Nasıl konuşuyormuşuz?"

Tümay, "Biz onların yaşındayken..." diye Sırma'yı taklit ederek onun sözlerini üstüne basa basa tekrarlayınca Sırma da gülmeye başladı.

"Evde kaldık kızım, evde kaldık," dedi Tümay'a. "Sen benimle uğraşacağına bunu düşünsen daha iyi olur."

Neyse ışıklar söndü de, etrafa rezil olmadan "genç kuşakları eleştirme" muhabbeti sona erdi.

Film, ünlü besteci Beethoven'ın hayatını anlatıyordu. Başlarda iyiydi de sonuna doğru giderek pek bir acıklı olmaya başladı. Benim de sinirlerim iyice zayıfladı mı ne, başladım ağlamaya. Hay Allah, kendimi tutmaya çalışıyorum, olmuyor, olmuyor. O yaşlar nereden geliyorsa, seller halinde akıyor. Ben siliyorum, onlar akıyor. Ben siliyorum, onlar akıyor.

Derken yanı başımda birinin burnunu çektiğini duydum, hafifçe eğilip baktım. Zeynep'in elindeki kâğıt mendilleri hamura çevirmekte olduğunu görünce, bu kez beni almasın mı bir gülme. Bir ağlıyor, bir gülüyoruz. Ne kadar kendimi tutmaya gayret etsem, olmuyor işte. Ağzımız burnumuz birbirine girmiş, salya sümük derler ya, aynen öyle. Şu film bir bitse de, biz de bu azaptan kurtulsak derken film bitti ve şak diye ışıklar yandı. Yani böyle acıklı filmlerin sonunda insan biraz bekler de ışıkları öyle yakar. Kimbilir yüzümüz ne haldeydi. Rezil olduk rezil. Kıpkırmızı gözlerimizi kimseler görmesin diye ikimiz de yerlere bakıyor, başımızı nerelere sokacağımızı bilemiyorduk.

Tümay'ı böyle romantik konular zaten fazla ilgilendirmez. Sırma ise yine çiçek gibi, taptaze. Biz olmuşuz muşmula...

Bir de, "Aaa, siz ağlamışsınız," demez mi avaz avaz.

"Biraz bağırsaydın bari," diye homurdandım ve yürümesi için onu itekledim.

Neyse kendimizi kapının önünde açık havaya attık da biraz kendime geldim. Şu insan burnu çok ilginç bir organ. Gözyaşları durunca, burnunun akmasının da durması gerek, değil mi? Ne gezer, akıyor babam akıyor. Hayret bir şey! Sinema kapısının önüne çıktığımızda, hâlâ burnumu siliyordum, hırsımdan koparırcasına. İçimden de, dursana sersem burun, dursana, diye çığlıklar atıyordum.

Annem çoktan gelmiş, bizi bekliyordu. Bir koşu kendimi arabaya attım. Ohh, dünya varmış. Tabii yol boyu Tümay'la Sırma bizimle gırgır geçtiler.

Annem birkaç kez kaybolduktan sonra Capitol'ün park yerini buldu. Hep birlikte içeri girdik ve büyük kapının önünde buluşmak üzere annemden ayrıldık.

Vitrinlere baka baka dolaşmaya başladık. Şu alışveriş merkezleri çok şenlikli yerler. Işıklar, kalabalık, vitrindeki güzel şeyler... İnsan sıkıntılı oldu mu böyle bir yere gelmeli. Tabii arada sırada birbirimizi kaybediyorduk, çünkü herkesin ilgi alanı değişikti. Ben kırtasiye dükkânlarının vitrinlerine yapışıp kalıyordum. Ne güzel dosyalar, kalemler, albümler, paket kâğıtları var. Bak, bak doyamıyor insan. Tümay, söylemeye gerek var mı bilmem, spor mağazalarına gidip duruyordu. Bizim Süslü ise, "Burada çok güzel çamaşırlar varmış, bulsak şu mağazayı," deyip duruyordu. Hay sana ne diyeyim, Sırma. En son düşüneceğim şeydir çamaşır, bunun güzeli, çirkini olur mu, çamaşır çamaşırdır. Ama şans ona güldü ve kendimizi askılarda çeşit çeşit gecelik ve pijamaların sergilendiği bir mağazanın önünde bulduk.

Ay, bir sevindi, bir sevindi.

"Ne olur çocuklar, içeri girelim, ne olur," diye tutturdu. Böylece heyet halinde içeri girdik. Tabii Sırma hemen geceliklerin olduğu yere saldırdı. Birini alıyor, hemen aynaya koşuyor. "Nasıl oldu? Yakıştı mı?" diye soruyor, sonra onu bırakıyor, bir başkasını alıyor. Haydi, yine aynı sorular. Gören de altı üstü bir gecelik değil, hayatının kıyafetini seçiyor sanır.

Tümay, "Biz Serra'yla şöyle bir dolaşalım, sen rahat rahat bak," dedi de hiç olmazsa o ahiret sorularından kurtulduk.

"Yani bazen şu kıza nasıl tahammül ediyorum, anlayabilen beri gelsin," dedim Tümay'a.

"Boşver! Gel biraz dolaşalım şu ünlü çamaşır mağazasını da görelim neler varmış," dedi Tümay beni sakinleştirmeye çalışarak.

Gecelik ve pijamalardan sonra sabahlıklar bölümü geliyordu. Yumuşacık, ekose desenli olanlar hiç de fena değildi. Derken külot ve sütyenler bölümüne geldik. Aman Tanrım, ne süslü şeylerdi bunlar. Külotu ve sütyeni bir örnek desende olanlar mı, yani takım olanlar mı desem; dantelli, fistolu olanlar mı... Koca bir duvar dolusu, her renkte... Hele de bir kıpkırmızı dantellisi vardı ki, hemen Tümay'a seslendim.

"Tümay gel, şuna bak."

Kafa kafaya vermiş, böyle bir külotla sütyeni kimin alabileceğini aramızda tartışırken arkamızdan yükselen bir sesle, olduğumuz yerde zıpladık ikimiz de.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır, hayır, teşekkür ederiz," deyip bir kaçışımız vardı ki... Yanaklarımın alev alev yanmasından, yüzümün pancar rengini aldığından eminim. Acaba satış elemanı bizim o kıpkırmızı çamaşırlara beğenerek baktığımızı mı sanmıştı? Ne kadar utanç verici! İşte Sırma Hanım'ın aklına uyarsan, böyle olur. Kendimizi dışarı atıp Zeynep'le Sırma'yı dışarda beklemeye başladık. Bu utanç bize yetmiş de artmıştı bile.

Derken Sırma Hanım doğal olarak elinde bir paketle göründü. "Harika bir pijama aldım," diye bize seslendi. Zeynep de, "Evet, gerçekten çok tatlı bir rengi var," diye arkadaşını onayladı.

Sırma, "Somon rengi," diye açıklamada bulundu sanki çok merak ediyormuşuz gibi.

Tümay dayanamayıp sordu. "Ne renk o?"

"Somon," diye yineledi Sırma. "Şeftali rengine yakın."

"Şöyle söylesene," dedi Tümay. Şu Tümay'a bayılıyorum!

Ve yine gezinmeye devam ettik. Derken Sırma, "Çocuklar bakın, orada ne yazıyor," dedi, eliyle bir tabelayı işaret ederek. Tabelada,

Artık herkesin bir kaseti olabilir
Söylemesi sizden, yapımcılığı bizden

yazıyordu.

"Eee, ne olmuş?" dedim.

"Düşünsenize, hep birlikte bir şarkı söylesek ve bizim de bir kasetimiz olsa, ne harika bir şey olur."

"Aman Sırma, hiç işin yok senin," dedim.

Olduğu yerde durdu, ellerini beline koyarak, "Senin sorunun ne biliyor musun, Serra?" dedi.

"Neymiş, söyle de bileyim," dedim, kavgaya hazır.

"Hayatın tadını çıkarmasını bilmiyorsun. Şurada ne güzel hep birlikteyiz, eğleniyoruz. Bu kayıt ne hoş ve ne değişik bir anı olacak, çaldıkça bu günlerimizi hatırlayacağız. Ayrıca eminim kaseti doldururken çok eğlenceli bir deneyim yaşayacağız."

"Peki, peki. Siz nasıl isterseniz," dedim ama doğrusunu söylemek gerekirse, hayatının tadını çıkarmasını bilmiyorsun, sözlerine çok kırıldım. Belli etmedim tabii ki...

Sırma, Tümay'la Zeynep'e dönmüş, "Hadi çocuklar, müthiş bir deneyim olacak," diye bu sefer onları gaza getiriyordu.

Böylece tabelanın gösterdiği yöne doğru ilerledik. Orta yerde bir cam kulübeydi bu. Kulübenin içindeki genç adam, uzay makinelerini andırır biçimde yanıp sönen ışıklı aletlerle oynayıp duruyordu. Bir süre uzaktan onu izledik. O da bizi fark etmiş olacak ki, bize gülümsedi,

Sonra cam kapıyı açıp, "Kaset doldurmaya mı geldiniz?" diye sordu.

"Evet," dedi sözcümüz Sırma.

"Buyrun, gelin öyleyse," dedi güler yüzlü genç adam. Böylece biz de uzay kumanda odasına girdik. Aman Tanrım ne aletler. Bir düğmeyi ileri doğru itiyor, org sesi yükseliyor, ötekini itiyor, çıstak çıstak diye tempo tutan sesler yükseliyor. Sanki o bir büyücüydü ve elinin altındaki gizemli orkestrayı dilediği gibi yönetiyordu.

Kot pantolonunun üstüne dev bir tişört giymişti, üstünde ise Ezbere Hayır yazıyordu.

Hepimiz adeta atladık zavallı çocuğun üstüne.

"Tişörtünüzü nereden aldınız?"

"Biz öğrencilerin derdi hep aynı, değil mi," diyerek gülümsedi.

Masmavi gözleri, bembeyaz dişleri vardı. Bizlere göre yaşlı olmasına karşın tatlı çocuktu.

"Akmerkez'de bir tişört mağazası var, oradan aldım," dedi. Böyle bir gömlekle okula gitmek ne harika olurdu ama...

"Evet, şimdi işimize bakalım," dedi. "Siz söylemek istediğiniz şarkıyı seçiyorsunuz. Ben de burada size orkestranızı ve vokalleri hazırlıyorum, anlaştık mı?"

"Orkestra nerede?" diye sormaz mı Zeynep.

Eliyle yanıp sönen ışıkları göstererek, "Burada," deyip gülümsedi genç adam.

Zavallı Zeynep çok utandı.

İş şarkıyı seçmeye kalmıştı. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Tümay, Mustafa Sandal'ın, "Onun Arabası Var"ını önerdi. Gerekçesi de, söylenmesi kolay bir şarkı oluşuydu. Zeynep ise, "*La Macarena*'yı söyleyelim," diye tutturdu.

Bu noktada delikanlı araya girmek zorunluluğunu hissetti. "Kararınızı etkilemek istemem ama *Macarena*'nın sözlerinin çok hızlı söylenmesi gerekiyor. Bu biraz zor olabilir," dedi.

"Evet," dedi sözcümüz Sırma.

"Buyrun, gelin öyleyse," dedi güler yüzlü genç adam. Böylece biz de uzay kumanda odasına girdik. Aman Tanrım ne aletler. Bir düğmeyi ileri doğru itiyor, org sesi yükseliyor, ötekini itiyor, çıstak çıstak diye tempo tutan sesler yükseliyor. Sanki o bir büyücüydü ve elinin altındaki gizemli orkestrayı dilediği gibi yönetiyordu.

Kot pantolonunun üstüne dev bir tişört giymişti, üstünde ise Ezbere Hayır yazıyordu.

Hepimiz adeta atladık zavallı çocuğun üstüne.

"Tişörtünüzü nereden aldınız?"

"Biz öğrencilerin derdi hep aynı, değil mi," diyerek gülümsedi.

Masmavi gözleri, bembeyaz dişleri vardı. Bizlere göre yaşlı olmasına karşın tatlı çocuktu.

"Akmerkez'de bir tişört mağazası var, oradan aldım," dedi. Böyle bir gömlekle okula gitmek ne harika olurdu ama...

"Evet, şimdi işimize bakalım," dedi. "Siz söylemek istediğiniz şarkıyı seçiyorsunuz. Ben de burada size orkestranızı ve vokalleri hazırlıyorum, anlaştık mı?"

"Orkestra nerede?" diye sormaz mı Zeynep.

Eliyle yanıp sönen ışıkları göstererek, "Burada," deyip gülümsedi genç adam.

Zavallı Zeynep çok utandı.

İş şarkıyı seçmeye kalmıştı. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Tümay, Mustafa Sandal'ın, "Onun Arabası Var"ını önerdi. Gerekçesi de, söylenmesi kolay bir şarkı oluşuydu. Zeynep ise, "*La Macarena*'yı söyleyelim," diye tutturdu.

Bu noktada delikanlı araya girmek zorunluluğunu hissetti. "Kararınızı etkilemek istemem ama *Macarena*'nın sözlerinin çok hızlı söylenmesi gerekiyor. Bu biraz zor olabilir," dedi.

Bugün bu Zeynep'in nesi vardı allahaşkına? Kafası hiçbir şeye basmıyordu.

Sırma ise Sezen Aksu'nun, "Beni Al Onu Alma" şarkısını önerdi. O şarkıyı ben de çok sevdiğimden, Sırma'yı destekledim. Ve sonunda, şarkımızın bu olmasına karar verdik.

Ama bir sorun vardı, şarkının sözlerini tam tamına bilmiyorduk. Bu sorun da delikanlının, üzerinde şarkının sözlerinin yazılı olduğu bir kâğıdı bize uzatmasıyla çözümlendi. Sonra bizi mikrofonun önüne oturttu. Bu arada bizim hazırlık yaptığımızı görenler cam kulübenin önüne toplanmaya başlamışlardı. Demek kaset doldururken izleyicilerimiz de olacaktı. Bayağı bayağı havaya girmiş, heyecanlanmaya başlamıştık.

Sırmamın kulağına, "Bu şarkıyı güzel söyleyebilmemizin bir tek yolu var," diye fısıldadım.

"Neymiş?" dedi beklenti dolu bir sesle.

"Sen Serpil'i düşün, ben de sıska Filiz'i düşüneceğim."

"Harikasın," diyerek beni çimdikledi Sırma.

Tişörtlü büyücümüz önündeki ışıklı düğmelerle oynayıp duruyordu. Sonra bize döndü ve, "Ben işaret verince başlayacaksınız," dedi. "Tamam," deyip gözümüzü ona diktik.

Giriş müziği tüm katta yankılanmaya başladı. Aman Tanrım, ben sadece cam kulübede duyulacak sanıyordum, oysa neredeyse tüm çarşı bizi dinleyecekti anlaşılan. Ses böylesine yükselince hepimiz gözlerimizle birbirimize şans diledik...

Delikanlı elini havaya kaldırdı, beni izleyin dercesine. Sonra parmaklarıyla üç-iki-bir diye geri saydı ve "Başla," diye işaret verdi.

Bizler, "Bak atının terkisine atmış gözleri şaşı gelini," diye daha birinci satırı bitiremeden, müzik kesildi. Delikanlı eliyle kes, tamam der gibi işaretler yapıyordu. Dışardakiler, yani izleyicilerimiz gülüşüyorlardı.

"Aynı anda giriş yapmadınız."

"Yaaa..."

"Hay Allah, şimdi ne olacak?"

Delikanlı güldü. "Yeni baştan başlayacağız, dört kişi bir arada olunca böyle zorluklar oluyor. İsterseniz ayrı ayrı kaset yapabilirsiniz ama tabii bu ödeyeceğiniz paranın dörde katlanması demek."

"Dördümüz bir kasetlik parayı ancak denkleştirebiliriz," dedim.

Yine güldü. "Hele de tatilde paralar ne çabucak harcanıyor, değil mi?"

Hep bana bakarak konuşuyordu.

"Evet," dedim. "Siz de öğrenci misiniz?"

"Evet, bu yıl üniversitede ikinci yılım."

"Ne güzel, sınavları atlatmış, üniversiteye girebilmişsiniz."

"Öyle sayılır," dedi başını sallayarak. "Aslında tam istediğim yeri tutturamadım ama çalıştığım konuları giderek sevmeye başladım. Onun için yine de iyidir diyebilirim."

"Ve siz," diye devam ettim, asıl merak ettiğim konuya geliyordum, "burada çalışıyorsunuz."

"Evet, part-time."

"Hem okula gidiyor hem de çalışıyorsunuz, öyle mi?"

"Evet."

"Ne güzel."

"Müziği çok seviyorum. Onun için bazen burada çalışıyorum, bazen de radyoda."

"Radyoda mı?"

"Evet, DJ'lik yapıyorum. Bir gece programı yapıyor, haftanın sevilen şarkılarını çalıyorum. Buralardan kazandığım ek gelir oluyor ve bayağı da işime yarıyor."

"Ek gelir" kulağa ne kadar da hoş geliyordu...

Sırma beni dürtükledi. "Hadi, bir daha deneyelim." Bizim konuşmamızdan sıkılmıştı.

Yine ışıklı tuşlar bir ileri gitti bir geri. Yine delikanlı bize geri sayım yaptı. Üç-iki-bir başla ve bu kez, hem de sadece ikinci seferde mükemmel bir birliktelikle şarkıya giriş yaptık.

"Bak atımın terkisine atmış gözleri şaşı gelini
Mor kaftanlara sarmış haspam odun gibi belini."

Hele de, "Bana ne bana ne, beni al onu alma" bölümünü öylesine duyarak (!) söyledik ki, şarkımız büyük bir başarı oldu.

DJ'imiz bize başparmağıyla "çok iyi" işareti yaptı. Cam kulübenin önündeki sadık dinleyicilerimiz ise bizi hararetle alkışlıyorlardı.

Kendimi bir an için çok ünlüymüşüm gibi hissettim. Eğilerek bizi alkışlayanları selamladık. Hem alkışlıyor, hem gülüyorlardı; DJ'imiz gülümsüyordu, bizse çok mutluyduk. Artık bir kasetimiz vardı. Galiba Sırma haklıydı.

"Eh artık siz de kasetliler sınıfına girdiniz," dedi delikanlı.

"Sezen Aksu bir konserinde, 'Kaset yapmayan kalmadı. Artık bundan böyle kız istemeye gidildiğinde, kasetiniz var mı diye soracaklar herhâlde,' demişti," dedim.

Birlikte uzun uzun güldük. Bu arada DJ'imiz değerli kasetimizi paket yapmış, BANA uzatıyordu.

"Kasetiniz gerçekten güzel oldu, kutlarım," diyerek elimi sıktı, sonra da, "Benim adım Hakan," dedi.

"Çok teşekkür ederiz," dedim ve ekledim. "Benim adım da Serra."

"Yeni okul döneminde sana başarılar dilerim, Serra," dedi.

"Ben de size," dedim. Hem okuduğu hem çalıştığı için onu ne kadar takdir ettiğimi güzel bir biçimde söyleyebilmek isterdim ama doğru sözcükleri bulamadım o anda. O ise sanki duygularımı anlamış gibi bana tatlı tatlı gülümsüyordu.

Dışarı çıktığımızda Sırma, "Ne iş?" diye sordu.

"Ne demek, ne iş?"

"Hakan'la muhabbetin pek ballıydı, anlayalım."

"Aman Sırma. O koca bir üniversiteli, bizimle öylesine konuştu."

"Bizimle değil canım, seninle."

"Sırma bırak sululuğu," diye payladım onu. "Böyle üniversiteli olmak, bir yandan da sevdiğin bir işte çalışmak ne güzel. Ayrıca sohbeti de çok hoştu."

"Bakıyorum olgun erkeklerden hoşlanıyorsun."

Bu Sırma'yla baş edilmez. Kendimi tutamayıp güldüm. "Yirmi, yirmi bir yaşlarında gibi görünüyordu."

"Yani bir ayağı çukurda."

"Susar mısın sen," diye üstüne yürüyünce Sırma koşarak kaçmaya başladı, tabii ben de peşinden. Tümay'la Zeynep'in katılmasıyla bir süre öyle çocuklar gibi koştuk.

Akşam evde anneme kasetimizi çaldık. Çok güldü, alkışladı ve yeminlerle çok beğendiğini söyledi.

Sevgili arkadaşlarım bu tatil anısının bende kalmasına karar verdiklerini söylediklerinde çok duygulandım ama kabul edemeyeceğimi, onların üçünün de İzmir'de olmaları nedeniyle onlarda kalmasının daha doğru olacağını söyledim. Sonunda annem üç boş kaset alıp bu sanatsal çabayı herkes için kaydedeceğini söyledi de, sorun çözüldü.

Evet, bugünümüz de çok güzel geçti. Bir tek aklıma takılan Sırmamın sözleriydi. Acaba ben gerçekten hayatın tadını çıkarmasını bilmiyor muyum?

8 Şubat, Perşembe

Annem bugün de bizi Akmerkez'e götürdü. Hani şu Avrupa'nın en güzel çarşısı ödülünü alan yer... Gerçekten muhteşem.

"Ne demek, ne iş?"

"Hakan'la muhabbetin pek ballıydı, anlayalım."

"Aman Sırma. O koca bir üniversiteli, bizimle öylesine konuştu."

"Bizimle değil canım, seninle."

"Sırma bırak sululuğu," diye payladım onu. "Böyle üniversiteli olmak, bir yandan da sevdiğin bir işte çalışmak ne güzel. Ayrıca sohbeti de çok hoştu."

"Bakıyorum olgun erkeklerden hoşlanıyorsun."

Bu Sırma'yla baş edilmez. Kendimi tutamayıp güldüm. "Yirmi, yirmi bir yaşlarında gibi görünüyordu."

"Yani bir ayağı çukurda."

"Susar mısın sen," diye üstüne yürüyünce Sırma koşarak kaçmaya başladı, tabii ben de peşinden. Tümay'la Zeynep'in katılmasıyla bir süre öyle çocuklar gibi koştuk.

Akşam evde anneme kasetimizi çaldık. Çok güldü, alkışladı ve yeminlerle çok beğendiğini söyledi.

Sevgili arkadaşlarım bu tatil anısının bende kalmasına karar verdiklerini söylediklerinde çok duygulandım ama kabul edemeyeceğimi, onların üçünün de İzmir'de olmaları nedeniyle onlarda kalmasının daha doğru olacağını söyledim. Sonunda annem üç boş kaset alıp bu sanatsal çabayı herkes için kaydedeceğini söyledi de, sorun çözüldü.

Evet, bugünümüz de çok güzel geçti. Bir tek aklıma takılan Sırmamın sözleriydi. Acaba ben gerçekten hayatın tadını çıkarmasını bilmiyor muyum?

8 Şubat, Perşembe

Annem bugün de bizi Akmerkez'e götürdü. Hani şu Avrupa'nın en güzel çarşısı ödülünü alan yer... Gerçekten muhteşem.

En üst kata bayıldım, binbir çeşit yiyecek satılıyor. Hamburgerciler, pizzacılar... En çok da şekerci dükkânı ilgimi çekti. Renk renk, boy boy şekerler öyle göz alıcı ki, önünde kalakalmışım.

Sırma, "Hadi Serra," dedi de öyle yoluma devam edebildim. Sırf salata satan yerler de var, tam anneme göre. Ve de sırf tatlı satan yerler, bunlar da tam bana göre. Şapırt ki şapırt...

Vee muhteşem sinemalar... İşte bu da ayrı bir harika.

"İstanbul'u sevmeye başladım galiba," dedim anneme, bana tatlı tatlı gülümsedi.

Sonra alt katlara inmeye başladık. Vitrinlerin her biri ayrı bir âlem. Tümay bir spor mağazasına, Sırma, saç tokalarının sergilendiği bir butiğe, Zeynep de kaset ve CD satışı yapan dev mağazaya takılıp kaldı. Burada herkese göre bir şey var, nereye bakacağını şaşırıyorsun. Ben kendi payıma, kırtasiyecilere bayıldım. Neler var neler...

Annem, "Çocuklar, çarşı hakkında artık bir fikriniz oldu. Onun için ben şimdi derim ki, önce şu kafede oturup bir şeyler yiyelim, sonra da Capitol'de yaptığımız gibi buluşmak için bir saat ve yer saptayalım. Bu sürede herkes gönlünce dolaşsın," dedi.

Hepimiz bu fikri beğendik ve yeşillikler içindeki o kafede annem sabah kahvesini içip, bizler de birer çörek yedikten sonra yine aynı kafede saat dörtte buluşmak üzere her birimiz bir yana dağıldık. Tümay'la Zeynep, Sırma'yla da ben...

Birlikte yavaş yavaş, vitrinlere baka baka ilerliyorduk ki, Sırma birden zınk diye olduğu yerde durdu. Bu bir ayakkabı dükkânıydı. Sırma gözlerini dikmiş içeri bakıyordu. "Serra. Serra, şuraya bak," diyerek başıyla işaret edip duruyordu.

Gösterdiği yerde yakışıklı, uzun boylu, genç bir adam elindeki bir çift ayakkabıyı kutusuna koymakla meşguldü.

"İyi ama," dedim, "bana gösterdiğin bir pabuç değil ki..."

Sırma kıkırdadı. "Hayatta ayakkabılardan daha önemli ve güzel şeyler de vardır."

"Ayakkabıcılar gibi," dedim.

"Ay, ne kadar da yakışıklıı..."

"Sırma, yani resmen cama yapıştırdın burnunu. Sende gurur denen şey yok mu?"

"Yok!"

"İyi, ben gidiyorum. Ne halin varsa gör."

Birden kolumdan yakaladığı gibi mağazanın kapısını açtı ve kendimizi paldır küldür içerde bulduk. Yaptığımız bu zarif (!) giriş doğal olarak oradakilerin dönüp bize bakmalarına neden olmuştu. Tabii durum bu olunca kolumu Sırma'nın pençesinden kurtarmak için onu itekleyemedim ve mecburen kol kola ilerledik.

Yaşlı bir bey, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sorunca hemen, "Ben bir şey istemiyorum, arkadaşım bakıyor," dedim. Oh, oh. Haydi bakalım, buraya girer misin, uğraş şimdi, diye içimden homurdandım. Sırma gayet sakin, "Ayakkabılara bakmak istiyorum," dedi.

Yaşlı bey de, "Tabii efendim, buyrun bakın," dedi, ağır ve sessiz adımlarla bizden uzaklaştı.

"Sırma," diye fısıldadım. "Bakıyor gibi yap ve çıkıp gidelim şuradan."

Sırma kolumu bıraktı. "Acelen ne, Serra? Ben ayakkabı bakmak istiyorum, istersen sen şöyle otur da beni bekle." Buyrun bakalım!

Baktım vazgeçecek gibi değil, ben de ayakta dikilmekten iyidir, diye düşünerek oradaki yumuşacık bir koltuğa gömüldüm. Sırma bir gözü yakışıklı genç adamda, bir gözü bende, sözümona ayakkabılara bakıyor. Aslında ara ara belli etmemeye çalışarak adama bakmasından onun işini bitirmesini beklediğini anladım.

Aman Tanrım, ne yapmak istiyor bu kız, diye onu gözlüyorum. Genç adam da yemyeşil gözleri, kıvırcık siyah saçları, upuzun boyu ve mankenler gibi vücuduyla gerçekten yakışıklı. Ne diye gidip manken olmamış? Kimbilir, belki mankenlik de yapıyordur. Şu Sırma'nın yaptığı da iş mi? Her gördüğü yakışıklı erkek için camlara yapışırsa işimiz iş, diye kendi kendime durumu tartışırken, müşterinin gitmesiyle Sırma'nın en cici halini takınıp adama yanaşması bir oldu.

Ona bir bot gösterdi, sonra da karşımdaki koltuğa geçip oturdu. Gözlerini bana dikmiş, bakıyor. Ama o gözler konuşuyor, resmen konuşuyor. Konuşmuyor, kahkahalar atıyor. Nasıl da eğleniyor. Bense gözlerimle ona mesaj gönderiyorum, bu kadar gülme, yakalanacaksın, diyorum.

Derken genç adam elinde botlar, geliyor. Bizimki gayet nazenin, ayağını uzatıyor, genç adam önünde eğilip botu giydiriyor. O işiyle meşgulken, Sırma yine gülen gözlerini bana çeviriyor.

Gülmemek için gözlerimi başka yöne çeviriyorum. Diyorum ya, bu kız beni öldürecek.

Sanki cebinde parası varmış da alabilecekmiş gibi botlarla dolaştı, aynaya baktı, sonra da yine bir eda, "Bir düşüneyim," dedi, gülücüklerle genç adamın zahmetlerine teşekkür etti ve biz dışarı çıktık.

"Bir daha seninle hiçbir yere gitmeyeceğim," dedim ona.

O ise bana hiç aldırmadan, "Öyle yakışıklı bir adam nasıl da ayaklarıma kapandı ama," diye böbürleniyordu.

"Pabuç giydirmek ne zamandan beri ayaklara kapanmak oldu?"

"Ayrıntılarda boğulma, Serra, ayrıntılarda boğulma. Sonuçta onu ayağıma kadar getirdim ya," dedi ve kahkahalar atarak boynuma sarılıp beni gıdıklamaya başladı.

Kafede buluştuğumuzda herkesin elinde irili ufaklı paketler vardı. Zeynep bol bol doğum günü kartları almıştı. "Böyle güzel kartları insan her zaman bulamıyor, onun için şimdi alayım da zamanı gelince kullanırım, diye düşündüm," dedi. İyi fikir!

Ama asıl sükseyi Tümay yaptı. Paketini açtığında kıyamet koptu, çünkü üzerinde Ezbere Hayır yazan tişörtü bulup almıştı. "Nasıl buldun bunu?"

"Ay, ne kadar hoş," diye her kafadan bir ses çıkıyordu. Tümay ise tişörtü üstüne tutmuş, bize gösteriyor, bir yandan da, "Bunu antrenmanlarda giyeceğim, eminim takımdakiler de bayılacaklar," diye bizi çatlatıyordu.

Tümay'ın tişörtünün yarattığı heyecan durulur gibi olunca annem bize dönerek, "Siz bir şey almadınız mı?" diye sordu.

Sırma, "Öyle çok şey vardı ki, şaşkına dönüp hiçbir şey alamadım bu kez," dedi.

Tümay'la Zeynep, "Hayret," diye dalga geçtiler onunla.

"Sırma bol bol ayakkabılara baktı," dedim, bana öldürücü bakışlarına aldırmayarak. Oh canıma değsin, sen beni zor durumda bırakır mısın...

İşte bugünkü serüvenimizi de, Sırmamın sayesinde böylece yaşamış olduk.

Ve... Geliyorum günün bomba haberine... Az önce Cüneyt aradı. "Tatil nasıl gidiyor?" diye sordu.

Ona hemen Tümay, Zeynep ve Sırma'yla yaptıklarımızı anlattım. "Bak şimdiden moralin düzelmiş, sesin iyi geliyor," dedi.

"Evet," dedim hemen. "Sevdiklerimi görmek, onlarla birlikte olmak harika bir şey." Nasılsa yüzümü göremiyor diye düşünüp ekledim. "Şimdi de seni bekliyorum," dedim.

Telefonun öbür ucunda hafifçe güldüğünü duydum, bir şeye sevindiği zaman yüzünde beliren o mutlu ifadeyi görür gibiydim.

"Bir yolunu bulup geleceğim Serra," dedi.

Lay-lay-lom.

"Hadi artık kapatıyorum. Kızlara selamlar... Kendine iyi bak, Serra."

"Sen de," dedim ve telefonu kapattım.

Ne demiştim ona? "Sevdiklerimi görmek, onlarla birlikte olmak harika bir şey." Ve sonra ne demiştim? "Şimdi de seni bekliyorum." Eh, umarım anlamıştır.

Eşek değil ya...

Lay-lay-lom.

9 Şubat, Cuma

Bugün ölmedimse bir daha hiç ölmem.

Sırmamın yüzünden neler çektim neler...

Bir de hanımefendi, hayattan zevk almasını bilmiyorsun, buyurdulardı. Eğer hayattan zevk almak buysa, eksik olsun.

Tümay'ın annesinin arkadaşlarından biri telefon edip açıkça baskı uygulayarak kızı davet etti. Zavallım patlayacak sıkıntıdan ama eli mahkûm. Annesi arkadaşına telefon edip Tümay'ın bizde kaldığını söylemiş. Tabii o hanım da acele arayıp Tümay'a bir günü kendisine ayırmasını söyledi. Şöyle program yapmışmış, böyle program yapmışmış, ne dediyse yakayı sıyıramadı zavallı kız.

Yani nasıl düşüncesiz oluyor bu büyükler... Bu kız buraya, arkadaşlarıyla birlikte olmaya gelmiş. Zaten kalacağı, topu topu kaç güncük. Tut o birkaç günden birini de, pek de fazla tanımadığın bir büyükle geçir. Hak mı bu?

Annem, "O hanım da Tümay'ı davet etme zorunluluğunu hissetmiştir. Şimdi arkadaşının kızının bu kente geldiğini

bilip de aramazsa, bu sefer de acaba arkadaşım kırılır mı diye düşünür. İşe biraz da bu yönden bakın," dedi.

Annem böyle, işe biraz da şu yönden, bu yönden bakın, dedi mi benim kafam karışıyor.

"Ben işe kendi yönümden bakmayı yeğliyorum, böylesi daha kolay," dedim.

"Ama o zaman da hep tek taraflı düşünür, karşındakini hiç anlayamaz, böylece yanlış sonuçlara varırsın."

Tümay'ı bu hayat dersleri hiç mi hiç ilgilendirmiyordu o anda.

"Kabahat annemin, ne gereği vardı benim burada olduğumu söylemeye," diyerek elindeki saç fırçasını yatağın üzerine fırlattı. "Şimdi ben ne konuşacağım bütün gün o yaşta kadınla."

Kız haklı!

Annem gülerek, "Tümay, ne demek, o yaşta kadınla? Biz o kadar da yaşlı mıyız?" diye takıldı, sonra da onu teselli etmek için, "Hem bakarsın o kadar da kötü geçmez günün," dedi.

Neyse, sonunda hep birlikte ama bu kez annemsiz (onun işleri vardı), Taksim'e gitmeye karar verdik, çünkü Tümay annesinin arkadaşıyla Taksim'de buluşacaktı. Biz de biraz Beyoğlu'nda dolaşıp kitapçılara bakacak, belki bir sinemaya gidecek ve yine buluşup hep birlikte eve dönecektik. Annem kırk kez bu işi başarıp başaramayacağımızı sordu. Artık içime fenalıklar geldi. "Anne, abartma lütfen," dedim. "Bir dolmuşla gidip bir dolmuşla geleceğiz. Dört adet aklı başında insanız."

Yine de biz dolmuş durağına doğru giderken, keşke onları kendi başlarına bırakmasaydım, dercesine peşimizden baktığından adım gibi eminim.

Salimen (!) Taksim'e vardık. Hanım, Tümay'ı The Marmara Oteli'nin önünde bekliyordu. Aslında tatlı bir kadındı.

Onunla ayaküstü biraz konuştuktan sonra üzgün ve süzgün Tümay'a veda edip, yola koyulduk.

Daha iki adım atmamıştık ki, Sırma, "Çocuklar, size bir sürprizim var," dedi.

"Yaa, neymiş, neymiş?" dedi saf Zeynep.

Bense, "Hayrola," dedim.

"Aman, hemen de kuşkulanır," diye bana çattı Sırma.

"Sürprizi söyle, sürprizi söyle," dedi Zeynep merak içinde.

"Falcıya gidiyoruz."

"Neee?" İkimizin de ağzından aynı sözcük çıkıvermişti.

"İstanbul'un en ünlü falcılarından birine gidiyoruz, yavrularım," dedi Sırma çok iyi bir iş yapmış gibi gururlanarak.

Sırma falcılara bayılır. Ne bulur böyle saçma sapan şeylerde bilmem ama yine hayatın tadını çıkaramamakla suçlanmamak için çenemi tuttum.

"Oley!" dedi Zeynep.

Benimse içimi garip bir sıkıntı kaplayıvermişti.

"Ne o Serra, sesin çıkmıyor."

"Sen beni bırak da, İstanbul'daki falcıyı nasıl buldun, onu söyle," dedim.

"İzmir'de bir arkadaşım telefonunu ve adresini verdi. Buraya geldiğinde bir kez gitmiş. Kadın müthişmiş, her şeyi biliyormuş. Buralara kadar gelmişken, bu fırsatı değerlendireyim, dedim."

"Ama sakın değerlendirememezlik etme," deyiverdim.

"Serra, sen de her şeyin tadını kaçırırsın. Bak ne güzel gidip, geleceğimizi öğreneceğiz."

"Ne demezsin!"

"Öff, Serra."

"Hem," dedim, belki bu işten sıyrılabiliriz diye, "bakalım kadını öyle hop diye bulabilecek, randevu alabilecek misin?"

"Aldım bile," demez mi...

"Ne zaman? Nasıl?"

"Sabah bir ara telefon ettim. Kadın çok doluymuş ama yalvardım yakardım, yolcu olduğumuzu söyledim de sonunda bize bir ayrıcalık tanıyıp randevu verdi."

"Pöf, ayrıcalık tanımışmış. Eminim günlerdir bomboş pinekleyip duruyordu, senin gibi yağlı müşteri çıkınca da yapmış numarasını."

"Tamam Serra, artık bu konuyu tartışmak istemiyorum. Geliyor musun, gelmiyor musun?"

İçimi sıkıntılar basmıştı. Bir hamle daha yaptım.

"Annemin haberi var mı?"

"Yok."

"Ondan izin almadan mı bu işe kalkıştın?"

"Ne var bunda izin alacak? Bugün biraz dolaşmaya karar vermedik mi? Bu arada çabucak bir falcıya gitmişiz, ne olur."

Benim susmakta olduğumu görünce, "Aman Serra, ne var bunu bu kadar büyütecek," dedi sabırsızlanarak.

"Yine de doğru bir iş gibi gelmiyor bana," dedim.

Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Sırma öyle ikna edici bir biçimde konuşuyordu ki, kendimi oyunbozan gibi hissediyordum. Öte yandan da bir türlü içime sinmiyordu bu falcı meselesi.

"Hadi ama Serra, geç kalıyoruz," diyerek ayağını yere vurdu Sırma.

"Ben gelmiyorum," dedim.

"Neden?" dedi bu kez Zeynep.

"Falcılara inanmıyorum bu bir, ikincisi kitapçıları dolaşmak ve daha bir sürü şey yapmak varken, orada oturmak hiç de çekici gelmiyor da ondan," dedim.

"Tamam öyleyse," dedi, Sırma, Zeynep'in elinden çekiştirerek.

"Dur bir dakika." dedim. "Kaçta, nerede buluşuyoruz?"

Sırma şöyle bir etrafına baktı ve, "Burada, şu karşıdaki Gezi Pastanesi'nde saat üçte," deyip yürümeye başladı.

"Dur, dur," diye peşlerinden koştum.

"Ay yani Serra. Yine ne var?"

"Nereye gidiyorsunuz, yani hangi semte?"

"Şişli'ye."

"Sen biliyor musun oraları?"

"Şişli dolmuşları şuradan kalkıyor, ayrıca elimizde adres denen bir şey var, sorup bulabiliriz," dedi ve hızla uzaklaştılar. Ben de arkalarından bakakaldım... Hiç hoşlanmamıştım bu işten, hiç. Hem iki saat kendi başıma ne yapacaktım. Üff, üff...

Sonra, ne var bunda, gidip gelecekler, bu kadar da vesveseli olmamalıyım, diye kendi kendimi teselli etmeye çalıştım. Aynı annem gibi panik yapıyorum, diye düşündüm. İlk kez annemi anlıyordum, çünkü Zeynep'le Sırma'ya karşı kendimi sorumlu hissediyordum. Ne de olsa bana emanet sayılırlardı. Zavallı anneciğim, bir daha bir yere giderken sorduğun o ahiret sorularına karşı çok daha anlayışlı davranacağım, diye kendi kendime söz verdim.

Ve Beyoğlu'ndan aşağı yürümeye başladım. Ne kadar da çok kitapçı varmış meğer. Nasıl olsa kendi başıma gidemem diye sinema fikrini bir kenara koyduğuma göre, rahat rahat kitaplara bakabilirdim. Her kitapçıdan müzik sesi yükseliyordu ki, bu da çok hoşuma gitti. Hem en son şarkıları dinliyor, hem de kitapları karıştırıyorsun.

Kitapçılara ba-yı-lı-yo-rum! Kitabı eline almak, o tertemiz, gıcır gıcır sayfaları karıştırmak, arka kapakta yazılı olanları okumak, gizlice ilk ve son satırlara göz atmak...

Tam dalmışım kitapların içine, dibimde bir ses, "Yardımcı olabilir miyim?" dedi. Rüyadan uyanır gibi dönüp baktım sesin sahibine. Karşımda aynen bir kırocuk... Ağzımı açma-

ya fırsat kalmadan, zaten bakmakta olduğum elimdeki kitabı işaret edip, "Çok güzel kitap," dedi sırıtarak. Hiçbir şey demeden kitabı yerine bırakıp ilerledim. Yine dibimde...

"Bak, bu Stephen King'in son romanı, tavsiye ederim."

Tavsiye edermiş!

"Bak, bu da Nora Roberts'ın kitabı."

Benden ses çıkmadığını görünce, yine sırıtarak, "Bu tür kitapları sevmiyorsun galiba," dedi. "Bak, İpek Ongun'un son kitabı."

Artık kendimi tutamadım ve, "Bakın, okuma yazmam var. Onun için başlıkları da, yazarların adlarını da okuyabiliyorum," diyerek benimle "sen, sen" diye konuşan bu kırocuğu bir güzel haşladım. Şuna bak, nereden de bulurlar böyle tipleri...

O ise pişkin, "Tamam," dedi yine sırıtarak. "Ben gidiyorum." Güle güle. Yolun açık olsun! Git ve gelme! Senin için ağlayacak değilim. Tabii bu arada büyü bozulmuş, keyfim kaçmıştı.

O kitapçıdan çıktım, bir süre vitrinlere baktıktan sonra başka bir kitapçıya girdim. Az önceki deneyimimin sonucu hep tetikteydim. Neyse, baktım burada çalışanlar kendi işleriyle meşgul, uygar tipte insanlar. Gelip insanın tepesine binmiyor, rahat rahat kitaplara bakmana izin veriyorlar. Burada pop değil klasik müzik çalıyordu, bayağı da güzeldi. O kadar ki, dayanamayıp kasada oturan genç adama giderek, "Affedersiniz, bu çalan nedir?" diye sordum.

Gülümseyerek, "Mozart'ın *Kırkıncı Senfoni*'si," dedikten sonra, "Klasikler karşıda," diyerek kasetlerin bulunduğu yeri işaret etti. Haydi bir gidip bakayım dedim. Aslında ben klasik müzikten hiç anlamam ama kulağıma gelen melodiler gerçekten çok hoştu.

Kaset ve CD bölümünde duran genç, diğer bir gençle konuşuyordu.

"Sınavlar öyle zordu ki... Oysa günlerdir sabahlara kadar çalıştım."

Demek bu da Hakan gibi hem çalışıp hem okuyanlardan. Benim yaklaştığımı görünce konuşmalarını kestiler. Kasadaki seslendi.

"Küçükhanıma yardım ediver, lütfen."

"Ne istemiştiniz?"

Hah şöyle... Bak ne güzel "lütfenli, sizli" konuşuyorlar. Bir önceki deneyimim sonucunda sinirden kirpileşmiş tüylerimin bir anda bir kedinin yumuşacıklığına dönüştüğünü hissediverdim. Bir önceki kitapçıda kirpiydim, şimdikinde kedi.

"Şey," dedim. "Ben pek klasik müzikten anlamam ama bu çalan çok hoşuma gitti de..."

Hemen uzanıp bir kaset çekti o sıra sıra kasetlerin arasından.

"Mozart'ın en sevilen eserlerinden biridir," diye küçük bir açıklamayla kaseti bana uzattı.

Kaseti elimde evirdim, çevirdim. Bana pek bir şey ifade ettiğini söyleyemeyeceğim. Onlarsa yine kendi aralarında konuşmaya devam ettiler.

"Geçen hafta uğradım, yoktun, demek sınavlar için kapanmıştın."

"Evet," dedi bana kaseti veren çocuk. "Sınavlar bitti, şu ara tatildeyiz de onun için burada çalışmaya başladım."

Hemen kulaklarımı dikip bu ilginç konuşmayı dinlemeye başladım. Biliyorum ayıp ama bu çalışma fikri bana çok cazip geliyor.

"Kaça kadar kalıyorsun burada?"

"Gece on ikiye kadar."

"Deme..."

"Tabii."

"Peki, iş oluyor mu?"

"Hem de nasıl? Sinema çıkışı çok uğrayan oluyor. Onun için biz de olabildiğince geç kapatıyoruz."

"Bana da bir iş ayarlayabilir misin?"

"Tabii. Haldun abiye söylerim. Zaten o öğrencileri çalıştırmayı yeğliyor."

Değil mi ya, değil mi ya, diye içimden her kimse o Haldun ağabeyi alkışladım.

"Zaman açısından şu aralar değil de, daha sonrası bana uygun."

"Tamam işte, gelir konuşursun. Burada çalışanların tümü öğrenci olduğundan herkes kendine uygun zamanı bildiriyor, ona göre bir çalışma programı yapılıyor."

"Çok iyi," dedi öbür çocuk. "Hadi bana eyvallah."

"Tamam, görüşürüz."

Bu arada ben de o garip kaseti almaya karar vermiştim. Zaten orada iki saat dikildikten sonra almamak da tuhaf olurdu. Biliyorum bu düşünce doğru değil ama işte...

Kasaya yöneldim, kasadaki adam, fiyatını söyleyince yüreğime bir ateş düştü. Ama artık geri dönüş yoktu, zavallı harçlığımı bırakıp elimde ilk klasik müzik kasetimle dışarı çıktım.

Giderek ne çok öğrenci çalışıyor, ama onlar genelde üniversite öğrencisi. Ben de çalışabilsem ne güzel olur; en azından kasetlerimle kitaplarımı kendi paramla alabilsem, bu bile büyük fark yaratır. Bir kitap alıyorsun, gitti harçlık; bir kaset alıyorsun, gitti harçlık...

Neyse, biz öykümüze dönelim. Oradan çıkıp da saatime bakınca bir de ne göreyim, üçe on var. Kitapların arasında saatler nasıl da uçup gitmiş. Hızlı hızlı Taksim'e doğru yürüdüm. Gezi Pastanesi'nden içeri girer girmez, tüm masalara baktım, oh neyse, daha gelmemişlerdi. Pencere kenarında bir masa bulup yerleştim.

Bir süre gelip geçen insanları seyrettim. Saat üç buçuğa geliyordu. Hadi ama, dedim içimden. Tek başına oturan bir ben vardım, bu da pek parlak bir duygu değil. Vakit geçsin diye tuvalete gidip geldim. Saate baktım, dörde çeyrek var, tam kırk beş dakika gecikmişlerdi. Birden aklıma falcının telefon numarasını bilmediğim geldi. O anda sırtımdan aşağı ter boşandı. Aramak istesem elimde ne bir telefon numarası ne de bir adres vardı. Ah Sırma ah, öyle bir aceleye getirmiş, beni öyle şaşkına çevirmişti ki...

Bir saat fal sürse, bir saat de bu trafikte yol sürse, neredeyse gelirler, diye düşünüyordum. Öyle ya, saat birde ayrılmıştık birbirimizden. Kalkıp bir dergi aldım oradaki masanın üstünden. Pastanelerde dergi ve gazete bulundurmak akıllıca bir düşünce.

Dergiyi karıştırırken kendimi iyice kaptırmışım, bir de başımı kaldırdım ki, saat olmuş dört buçuk. Aradan bir buçuk saat geçmişti ve bunlar hâlâ ortalarda yoklardı.

Ortalarda yoklardı!

Bu son sözcükler sanki zihnimin içinde yankılandı ve o an sırtımdan aşağı ikinci kez ter boşandı.

Bütün bunları düşünürken gözümün önüne gelen sahnelerse hiç de iç açıcı değildi.

Bizimkiler, şu vurdulu kırdılı filmlerde gördüğümüz, o berbat arka sokaklardan birinde yürüyorlar. Mahalle sakinleri ise türlü sabıkalılardan oluşuyor. Duvara dayanmış, kötü yüzlü, hırpani kılıklı bir adam, iki adet saf kaz, yani bizimkiler, ufukta görününce karşı köşedekine işaret veriyor, sigarasını yakarak. Bizim kızlar marş marş yürüyerek neredeyse yıkılmak üzere olan bir apartmanın önünde duruyorlar. Girişte ışık filan yok, kırık bir kapı ve karanlıklara doğru uzanıp giden koridor... İşaretleşen iki kötü adam hareketleniyorlar ve yavaş yavaş bizimkilere yöneliyorlar. Tabii bizim kazlar hiçbir şeyin farkında

değiller. Sırma Hanım gelecekten haberler alacak ya... Akılları fikirleri bunda. Ve o karanlık koridora, azıcık ürkerek de olsa giriyorlar. Bir kapıyı çalıyorlar, daha doğrusu kapıya tık tık vuruyorlar, çünkü zil kopmuş, yerinden teller sarkıyor. Biraz bekliyor, yine kapıyı vuruyorlar. Az sonra tokyolu ayak sesleri duyuluyor. Kapı açılmıyor, aralanıyor. Kapıyı aralayan bir kadın. Aralık o kadar dar ki, kadının sadece burnu görünüyor.

"Kimi arıyorsunuz? Sizi kim yolladı?" diye bizimkileri sorguluyor. Uyansa ya bizim kazlar... Ne gezer. Saf saf isimlerini veriyorlar.

"Pekâlâ," diyor kadın, zincir ve kilit sesleri duyuluyor. Kapı açılıyor, bizim kazlar marş marş içeri giriyorlar. Kadın solmuş ve kirli bir eşofman altı giymiş, ayağında tokyolar var. Başını geriden tülbentle bağlamış, tülbentin boncuklu uçlarıyla da başının üstüne bir düğüm atmış. Boyası çıkmış kınalı saçlar başörtüsünün kenarlarından görünüyor. Dudağının kenarında neredeyse bitmek üzere olan bir sigara. Sigarayı ağzından çıkaracağına, bir gözünü kısarak konuşuyor.

"Gelin bakalım," diyor bizim kazlara, laubali bir tavırla. Bizimkiler sanki ulu bir kâhinin huzurundaymışçasına saygıyla ilerliyorlar o pis ve dağınık odanın ortasına. Ev soğan ve pişmiş yemek kokuyor. Sigara kokusu sanki her köşeye, yerlere, duvarlara sinmiş. Pişmiş yemek ve sigaranın karışımı insanın midesini bulandıran bir çürümüşlük kokusu oluşturmuş.

"Size bir kahve yapayım," diyor kadın.

Bizimkiler teşekkür edip geç kalmak istemediklerini söylüyorlar.

"Bu ne acele canım," diyerek kadın altın dişlerini ortaya koyan bir kahkaha atıyor. "Hele biraz sohbet edelim, sonra da falına bakarım güzelim benim," diye Sırma'ya yılışıyor.

Bizim kazlar huzursuz biçimde birbirlerine bakıp oldukları yerde kıpraşıyorlar.

"Gerçekten," diyor Zeynep. "Bir arkadaşımızla buluşacağız da..."

Kadın, "Ona buraya geldiğinizi söylediniz mi?" diye soruyor bir telaş.

Zeynep, "Evet," diye kekeliyor ama telaşlandığı belli.

Kadın sinirleniyor ve bir küfür sallıyor. "Niye sağa sola söylüyorsunuz buraya geleceğinizi? Başımı aynasızlarla derde mi sokacaksınız benim."

Zeynep kadını sakinleştirmeye çalışıyor. "Sözünü ettiğimiz kişi bizim arkadaşımız, o kimseye söylemez."

"Söylemez, değil mi?" Kadın sırıtırken altın dişleri pırıldıyor ama gözleri hiç de pırıldamıyor.

Sırma bile korkmaya başlıyor. (Günaydın, sevgili kaz!) Birden ayağa kalkıyor. "Bu sefer kalsın, biz başka bir gün gelelim," diyor.

Zeynep de hemen kalkıyor yerinden. (Bravo! Nihayet sizin de jetonunuz düştü, sevgili iki numaralı kaz.) "Evet, evet," diyor. "Hem geciktik, hem de sizi daha fazla alıkoymayalım."

Kadın yine telaşla pencereden dışarı bakıyor, sanki birilerini bekliyor. "Durun canım, gitmeyin. Madem öyle istiyorsun, falına bakıvereyim güzelim," diyor ama bizimkiler kapıya yöneliyorlar, kadın da peşlerinden.

Tam o sırada kapı açılıyor ve köşe başındaki kötü yüzlü, hırpani kılıklı adamla işaretleştiği ortağı içeri girip kapıyı da arkalarından kapatıyorlar.

Daha fazla dayanamadım, doğru kasanın olduğu bölüme gidip, "Bir telefon edebilir miyim?" dedim.

Kasadaki adam, "Arkadaşlarınız gelmediler galiba," dedi.

"Evet, evet," dedim. "Lütfen, bir telefon edebilir miyim?"

Kulaklarım uğulduyor, içim kayıyordu. Orada benim kuzinim ve arkadaşım belki de beyaz kadın ticareti yapanların elindeydiler. Anneme ne diyecektim, teyzeme ne söyleyecek-

tim. Elimde adres olsa hemen bir taksiye atlayıp giderdim, ama yoktu. Telefon numarası olsa, telefon edip nerelerdeler, onu anlayabilecektim. Belki de boşuna meraklanıyordum. Ah umarım, umarım yanılıyorum diye yalvardım kendi kendime. Bir yere gideceğim zaman annem, "Gideceğin yerin telefon numarasını yaz da telefonun yanına koy," dediğinde kızardım. Meğer ne haklıymış, ne haklıymış... Anneciğim, şu işi bir atlatalım, bundan böyle tuvalete gitsem, tuvaletin telefon numarasını bile bırakacağım.

Artık evi arayacak, anneme, Sırma'yla Zeynep'in falcıya gidip bir daha dönmediklerini söyleyecektim. Başıma gelecekler, azarlara razıydım, yeter ki annem bir çare bulsun. Tam o sırada Sırma'nın koşarcasına kapıdan içeri girdiğini yan gözle görünce öyle rahatladım, öyle rahatladım ki, anlatamam. Ve tabii hemen telefonu kapattım.

Sırma bu arada gelmiş, kolumu çekiştiriyordu. "Affedersin Serra, çok geciktik ama inan bizim kabahatimiz değildi."

Sözünü kestim. "Şimdi sen bırak bana bunları anlatmayı da, evde anneme ne diyeceğiz?"

"Çarşıdaydık, diyeceğiz."

"Oh maşallah, yalanlar cebimizde hazır, değil mi? Bana bak Sırma, bütün bir öğleden sonra öldüm meraktan, bir de evde senin için yalan söyleyemem."

"Ah canım biliyorum, biliyorum. Gerçekten özür dilerim. Seni çok üzdüm ama inan bana, baktık gecikiyoruz, pastaneye telefon edip haber verelim, dedik. Orada eski bir rehber vardı, baktık ama bu pastanenin adını bulamadık. Sonra 118'den aradık, kayıtlı olmadığını söylediler, yoksa sana gecikme nedenini haber verecektik, inan bana."

Sırma kocaman gözlerini bana dikmiş, bakıyordu. Zeynep ise onun yanında hiç sesini çıkarmadan duruyordu. "Valla sana ulaşmak için çok uğraştık. Falcıda bizden öncekilerin

işinin kısa sürede biteceğini söylediler. İçerden ha çıktılar, ha çıkacaklar derken böyle oldu. Kasıtlı değil valla. Değil mi Zeynep, söylesene."

Birden onu kendime benzettim. Kendince bir şeyler yapmak istemiş ama koşullar izin vermemişti. Sonuç tam bir felaket olmuştu. Sanki ben annemdim. Sırma da bendi. Annemin dediği gibi işe bu açıdan bakınca yumuşadım.

"Tamam, tamam," dedim. "Hadi gidelim bakalım, evde neler bekliyor bizi."

Tam pastaneden çıkarken Sırma, "Bir dakika, bir dakika," dedi.

"Yine ne var?"

"Ama Serracığım, teyzemi arayıp yolda olduğumuzu haber verelim ki, merak etmesin," demez mi Bayan Sütten Çıkma Ak Kaşık...

"Öyleyse sen ara, sen konuş," dedim. Fikir iyiydi ama annemle konuşmayı bu zavallı kalbim henüz kaldıracak durumda değildi.

Telefon ettikten sonra koşarak yanımıza geldi. "Oldu bu iş, teyzem aradığım için çok memnun oldu. O da bizi beklemeye başlamış."

"Başka bir şey sordu mu?"

"Sormasına fırsat vermedim. Teyzeciğim, dedim, umumi bir yerden arıyorum, işlerimiz bitti, yoldayız. O da, peki canım, evde görüşürüz, aradığın için çok teşekkürler, ben de neredeyse gelirler diye sizi düşünüyordum, dedi."

Bu yaptığına bal gibi düzenbazlık denirdi ama işte sonuçta annemi mutlu etmiş, daha da önemlisi rahatlatabilmişti. Yani bu Sırma anlaması güç bir kişilik, benim için. Bir insan ya iyi olur ya kötü; ya dürüst olur ya üçkâğıtçı. Bizimki tüm bunları benliğinde toplamış sanki.

Yol boyu da beni ikna etmek için konuştu durdu.

"Serracığım, bak sağ salim yanı başındayız ve birlikte evimize dönüyoruz. Teyzem çarşıdan dönüyorlar diye düşünüyor, ne olur gereksiz yere dürüstlük taslayıp ortalığı karıştırma. Lüzumsuz yere bir sürü laf işiteceğiz. Değer mi? Ha?"

Bense taş gibi bir sessizlikle dinliyordum. Evimizin olduğu sokağın köşesine gelince. "Bir dakika, bir dakika," diyerek çiçekçiye daldı. Zavallı Zeynep, ikimizin arasında kalmış, sıkıntılı sıkıntılı bir bana, bir ona bakıyordu.

Sırma'nın içeri girmemiz için işaret etmesine aldırmayarak, kaldırımda durup beklemeyi yeğledim. Çok kızgındım, çok. Zeynep de benim yanımda kaldı.

Derken Sırma Hanım koşarak dışarı çıktı. Elinde ince jelatin kâğıdından şık bir ambalaj içinde bir demet iri pembe sümbül vardı.

"Yağcı!" dedim, kendimi tutamayarak.

"Hiç de değil, Serra," dedi, bu kez de öfkeli. "Anneme de, teyzeme de ara sıra çiçek götürmeyi sevdiğimi sen de biliyorsun pekâlâ."

Eve vardığımızda Tümay'ın çoktan gelmiş olduğunu gördük. Annesinin arkadaşı onu eve kadar getirmişti.

Zeynep bizimle birlikte olmaktan, özellikle de aramızdaki bu gergin hava nedeniyle iyice sıkılmış olmalı ki, sevinçle Tümay'ın yanına oturup, "Günün nasıl geçti?" diye sordu.

"İyiydi," dedi Tümay. O fazla konuşmayı sevmez, ama biz üsteleyince devam etti. "Yemeğe beni otele götürdü."

"Ooo," dedi Sırma. "Bizse birer simide talim ettik."

"Hangi otel?" diye sordu Zeynep.

"The Marmara Oteli'ne."

"Ah, ne kadar güzel," diye iç geçirdi Sırma.

"Eee, peki o kadar saat neler konuştunuz?" diye ben de sorulara katkıda bulundum.

"Daha çok o konuştu. Annemle yatılı okulda aynı sınıftalarmış, yaptıkları yaramazlıkları, aldıkları cezaları anlattı."

"Yok yaaa..."

Sessiz, ağırbaşlı bir hanım olduğundan, Tümay'ın annesini yaramazlık yaparken düşünmek gerçekten de güçtü.

Tümay, "Şimdi artık annem bana öğüt vermeye kalkınca, benim de ona söyleyeceklerim var," deyince hep birlikte gülüştük.

"Eee, sizler neler yaptınız bakalım? Kim bilir üçünüz ne biçim eğlenmişsinizdir."

"Ne demezsin," dedim Sırma'ya anlamlı bir bakış atarak, sonra da annemin mutfakta olmasından yararlanıp, "Falcı nasıl gitti?" diye asıl önemli soruyu sordum. Sinirlerim öylesine bozulmuştu ki, yol boyu bunu sormayı akıl edememiştim. Artık hepimiz evimizde, güvende olduğumuza göre işin eğlenceli tarafına geçebilirdik.

Sırma mutfaktan yana bakarak, "Susar mısın," diye tısladı.

Tümay çok meraklanmıştı. "Ne falcısı, neler yaptınız siz?"

Ona çabucak Sırma'nın "sürprizini" anlattık, Zeynep'le birbirimizin sözünü keserek.

Tümay'ın ağzı açık kalmıştı. "Hayret bir şeysin, Sırma."

Tümay'ın bu sözleri beni nasıl rahatlattı anlatamam. Demek ki, o da benim gibi düşünüyordu, demek ki, ben "oyunbozan" değildim. O anda Tümay'ın boynuna atılıp onu şap diye öpmek geldi içimden.

"Evet," dedim Sırma'ya. "Anlat bakalım nasıl gitti, sizlere neler söyledi?"

Sırma bir gözü hâlâ mutfak kapısında, omzunu silkti.

"Ne o, memnun kalmadın mı?"

"Falcı berbat bir tipti."

"Eski ve kirli bir eşofman altı mı giyiyordu?"

"Evet," dedi Sırma, dalgın.

"Ayağında da tokyolar mı vardı?"

Birden yerinden sıçradı Sırma. "Sen nereden biliyorsun?" Küçükken annelerimizin yaptığı gibi, "Anneler biliiir," dedikten sonra, "Kuzinler biliiir," diye ekledim, gülüştük.

"Sahi nereden biliyorsun. Yoksa?"

"Yoksa ne?"

"Yoksa sen de gittin mi o kadına?"

"Ben öyle saçmalıklara inanmam. Senin gibi saf tiplerin paralarını almak için harika bir yöntem bulmuşlar doğrusu. Şu hale bak, senin gibi, Zeynep gibi aklı başında olması gereken tipler falcıya giderse, gerisini bir düşün."

"Aman Serra..."

"Evet, neyse... Ne dedi?"

"Önce sen söyle."

"Neyi?"

"Kadının üzerinde eski ve kirli bir eşofman, ayağında da tokyolar olduğunu nereden biliyorsun?"

"Biraz gözlem sonucu bu tiplerin böyle giyindiğini tahmin etmek o kadar da zor değil. Evet, şimdi anlat bakalım."

"Bana, senin aklında biri var, dedi."

"Ooo, bayağı bilmiş."

"Ama o sana göre değil, dedi."

Sırma alt dudağını uzatmış, mutsuz bir görünüm almıştı.

"Nereden biliyormuş sana göre olmadığını?"

"Ben ona çok bağlıymışım ama o daldan dala uçan biriymiş. En yakın zamanda onu aklımdan çıkarsam, iyi edermişim."

Zavallı Sırma, bayağı etkilenmişti. Boşuna değil, falcıda olup bitenleri anlatmaya pek hevesli görünmüyordu.

"Bunu söyledikten sonra da uzun uzun bir zamanlar kendi yaşamındaki birinden söz etti. Nasıl onu sevmiş de, o da nasıl çapkınmış da..."

"Bak bir de yaşam öyküsü dinlemişsin, fena mı?" diye ona takılmaktan kendimi alamadım.

"Ne demezsin! Biz oraya yaşamımızda neler olacak diye gitmişiz, kadın uzun uzun kendini anlatıyor. Hem de parasını benim verdiğim süre içinde."

Sırma'nın parası çok kıymetlidir.

"Sahi kaç para aldı?"

Söylediği rakamı duyunca kulaklarıma inanamadım.

"Ohaaa."

"Serra, terbiyesizleşme."

"Kusura bakma ama bir avuç uyduruk için oldukça yüksek bir fiyat bu. Peki, sonra ne olmuş yaşamındaki bu çapkın?"

"Ben de aynı soruyu sordum. 'Bir iki kez onu uyardım, dinlemeyince ben de onu kapının önüne koydum,' dedi. Adam çok pişman olmuş, günlerce bunun kapısını aşındırmış ama o hiç oralı olmamış. Bana bir de öğüt verdi."

"Öğüt fiyata dahil miydi, yoksa ona da ayrıca para aldı mı?"

Sırma güldü. "Dedi ki, bak kızım, biriyle bozuştun mu bir daha bir araya gelmeyeceksin. Bir laf vardır, 'Kovduğun hizmetçiyle boşadığın kocayı geriye alma,' derler. Duydun mu bu sözü, diye sordu. Tabii ki duymamıştım. Öyleyse şimdi duydun, bu da benim sana bir iyiliğim olsun, dedi."

"İlginç bir kadın."

"Hem de ne biçim," dedi Sırma.

"Sonra?"

"Sonrası iyi okullarda okuyacakmışım, başarılı olacakmışım. Çok seyahat edecekmişim, güzel bir yaşamım olacakmış ama erkeklerden yana pek şanslı olmayacakmışım. Hep uğraşmam gerekecekmiş."

Zavallı Sırma'nın bayağı keyfi kaçmıştı.

"Amaan," dedim. "Ben hiç inanmam bu falcılara. Bak sana ne yuvarlak şeyler söylemiş. Senin kılık kıyafetine ba-

kan herkes iyi bir okulda okuduğunu, rahat bir yaşamın olacağını söyleyebilir. Gerisini de kendi kafasına göre atmış. Sen o kadar Törkiş lirayı bana ver, bak ben sana neler anlatıyorum."

Gözlerinde küçük bir umut ışığıyla bana baktı Sırma.

"Sahi, böyle mi düşünüyorsun, Serra?"

"Bütün oyuncaklarımın üstüne yemin ederim ki gerçekten böyle düşünüyorum."

Küçüklüğümüzden kalma çok önemli bir yemin biçimidir oyuncaklarımızın üstüne yemin etmek. Nitekim Sırma da kendini tutamadı, güldü.

"Haydi, bana para ver de, bir de ben bakayım falına. Bakalım hangimiz daha iyiyiz. O pofur pofur sigara içen kokuşuk kadın mı, ben mi?"

"Ay, sigara içtiğini de biliyorsun," dedi Sırma gözlerini açarak.

"Kuzinler biliiiir," dedim.

"Pekâlâ; al öyleyse," dedi ve avucuma hayali bir para koydu. Önce bir güzel bağdaş kurdum, sonra Sırma'nın elini elime alıp avucunu çevirdim.

"Hımmm," dedim.

Kulak kesilmiş, ciddi ciddi dinliyordu.

"İyisin hoşsun da aklın bir karış havada," diye bir giriş yaptım. Sırma bir kahkaha attı.

"Hep seni düşünen biri var. Uzaklarda, deniz kıyısında oturuyor."

Sırma çığlık attı. "İzmir, İzmir!"

"Lütfen konsantrasyonumu bozma," dedikten sonra avucunu biraz daha inceleyerek, "Sen şu anda evinden uzaktasın ama senin de aklın onda. O sana fena tutkun," diye devam ettim.

"Ah, nerde..." dedi Sırma.

"Ama sen ona acımasız davranıyorsun. Başından aşağı bir kova kaynar su döküyor, ardından da bir kova buz gibi su döküyorsun. A be oğlanı zatürree mi edeceksin."

"Ay Serra..."

"Koy avucuma bir yüzlük, gerisini anlatam."

"Tamam," deyip oyunu sürdürdü kıkırdayarak.

"Eveeet. Güzelsin, hoşsun, çok iyi bir kalbin vardır. Kötülük nedir bilmezsin. Ama etrafında kötü niyetliler var, sana nazar ederler. Seninkinde gözleri var. Kör olasıcalar, kör olup da kör gezesiceler, sürüm sürüm sürünesiceler... Ama ben seni şimdi okuyup üfleyeceğim ve seninki senden başkasını görmeyecek, siz sultanlara layık bir düğün töreniyle evleneceksiniz. Gelinlikler giyecek, teller takacaksın, nurtopu gibi oğlanlar doğuracaksın. Şimdi koy şu avucuma okkalı bir bahşiş de seni okuyup üfleyem."

Kahkahalarla beni dinlemekte olan Sırma yine avucuma bu kez bir avuç dolusu hayali para koydu. Zeynep'le Tümay da benim falcılığımdan pek bir etkilenmiş olmalılar ki, hiç ses çıkarmadan bizi izliyorlardı.

Ayağa kalktım. "Şimdi sen oturacaksın," dedim, sonra bir koşu gidip içeriden bir eşarbımı alarak başına örttüm, sonra da elimdeki hayali tasın içinden sular alıp başından aşağı serpiyor gibi yaparak etrafında dönmeye başladım.

Alagöz, karagöz
Alagöz, karagöz
Hezere, hezere
Gızıma nazar edenin
Gendisi girsin mezere.

"Ay, resmen kasığıma sancı girdi gülmekten. Bütün bunları nereden biliyorsun, Serra?" diye sordu Zeynep.

"Babaannemden."

"Nasıl yani? Bu sözleri o mu söylüyor?" diye sordu bu kez de Sırma.

"Babaannem aklına estikçe, daha doğrusu nazara geldiğim (!) kanısına varınca, kurşun döktürür bana. Dudu Nene diye bir tanıdığı var, hemen onu çağırtır. Dudu Nene güleç yüzlü, tiz sesli bir ihtiyarcık. Beni odanın ortasına oturturlar, başımdan aşağı bir çarşaf örterler."

"Ay, ne kadar ilginç," dedi Sırma. "Bana hiç kurşun dökülmedi."

"Anneme kalsaydı, ben de bu deneyimi yaşamayacaktım."

"Eee, anlat, anlat. Sonra ne yaparlar?"

"Dudu Nene büyük bir titizlikle önce kurşun tepsisini hazırlar."

"Kurşun tepsisi mi?"

"Evet, bir tepsinin içinde küçük bir tabak dolusu tuz, ağzı açık biçimde konmuş bir makas ve bir tas su bulunur. Sonra Dudu Nene ocağın başına geçer ve titreyen elleriyle kurşunu tavanın içinde eritmeye başlar. Bütün bu sürede ben çarşafın altında beklerim. Sonra başımın üstünde tuttuğu su dolu tasa erimiş kurşunu döker. Cazz diye bir ses çıkar. Her seferinde kesin bir tarafım yanacak diye ödüm kopar, öylesine şiddetli bir cazırtıdır bu."

"Hiç yandın mı?"

"Şükürler olsun ki, hayır."

"Sonra, sonra..."

"Kurşunlu sudan alıp dualar okuyarak benim üstüme, yerlere, odalara serper, sonra da bana artık çarşafın altından çıkmamı söylerler. Dudu Nene bana soğuyup katılaşmış kurşunu gösterir. 'Bak, bak şu iğne gibiler hep göz, der ve işte o zaman bu tekerlemeyi söyler. Şivesi de öyle garip ki, her duyuşumda gülmemek için kendimi zor tutarım, hele de me-

zara, diyeceğine mezere dediği zaman bayılacak gibi olurum gülmekten."

"Sonra?"

"Sonra babaannem Dudu Nene'ye teşekkür eder ve onlara kahve yapmamı söyler. Kahvesini elimden alırken de bir dolu dua eder benim için Dudu Nene. Çok da düşüncelidir, kahvesini içtikten sonra fazla oyalanmaz, hemen kalkar. Bu arada babaannem ona göstermeden çantasına para koyar. İşte hepsi bu."

"Nasıldı, nasıldı o tekerleme?" diye sordu Zeynep.

Hezere hezere
Gızıma nazar edenin
Gendisi girsin mezere.

"Oh, bakıyorum, keyifler yerinde." Annem kapıda durmuş, bize bakıyordu.

Tümay, "Derya teyze, Serra bize babaannesinin ona nasıl kurşun döktürdüğünü anlatıyordu," dedi.

"Evet," dedi annem. "Serra'nın oldukça ilginç bir babaannesi vardır. Haydi bakalım sofraya, yemekler soğumasın."

Hepimiz kurtlar gibi acıkmıştık. Arkadaşlarıma öğleden sonra yaptıklarımdan ve aldığım yeni kasetten söz etmek için fırsat bulamamıştım. Kesin dalga geçerlerdi garip kasetimle. Kendi başıma kaldığımda çalıp rahat rahat dinleyeceğim.

Ne gündü ama...

10 Şubat, Cumartesi

Bugün arkadaşlarımın son günüydü. Ayrılık acısı hepimizin, özellikle de benim içime çökmüştü. Ne kadar eğlenceli ve

renkli günler geçirmiştik. Şimdi ben yine yapayalnız kalacağım. Ne güzel, onlar yine üçü bir arada eski, bildik yaşamlarına dönecekler.

Ama kendi derdimle onları üzmeye hakkım olmadığını düşündüğümden, "Bugün ne yapmak istersiniz?" diye sordum, neşeli görünmeye çalışarak.

"Hava çok güzel," dedi Zeynep.

"Evet," dedi Tümay. "Bu güzel havada kapalı yerlere gitmeyelim, derim."

"Yaa..." dedi Sırma. "Bir kez daha Akmerkez'e gidelim diyecektim ben de."

"Yeter ama, Sırma," dedim. "Kaç gündür ya çarşı ve sinemalardaydık ya da falcılarda."

"Aman, kafama kakıp durma ikide bir."

"Bakın," dedim. "Hava gerçekten güzel, sıkıca giyinip bir yürüyüş yapmaya ne dersiniz?"

"Harika," dedi Tümay.

Zeynep de bu fikri beğenmişti. Böylece üçe karşı bir olunca, Sırma'ya da bize uymak düştü. Ve hep birlikte çıkıp Bebek'e doğru yürüdük.

Güneşin altında deniz pırıl pırıldı; martılar uçuyor, ara sıra suya dalıp bir şeyler kapıp yine yükseliyorlardı. Soğuk havaya karşın, rıhtımda balık tutanların sayısı da az değildi, hani. Onların yanı sıra bizim gibi yürüyüş yapanlarla köpeklerini gezdirenler de güneşli kış gününün tadını çıkarıyorlardı. Epeyce yürüdükten sonra, bir kır kahvesinde oturup çay içmeye karar verdik. Tam karşıda bir fırın gözüme çarptı. "Siz oturun, ben geliyorum," diyerek bir koşu fırına gittim. Şansımıza her şey yeni çıkmıştı, sıcacık, taptaze...

Hemen dört peynirli börekle dört çatal aldım. Dört tane de çay ısmarladık ve mamalara yumulduk.

Tümay etrafına bir göz atarak, "İşte ben yaşamak diye buna derim," dedi ve devam etti. "Mis gibi bir hava, pırıl pırıl bir deniz, gazetesini okuyup kahvesini içen insanlar, tavla oynayan balıkçılar, sıcacık bir bardak çay, taptaze bir peynirli börek..."

Gerçekten de oturduğumuz kahvenin insanları kendi âlemlerindeydiler. Gazetelerini okuyanlar belli ki buranın müdavimleriydi, tavla oynarken alçak sesle gülüşen balıkçılar da...

Öyle sakin, öyle huzurlu bir havası vardı ki kahvenin...

Zeynep, "Serra, ben senin yerinde olsam, her fırsatta buraya yürürüm," dedi.

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum," dedim. Gerçekten de ilk kez geldiğim bu kahveyi pek sevmiştim.

"İnsan burada ders bile çalışır," dedi Tümay.

Öyle bir içimi çekmişim ki, Tümay, "Yapma Serra, o kadar da kötü değil," diye beni teselli etmeye çalıştı.

Onlar için neşeli görünme kararımı unutarak, "Yaa, söylemesi kolay," diye patladım. "Ne güzel siz üçünüz hep birlikte geri döneceksiniz. Ya ben?"

Tüm teselli maddelerini daha önceden tek tek sıralamış olduklarından, bu kez üçünden de ses çıkmadı.

"Ayrıca..." dedim.

Susmuş, beni dinliyorlardı.

"Ayrıca ilk günlerde nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum..."

İşte içimi burgu gibi buran sorunu dile getirebilmiştim sonunda.

"Herkes bana, yeni okulda da arkadaşlar edineceğimi, kısa sürede tüm sorunların aşılacağını söylüyor ama bunu nasıl başaracağımı söyleyen yok. Bol bol, 'Serracığım, merak etme alışacaksın, yeni arkadaşlar edineceksin,' diyorlar. Peki ama

nasıl? Yani ilk gün nasıl davranmam gerek? Bunları anlatan yok. Bol bol teselli..."

Tümay masanın üstünden elimi tuttu. "Bak, ben sana nasıl davranacağını söyleyeyim," dedi ve anlatmaya koyuldu. "İlk günden başlayarak güler yüzlü ol, göz göze geldiklerini selamla. Utangaçlık yapar da, kimseye selam vermeden yerine geçersen, seni soğuk olmakla veya burnu büyüklükle suçlarlar. Senin çekingen olduğunu düşünmezler, pek çoğu böyle şeylere kafa yormaz, gördükleriyle karar verirler."

Tümay bunu anlatırken, annemin, kendini başkasının yerine koyabilme, olaylara başkasının açısından da bakabilme konusunda söyledikleri aklıma geldi. Bunu hepimiz yapıyoruz; sınıfta birine, soğuk nevalenin teki deyip çıkıyoruz, oysa belki çekingen, belki de onu sevmeyecekler diye korkuyordur. İşte, bugün ben de aynı durumdayım. Bundan böyle insanlara daha hoşgörülü olacağım ve onları yargılamadan önce işe bir de onların açısından bakmaya çalışacağım. Yine Tümay'a kulak verdim.

"Onun için davranışlarınla onlarla arkadaş olmak istediğin izlenimini ver. Ama bu arada üstlerine de düşme. İnsanlar ısrarcı kişilerden kaçarlar. Kısaca, doğal ve güler yüzlü ol. Günaydın de, merhaba de ve yürü git. Onlar seninle konuşunca yine en şirin halinle dur ve konuş ama takılıp kalma. Tabii, 'Gel, beraber şuraya gidelim,' filan derlerse, sen de istiyorsan, o zaman başka. Zaten bu da arkadaşlık başlıyor, demektir."

"Vay, Tümay vay," dedi Zeynep. "Bütün bunları nerede, ne zaman öğrendin sen?"

"Evet, evet, nereden biliyorsun bu kadar şeyi?" dedi Sırma. Tümay hepimizi etkilemişti.

Tümay tahta iskemlesini geriye itti, kolunu iskemlenin arkasına atıp, "Bunca yıldır kamplara gidiyorum. Her seferinde de hiç tanımadığım kişilerle bir arada oluyorum. Böylece

kamplara gide gele insanlarla nasıl dost olunacağını, tanımadıklarınla bir arada olurken nasıl davranman gerektiğini öğrendim," dedi, sonra yine bana baktı.

"Bir şey daha, Serra."

"Söyle, söyle," dedim. Tutunacak bir dal bulmuştum Tümay'da.

"Yakın arkadaşlığa girmeden önce havayı kokla. Arkadaş olmak istediklerin, beğendiklerin var mı? Onların sana karşı tutumları nasıl? Sonra, bu kişilerin karakterlerini onlara sezdirmeden incele. İnsan bazen bir dostluğa balıklama dalıyor, bir süre sonra da umduğunu bulamamanın düş kırıklığını yaşıyor. Onun için havayı kokla derken bunları düşünerek etrafına bakın demek istiyorum," dedi, sonra da gülümseyerek ekledi.

"Şuna bakın, amma da ciddi dinliyor. Korkma bu kadar, Serra, inan bana her şey yolunda gidecek."

"Sağ ol Tümay," dedim. "Bana çok yardımcı oldun, şimdi en azından ilk günlerde nasıl davranacağımı biliyorum artık. Öyle kuru kuru teselli etmiyorlar mı, sinir oluyorum. Çözüm getirmedikten sonra ne yararı var o sözlerin."

Sırma ayağa kalktı, "Şöyle bir gülücük atıp, günaydın deyip, yürüyüp gideceksin," diye piti piti yürüdü.

"İlle de soytarılık yapacaksın," dedim.

"Fena mı! Burası bunalım köşesine dönmüştü, oysa şimdi hepiniz en azından gülümsüyorsunuz."

Doğru söze ne denirdi. İstemeye istemeye o sevimli kahveden ayrılıp eve yürüdük.

Bence en sevimsiz zaman dilimi, yolcuyu yolcu etmeden önceki saatler... Birilerini karşılamak ne kadar coşkuluysa, onları göndermek bir o kadar hüzünlü.

Hele de son saatler hiç geçmek bilmiyor, konuşacak şey bulamıyorsun.

Hiç sevmiyorum o son saatleri...

Otobüs terminalinde birbirimize sarılırken, hepimizin, aslan Tümay'ın bile gözlerinde yaşlar vardı.

Sırma anneme, "Bak teyzeciğim, bu tatilde ben geldim, baharda da Serra bize gelsin. Olur mu?" deyip duruyordu.

Annem, "Söz," dedi. "Baharda Serra'yı göndereceğim."

"Oley!" dedi Sırma, sonra kolumu sarsarak ekledi. "Şunun şurasında ne kaldı ki, sadece üç ay sonra görüşeceğiz." Tabii asıl amacı bana moral vermekti.

Başarılı olmadı da değil. Üç ay sonra İzmir'e gitmek ne ferahlatıcı bir düşünce –hem Cüneyt'i, hem arkadaşlarımı görmek... İçimde miniminnacık da olsa bir sevinç zıplaması duyumsadım.

Evimize dönerken annem, "Sinemaya gidelim mi, ne dersin, Serra?" dedi.

"Hiç sinema havamda değilim."

"Peki, o zaman yemeği dışarda yiyelim."

"Yok, yok."

"Öyleyse sen söyle, ne yapalım?"

"Ben eve gitmek ve kafamı dinlemek istiyorum," dedim.

"Emin misin?"

"Eminim, anne. Kaç gündür dışarlarda koşuştuk. Şimdi evde odamı toplamak, anı defterimi yazmak, müzik dinlemek ve Ayşegül'e uzun bir mektup yazmak istiyorum."

Annem güldü. "Benim kızım hızlı hayattan yorulmuş."

Eve gelince doğru odama gittim.

Bir de ne göreyim, başucumda bir kart.

Saç saça baş başa kavga eden iki kadın resmi. Biri diğerinin saçına yapışmış, öbürünün çorabı kaçmış, yumruğunu havaya kaldırmış. Kartın içine ise, "Birlikte geçirdiğimiz güzel günlerin anısına," yazmış ve "Mucuklardan bir demet" diye imzalamış Sırma. Altında da Tümay ve Zeynep'in imzaları.

"Anne, bak," diye seslenerek kartımı göstermek için odamdan dışarı fırladım.

"Anne, bak, Sırma bana bir kart bırakmış."

"Bana da," diye yanıtladı annem.

Sapları pembe bir fiyonkla tutturulmuş bir demet kırçiçeğinin çizimiydi onunki.

"Sevdiğim çiçek türünü nasıl da bilir," dedi ve kartı yüksek sesle okudu.

Sevgili teyzeciğim,
Evinizde çok güzel günler geçirdik. Unutamayacağımız bir tatil oldu bu bizim için. Her şey için çok teşekkür ederiz. Sizleri baharda İzmir'e mutlaka bekliyorum.
Sevgiler ve öpücüklerle

Sırma
Tümay-Zeynep

Sonra bana dönerek, "Bakayım seninkine," dedi ve kartı eline alır almaz bir kahkaha attı.

"Bize ne güzel teşekkür etmişler, değil mi anne?"

"Teşekkür etmesini bilmek de bir sanattır, bizim kızlarımız da bunu gayet iyi bilirler," diyerek bana sarıldı annem, sonra da ekledi. "Haydi bakalım, artık evimizi toparlayalım."

Annem misafir odasını toplamaya başladı, ben de kendi odama yöneldim. Teybime Mozart'ın *Kırkıncı Senfoni*'sini koydum, insanın içine huzur veren, insanı alıp götüren bir müzik. Böyle bir günde bayağı iyi geldi bana. Okul kitaplarımı düzenlemeye başlayarak işe koyuldum. Eskimiş kapları değiştirdim, yeni etiketler yapıştırdım. Sırma'yla birlikte aldığımız, üzerinde Cindy Crawford'ın fotoğraflarının olduğu dosyanın içine parşömen kâğıtlarını yerleştirdim. Çantamın içini dışını bir güzel sildim ve kitaplarla defterleri düzgün bir

biçimde yerleştirdim, çantam harika olmuştu. İçi gıcır, dışı gıcır...

Bunu yapınca bana bir heves gelsin... Oturdum kitaplığımın başına, bütün kitaplarımı yere döktüm. Önce kitaplığın tozunu aldım, sonra da kitaplarımı teker teker tozlarını alarak boy sırasına göre bir güzel dizdim. Bu kez de kitaplığım harika olmuştu.

Hızımı alamadım, yapmışken hepsini yapayım dedim ve çekmecelerime saldırdım. Çamaşırlarımı, kazaklarımı, hepsini hepsini döktüm yere. Zaten hepsi dolabın içinde karmakarışık duruyordu.

Önce çamaşırlarımı ve çoraplarımı bir çekmeceye yerleştirdim, sonra da kazaklarımı katlayıp katlayıp üst üste gayet düzgün bir biçimde yerleştirdim. Bir güzel oldu ki, hani butiklerde üst üste kazakları korlar ya, aynen öyle.

Bu da yetmedi, odamın tozunu aldım ve Sırma'nın kartını çalışma masamın üstüne koydum. Bakıp bakıp güleyim diye.

Bu iş de bitince durup bir odama baktım. Çantam bir köşede pırıl pırıl; kitaplarım sanki bana gülümsüyorlar, öyle düzgünler. Dolabımın içi muhteşem, her şey yerli yerinde. Odam derli toplu. Ay, ben kendime bayıldım, bayıldım. Ay, seveyim ben beni. Ay, yerim ben beni. (Bunlar aslında Cem Özer'in sözleri ama o anda aynen böyle hissediyordum.)

Bu güzellikleri biriyle mutlaka paylaşmalıydım.

"Anne, anne, çabuk gel," diye bar bar bağırdım.

"O kadar bağırmana gerek yok, geliyorum," diyerek ufukta göründü annem.

"Ne var?"

"Anne, gel de odama bak. Hadi, hadi." Elinden tutup bir bir dolabımın içini, kitaplığımı ve okul çantamı gösterdim.

"Nasıl?"

"Nutkum tutuldu, Serracığım. Demek ki, ölmeden bu günleri de görecekmişim."

"Dalga geçme, anne."

"Bugün tarihe altın harflerle yazılmalı."

"Anne..."

"Şaka canım şaka. Gerçekten çok çok güzel olmuş. Nereden icap etti bu hamaratlık?"

"Bilmem. Önce çantamla başladım, sonuç bana pek keyif verdi, hadi şu kitaplarıma da el atayım filan derken her tarafı topladım işte."

"Aferin hamarat kızım benim," diye annem beni bir kez daha kutladı. Bu dünyada "hamarat" diye anılacak en son kişi benim. İşte bu nedenle annem beni bol bol övüyordu ki, devam edeyim. Sanki anlamadım. Yine de hoş bir şey övülmek.

"Şimdi bu düzenli odayı kutlamak gerek," dedi annem. "Çay suyu kaynamak üzere, simitler de fırında ve seninle bu odanın şerefine, karşılıklı çay içip simitlerimizi yiyeceğiz."

İşin garibi bu hamaratlık, daha doğrusu odamdaki bu düzen, içimdeki hüznü alıp götürmüştü. Sanki odamı toplarken Sırma, Tümay ve Zeynep'in gidişini, o sinsi hüznü; yeni okul ve yeni arkadaşlar gibi dertleri de derleyip toplayıp bir düzene sokmuştum. Kendimi iyi hissediyordum. Boşuna değil, annem bir şeye canı sıkıldığında, deliler gibi ev işi yapar.

Evet, sevgili defterim, bu yarıyıl tatili de böylece sona erdi. Bakalım okulun ikinci yarısı nasıl geçecek?

12 Şubat, Pazartesi

Bugün okulun ilk günüydü. O kadar heyecanlıydım ki, annemin zoruyla bir iki lokma bir şeyi güçlükle yutabildim. Tat

alma duygumu yitirmiş, ekmek, reçel değil de kâğıt yiyordum sanki. Midemdeyse kelebekler uçuşuyordu.

Beni okula annem götürdü, servis işini henüz ayarlayamamıştık. Birlikte müdür muavininin odasına gittik. Annem gerekli konuşmaları yaptı, bense onun yanında kazık gibi duruyordum. Müdür muavini, "Aramıza hoş geldin, Serra," dedikten sonra, "Sınıfın koridorda soldan üçüncü kapı," dedi.

Hayal meyal müdür muavinine teşekkür edip dışarı çıktığımızı anımsıyorum. Kapının önünde bir an durduk, ayrılık vakti gelmişti. Artık sorunları tek başıma göğüslemek zorundaydım.

"Haydi anne, sen git artık," dedim.

Elimi elinin içine alıp sıktı, beni öpecek diye ödüm koptu. Daha ilk günden anasının kuzusu izlenimini vermek en son isteyeceğim şeydi. Neyse ki, sadece gözlerimin içine bakarak, "Akşama görüşürüz," dedi.

"Tamam," dedim ve hemen arkama dönüp sınıfıma doğru yürümeye başladım. Gözlerim yanmaya başlamıştı, ağlayacağım diye ödüm kopuyordu.

Sınıfta bir grup öğrenci bağrışa çağrışa konuşuyordu. Herkes yarıyıl tatilinden söz ediyordu. Tümay'ın öğütlerine karşın sessizce içeri kaymaya çalıştım. Görünmez adam olmak için neler vermezdim o an. Ama tabii ki beni gördüler ve susup bana baktılar.

Güzel bir kız sıranın üstüne oturmuş, bir şeyler anlatıyordu. Şahane saçları vardı, uzun ve kıvır kıvır. O da diğerleri gibi konuşmasını kesip bana baktı ve gülümseyerek, "Yeni öğrenci misin?" diye sordu. Herkes yanıtımı bekliyordu. Hemen gülümsemeye gayret ettim ve, "Evet, Ankara'dan geliyorum," dedim.

"Aramıza hoş geldin, benim adım Melis," dedi. Bal rengi gözleri vardı. "Bu da," dedi yanındaki kızı göstererek, "Esin."

"Ben de Serra," dedim.

Melis hemen beni kanadının altına almışçasına, "Bak bunlar da Serhat'la Burak," diye iki oğlanı gösterdi. "Şu arkada oturanlar, Dilek'le Sıla."

O sırada kıkırdaşarak iki kız girdiler içeri. Melis, "Bunlar da Aylin'le Simten," diye tanıttı.

Kızlar adlarını duyunca gülüşmeyi kesip bize baktılar. Melis, "Bu, Serra. Sınıfımıza yeni geldi," dedi onlara.

Kızlar, "Hoş geldin, sefalar getirdin," diyerek kıkırdaştılar. Şaka mı yapıyorlar, dalga mı geçiyorlar, anlayamadım. Aslında ben öyle vara yoğa kıkırdaşan kızlardan hiç hoşlanmam. Aylin ilginç bir tipti. Kıpkızıl bukle bukle saçları vardı ve burnunun üstü çillerle doluydu. Simten ise tam onun zıttıydı. Omuzlarına inen saçları dümdüz ve siyahtı. İkisi de uzun boylu, hoş kızlardı. Vücutlarında bir gram bile fazlalık olmadığını üzülerek belirtmeliyim. Hani sırım gibi derler ya, aynen öyle. Ellerinde spor çantalar taşıyorlardı. Anlaşılan sınıfın sportmen tipleriydi. Arkalarda bir yerlere geçip oturdular. Ne güzel, herkes iki iki arkadaşıyla geliyordu sınıfa. Tıpkı bir zamanlar Ayşegül'le benim yaptığım gibi.

"Haydi kendine bir yer beğen," diyerek eliyle sınıfı gösterdi Melis. "Kimsenin yerini almak istemiyorum," dedim. Öyle ya, bir de oturduğum yerden kaldırılmak var. Arka sırada oturan Sıla pencere kenarında bir yer göstererek, "Burası boş, Serra," dedi.

"Sağ ol," dedim, hep gülümsemeye çalışarak gösterdiği yere geçtim.

Sıla kahverengi gözleri ve saçlarıyla insanın zihninde fazla iz bırakmayacak biri. Yani Melis'le Aylin gibi çarpıcı değil ama rahat tavrı ve konuşma biçimiyle kendi kendiyle barışık biri gibi görünüyor. Arkadaşı Dilek ise ufak tefek bir kız. Kı-

vır kıvır saçları, cin cin bakan mavi gözleri ve çocuksu gülümsemesiyle daha canlı bir tip, Sıla'ya kıyasla.

Yerime geçtim, kitaplarımı, defterlerimi çantamdan çıkarıp sıramın üstüne yerleştirmeye koyuldum.

"Ooo beyim, hoş geldiniz," diye seslendiler Serhat'la Burak.

Gelen, sempatik yüzlü bir çocuktu. Dişlekti ve dimdik saçlarıyla insanda gülme duygusu uyandırıyordu. "Keyifler nasıl?" diyerek çantasını sıranın üstüne fırlattı.

"İyidir, sende nasıl?"

"Bomba gibi!"

Bir imreniyorum ki böylelerine. Tatil sonrası nasıl da neşeli olabiliyorlar.

Ve devam etti. "Yeni öğretmenimiz için bir iyilik düşünebildiniz mi?"

"Hayır, ya sen?"

"Zaten ben düşünmesem kimse düşünmüyor azizim. Bu işleri hep bana bırakırsınız."

"Bu kez ne yapacaksın, Suphi?"

Adının Suphi olduğunu öğrendiğim çocuk. "Tahtaya bir şeyler yazıp tepkisini ölçeceğim," dedi.

"Yaz bakalım."

Suphi kapıya bir göz attıktan sonra yazmaya başladı.

"Absürd bilmece: İtfaiyeciler neden kırmızı kemer takarlar? Cevap: Pantolonları düşmesin diye. "

Suphi bunları yazarken zil çaldı ve aynı anda koşarak içeri bir kız girdi, "Geç kaldım," diyerek.

"Sen ne zaman vaktinde geldin ki?" dedi Esin.

Kız, Esin'e dönüp abartılı biçimde sırıttı ve yerine geçti, o sırada gözü tahtaya takıldı.

"Hiç vazgeçmeyeceksiniz bu çocukça şeylerden," diye söylendi. İlginç bir tipti. Saçları oğlan gibi kısacıktı. Bir ku-

lağında tam üç tane minik gümüş halka küpe vardı (bizim Ankara'daki okulda küpe takmak yasaktı), ayağındaysa asker botlarını andıran pabuçlar. Tam onu inceliyordum ki, Dilek bana doğru eğilip, "Bu da Toprak, sınıfımızın ilginç tiplerinden," dedi. Gülüştük.

Toprak da tek başına bir sırada oturuyordu, tıpkı benim gibi. Anlaşılan sınıfın iki garibanı vardı. Biri o, biri ben... Hoş o hiç de gariban birine benzemiyordu ya...

Ve sonunda yeni olduğunu anladığım öğretmen sınıfa girdi. Gencecik bir kadın, yani öğretmenlere göre... Siyah uzun saçları, simsiyah gözleri vardı. Uzun eteğinin altından çizmeleri görünüyordu. Giyimi de bildik öğretmenlerinki gibi değildi. Kürsüye geçip, "Çocuklar, ben yeni Türkçe edebiyat öğretmeniniz Mualla," dedi.

Arkadan bir ses yükseldi, kesin Suphi'ydi. "Oh, ne âlâ, ne âlâ."

Toprak, "Ne banal..." diye söylendi.

Mualla Hanım ise bütün bunları duymazlıktan geldi. Tam o sırada gözü tahtaya ilişti. Gitti, dikkatle okudu. Hepimiz nefesimizi kesmiş, ne yapacak diye bekliyorduk. Ankara'daki okulumuzda olsa, disiplini boylardı bunları yazan. Oysa Mualla Hanım, "Anladığım kadarıyla şakacı bir sınıfla karşı karşıyayım," diyerek bir kahkaha attı. Göz ucuyla Suphi'ye baktım, şaşırmış görünüyordu. Belli ki tepki bekliyordu. Oysa Mualla Hanım sadece gülmüş ve tahtadaki yazının üstünde durmadan bize dönmüştü.

"Evet, çocuklar, ilk kez bir araya geldiğimize göre, bu saati birbirimizi tanıyarak geçirelim."

Öneri alkışlarla kabul edildi. Okula gelir gelmez ders yapmak herkesin kâbusudur. Bu bizim okulda da böyleydi.

"Yumuşak giriş yapıyor," dedi Toprak burnunu kıvırarak. Olumsuz bir kıza benziyor bu Toprak.

Mualla Hanım, "Şimdi sizden ricam, teker teker ayağa kalkıp isminizi ve ilgi alanınızı söylemeniz. Böylece sizleri daha yakından tanımış olacağım."

En önde oturan Burak ayağa kalktı. "Ben Burak."

Suphi arkadan seslendi. "Sınıfın yakışıklısı. İlgi alanı kızlar ve arabalar, hocam."

Mualla Hanım yine gülümseyerek defterine bir şeyler yazdı. Anlaşılan bizi unutmamak için not alıyor. Hoş bir davranış.

Serhat kalktı. "Ben Serhat."

Sırayla herkes adını ve ilgi alanını söylüyordu, kimisi de Serhat gibi sadece adını veriyordu.

"Ben Melis."

Yine Suphi arkadan, "İlgi alanı şık giysiler, pahalı yerler... Sınıfın sosyetiği," diye seslendi.

"Seni yardımcım yapsam çok iyi olacak," dedi Mualla Hanım.

"Ben Esin..."

Suphi, "Melis'in has arkadaşı. Azıcık züppedir ama iyi kızdır," dedi bu kez.

"Sensin züppe," diye kızdı Esin.

"Ben Aylin, ilgi alanım..."

"Basketbol ve basketçiler..." diye seslendi Suphi.

"Susar mısın, Suphi." Suphi, Aylin'i de kızdırmıştı.

"Ama hocam beni yardımcısı ilan etti."

"Çocuklar, lüften, lütfen," dedi Mualla Öğretmen. "Ben Simten."

"Aylin'in has arkadaşı, o da basketçi ve o da..."

"Suphi!" diye uyardı onu Simten. Bunun üzerine Suphi çok korkmuş gibi yaptı. "Tamam, tamam," diyerek sustu.

"Ben Dilek. Okumayı, tiyatroyu, konserlere gitmeyi seviyorum."

"Ne güzel," dedi ve not aldı öğretmenimiz.

"Ben Sıla," dedi Sıla sadece ama bu kez tüm sınıf, "Hocam, sınıf birincisi," diye bağrıştı.

Bu arada yine arkadan "Möööö" sesleri yükseldi. Bak sen şu Sıla'ya. Kırk yıl düşünsem onun sınıf birincisi olacağını tahmin edemezdim.

"Ben Toprak."

Ve yine dayanamayıp Suphi söze karıştı. "O bir radikal."

Mualla Hanım kaşlarını kaldırarak Toprak'a baktı. Suphi devam etti. "Bütün gazeteleri okur. Kürt sorununu, Güneydoğu olaylarını bize anlatmaya çalışır. Ayrıca feminist takılır kendileri."

Oğlanlar gülüşüyorlardı.

"Sadece şu sözleriniz bile, sizin daha nerelerde durduğunuzu gösteriyor," dedi Toprak onları küçümseyen bir tavırla. Ve böylece tüm sınıf hakkında notlar aldı Mualla Öğretmen. Sonunda sıra bana gelmişti.

"Ben Serra," dedim. Tüm sınıf dönüp bana baktı. "Kitap okumayı ve yazı yazmayı çok seviyorum." Sonra kendimi tutamayıp, "Bir yazım okul dergisinde yayınlandı," diye övündüm, sonra da pişman oldum, benimle dalga geçerler diye. Neyse ki, kimseden ses çıkmadı.

"Ne güzel, kutlarım seni, Serra," dedi Mualla Hanım bana gülümseyerek ve yine defterine bir şeyler yazdı.

Arkalardan Suphi'nin sesi yükseldi. "Desenize artık sınıfımızda bir de yazar var. Kadro tamam."

Şaka da olsa, "yazar" olarak tanımlanmak çok hoşuma gitti. Bu kez, iyi ki yazımın basıldığını söyledim, diye içten içe sevindim.

"Çok teşekkür ederim, çocuklar," diyerek not defterini kapattı Mualla Hanım.

"Peki hocam, sizin ilgi alanınız nelerdir?" diye sordu Burak.

"Ben edebiyatı çok seviyorum. Ayrıca doğayı, kültür gezilerini, müziği, köpeğimi ve ne olursa olsun bir şeyler üretmeyi seviyorum."

Değişik bir öğretmendi Mualla Hanım, çok değişik.

"Çocuklar, şimdi hepinizin bir kâğıt çıkarmasını istiyorum."

"Ama hani ders yapmayacaktık, hocam?"

"Ders yapmayacağız. Saatimizin geri kalan kısmında o kağıda içinizden ne gelirse onu yazmanızı istiyorum. Ders sona erince de kâğıdı yırtıp atın. Yani o kâğıdı kimse okumayacak, not filan da alacak değilsiniz. Sizden herhangi bir konu hakkında, özgürce ne düşündüğünüzü çekinmeden yazmanızı istiyorum."

Çok hoşuma gitmişti bu öneri.

"Haydi bakalım," dedi ve bizleri düşüncelerimizle baş başa bırakarak çantasından çıkardığı kitabını okumaya koyuldu.

Bir süre düşündükten sonra kendimi Cüneyt hakkında yazıyor buldum. Aslında bu kompozisyondan çok, bir sorular dizisiydi sanki. Acaba ben gerçekten Cüneyt'e âşık mıydım? İnsan âşık olduğunu nasıl anlar? Ya o? O, beni gerçekten seviyor mu? Bana âşık mı? Yoksa sadece bir beğeni mi? Uzak mesafe ilişkilerine inanmam diyen Sırma ne derece haklı?

Zil çaldığında hâlâ yazıyordum. Sadece ben mi, herkes harıl harıl yazıyordu.

"Tamam çocuklar, tamam," diye seslendi Mualla Hanım. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Gelecek derste görüşmek üzere," dedikten sonra uzun eteklerini savurarak sınıftan çıktı. Bizler de kâğıtlarımızı yırtıp yırtıp çöp sepetine attık.

Bu Mualla Hanım'la dersler ilginç olacak gibi...

Öğle yemeği tam bir azaptı benim için. Herkes arkadaşlarıyla güle konuşa tepsisini alıp sıraya girmişti bile. Bense sap

gibi yalnız başımaydım. Sanki herkes bana bakıp gülüşüyor gibime geliyordu. Örneğin, üç oğlan vardı, üstelik sanırım bizim sınıftan, bana bakarak konuşuyor, sonra da gülüşüyorlardı. Onları daha fazla görmeyeyim diye arkamı dönüp öyle beklemeye devam ettim. Ah Tanrım, yeni bir yere alışmak ne kadar zor.

Tepsime yiyecekleri aldıktan sonra, bu kez de o kalabalıkta yer bulmak için dolanmak ayrı bir azap. Derken bir ses yükseldi.

"Serra, Serra."

Baktım, seslenen Melis'ti.

"Gelsene," diye yanındaki yeri gösteriyordu.

Ay, nasıl sevindim, nasıl sevindim.

Hemen ona doğru seyirttim. Esin'le karşı karşıya oturuyorlardı, beni de yanlarına oturttular.

"Eee," dedi Esin. "Nasıl buldun okulu, sınıfı?"

"Çok güzel," dedim terbiyeli bir sesle.

"Neresi güzel," diyerek etrafına bakındı Esin. "Ne okullar var, biz buralarda sürünüyoruz."

"Bu okul, üniversite sınavlarında çok başarılı da, onun için katlanıyoruz," diye bir açıklama getirdi Melis.

Anlaşılan İstanbul'dakiler, bizim Ankara'dakilerden daha önce düşünmeye başlamışlar üniversite konusunu.

"Düşündüğünüz bir yer var mı?"" diye sordum.

Esin, "Tabii ki Boğaziçi," dedi.

Melis, "Ben de," diye katıldı arkadaşına.

"Hangi bölüme?" diye sormaya devam ettim, kendimi çok geride kalmış hissederek.

"Henüz ona karar vermedik," dedi Melis.

"İyi ama Boğaziçi dediniz..."

"Biz okula bayılıyoruz. İstersen seni de bir gün götürelim; bir gez gör, sen de beğeneceksin. Tenis kortları var, bahçesi muhteşem, yüzme havuzu var. Ortam çok güzel."

"Ne okuyacağımızı daha bilmiyoruz ama ikimiz için de önemli olan Boğaziçi'nde okumak, üniversite yıllarını öyle bir ortamda yaşamak," dedi Esin.

Doğrusu okuyacağı konuyu değil de, okulu seçmek garip gibi geldi ama bu fikrimi kendime sakladım. Yeni yeni arkadaş edinmeye çalışırken onlara ters düşmeyi istemiyordum. Ayrıca yemekte beni yalnız bırakmadıkları için minnet duyuyordum onlara.

O sırada Aylin belirdi yanı başımızda. Yemeğini bitirmiş, tepsisini geri götürüyordu. Melis'e, "Bakıyorum Serra'yı hemen kanadının altına almışsın. Ne anaç kızsın," dedi.

Melis hiç cevap vermedi, bense başımı kaldırmış, Aylin'e bakıyordum. Gülümseyerek omzuma vurdu. "Hadi sınıfta görüşürüz."

Aylin uzaklaşırken Esin, "Sinir oluyorum şuna," diye söylendi.

Melis ayağını sallayarak tam bir aldırmazlık havası içinde, "Boş ver," dedi. Sonra, "Ne o Serhat, selam sabah yok mu?" diye yanımızdan geçmekte olan Serhat'a seslendi.

Serhat durdu. "Dalmışım da ondan görmedim, Melis," dedi.

Melis, "Ne bu dalgınlıklar, anlayalım," diye cıvıl cıvıl konuştu, yüzü asık Serhat'la. "Sabah da bize yüz vermedin, şimdi de yanımızdan geçip gidiyorsun. Küserim bak, bilmiş ol."

Melis'in şakacı tavrı, güleç yüzü Serhat'ı etkilemişti. Yavaş yavaş yüzü aydınlandı, sonra da gülümsedi.

"Hah şöyle," dedi Melis. "Yüzün gülsün. Hayat kısa, uzun boylu düşünmeye değmez."

"Tamam, tamam," dedi Serhat. "Haydi sınıfta görüşürüz." Yanımızdan uzaklaşırken, yüzü artık asık değildi.

Kendimi tutamadım. "Sanırım bir şeye sıkılıyordu ama sen onu rahatlattın," dedim Melis'e.

Bana doğru eğilerek alçak sesle, "Sınıfımızın burslu öğrencisidir," diye açıkladı. "Çok efendi ve çalışkan çocuktur ama ailesiyle büyük sorunlar yaşıyor. Düşün, burs kazanacak kadar derslerinde iyi olmasına karşın okuldan dönünce hemen işyerinde çalışmasını istiyorlar. Ertesi gün sınav varmış, hiç umurlarında değil. Bir de bu kadar çalıştırmalarına karşılık tek kuruş harçlık vermiyorlar. Neymiş, hovardalık yaparmış. Oysa bırak hovardalığı, çocuğun cebinde bir çay içecek parası bile yok. Yani ben böyle aile ne duydum ne de gördüm. Tabii bu nedenle çocuğun morali çoğu kez bozuk oluyor."

"Melis, farkında mısın, bir biz kaldık yemekhanede?" diye Esin uyarmasa, Melis kimbilir daha neler anlatacaktı.

Yıllar kadar uzun saatler sonunda ilk günüm sona erdi ve hemen okulun kapısına koşup annemi beklemeye başladım. Servis arabaları peş peşe geliyor, öğrenciler biner binmez manevra yapıp gerisin geriye dönerek uzaklaşıyorlardı.

Derken o servis arabalarının arasından harika bir Jeep göründü. Tam Sırma'nın hayallerindeki gibi bir Jeep'ti bu. Kenara çekip beklemeye başladı.

"Serra, servisini mi bekliyorsun?"

Bunu soran Simten'di.

"Hayır, henüz bir servis ayarlayamadık..."

Lafımı tamamlayamadan Aylin, "Nerede oturuyorsun? Aynı yöndeysek seni aramıza sıkıştırır, bırakabiliriz," dedi.

"Sağ ol ama annem gelip alacak, onu bekliyorum," dedim.

"İyi o zaman," dedi ve o sırada gözü kenara park etmiş Jeep'e takılınca beni unutup, "Bak, kimler gelmiş," diyerek Simten'i dürttü.

Derken okulun merdivenlerinde Melis göründü, bizim olduğumuz yere doğru baktı, sonra dönüp koşmaya başladı. Bizim yanımıza geliyor sandım, oysa o şahane saçlarını uçurarak bizi geçip Jeep'e yöneldi. Jeep'in kapısı açıldı ve çok hoş bir

delikanlı indi. Üzerinde kot pantolon ve açık mavi bir kazak vardı. Saçları son moda kesilmişti. Gülümseyerek Melis'e bakıyordu, Melis de dünyada sadece ikisi varmışçasına ona doğru uçuyordu sanki. Bir araya gelince konuşmaya başladılar, arada birbirlerine bakarak gülümsüyorlardı. Birbirlerine ne kadar da yakışıyorlardı. Bu arada Melis dönüp dönüp okulun kapısına bakıyordu. Sonunda Esin de göründü, koşup yanlarına geldi ve delikanlıyla el sıkıştılar. Sonra delikanlı onları bindirdi, kendi de direksiyona geçti ve havalı bir manevrayla Jeep'i döndürdü, yokuştan aşağı doğru kayboldular. Bizse sanki bir film izliyorduk.

"Vay Melis, vay," dedi Aylin. "Bu muhteşem yaratığı tatilde yakalamış olmalı."

"Kızda şans var," dedi Simten. "Bundan önceki de muhteşemdi, hatırlasana."

Sanki ben orada yokmuşum gibi konuşuyorlardı. Sonunda onların da servisi geldi ve dikkat ettim de, bu kez kıkırdaşmadan bindiler arabalarına.

Bir klakson sesiyle sıçradım.

"Serra, Serra."

Annem önümde duruyordu, hemen içeri daldım.

"Eeee anlat bakalım ilk günün nasıl geçti?"

Şöyle kafamın içinden tarttım, korktuğum kadar da kötü geçmemişti.

"Fena değildi," diye başlayıp, "sınıfta ilginç tipler var. Benimle ilgilendiler. Yemekte Melis ve Esin beni yanlarına çağırdılar, yalnız kalmadım. Sonra bir de çok tatlı bir öğretmen var, Mualla Hanım adında," diye bir solukta günümü anlattım.

Annem pek memnundu. "Demedim mi sana, Serracığım, bak daha ilk günden işler yoluna girmeye başlamış bile. Ayrıca sana bugün bir servis de ayarladım, yarın sabah o gelip seni alacak."

"İyi," dedim.

"Şimdi anneannenle dedene gidiyoruz."

"Öyle mi?"

"Evet, bu gece onlara yemeğe davetliyiz."

"Ama biraz ödev yapmak istiyordum."

"Nasıl olsa kitapların yanında, bir kenara çekilir, yemek vaktine kadar çalışırsın. Epeydir onlara gitmemiştik, Serracığım."

Haklıydı annem. Evimizi yerleştirmekti, sonra da gelen arkadaşlarımı gezdirmekti derken anneannemle dedemi görememiştik son günlerde.

Bizi sevinçle karşıladılar. Ev misler gibi güzel yemekler kokuyordu. Anneannemin yemekleri bir başkadır.

"Bütün ışıkları yakmışsın, anne," dedi annem. Anneannemse, "Hava kararınca içime kasvet basıyor. Onun için ben de hemen tüm ışıkları yakıyorum," dedi.

Anneannem bir yandan ceketimi almaya çalışıyor, bir yandan da, "Anlat bakalım. Bugün okul nasıl gitti? İzmir'den gelen arkadaşlarınızla iyi vakit geçirdiniz mi?" diye peş peşe sorularını ateşliyordu.

Neyse ki, dedem imdadıma yetişti de, "Yahu, rahat bırakın çocuğu, önce bir nefes alsın. Hele sen ona bir çay koy, yiyeceği iki lokma bir şey getir, sonra anlatır," diyerek beni bu iki kadının elinden kurtardı.

Az sonra bir yandan çayımı içip, bir yandan da son günlerde yaptıklarımı anlatıyordum, onlar da dikkatle beni dinliyorlardı. O anda bir mutluluk duygusu tüm benliğimi kavradı. Sıcak ve sevimli bir ev, tarçın kokulu kurabiyeler ve beni seven, anlattıklarımı önemseyen ailem... Annem haklıydı İstanbul'a gelmekte. Anneannem ve dedemle aynı kentte olmak, hem bizim, hem de onlar için çok, çok iyi. Birbirimizi destekleyeceğiz. Şimdi onlar bize destek oluyorlar, daha

sonraki yıllarda da biz anneannemle dedeme yardımcı olacağız.

Dedemle anneannemin ağarmış saçlarına, yüzlerindeki çizgilere ve ellerinin üstündeki küçük kahverengi beneklere bakarken bir sevgi dalgası içimden kabarıp yükseldi sanki. Canlarım benim. Allah onlara çok uzun ömürler versin.

Ve aynı anda babaannem aklıma geldi. O ne yapıyordu acaba? Babam Ankara'da ama acaba onu yeterince arıyor mu? Telefonla konuştuğumuzda babamı uyarmalıyım. Ve babaannemi biz de aramalıyız.

Ay, ne oluyor bana böyle? Duygusal Dudu oldum çıktım. Bu düşünceler annemi haklı bulduğum bir konuyu çağrıştırdı bana.

Sanırım Çeşme'deyken, Defne teyzem ile bir arkadaşları hakkında konuşuyorlardı. Defne teyzem, "Her gün babasının mezarına gidiyor, evin her yanını babasının fotoğraflarıyla donatmış. Sanırım babası hayattayken onu hiç arayıp sormamasının azabını çekiyor," demişti.

"Önemli olan insanları hayattayken mutlu etmek; ilgi ve sevgi göstermek. Ölüp gittikten sonra mezarının başında ağlamışsın kaç para eder," demişti annem de. Konunun ayrıntılarını anımsamıyorum ama bu söyledikleri beni etkilemiş olmalı ki, konuşmayı çok iyi hatırlıyorum.

Neyse, tüm okul ve tatil haberlerimi verdikten sonra azat edildim ve bir fincan çay daha alıp biraz ders çalışmak için salonun uzak bir köşesine çekildim. Tabii onlar da her zamanki muhabbetlerine daldılar, yani... 'Ne olacak, bu memleketin hali' muhabbeti... Anneannem, "Gidişimiz gidiş değil. Haydi biz geldik şu yaşlara, bundan sonra öyle olmuş, böyle olmuş, önemli değil. Ben, gençlere acıyorum," diyordu.

Dedem ise, "Sen merak etme. Bu millet ne badireleri atlattı. Bunu da atlatır evvelallah," diye ona umut vermeye çalışıyordu.

Anneme gelince, o da arkadaşlarının yaptıkları sosyal çalışmaları anlatıyordu.

Ay, baydılar yani. Ne zaman bir araya gelsek, hep aynı laflar.

Nihayet sofraya oturduk. Anneannem salçalı tavukla şehriyeli pilav yapmıştı, bir de güzel salata. Zeytinyağlıya kimse dokunmadı.

"Anne, biliyorsun fazla geliyor, niye bir de zeytinyağlı yemek yaparsın," dedi annem.

Anneannem de, "Biliyorum, biliyorum ama alışmışız bir kere. İki çeşit gözüme az görünüyor, haydi bir zeytinyağlı ekleyeyim, diyorum. Ama söz, bir daha sefere yapmayacağım," dedi.

Dedemse, "Duy da inanma," diye mutfaktan seslendikten, sonra, "Bunu da ben pişirdim," diyerek elinde bir kayık tabakla içeri geldi. Kayık tabağın içindekini görünce annem de ben de feryadı bastık. Tabağın içinde tüm ihtişamıyla tam dört tane kaymaklı ekmek kadayıfı duruyordu.

"Gitti benim perhiz," dedi annem.

"Aman sen de," dedi dedem. "Zaten gagan çıkmış çalışmaktan..." Servisini özene bezene kendi yaptığı kaymaklı kadayıfını, tüm perhiz ve kalori hesaplarına boşvererek hep birlikte afiyetle yedik...

14 Şubat, Çarşamba

Bu sabah söylenenden on dakika önce çıkıp servis arabasını beklemeye başladım. Ne olur, ne olmaz...

Şoförümüzün adı (kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi) Mükremin ağabey. Televizyon dizisindeki Mükremin ağabeye de benzemiyor değil. Konuşma tarzı, uzamış sakalları...

Taaa arkalarda bir yere geçip oturdum. Minibüstekiler sessizdi.

Bir süre gittikten sonra Mükremin ağabey, "Ne o beyler? Karadeniz'de gemileriniz mi battı?" diye seslendi. Anlaşılan onun canı sohbet istiyordu ama sabah sabah kimsenin ağzını açacak hali yoktu. "Bak ne güzel okulunuz açılmış, değil mi ya..."

Dikiz aynasından bizlere bakıp, "Hem eminim tatilden de sıkılmışsınızdır," dedi hınzır hınzır gülerek.

"Mükremin ağabey, bizlerle dalga geçeceğine önüne baksan iyi edersin, az kaldı arabaya tosluyordun."

"Kim? Ben mi? Allah korusun," diyerek ciddileşti hemen ve kulağını çekip direksiyona tak tak vurdu. "Bunca yıldır bu yollarda direksiyon sallıyorum, bir tek kazam yoktur Allah sizleri inandırsın."

Anlaşılan epey kırılgandı bu Mükremin ağabey.

"Eee, anlatın yahu. Yediğiniz, içtiğiniz sizin olsun, tatilde ne yaptınız anlatın da biz de neşemizi bulalım. Maksat muhabbet olsun yani..."

Ön taraftan biri, "N'olsun Mükremin abi, orada burada dolaştık işte," diye kısa kesince...

"Sohbetinize de doyum olmuyor doğrusu," diye takaza etti ve bu kez dikkatini trafiğe yoğunlaştırdı.

"Şuna bak... Şuna bak. Sana ehliyet verenin..."

"Hop Mükremin ağabey, aile var," diye birileri seslenince, Mükremin ağabey bir kahkaha attı.

"Hah şöyle. Yavaş yavaş havanızı bulmaya başladınız bakıyorum," dedikten sonra ciddileşti. "Tabii oğlum, okuyacak, adam olacaksınız. Bak ne mutlu sizi okutan babalarınız var, bizim öyle miydi ya... Onun için okula gidiyoruz diye surat edeceğinize güleceksiniz."

"Kah, kah, kah," sesleri yükseldi.

"Hah şöyle..." diyen Mükremin ağabey kahkahaların gerçek olmamasına aldırmadı ve devam etti, "Şimdi böyle dalga geçersiniz ama yıllar sonra bir Mükremin ağabey vardı, dediydi, dersiniz..."

Bu kez alkışlarla tezahürat başladı.

"Mükremin ağabey." Şak, şak, şak.

"Mükremin ağabey." Şak, şak, şak.

Ayşegülümü ne kadar özlüyorum. O olsaydı, şamataya kesin biz de katılırdık, oysa ben sanki artık gerçek ben değilim.

Ürkek, süt dökmüş kedilere döndüm.

Sınıfa girdiğimde, Suphi yine tahtaya bir şeyler yazmakla meşguldü. İşte yazdıkları...

Bir duvar yazısı: İstikbalimiz göklerdeydi, ozon tabakası delininee düştü.

Ve bir absürd bilmece: Pijamalı eşeğe ne denir?
(Günaydın denir.)

Tabii bunları yine Mualla Hanım'ın dersine denk getirmişti. Mualla Hanım ona güldü ya, anlaşılan yüz bulmuştu. Salak!

"Bakalım yeni hocamız bunlara ne diyecek," diye ortalarda geziniyordu. Ona nasıl bakmış olmalıyım ki, "Ooo, galiba yazarımız onaylamıyor bu durumları," dedi. Hiç cevap vermedim, ne diye bulaşayım ona. Ah ah, eski günlerimde olaydım, gösterirdim sana ben. Şu zayıf halimde bu çocuğun diline düşmek, isteyeceğim en son şey.

Zil çaldı ve Mualla Hanım koşarak içeri girdi. Öğretmene değil de üniversiteli bir genç kıza benziyordu bu haliyle. Öğretmen olsam, onun gibi olmak isterim. Bu kez kocaman gümüş bir kolye ve sallantılı gümüş küpeler takmıştı. Baştan

aşağı siyahlar giymişti ve bu siyah giysilerin üstünde gümüş kolyesi çok hoş duruyordu.

"Günaydın, çocuklar," dedikten sonra gözü tahtaya ilişti. Gitti, okudu, gülümsedi ve Suphi'ye baktı. "Sen bunları bulmak için bayağı uğraşıyorsun galiba, Suphi."

"Bütün gece düşündüm hocam," dedi Suphi şımararak.

"Öyleyse dersin sonunda ben de sizin için bir şeyler yazacağım. Dönem ödevleriniz hakkında konuşmak istiyorum."

Sınıfta bir gürültü koptu.

"Ama hocam..."

"Şu ara sınavlar başlamak üzere, hocam..."

"Tamam, tamam ama önce beni bir dinleyin. Dönem ödevlerini nasıl olsa yapmak zorundasınız, ben bunları daha yaratıcı biçimde yapmanızı istiyorum."

"Yandık desene."

"Ödev bir yana, bir de yaratıcılık çıktı."

Mualla Hanım yakınmaları duymamışçasına devam etti. "Seçtiğiniz yazar hakkında araştırma yaptıktan sonra kuru kuru okumanızı değil, bir piyes şeklinde sınıfa sunmanızı istiyorum."

Herkes susmuş dinliyordu. Değişik bir öneriydi.

"Nasıl yani?" diye sordu Toprak.

"Diyelim Reşat Nuri Güntekin'i seçtiniz. Gerekli araştırmayı yaptıktan sonra bir eserini seçip, ondan bir bölümü burada piyesleştirerek bizlere sunacaksınız. Hatta isterseniz bunu işbölümüyle de yapabilirsiniz. Biriniz araştırmayı yapsın, diğeri dekor ve kostümleri, bir başkası ise fon müziğini hazırlasın."

İlginçti, çok ilginç.

"Sınıfta nasıl müzik yapacağız?'"

"Ben kasetçalarımı getireceğim. Siz de bir kasete konuyla ilgili müziği çekersiniz, burada çalarız."

"İyi fikir," dedi Esin.

"Bir şeyi yapmak istedikten sonra mutlaka bir yolu vardır. Yeter ki isteyin," dedi Mualla Öğretmen.

"Ya dekor?" diye sordu Melis.

"Küçük parçaları evinizden getirebilirsiniz. Geri plan için de posterlerden yararlanabiliriz." Mualla Öğretmen bir an durup kendi kendine konuşur gibi, "Aslında bir tepegözümüz olsaydı, saydamlarla daha da istediğimiz efektleri yaratabilirdik ama şimdilik elimizdekilerle yetinmek zorundayız. Yani hepinizden, yazarınız ve sahnelemeyi düşündüğünüz eseri hakkında karar verdikten sonra düşgücünüzü harekete geçirmenizi istiyorum. Bakalım kimler ne yaratacak," dedi ve hepimize teker teker bakarak, "Size güveniyorum, eminim çok başarılı ve eğlenceli dönem ödevleri sunacaksınız bize," diye ekledi.

Sınıf yavaş yavaş bu fikre ısınmaya başlamıştı.

"Hocam, böyle bir yöntemi ilk kez biz uyguluyor olacağız, değil mi?" Soran Serhat'tı.

"Evet, Serhat," dedi Mualla Hanım. "Hep aynı şeyleri yaparsanız, ilerleyemezsiniz. Onun için bir de böyle deneyelim diyorum. Hem başarılı olursak, belki de bu dönem ödevlerini tüm okulun önünde sergiler, bir yenilik, bir gelenek başlatmış oluruz."

"Harika olur bu, hocam," dedi Aylin.

"En büyük bizim sınıf!" diye bağırdı Simten.

"Basket sahasında değilsin," diye laf çakıştırdı Esin, Simten'e.

Mualla Hanım, "İsterseniz bugünkü ders saatinizi bu çalışmalara ayıralım," dedi. "Ders dışında birbirinizi bulup grup oluşturmanız, karar vermeniz zor olabilir. Oysa şimdi hep birlikteyiz, gürültü yapmadan, alçak sesle konuşarak gruplarınızı oluşturun, yazarınıza karar verin, işbölümünü

yapın ve sonra da bana sonuçları bildirin. Tamam mı, anlaştık mı?"

"Tamam, hocam," dedik bir ağızdan.

Doğrusu bu çok ince bir düşünceydi. Gerçekten de ders dışında böylesi işleri yapmak çok zaman alıyor, birbirimizi bulmak sorun oluyor. Tabii, kimisi de ders kaynıyor diye seviniyordu. Olsun!

Uzun tartışmalar sonucunda ilk üç grup belirlendi. Serhat, Toprak ve Burak, Orhan Veli'yi aldılar.

Melis hemen beni yanına çağırdı, böylece Melis, Esin ve ben Reşat Nuri Güntekin'de karar kıldık.

Suphi, Aylin ve Simten ise Muzaffer İzgü'yü seçtiler.

Çok eğlenceli olacağa benziyor.

Sınıftan çıkarken Mualla Hanım tahtaya yöneldi ve şu satırları yazdı:

En sıradan bir eylem bile, eğer onu yapan, daha iyisini yapma çabası içine girerse, yaratıcılığa dönüşür.

John Updike
(Amerikalı yazar)

Sonra da bize dönüp, "Bugün burada yapmaya çalıştıklarımızı ve şu yazdıklarımı bir düşünün. Hepinize iyi günler dilerim," dedi ve yine koşar adımlarla çıkıp gitti.

Öğle tatilinde yine Melis ve Esin'leydim, ama onlar çağırmadan yanlarına gitmemeye özen gösteriyordum. Örneğin, dün yemeğimi kendi başıma yedim, çünkü kafa kafaya vermiş, hararetli hararetli konuşuyorlardı.

"Kaan bugün gelip seni alacak mı?" diye sordu Esin.

Üstüme vazife değil, ama kulaklarımı dikmekten de kendimi alamadım.

"Sanırım," dedi Melis bacak bacak üstüne atarak. "Dün gece konuştuk ama kesin bir şey söylemedi."

Uzun, biçimli bacakları var Melis'in.

Sonunda dayanamayıp, "Arkadaşın çok yakışıklı," dedim. Meraktan ölüyordum, zorla değil ya...

Melis gülümseyerek bana baktı. "Hoş çocuk değil mi? Annemin arkadaşının oğlu. Amerika'da okuduğu için burada pek tanıdığı yok. Annem onunla ilgilenmemi istedi."

Esin bir kahkaha atarak, "Melis de sırf annesini memnun etmek için ilgileniyor," dedi. Melis'le epeyce bir gülüştüler.

Gerçekten de bazıları çok şanslı oluyor. Kaç kişinin annesinin arkadaşının çocuğu böyle yakışıklı olur, ayrıca konum bu olunca gelip onu okuldan alması, birlikte gezmeleri de sorun olmuyordur. Biraz bizim Sırma'yla Bora gibi.

Sonra Melis birden bana dönüp, "Serra, bu hafta sonu ne yapıyorsun?" demez mi... O kadar şaşırmıştım ki, "Bilmem..." diye kekeledim.

"Sen bak bakalım, programında bir şey var mı? Eğer uygunsa cumartesi günü buluşabiliriz," dedi.

Ay kulaklarıma inanamıyordum.

Ama... bütün bu konuşma sırasında Esin'den hiç ses çıkmamıştı.

Acaba o beni istemiyor mu? Aslında onu kınayamam, hafta sonunda belki de Melis'le baş başa olmak istiyordur. Hoş, belki de tüm bunlar benim vesveselerim, çünkü Esin, Melis'e kıyasla sessiz bir kız.

"Programında bir şey var mı?" demişti Melis. İlâhi Melis. ne programım olabilir ki, annemle sinemaya ya da anneannemlere gitmekten başka...

Akşam anneme müjdeyi verdim. O da çok sevindi. O keyifle oturup hem Ayşegül'e, hem Cüneyt'e birer mektup yazdım. Sınıftaki tipleri, Mualla Öğretmen'i anlattım.

15 Şubat, Perşembe

Ay, resmen şokları yaşıyorum.

Melis hafta sonu buluşalım dediğinde, ben de ya onun ya da Esin'in evinde buluşup, çay içip çene çalacağız ya da bir sinemaya filan gideceğiz sanmıştım. Meğer bir otelde buluşacakmışız. Üstelik bunu öyle sıradan bir olay gibi söylüyordu ki, şaşkınlığımı belli etmemek için adamakıllı zorlandım.

Yani tamam, biz de arada sırada otellerin çay salonuna gideriz ama annemizle, o da kırk yılda bir.

Yaşıtım olan Melis'in gayet olağanmış gibi, "Tamam o zaman, saat üçte Intercontinental'in çay salonunda buluşalım," demesi bana resmen küçük dilimi yutturacaktı. Boşuna değil, Suphi sınıfın sosyetikleri diye dalga geçiyor onlarla.

Elbette bunda kötü bir şey yok, sadece ben alışık değilim, hepsi bu. Ama madem arkadaş edinmek istiyorum, çaresiz, gideceğim.

Bunu anneme söylediğimde, o da önce bir şaşırdı. "Sizin yaşınız için biraz erken değil mi?" dedi. Anlaşılan o da aynen benim gibi zihninde tartıyordu bu daveti.

"Ne olur anne, sorun çıkarma. Bak, beni yavaş yavaş kabullenmeye başladılar. Şimdi gitmezsem, bir daha çağırmazlar," dedim.

Aslında Melis'e annemden izin almam gerektiğini söylememiştim, çünkü onlar gayet rahat kendileri gün vermişlerdi. Şimdi annem izin vermez de ben gidemezsem, hele de izin alamadığım meydana çıkarsa, tek kelimeyle rezil olurdum onlara karşı, rezil.

"Pekâlâ," dedi annem, derin düşüncede. "Seni ben götürürüm, sonra da gelir alırım."

Bu sorun böylece çözümlendiğine göre, iş ne giyeceğime kalıyordu. Bir koşu dolabıma gittim, her şeyi uzun uzun in-

celedikten sonra anneannemin aldığı ekose etekle siyah kazağımı giymeye karar verdim. Siyah bana daha büyükmüşüm havası veriyor. Giyim işi de hallolunca, rahatlayıp derslerimin başına geçtim.

Ha, az kaldı unutuyordum. Bugün okul çıkışında Kaan yine Melis'le Esin'i almaya geldi. Ben de yine Aylin ve Simten'le servisimi bekliyordum.

Melis yanımızdan geçerken, Aylin, Kaan'ın da duyabileceği şekilde Melis'e seslendi. "Melis, bizi arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?"

Melis olduğu yerde durakladı, bir an bocaladığını hissettim. Sonra Esin onu kolundan tutup çekti, yürüyüp gittiler.

Aylin'le Simten yine kıkırdaşmaya başlamışlardı. "Aşk olsun Melis, arkadaşını niye bizden kaçırıyorsun?" diye bir kez daha arkasından seslendi Aylin. Kaan tüm bunları duymuştu, tabii ki. Melis'le Esin'e Jeep'in kapısını açarken, Aylin'e gülümsedi. Aylin de ona el salladı ve Simten'le gülüşerek beklemekte olan servis arabasına bindiler. Araba uzaklaşırken uzaktan da olsa kahkahaları duyuluyordu.

Bu kızdan korkulur.

17 Şubat, Cumartesi

Şu anda mutfaktaki masada, pencerenin karşısına geçmiş yazıyorum bu satırları.

Tam bir bardak su almış, odama çıkıyordum ki, gözüm pencereye ilişti. Aman Tanrım, simsiyah gecenin içinde bembeyaz kiraz ağacı öylesine tezat bir güzellik sergiliyordu ki, olduğum yerde kalakaldım. Ve bu görüntüyü doyasıya seyredebilmek için günlüğümü alıp burada yazmaya karar verdim.

Kiraz ağacına bir de isim buldum, Karlar Kraliçesi. Aslında Buzlar Prensesi de diyebiliriz. Ne güzel bir öykü adı olur bu. Bir yere not etmeli ve yaşamım bir düzene girince, bu isme uygun bir öykü yazmalıyım.

Gelelim bugünün olaylarına...

Otele vaktinde varmak için saat ikide evden çıkacaktık ya, ben saat birde çoktan hazırdım. Belki kırk kez aynanın karşısına geçip kendimi inceledim, saçlarımı bir daha bir daha taradım. Amaan, arkadaşlarla buluşulacak diye bunca sıkıntıya girilir miydi? Ankara'da ne rahattım arkadaşlarımla. Ne giyersem giyeyim hiç fark etmezdi, önemli olan iyi vakit geçirmekti.

"İyi eğlenceler canım," diyerek annem beni otelin önünde bıraktı. Döner kapıdan geçip içeri girdim. Her yer ışıl ışıl, koca koca bakır saksılarda dev yeşillikler...

Aslında otellere bayılıyorum. Gelip geçen insanlar, bir hareket, bir hareket... Böyle bir yerde çalışmak güzel olurdu, diye düşündüm bir an, sonra çay salonuna yöneldim. Açık büfede çeşit çeşit pastalar, sandviçler... Dalgalanırcasına etrafa yayılan hafif bir müzik... Bir garson bana doğru geliyordu. Panik içinde salonu taradım gözlerimle.

Oh, şükürler olsun gelmişlerdi, ileride bir köşede oturuyorlardı. Garsonu sollayarak hemen onlara doğru ilerledim.

İkisi de ne kadar şıktılar. Benim siyah kazağımın tersine uçuk renkte tayyörler giymişlerdi. Melis'inki uçuk mavi, Esin'inki ise tozpembeydi. Mini etekleriyle ustaca oturmuşlardı. Hiçbir yerleri görünmüyordu. Onların yanında ekose eteğimle ne kadar da çocuksu ve sıradandım. Ayrıca benim toplu vücuduma karşılık, onların inceliği bu kıyafetleriyle iyice ortaya çıkmıştı. Birden çok keyfim kaçtı. Kendimi ve kıyafetimi hiç ama hiç beğenmemenin huzursuzluğu içime çöreklenip oturuvermişti.

Beni güleryüzle karşılayıp konuşmalarına kaldıkları yerden devam ettiler.

"Gerçekten şık bir kadın yok, farkında mısın Esin?" diyordu Melis.

Esin de etrafını süzerek Melis'i doğruladı. Bu sözler üzerine ben de yan masalara doğru baktım. Pekâlâ da giyinmişlerdi, nesini beğenmiyorlardı.

"Sen ne düşünüyorsun, Serra?" demez mi Melis! Ay öleceğim, ben ne anlarım şıklıktan.

"Valla, bence iyiler," dedim.

"Sen çok hoşgörülüsün de ondan her şeyi iyi görüyorsun," dedikten sonra Melis gözünün ucuyla yanımızdaki masada oturan dört hanımı işaret etti. Gözlerinde öyle alaycı bir ışık vardı ki, kendimi tutamayıp güldüm.

"Baksana şunlara. Şu şişman olanı tutmuş, kıpkırmızı bir ceket giymiş. Olur mu? O kiloyla o renk giyilir mi? Ya yanındaki? O da yaşına ve vücuduna bakmadan kocaman yırtmaçlı etek giymiş. Açıldıkça bacakları değil, selülitleri görünüyor. İğrenç!"

Aslında bunları söylerken Esin'le birlikte öylesine eğleniyorlardı ki, insan elinde olmadan onlara katılıyordu.

Başımı salladım, ona hak verir gibi. Belki söylediği doğruydu ama kırk yıl baksam böyle şeyleri fark etmem ben. Hem, bana ne. Kırmızı giymiş, yırtmaçlı giymiş, onun bileceği iş, diye düşünürüm.

Melis, "İlerideki masadakilerse, tam derbederler grubu..." diyerek gözünün ucuyla işaret etti. Gösterdiği yere baktım. Orada daha genç birkaç kadın etek kazak giymişler, bir tanesi de yağmurluğunu koltuğunun arkasına bırakıvermişti.

"Belki de çalışan kadınlardır, işten gelmişlerdir," dedim cılız bir sesle.

"İyi, biz de okul kıyafetimizle gelseydik bari," dedikten sonra bu konudan sıkılmışçasına, "Haydi açık büfeden bir

şeyler alalım artık," dedi Melis. Sandviçler mini minnacıktı, pastalarda öyle. Onlar birbirlerine, "Şunu tavsiye ederim, geçen sefer yemiştim, bir harikaydı," diye önerilerde bulunurken, obur görünmekten korkarak ben de azıcık bir şey aldım tabağıma.

Esin, "Aaa Serra, ne kadar az almışsın. Şu çikolatalıdan mutlaka yemelisin," deyince o sözü ikiletmeden hemen aldım. Aslında çikolataya bayılırım, tüm pastalara bayılırım. Ama insan böyle stres altındayken tadı tuzu kalmıyor. Az mı aldım, çok mu aldım; yanlış mı tuttum, eğri mi bastım...

Derken Melis, "Anlatsana Serra, Ankara'da neler yapardınız?" diye ilk kez benimle ilgili bir soru sordu.

Ben de onlara arkadaşlarımdan, okulumdam, edebiyat kolundan ve yazılarımdan söz etmeye başladım. Bir süre sonra ikisinin de dinlemediklerinin farkına vardım. Melis gözünü kapıya dikmiş, geleni geçeni inceliyor, Esin ise etrafına bakınıp duruyordu. Dinlemiyorlarsa anlatmanın bir âlemi yok diye sustum. Ama Melis, "Niye durdun, edebiyat kolunu anlatıyordun," dedi. "Sen anlatmana devam et, ben seni dinliyorum."

Ve yine gözler etrafta, kulak bende. Benim de nefret ettiğim bir şey varsa, o da konuştuğum kişinin başka yerlere bakmasıdır. Bu nedenle sözü kısa kestim. Zaten onlar da hemen, başka bir konuya geçtiler. Ankara'daki yaşamımın onlara ilginç gelmediği açıkça belli olmuştu.

Bir süre daldan dala atlayan serçeler gibi konudan konuya geçtiler. Onları dinlemek insanı eğlendiriyordu aslında.

"Aerobik sınıfımı değiştireceğim."

"Neden?"

"Artık hafta sonları step yapmaya karar verdim de ondan tabii ki."

"Biliyor musun, Clinique bir test yapıyor, cilt bakımını ona göre saptıyormuş."

"Sen bir randevu al da gidelim. Olur mu?"

"Olur."

"Kaan beni, Arjantin Tango Grubu'nun gösterisine götürecek. Sana da bilet almasını söyledim."

"Aman Melis, her yere beni sürükleme."

"Niye? Yoksa tangoyu sevmiyor musun?"

"Mesele o değil."

"Neymiş mesele?"

"Canım, her dakika, her yere beni yanında taşımasana. Bakalım Kaan istiyor mu? Belki de seninle baş başa gitmek istiyordur."

"Sen de hemen asrın aşkı senaryosunu yazmasan olmaz. Çocuk gelmiş buraya, kimseleri tanımıyor, gezmek istiyor, biz de ona yardımcı oluyoruz, hepsi bu."

"Ama sana bakışını gördüm."

"Haydi haydi saçmalama. Zaten topu topu bir ay kalıp yine okuluna, Amerika'ya dönecek."

Esin, "O gün Aylin nasıl sulandı ama... Bu kızın yüzsüzlüğüne diyecek yok," dedi başını iki yana sallayarak.

Melis kıkırdayarak, "Aptal! Kaan'la çıkıyoruz sanıyor," dedi ve bu kez üçümüz birlikte güldük. Sonra, "Serra, sakın ağzından kaçırma, olur mu?" dedi.

Böyle bir sırra ortak edilmekten pek bir mutlu olarak, "Hiç merak etme," dedim.

"Yanınıza oturabilir miyim?" diyen bir ses duyunca dönüp baktık. Kaan orada durmuş, bizlere gülümsüyordu.

Tanrılar kadar yakışıklı bir çocuk. Melis, "Ay inanmıyorum," diye bir çığlık attı. "Sen de nereden çıktın? Gel otur şuraya."

"Yiyeceklere bir bakayım da öyle," dedi ve büfeye yöneldi Kaan. Esin'le Melis birbirlerine, sonra da bana bakıp gülüştüler. Beni de dahil etmeleri çok hoşuma gitti. Havada

hoş bir şeyler uçuşuyordu sanki. Kaan gelip Melis'in yanına oturdu.

Kot pantolonunun üstüne blazer ceket, içine de mavi beyaz çizgili bir gömlek giymişti. Ayağında mokasenler ve Burlington ekose çoraplar vardı.

Sıcacık gülümsemesi ve doğal tavırlarıyla insanı hemen rahatlatan biri. Çok önemli biriymişim gibi bana dönerek, "Sizinle tanışmamıştık," deyince Melis hemen atıldı. "Bu Serra, Ankara'dan yeni geldi. Serra, bu da Kaan."

"Yeni okula alışmak zor olmalı," dedi Kaan, tüm ilgisini bana yoğunlaştırarak.

"Hem de nasıl," dedim ve hemen ekledim. "Ama sağ olsun Melis çok yardımcı oldu, Esin de..."

Kaan yine o yumuşacık gülüşüyle Melis'e bakarak, "Melis zaten iyilik meleği. Bana da yardımcı oluyor," deyince Melis kıpkırmızı oldu. Ama sanırım mutluluktan...

"Benim de Amerika'daki ilk yılım korkunçtu. Her şey değişik, hiç arkadaş yok. Ama işte, zamanla alışılıyor, işler yoluna giriyor." Sanki beni yüreklendirmek istiyordu.

Aman Tanrım, demek böyleleri de vardı hayatta.

Hem yakışıklı, hem çok hoş, hem kişiliği güzel, hem de zengin.

Sonra yine Melis'e döndü. "Sizin eve uğradım, annen burada olduğunuzu söyleyince, öyleyse ben de gidip bir çay içeyim, sonra da şoförlüğünüzü yapayım dedim," diye geliş nedenini anlattı.

"Çok da iyi ettin," dedi Melis.

Birden saatime baktım, annem gelmiş olmalıydı. "Benim artık gitmem gerek," dedim. "Annem almaya gelecekti." Melis ve Esin'le, "Okulda görüşürüz," diyerek vedalaştık, ama Kaan ayağa kalkmış, benimle birlikte yürümeye başlamıştı bile.

"Lütfen," dedim. "Gerçekten gelmene gerek yok, annem kesin bekliyordur"

"Bunda ne var, iki adımlık yer," diyerek benimle kapıya kadar geldi. Ne kadar nazik bir çocuk.

"İşte annem orada, arabanın içinde," dedim.

Bunun üzerine, "Tanıştığımıza memnun oldum Serra," diyerek elimi sıktı.

"Ben de," dedim ve annemin yanına koştum.

Araba hareket eder etmez annem, "Kimdi o vedalaştığın?" diye sordu. Yani amma keskin gözleri var şu kadının.

"O, uzun bir hikâye anneciğim," dedim ve yol boyu öğleden sonramı, Melis'i, Aylin'i, Kaan'ı anlattım ona.

Sevgili odama girdiğimde, bildik tanıdık bir yere gelmenin rahatlığı, sevecen bir kucak gibi beni kavrayıverdi. Ohh, dünyalar varmış. Sanki uzaydan geliyordum, öylesine yabancı bir dünyaydı Melis'in dünyası.

Melis köpük gibi bir kız. İyi kalpli, hoş, tatlı, eğlenceli... Ama bir noktadan sonra onların konuşmaları beni sıkıyor ve onlara bunu hissettirmemek için çaba harcadıkça zorlanıyorum. Hoşlanıyormuş, aynı şeylerden zevk alıyormuş gibi yapmak meğer ne zormuş.

Neyse, yalnız kalmaktan iyidir.

21 Şubat, Çarşamba

Aylin beni basket maçına davet etti. Hayretlerim şaştı! Meğer bilmemnenin yıldızlar takımındaymış. Hem o, hem Simten. Ben onları okul takımında oynuyorlar sanmıştım.

"Basket maçlarını sever misin?" dedi, kantinin önünde otururken.

"Evet," diye attım ben de.

"Öyleyse, cumartesi maçımız var, davetlim olarak seni içeri sokarım."

"Çok teşekkür ederim, Aylin," dedim.

Omzuma bir şaplak atarak, "Ananın dizi dibinden biraz uzaklaş kızım," dedi ve gülerek uzaklaştı.

Ne demek oluyordu bu şimdi?..

O sırada Toprak'la göz göze geldik. Yüzüm tam bir soru işaretine dönüşmüş olmalı ki, "Yıldızlar seni paylaşamıyorlar, Serra," dedi alaylı.

"Kim beni ne yapsın?" deyivermişim ki, bu kez içten güldü Toprak.

"Yıldızlar kim? Neler oluyor?" diye sordum.

"Melis, Esin, Aylin ve Simten'e sınıfın yıldızları derler. Yıldızlar grubudur onlar. Güzel kızlar, zengin kızlar, sportmen kızlar, çarpıcı kızlar... Bu kokuşmuş düzenin yarattığı değerleri simgelerler. Ve bu arada da birbirlerinden pek hoşlanmazlar. Tam küçük burjuva çekişmeleri anlayacağın."

Yavaş yavaş anlamaya başlamıştım. Aylin, ananın dizinin dibinden, derken Melis'i kastediyordu. Bu Aylin, Melis'i bayağı bayağı kıskanıyor galiba. Oysa Melis ona karşı böyle davranmıyor, sanki Aylin yokmuş gibi bir tutumu var. Kimbilir belki de Aylin'i kızdıran onun bu tavrı olmalı ki, durmadan Melis'e tırmık atıyor. Toprak ise hiçbirini beğenmiyor. Bu insan ilişkileri ne karmaşık, ne zor. Aman, benim bu işlere bulaşmaya hiç niyetim yok. Düşman değil dost edinmek istiyorum.

Sıla gelip yanımıza oturdu. "Nasıl gidiyor, Serra? Okula alışıyor musun?" Yüzünde yine o huzurlu gülümseme vardı.

"Evet," dedim. "Alıştım diyebilirim."

O sırada Dilek koşarak geldi, bir elinde bir gofret, diğerinde bir paket fıstık vardı. Tam benim bayıldığım gibi. O çocuksu gülüşüyle elindekileri önce bana, sonra ötekilere uzattı. Hepimiz azıcık aldık.

Sıla, Toprak'a, "Orhan Veli çalışmaları nasıl gidiyor?" dedi ve ekledi. "Bu yeni uygulama benim çok hoşuma gitti."

Dilek hararetli hararetli, "Ay ben bayıldım, bayıldım. Zaten tiyatroyla ilgili her şeye bayılırım," dedi.

Toprak, "Serhat'a Orhan Veli rolünü vermek istiyorum. Yani şiirleri ona okutacağım. Gerisi için de bazı düşüncelerim var ama söylemeyeyim de sürpriz olsun," dedi, ensesindeki kısacık saçları çekiştirerek.

Sıla gülümseyerek, "Burak yardımcı oluyor mu?" diye sorunca, Dilek bir kahkaha patlattı. "Ay, hiç sanmıyorum."

Toprak başını salladı. "Gölge etmesin, başka ihsan istemem. Hiç ilgilenmiyor, yardımcı olmuyor, sonra da ortaya çıkıp garip garip fikirler öne sürüyor. Onun için, 'Kardeşim, sen hayatını yaşamaya devam et, bırak bu işi Serhat'la biz götürelim,' dedim."

"Bayılmıştır," dedi Dilek yine bir kahkaha atarak.

Dilek'le Sıla'nın yanında insan kendini ne kadar rahat hissediyor. "Bu hafta canım çıktı," dedi Sıla. "Coğrafya, tarih; ne çok ödev verdiler."

"Yakınana bak," dedi Toprak. "Ya biz ne yapalım? Ayrıca ben sizlerden çok daha fazla zorlanıyorum bu ödevleri yaparken..."

"Nedenmiş o?" diye sordu Dilek.

"Çünkü ezberci sisteme karşıyım. Bu sisteme inanmıyorum, inanmadığın bir şeyi yapmak da çok güç."

"Biz de ezbere karşıyız," dedi Dilek.

"Bize düşünmesini öğretecekleri, sorgulamayı yüreklendirecekleri yerde bu ezberlerle ezip posamızı çıkarıyorlar. Hem niye felsefe okutulmuyor, niye mantık dersleri yok? Hiç düşündünüz mü?"

Kimseden ses çıkmayınca Toprak devam etti.

"Çünkü egemen güçler bizim düşünen insanlar olmamızı istemiyor da ondan. Niye kitaplar bu kadar pahalı, çünkü

devlet destek vermiyor. Kâğıdı en azından yayınevlerine daha ucuza verebilir, dağıtımına destek olabilir, onlardan daha az vergi alabilir, böylece de kitap ucuzlar ve herkes daha çok kitap alıp okuyabilir."

O sırada çalan zil, Toprak'ın hararetli nutkuna noktayı koydu. Dilek, "Kafam kazan gibi. Bu dönem derslere çok hızlı giriş yaptık," diyerek kalan fıstıkları ağzına attı.

Sıla, "Bir tek Mualla Hanım'ın dersleri zevkli," deyince, kendimi tutamayıp, "Aynı fikirdeyim," dedim. Ve ayaklarımız geri geri giderek sınıfımıza yöneldik.

Günün son dersi Mualla Hanım'ındı. Suphi, "Şu sınıfın haline bakın hocam, herkesin pili bitmiş," dedi. Doğruydu. Kimi başını sıranın üstüne koymuş uyukluyor, kimi geriye kaykılmış, boş gözlerle tahtaya bakıyordu.

Mualla Hanım, "Farkındayım, farkındayım," dedi. "O nedenle, tüm hafta boyu hızlı bir tempoda derslerimizi işlediğimiz için, bu son saati değişik biçimde geçirelim diyorum. Ne dersiniz?"

"Nasıl yani?"

"Bu, serbest saatimiz olsun. Her seferinde değişik bir şeyler yapalım. Örneğin, bu ders için kasetçalarımı getirdim."

"Oley!" diye bağrıştı birkaç kişi. Ders yerine müzik... Kim alkışlamaz ki...

"Şimdi arkanıza yaslanıp müziği dinlemenizi, sonra da duygularınızı yazıp bunları yarın bana getirmenizi istiyorum sizden."

Sınıftakilerin keyfi yerine gelmişti. Türkçe alıştırmalar beklerken müzik dinlemek hoş bir sürprizdi.

Mualla Hanım heybe gibi çantasından bir kasetçalar çıkardı, fişini prize taktı, sonra da kaseti yerine yerleştirdi.

"Hocam, umarım kaset Nilüfer'indir, ben onu çok beğeniyorum," dedi Suphi.

"Yok, yok Sezen Aksu olsun," dedi Simten.

"Phil Collins," dedi Melis.

"Bryan Adams," diye seslendi Esin.

"İbrahim Tatlıses," dedi Burak. Kahkahalar yükseldi.

"Bakıyorum iyice canlandınız," dedi Mualla Öğretmen. "Madem müziği ben getirdim, şimdilik benim istediğimi dinleyeceksiniz."

Herkes dikkat kesilmiş bekliyordu. Mualla Öğretmen acaba ne çalacaktı?

"Çocuklar, artık Klasik Batı müziğiyle tanışma zamanınız geldi. Bu nedenle serbest saatimizde, zaman zaman, seçtiğim bazı ünlü bestecilerin ünlü parçalarını çalacağım ki, Klasik Batı müziği hakkında bir fikriniz olsun."

Sınıfta düş kırıklığını belirten kıpırdanmalara aldırmadan sözlerini sürdürdü Mualla Hanım.

"Şimdi, sizlere Mozart'ın *Kırkıncı Senfoni*'sini çalacağım."

Ay, rastlantının bu kadarı da olur muydu? Bu benim aldığım kasetti. Bende var, dememek için kendimi zor tuttum.

"Wolfgang Amadeus Mozart on sekizinci yüzyılda yaşamış bir müzik dehasıdır. Dört yaşında hem harika biçimde keman ve piyano çalıyor hem de besteler yapıyordu."

Burak atıldı. "Yaa Suphi Bey oğlum, bak analar neler doğuruyor, sense daha düdük bile çalamıyorsun."

Mualla Hanım da güldü bu sözlere ve devam etti.

"İlk operasını on iki yaşında yazdı."

Burak yine Suphi'ye, "N'aber?" deyince Suphi bunu ciddiye alıp, "Benimle uğraşacağına sen bir de kendine bak," demez mi... Bütün sınıf öldük gülmekten.

Mualla Hanım gülmelerin dinmesini bekledikten sonra, "O küçücük yaşında saraylarda ağırlandı ve bundan sonraki yaşamında çok sayıda değerli eserler oluşturdu," diye anlattı.

Tam Burak ağzını açmış, yine zavallı Suphi'ye laf yetiştirecekti ki, Mualla Hanım'ın, "Ne yazık ki..." diye başlayan sözlerini duyunca, Suphi'yle uğraşmayı bırakıp o da dinlemeye başladı.

"Ne yazık ki, alkol ve kumara olan düşkünlüğü sonucu otuz altı gibi çok genç bir yaşta yoksulluk içinde öldü. Bir söylentiye göre de, onu delicesine kıskanan saray müzisyeni Salieri tarafından zehirlenerek öldürülmüştü ama bu tamamen bir söylenti. Evet, şimdi dinliyoruz."

Ve o güzelim müzik dalga dalga sınıfımızı doldurdu. Sınıftakilere baktım, kimi bir şeyler yazıyor, kimi kitabını açmış okuyor, kimisi de benim gibi sadece dinliyordu.

Ders saati sona erdiğinde, herkes uykudan uyanırcasına birbirine baktı. Sanki çok uzak diyarlara gidip gelmişim gibi bir duygu vardı içimde. Aynı zamanda garip bir biçimde dinlenmiş hissediyordum kendimi.

"Çok teşekkür ederiz, hocam," dedi o olumsuz Toprak. Ondan böyle bir sözün büyük bir iltifat olduğunu artık ben bile anlayabiliyordum.

"Ben de dinlediğiniz için teşekkür ederim," dedi Mualla Hanım.

Sınıftan çıkarken Burak, "Yine de Nilüfer'i yeğlerdim," deyince, Dilek çok kızdı ve, "Sen ne anlarsın," dedi.

Burak ise, Dilek'i büsbütün kızdırmak için, "Zevkler tartışılmaz, kızım," diye onun üstüne üstüne gitti.

Çoğunluk sessiz kalmıştı. Öyle yeni bir konuydu ki bu bizler için... Beğenip beğenmediğimizi bile bilemiyorduk. Mualla Hanım arkamızdan seslendi. "İzlenimlerinizi bekliyorum."

Akşam anneme Mualla Hanım'ın bu yeni uygulamasını anlattım. Annem, "Bu sizin Mualla Hanım çok esaslı bir öğretmene benziyor," dedi. Tamamen annemle aynı fikirdeyim.

"Benim de sana bir haberim var," dedi annem.

"Neymiş?"

"Babaannen bizi görmeye geliyor."

"Deme, anne."

"Evet, bizi özlemiş. Hem de göreyim bakayım, nasıl bir yerde oturuyorsunuz, dedi."

"Ne zaman geliyor?"

"Bu hafta sonu."

"Harika," dedim, sonra dayanamayıp ekledim. "Babaannem gelecek diye memnun görünüyorsun, anne."

"Ne var bunda şaşacak?"

Söylesem mi, söylemesem mi diye bir an düşündükten sonra, "Şey..." dedim. "Yani bazen anlaşmazlıklara düşüyor, birbirinizi eleştiriyorsunuz da..."

Annem güldü. "O aslında iyi kalpli bir kadın. Bazı konularda farklı düşünüyoruz ama bak, babanla ayrıldığımız halde yine bizleri arayıp soruyor. Bu çok hoş bir davranış."

Hah şöyle, birbiriniz hakkında iyi şeyler söyleyin de, beni mutsuz etmeyin. Değil mi ya? Birden aklıma basket maçı geldi.

"Eyvah," dedim.

"Ne var?"

"Aylin beni maça davet etti. Ve maç cumartesi günü. Gidebilirim değil mi, anne?"

"Senin şu sosyal yaşamın da bayağı hızlandı, Serra," dedi zavallı şoförüm.

"Bugün Toprak, yıldızların beni paylaşamadıklarını söyledi," dedim şişinerek. Ve tabii ardından da o sözlerin ne anlama geldiğini oturup anneme uzun uzun açıklamam gerekti.

"Desene arkadaşlıklar kurmaya başladın."

"Pek de öyle denemez," dedim. "Yani hepsiyle konuşuyorum, arada bir yemekleri birlikte yiyoruz ama herkesin bir has arkadaşı var. Ben hâlâ açıktayım. Yüzer gezerlerdenim, anlayacağın."

Annem güldü. "İlâhi Serra, ne kadar da acelecisin. Bu işler yavaş yavaş gelişir."

Yemeği yedikten sonra odama kapanıp müziğin bende uyandırdığı duygular hakkında bir yazı yazdım. Mualla Hanım'ın yazımı beğenmesini o kadar istiyorum ki...

24 Şubat, Cumartesi

Neyse annem şoförlükten kurtuldu, çünkü Aylin'le Simten beni almaya geldiler. Annemle tanıştılar. İkisi de o kadar saygılı ve şirindiler ki, annem onlara bayıldı. Onlarda evimizi çok beğendiler.

"Hep böyle bir evde yaşamak istemişimdir," dedi Simten saçlarını eliyle geriye atarak. "Apartmanları hiç sevmiyorum."

"Öyleyse bir hafta sonu yatıya bekleriz," dedi canım annem. Arkadaşlarım olsun diye yapmayacağı yok.

"Saat kaçta gelip Serra'yı alayım?" diye sordu annem.

"Siz hiç zahmet etmeyin, maçtan sonra bir servis arabası hepimizi evlere bırakıyor, Serra'yı da biz bırakırız," dedi Aylin burnunu kırıştırarak. Böyle yapınca çilleri büsbütün belirginleşiyor.

"Saat kaç civarında evde olur?"

"Ay, yani anne..."

Aylin aynı tatlılıkla, "Yedi civarında evde olur. Maç beş buçukta biter ama trafik, evlere uğrama derken yine de yediyi buluruz sanırım."

Evden ayrılırken anneme, "Babaanneme bu maça çok önceden söz verdiğimi söyle," diye fısıldadım. Babaannem iyidir, hoştur da çok alıngandır.

"Merak etme, vaziyeti idare ederim," dedi canım annem.

Maçın oynanacağı kapalı spor salonunun önü görülecek bir haldeydi. Ana baba günü derler ya, aynen öyle. Nasıl kalabalık, nasıl kalabalık...

Aylin'le Simten soyunma odalarına yöneldiler, ben de onlara iyi şanslar diledikten sonra yerimi bulup oturdum. İki takımın taraftarları çoktan tezahürata başlamışlardı bile.

Derken beklenen an geldi ve takımlar alkışlar arasında sahaya çıktılar. Aylin daracık şortu ve tişörtü içinde gerçekten göz alıcıydı. Tıpkı Tümay gibi onun da vücudunda tek gram yağ yok, safi kas mübarek. Uzun uzun bacakları ve kıpkızıl saçlarıyla sahaya çıktığı an, "Kızıl, Kızıl, Kızıl," diye ona tezahürat yapmaya başladılar. Aylin'le Simten'in dünyası ne kadar heyecan vericiymiş meğer.

Düdük çaldı ve oyun başladı. Şimşek gibi koşuyor, oldukları yerde dönüyorlardı, topu kapan potaya yöneliyordu, sonra bir sıçrayışta yükselip topu potaya atıyorlardı. Ve bütün bunlar o kadar çabuk oluyordu ki, insan hiçbir şeyi kaçırmayayım diye ister istemez dikkat kesiliyordu.

Tabii ki benim gözüm daha çok Aylin ve Simten'deydi. İkisi de iyi oyuncuydular ama Aylin'in büyük yeteneği olduğu kesin. Panter gibiydi. Hareketlerinde acelecilik, sertlik yok. Tam tersine yumuşak girişler yapıyor, karşı tarafın oyuncularının arasından rahatça sıyrılıyor, zarif sıçrayışlarla potaya doğru yükseliyor. Dedim ya, bir panter zarafeti ve yumuşaklığıyla oynuyor, kimse onu tutamıyordu. Her sayı yapışında ortalık, "Aylin, Aylin," diye inliyordu.

Maç bayağı çekişmeli geçti ve sonunda bir basket farkla bizimkiler kazandılar. Ben bile kendimi kaptırmış, ayağa fırlamış, avaz avaz bağırıyor, onları alkışlıyordum. İnsan seline katılınca, kendimi kapının önünde buldum. Onlarla çıkışta buluşacaktık. Biraz bekledikten sonra Aylin'le Simten göründüler. İkisinin de saçları hâlâ ıslaktı ve boyunlarını havlu-

larla sarmışlardı. Yanlarında uzun, upuzun boylu delikanlılar vardı.

"Gelsene Serra," diye Simten beni çağırdı. İnsanları yara yara onlara ulaştım.

"Sana genç erkek takımının oyuncularını tanıtayım," dedi ve şimdi aklımda kalmayan beş isim sıraladı. Bana tepelerden aşağı, bir böcekmişim gibi baktılar. Sonra da aralarında konuşmaya devam ettiler.

"Ne yapalım?"

"Buradan bir yere gidelim."

"Beyoğlu'nda yeni bir bar açılmış, orayı bir yoklayalım mı?"

"Şimdi ne biçim duman altıdır orası..."

Saatime baktım, altıya geliyordu. Hani servis bizi bırakacaktı. Simten'in kolunu çekiştirip, "Saat altıya geliyor, eve ancak varırız," diye fısıldadım.

Gülerek, "Canım, merak etme. Daha olmadı, maç uzadı, gecikeceğiz diye evlere telefon ederiz," dedi.

Çattık, dedim içimden. Maçtan sonra hep birlikte bir yerde toplanıp başarılarını kutlamak istiyorlarsa, buna bir diyeceğim yok, ama niye bunu açık açık söylemediler? Ben de kendimi ona göre ayarlardım, annem gelir alırdı beni. Niye yalan söylemek zorunda kalayım?

Anneme telefon etsem, olmaz. Bunların baştan yalan söyledikleri ortaya çıkar ve annem tarafından kara listeye alınırlar ki, bu da onlarla bir daha buluşamamam anlamına gelir. Onlara bunu söyleyemem, çünkü o zaman da dillerine düşerim, ana kuzusu diye. Hele de Aylin'in diline düşmek... Düşüncesi bile tüyler ürpertici.

Sıkıntılar bastı beni, o soğukta terlemeye başladım. Onlarsa hâlâ gidecekleri yeri tartışıyorlardı. Ne kadar da rahatlar.

Yine Simten'in kolunu çekiştirdim. "Ama doğru eve gidecektik," dedim alçak sesle.

"Canım annelere her söylenen yapılır diye bir kural mı var?" demez mi...

Oh, maşallah.

Kafamın içinde bir terazi vardı sanki. Ya annemi kızdırmayı göze alacaktım ya da onların alaylarını. Of, of, hayat bazen ne kadar zor. Sonunda tüm cesaretimi toplayıp, "Siz istediğiniz yere gidin ama benim eve dönmem gerek," dedim. "Babaannem bugün Ankara'dan geliyor, evde olacağıma söz verdim."

Sanki babaannem olmasa, onlarla kalabilirmişim gibi. Neyse ki, kendi planlarıyla öylesine meşgullerdi ki, "Tamam, tamam," dediler. Ohh, kurtulmuştum. Şimdi iş kalıyordu, nereden, nasıl eve gideceğime. Anlaşılan ortada bir servis arabası filan da yoktu.

Simten, "Taksim'e yürüyelim de Serra'yı Bebek dolmuşuna bindirelim," dedi. "O arada da sizler artık bir karar verin."

Hay Allah senden razı olsun, Simten. Aylin'in etrafı basketçi uzunlarla çevriliydi, gülüşüp şakalaşıyorlardı.

Dolmuş durağına geldiğimizde bir de ne göreyim, bir kuyruk, bir kuyruk...

"Haydi okulda görüşürüz," deyip beni kaderimle baş başa bırakıp gittiler.

Saat çoktan altı olmuştu ve ben hâlâ oralardaydım. Yine sıkıntıdan terlemeye başladım. Bekle, bekle. Üstelik hava kararmış, ortalık simsiyah olmuştu. İlk kez tek başıma bu saatlerde sokaklardaydım. Arkadaş edinmek uğruna neler çekiyorum. Neyse sıra bana geldi, hemen dolmuşun içine daldım. Bu kez de trafik nasıl sıkışık, bir gidiyor, bir duruyoruz. İçimden, "Haydi, haydi," diye bağırmak geliyor. Neredeyse kalkıp otomobilleri iteceğim.

Eve vardığımda saat yedi buçuk olmuştu ve tabii annem penceredeydi.

"Nerede kaldın, Serra?" diye karşıladı beni.

"Trafik feciydi," dedim.

"Arkadaşların nerede?"

"Onlar daha önce indiler," dedim yalanım anlaşılacak diye ödüm koparak ve hemen, "Babaannem nerede?" diye sordum laf değişsin diye.

"Buradayım yavrum," diye içeriden seslendi babaannem. Annemin delici bakışlarından kaçıp babaannemin yanına koştum.

Kucaklaştık, öpüştük.

"Nerelerde kaldın? Annen yarım saattir, pencereyle kapı arasında mekik dokudu," dedi. Hay Allah, yine aynı konuya dönmüştük.

"İstanbul trafiği Ankara'nınkine benzemiyor, babaanneciğim. Öyle sıkışıktı ki, adım adım ilerliyorduk," dedikten sonra, "Hemen geliyorum," diyerek odama koştum. Gerçi benim kabahatim yoktu ama yine de annemden bir şeyler saklıyor olmak, beni çok huzursuz ediyor.

Örneğin, Melislerle buluştuğumuzda Kaan'ın da gelip bizimle oturacağı hesapta yoktu. Ama bundan Melis'in de haberi yoktu. Böylece annem Kaan'ı gördüğünde ona rahatlıkla her şeyi anlatabilmiştim. Neyse ki, bazı arkadaşlarımın anneleri gibi annem öyle aşırı şüpheci değildir, söylediklerime inanır. Benim bir suçum yoksa anlayış gösterir. Başka bir anne olsa Kaan'ı sorun yapabilirdi. Ama Aylinlerle olan durum başka. Onlar başından yalan söylemişlerdi. İşte bunu öğrenirse, bir daha onlarla görüşmemi istemez. Oysa onlarla aynı sınıftayım, kimsenin tepkisini çekmek istemiyorum. Zaten arkadaşım yok, bir de düşman edinirsem, işimiz iş. Ama yine de...

Neyse, neyse, bu kadar da büyütülecek bir şey yok ortada. Ben eve geldim ya, önemli olan da bu, diye kendimi yatıştır-

dım. Bu arada da üstümdekileri çıkarıp, rahat ve yumuşacık eşofmanımı giyip tekrar bir koşu babaannemle annemin yanına döndüm.

Kanepede oturan babaannem eliyle yanındaki yere pat pat vurarak oturmamı işaret etti. Böylece dip dibe oturduk ve onun "bilumum" (bu söz ona aittir) sorularını hem de hiç sinirlenmeden cevapladım ki, bu da babaannemi gerçekten özlemiş olduğumun bir göstergesiydi. Annem yemek hazırlamak için mutfağa giderek bizi baş başa bıraktı. Ona okulumu, yeni arkadaşlarımı, Mualla Öğretmen'i anlattım. Beni büyük bir dikkatle dinliyordu. Böylece annem yemeğin hazır olduğunu söyleyinceye kadar uzun uzun konuştuk.

Sofraya giderken bile elimden tutuşundan onun da beni ne kadar özlemiş olduğu belliydi.

Avucumdaki elini sıkarak, "Babaanne," dedim, "iyi ki geldin."

"Sahi mi? Beni özledin mi?"

"Evet, hem de çok."

"Doğru söyle."

"Valla! İnanmazsan sor anneme. Sadece seni aramakla kalmadım, babamla da her konuşuşumuzda seni sordum, babaannem nasıl, diye."

Başını beni doğrularcasına sallayarak, "Biliyorum, biliyorum, bana söyledi," dedi, halinden pek memnun. Onun bu hali de beni mutlu etti.

Yemekten sonra babaannem bize yolculuğunu anlatmaya başladı. "Otobüste karşı karşıya dörtlü oturulan yerler var ya, orada oturdum. Tam karşımda temiz yüzlü iki delikanlı vardı. Saçları bugünün gençleri gibi öyle yağlı yağlı ve uzun değildi, tertemiz, kısacık kesilmişti. Onlara, 'Asker misiniz?' diye sordum."

Babaannem her seyahatinde birileriyle mutlaka dost olur.

"'Hayır, teyzeciğim,' dediler. Aferin bak, terbiyeli terbiyeli konuşuyorlar, dedim içimden. Üstleri başları da pek düzgündü. 'Talebe misiniz?' diye sordum."

"Ay ilâhi babaanne, sorgulayaydın bari." Zavallı çocukların babaannem tarafından soru yağmuruna tutuluşlarını düşününce kendimi tutamayıp güldüm.

"Ne var bunda?" dedi bana ters ters bakarak.

"Biri sana böyle sorular sorsa hoşuna gider miydi?"

"Ne varmış bu sorularda? Yol uzun, konuşmazsan vakit geçmiyor ki," diye bu kez sözlü olarak beni tersledi ve anlatmaya devam etti.

Hasretimiz dindikten sonra ilişkimiz bildik, normal seyrine dönüyordu!..

"Biri inşaat bölümünde son sınıftaymış, yani mühendis olacak."

Babaannemin ses tonundan, çocuğun seçtiği meslek dalını da oldukça beğendiği belli oluyordu. O zaten doktor, mühendis, avukat dışındakileri asla meslek olarak kabul etmez.

"Öbürü ne okuyormuş?" dedim, nasıl olsa sormuştur diye. Nitekim haklı çıktım.

Burnunu kıvırarak, "O da iyi bir çocuğa benziyordu ama seçtiği meslekte iş yok," dedi.

"Neyi seçmiş?" diye merakla sordum.

"İşletme mi ne..."

"Ay babaanne, o şimdi en geçerli mesleklerden biri. Herkes işletme okuyor."

Omzunu silkerek, "Ne demek işletme?" dedi. "Zaten sordum. 'Oğlum dedim, senin babanın bir işi var mı? Sen onun için mi işletme okuyorsun?'"

"Ay babaanne inanmıyorum. Bütün bunları gerçekten sordun mu?"

"Evet. Ne varmış?" Hemen savunmaya geçmişti.

"Eee, sonra?" dedi bu kez annem.

"Üstelik babasının işi de yokmuş. Ortada iş yok, güç yok, bu gitmiş işletme okuyor. Yazık etmiş kendine," diyerek başını iki yana salladı.

Gülmekten ölecektim neredeyse.

"Onlara dedim ki..."

Bu kez gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. "Benim bir torunum var."

"Ay olamaz, babaanne, ne diye beni karıştırıyorsun."

"Sus da dinle," dedi, sonra anlatacaklarını toparlamak istercesine bir an düşündü. "Evet, 'Benim bir torunum var,' dedim. 'Lise çağında... Onları görmeye gidiyorum,' dedim."

Annemle susmuş, onu dinliyorduk.

Yine bize şöyle bir baktı. "Sonra senin hep cüzdanımda taşıdığım vesikalık fotoğrafın var ya; işte torunum, diye onlara gösterdim."

Başımı yastıkların arasına gömerek, "Ne kadar utanç verici Tanrım, utanç verici," diye bağırdığımı hatırlıyorum.

"Ne varmış bunda utanacak? Hem seni beğendiler. Aslında ben fotoğrafı o mühendis olana uzatmıştım ama öteki de baktı."

"İnanmıyorum, inanmıyorum," diyerek yastıkları yumruklamaya başladım.

Babaannem hiç oralı değildi, anlatmaya devam ediyordu. "'Allah bağışlasın teyzeciğim, torununuz pek güzelmiş,' dediler." Bunları söylerken pek memnun görünüyordu.

Başımı yastıkların arasından çıkarıp, "Bari telefonumla adresimi de vereydin," dedim, öfkeden delirmek üzere.

"Verdim zaten," demez mi...

"Babaanne! Sen çıldırdın mı? Nasıl verirsin benim telefonumla adresimi," diye avaz avaz bağırmışım.

Annem, "Serra, lütfen," dedi ama onun da bu işten hoşlanmadığı yüzünden belli oluyordu.

"Canım seninkini değil tabii ki. Uygun olmazdı..."

Yani sağ ol babaanne, hiç olmazsa uygun olmadığını akıl edebilmişsin.

"Benimkini verdim."

Haydaa...

Annem, "Keşke vermeseydiniz," dedi. "Ne de olsa tanımadığınız insanlar."

"Yok, yoook," dedi babaannem, "ben insan sarrafıyım. Bunlar temiz aile çocukları, her hallerinden belliydi."

"Yani şimdi seni ziyaret mi edecekler?"

"Hayır canım, o bahanesi," dedi muzip bir gülümsemeyle. "O mühendis çocuk Serra'yı beğendiyse, beni nerede bulacağını bilebilsin diye verdim."

Haydi bende yine bir feryat, yine yastıkların arasına dalış...

"Ne kadar utanç verici."

"Ne varmış," diye tezini savundu babaannem. "Bu işler böyle olur. Birini beğenirsen ona kızın ya da oğlanın fotoğrafı gösterilir, o da beğenirse bu iş olur."

Annem aşırı sakin, "Ama," dedi. "Serra henüz okuyor ve çok genç. Onun evlilik düşünmesine daha yıllar yıllar var."

"Nesi genç?" demez mi babaannem. "Onun yaşındayken ben ilk çocuğumu kucağıma almıştım bile."

"Evet, ama artık devir değişti," diye sabırla devam etti annem.

"Artık kızlar okuyor, meslek sahibi oluyor, ondan sonra evleniyorlar."

"Hıh," dedi babaannem. "Siz bu kafayla giderseniz, bu kız evde kalır. Benden söylemesi..."

Fikrinin beğenilmemesi onu küstürmüştü. Ay, babaanne, yani hayret bir şeysin sen!

Yarın babaannemi arabayla Boğaz'da gezdireceğiz, onu benim kahveme götüreceğim.

29 Şubat, Perşembe

Babaannemi, ilk fırsatta bizim de onu ziyaret edeceğimize dair sözler vererek, yolcu ettik. Sınavlarla dolu bir beş gün geçirdim. Bütün bir hafta boyu gece yarılarına kadar çalıştım, ama bu arada güzel şeyler de oldu. Ta-taaaa....

Mualla Hanım serbest saatimizde, "Mozart dinletisi hakkında yazdıklarınızı okudum, hepinizi kutluyorum," deyince...

"Birinciliği kime verdiniz, hocam?" diye sordu Burak.

"Hepinize..." diye yanıtladı Mualla Hanım.

Kimi, "Olur mu ama?.."

Kimi, "Bak bunu beğendim..." diye bağrıştı.

Mualla Hanım, "Birincilik, ikincilik o kadar önemli değil. Önemli olan katılımcılığınız; önemli olan yapabildiğinizin en iyisini yaptığınızı sizin kendinizin bilmesi," dedi. "Şu söylediklerimle bağlantılı olarak altını çizmek istediğim bir konu var, çocuklar."

Herkes dinliyordu.

"Sizler çok yakında üniversite giriş sınavlarına hazırlanmaya başlayacaksınız. Kurslar, dersler arasında koşturup duracaksınız. İnanın, sizler için çok üzülüyorum, çünkü bu sınav sistemine inanmıyorum."

"Bravo," dedi Toprak.

"Ama madem bu dönemden geçmek zorundasınız, o zaman istediğim, elinizden geleni yapmanız, yapabileceğinizin en iyisini yapmanız ve ondan sonra da kendinizi hiç kimseyle kıyaslamadan, ben elimden gelenin en iyisini yaptım, deyip

kendinizi harap etmemenizdir. Öyle çok öğrenci bu sınavlar yüzünden bunalıma giriyor ki, bu tür örneklerle öyle çok karşılaşıyorum ki..."

Sonra seri adımlarla tahtaya yöneldi ve şu cümleyi yazdı, "Başkalarının değil, kendinin en iyisiyle yarış."

Herkes susmuş, derin derin ufuktaki üniversite sınavlarını düşünüyordu. Mualla Hanım konuyu değiştirmek istercesine, "Bu arada," dedi neşeli bir sesle. "Bir yazı var ki, onu hepinizle paylaşmak istiyorum." Ve başladı okumaya.

Dikkatle dinlerken, birden uyandım. Bu, benim kompozisyonumdu. Evet, evet, Mualla Hanım benim yazdıklarımı sınıfa okuyordu. Uçtum, uçtum. Sevinçten uçtum.

Okumasını bitirince, başını kaldırdı ve, "Nasıl buldunuz?" diye sordu hepimize.

"Çok güzel."

"Kim yazmış, hocam?"

Mualla Hanım bana gülümseyerek, "Arkadaşınız Serra," deyince yine bir şamata koptu.

"Yazarımızı kutluyorum, hocam," dedi Suphi.

Bu Suphi'yi sırf bana "yazar" dediği için sevebilirim.

Melis, "Serra, çok güzeldi, tebrikler," diye seslendi oturduğu yerden.

Toprak, "Sende umut var, kızım," dedi.

Dilek omzuma dokundu. "Harikaydı, Serra."

Sıla'ysa sessiz ama içten bir gülümsemeyle beni kutladı.

Çok ama çok mutluydum. Yavaş yavaş sınıfta kendime bir yer edinmeye başladığımı hissediyorum. Beni kabullenmeye başladılar galiba.

"Şimdi," dedi Mualla Hanım. "Toprak'ın grubu Orhan Veli Kanık'la ilgili piyeslerini sunacak. Lütfen perdeleri çekin, odanın karanlık olmasını istiyorum." Ve kürsüden inip bizim aramıza oturdu.

Tüm sınıf canlanmıştı. Bir piyes izleyecektik. Bakalım neler hazırlamışlardı.

Toprak yerinden kalktı, elindeki posterleri Burak'ın da yardımıyla tahtaya tutturdu. Bunlar büyük boy İstanbul fotoğraflarından oluşuyordu. Özellikle denizden çekilmiş olanı çok beğendim. Dolmabahçe Sarayı'nın önlerinde kabaran dalgalar ve dalgaların üzerinde uçuşan martılar görüntülenmişti bu siyah beyaz fotoğrafta.

Serhat masanın üstüne bir çalışma lambası, yanına da Mualla Hanım'ın teybini yerleştirdi. Üzerinde yağmurluk vardı. Kürsünün yanına bir iskemle çekip oturdu. Yağmurluğunun yakasını kaldırdı ve ışığı kendi yüzüne doğru çevirdi. Loş sınıfta lambanın ışığı sadece Serhat'ın yüzünü aydınlatıyordu. Toprak teybe bastı. Geri plandan martı sesleri yükseldi ve müzik başladı.

Toprak ünlü ozanın yaşam öyküsünü anlattıktan sonra, "Şimdi arkadaşımız Serhat sizlere, Orhan Veli'nin *İstanbul'u Dinliyorum Gözlerim Kapalı* adlı şiirini okuyacak," dedi ve ön sıraya geçip Serhat'a başlaması için işaret etti.

Serhat okumaya başladı. Öylesine duyarak, sözcükleri öylesine doğru vurgulayarak okuyordu ki... Ayrıca bu şiir, geri plandaki İstanbul fotoğrafları, hele de martılı olanla ve arada sırada yine martı seslerinin duyulduğu fon müziğiyle öylesine bütünleşmişti ki, bunu hazırlayan Toprak'ı gerçekten kutlamak gerekti.

Şiir sona erdiğinde bir alkış koptu.

Toprak tekrar ayağa kalktı. "Orhan Veli'nin duygusal şiirlerinin yanı sıra mizah yüklü şiirleri de hep sevilegelmiştir," dedi ve okumaya devam etmesi için Serhat'a yine başıyla işaret verdi.

Serhat, *Balık Avı* ve *Cımbızlı Şiir*'i okudu. Bu kez gülüşerek dinliyorduk. Serhat şiirden şiire geçiyor, arada Toprak

bazı saptamalarda bulunuyordu. Program Orhan Veli'nin, ölümüne çok yaklaştığı günlerde yazdığı duygusal bir şiirle sona erdi. Serhat tek kelimeyle harikaydı.

Mualla Hanım ayağa fırlamış, alkışlıyordu, biz de ona katıldık ve Serhat'ı uzun uzun alkışladık. Mualla Hanım, "Toprak, Burak, Serhat'ın yanına geçin ve alkışlarımıza sahne selamıyla cevap verin," dedi.

Bu kez Toprak ortada. Serhat'la Burak onun iki yanında, el ele tutuşup alkışlarımızı hafifçe eğilerek selamladılar. Alkışladık, alkışladık. Gerçekten çok başarılıydılar. Dönem ödevinin oyunlaştırılarak sunulması herkesin hoşuna gitmişti. Fikir tutmuştu. Herkes sıra kendine gelince neler yapacağını düşünmeye başlamıştı bile.

Yol boyu, kendi dönem ödevimiz için neler yapabiliriz diye düşündüm durdum. Melis'le Esin'in oralı oldukları yok. Zaten her grupta yükü çeken bir enayi çıkar. Galiba bizim grupta bu ben olacağım. Ama hiç önemli değil, çünkü bunu Mualla Hanım için zevkle yaparım. Ayrıca Türkçe edebiyat sevdiğim bir ders.

Dün gece Aylin telefon etti, yarınki sınav hakkında sormak istedikleri varmış. Memnuniyetle yardımcı olurum, dedim. Ve ona bir saate yakın telefonda adeta ders verdim. Bana çok teşekkür etti.

"Sağ ol Serra, hayatımı kurtardın," dedi.

Tabii annem anında tepemde...

"Ne kadar uzun konuştun Serra."

"Anneciğim," dedim en cici tavrımla. "Yarın sınavımız var, Aylin'e bazı şeyleri anlatmam gerekiyordu."

"İyi de," dedi, "senin de ders çalışman gerek, bak saat kaç oldu."

"Ben zaten çalışmıştım, bir üstünden geçeceğim, o kadar."

"Bilmem valla," dedi ve yürüyüp gitti annem.

Yani...

Ama doğruyu söylemek gerekirse, gerçekten de tam iki saat geç yattım. Öte yandan, insanın arkadaşı yardım isterse, nasıl geri çevrilir. Neyse ki, önümüzdeki hafta sadece bir sınav var.

5 Mart, Salı

Dün Aylin ve Simten'le yemek yedim. Melisler zaten yemekhanede yoklardı. Onlar bazen kantinden tost alıp bahçede dolaşıyorlar.

Aylin'in de, Simten'in de keyifleri yerindeydi. Yemek boyu bol bol güldük. Aylin istedi mi çok komik oluyor. Hele de antrenörlerinin bir taklidini yapıyor ki, yerlere yattık gülmekten.

Öğleden sonra Melis'le Esin son ders için izin alıp çıktılar. Okul çıkışı kapının dışında servislerimizi beklerken, bir de ne göreyim, Kaan gelmiş. Melis'in gittiğinden habersiz, onu bekliyordu. Bari gidip haber vereyim, diyerek ona doğru yürümeye başladım. Beni görünce arabadan indi.

"Merhaba Serra, nasılsın?" diye seslendi.

"Teşekkür ederim, sen nasılsın?" dedikten sonra, "Herhâlde Melis'i almaya geldin," dedim.

"Evet."

"Melis'le Esin son derste izin alıp çıktılar."

"Yaa, öyle mi," diyerek gülümsedi. "İyi ki haber verdin, yoksa boşuna bekleyecektim."

Tam bu sırada, "Serra, Serra," diye bir ses şakıdı. Aylin bir koşu gelip dibimde dikildi. Öyle garip bir durum oldu ki... Üçümüz orada öylece duruyorduk. Ben içimden Kaan'ın arabasına binip gitmesi için dua ediyordum.

"Anlaşılan bizi kimse tanıştırmayacak," diyen Aylin elini uzattı.

"Ben, Aylin."

Pişkinliğin bu kadarına da pes doğrusu.

Kaan yine gülümseyerek, "Ben de Kaan," dedi.

Aylin, Jeep'in yanına gidip, "Bayılıyorum bu arabalara, ama binmek hiç kısmet olmadı," dedi Kaan'a bakarak.

Eyvahlar ki eyvahlar...

Ve de Kaan, "Eğer isterseniz sizi evinize bırakabilirim, böylece binmiş olursunuz," demez mi... Sonra bana dönerek. "Değil mi, Serra?" diye beni de davet etti.

Hemen, "Teşekkür ederim ama hem Aylinlerin, hem de benim servislerimiz gelmek üzere," diye teklifi geri çevirdim.

Ama Aylin, "Bence hiç sakıncası yok," dedi ve ağzımı açmama fırsat bırakmadan Simten'e seslendi.

"Simten, Simten, gel bak, Kaan bizi evimize bırakacak."

Simten de zaten dünden hazır, "Tamam," dedi ve bir koşu gidip servistekilere gelmeyeceklerini söyledi.

Aman Tanrım! Aman Tanrım! Ben bilirdim size yapacaklarımı ama elim mahkûm, sustum. Sadece soğuk bir tavırla, "Kusura bakmayın, benim servisle gitmem gerek," dedim.

Onlar gülüşerek çoktan arabaya binmişlerdi bile. Kaan ise hâlâ karşımda duruyordu.

"Emin misin, Serra?" dedi.

"Evet," dedim kesin bir sesle.

"Peki, nasıl istersen," dedi, gülüşüp kıkırdaşan kızların yanına bindi ve bana el sallayıp uzaklaştılar, hainler. Acaba Melis'e haber versem mi?

Öte yandan, Melis de, Aylin de o kadar yakın arkadaşım değiller.

Ya geri teperse... O zaman da ben ortalığı karıştırmış durumuna düşerim.

Bugün Aylin yanıma gelip, "Niye dün bizimle gelmedin?" demez mi.

"Doğru bulmadım da ondan," dedim.

"Ay, ne kadar da sadık bir arkadaşsın," diye benimle alay etti.

Sonra da, "Ne kötülük var bunda, söyler misin bana," diye üstüme üstüme geldi.

"O, Melis'i almaya gelmişti," dedim.

"Melis'le çıkmıyorlar ki, öyle olsaydı Melis söylerdi. Hem bizi sadece evimize bıraktı. Zaten yolunun üstündeydi."

Ne diyebilirdim? Ayrıca Aylin'le kavga etmek de istemiyordum. "Hadi, hadi surat asma," dedikten sonra, "Bugün derslerden sonra antrenman yapacağız, sen de gelsene," dedi.

"Bilmem ki..." dedim.

"Başka bir programın var mı?"

"Yok."

"İyi ya öyleyse..."

Gerçekten de eve gidip pineklemekten iyiydi. Anneme telefon edip, gecikeceğimi söyledim, sonra hep birlikte jimnastik salonuna gittik.

"Aferin kızlar, vaktinde geldiniz," dedi antrenör Hulki ağabey.

Hulki ağabey okul takımını çalıştırıyor.

"Hiç gecikir miyiz," dedi Simten akıllı uslu bir tavırla.

"Gelecek haftaki okul maçı için sıkı çalışmamız gerek. Karşı takım bayağı iyi bir takım."

"Sizin gibi bir antrenörümüz olduktan sonra kimse karşımızda duramaz," dedi Aylin.

Hulki ağabeyi bu sözler çok mutlu etmişti, geniş bir gülümseme tüm yüzünü kapladı. Aylin ise arkasına geçmiş, onun gülüşünü taklit ediyordu. Gülmemek için yanağımın içini ısırdım.

Ve tüm antrenman boyu Aylin'in maskaralıklarına güldüm durdum. Her bahaneyle adamcağızın arkasına geçiyor, ne yaparsa aynen onu taklit ediyordu. Yüzüne karşıysa saygılı ve söz dinleyen sporcuyu oynuyordu.

Çalışmaları bitince, birlikte çıktık. Yolda Aylin, "Tarih notlarını verebilir misin?" dedi. "Ben doğru dürüst not tutamıyorum."

"Tabii veririm," dedim ve ekledim. "Ama en geç öbürsü gün geri almalıyım, çünkü benim de çalışmam gerek."

"Tabii tabii, hiç merak etme," diyerek ona uzattığım defteri çantasına tıkıştırdı. Aylin, sonra da eğilip beni yanağımdan öptü. "Canımsın sen."

Çok mutlu oldum.

Bu Aylin'i çözemiyorum. Bir bakıyorsun çok candan, sevecen ve neşeli, bir bakıyorsun insanlarla acımasızca alay ediyor ya da onları üzecek şeyler yapıyor.

Eve geldiğimde beni hoş sürprizler bekliyordu. Ayşegül ve Cüneyt'ten iki mektup ve bir de paket vardı. Hemen odama kapanıp önce Cüneyt'in mektubunu açtım. Bana uzun uzun okulda neler yaptıklarını yazmış, Tümay'dan, Zeynep'ten, Sırma'dan söz etmiş. Bilgisayar kursuna gidiyormuş, kurs bitince babası ona bir bilgisayar alacakmış. Veee "Seni çok özleyen arkadaşın Cüneyt" diye imzasını atmış. Mektupta İstanbul'a gelmekten henüz söz yok. Kalacak yeri yok ki çocuğun... Ah, ah.

Ayşegül'e gelince, o bana tüm Ankara haberlerini yazmış. Tam bir dedikodu gazetesi gibiydi mektubu. Çok eğlendim, canım Ayşegülüm benim.

Paketse Sırma'dandı. Koca kutuyu bir yığın kâğıtla doldurmuş. Sulu, n'olacak. Kâğıt yığınını epeyce bir eşeledikten sonra kutunun dibinde elime sert bir şey değdi. Merakla çekip çıkardım. Pembe bir çerçeveydi. Çerçevenin içindey-

se, buradayken çekilen fotoğraflardan oluşturulmuş bir kolaj vardı. Çeşitli yerlerde çektiğimiz fotoğrafları kesip bir kartonun üzerine yapıştırmış, yanlarına da deli dolu notlar düşmüş. "Pijama partisi" yazısının yanında bizlerin pijamalı fotoğrafı; Tümay ayağında pandalı terlikler, Sırma kırıtmış, ben bağdaş kurmuş gülüyorum. Sonra evde kahvaltı ederken bir fotoğrafımız var, onun yanına da "Götürrr" yazmış, deli kız. Deniz kıyısındaki kahvemizde ve Akmerkez'de çekilen fotoğraflarımızı da yerleştirmiş. Çok hoş olmuş. Çerçeveyi yarın duvarıma asacağım. Hep karşımda olsun ki, bana moral versin. Ah sevgili arkadaşlarım, sizleri ne kadar, ne kadar özlüyorum.

Derken annem içerden seslendi. "Serra, telefon."

Acaba Cüneyt mi diye bir koşu gittim. Arayan Esin'di. Doğrusu çok şaşırdım. Melis arasa, haydi neyse...

"Merhaba Serra," dedi Esin.

"Merhaba Esin," dedim. "Hayrola?"

"Seninle bir konu hakkında görüşmek istiyorum. Rahat konuşabilir misin? Vaktin var mı?"

Kalbim küt küt atmaya başladı.

"Evet," dedim. "Evet, konuşabilirim."

"Dün okuldan çıkarken Kaan'ı gördün mü?"

Al işte, korktuğum başıma gelmişti. Telefonu tutan elim resmen titremeye başladı. Üstelik Esin'in sesi de pek soğuktu.

"Evet," dedim. "Gördüm."

"Onunla konuştun mu?"

"Evet," diye kekeledim ve hemen ekledim. "Orada bekliyordu. Ben de Melis'le senin son derste izin alıp gittiğinizi söyledim ki, boşuna beklemesin."

"Yanınızda başka biri var mıydı?"

Acaba Kaan, Aylinleri götürdüğünü söylemiş miydi? Sakladıysa ve ben doğrusunu söylersem kıyamet kopar, birbirle-

rine küserler miydi? Ayrıca gammaz durumuna düşmez miydim Aylin'e karşı, Kaan'a karşı?

Tam iki arada kalmıştım. Oysa ben Melis'i de kaybetmek istemiyordum, Aylin'i de. Açıkçası ikisiyle de arkadaş olmak gururumu okşuyor.

"Serra, yanınızda başka birileri var mıydı?"

Amaaan, dedim içimden, ne olacaksa olsun.

"Evet, Aylin vardı."

"Başka?"

Yani bu kız iyi sorgu hâkimi olur. "Sonra da Simten geldi."

"Sonra?"

"Sonra ne?"

"Sonra ne oldu, Serra?" Esin'in sesi sertleşmişti.

Şuna bak, sanki olanlar benim kabahatim.

"Sonra hep birlikte arabaya binip gittiler."

Bir sessizlik oldu.

"Onları Kaan mı davet etti?"

"Pek sayılmaz," diye kekeledim. Açık açık Aylin askıntı oldu, diyemezdim ya... Aylin'in arkasından konuşmak olurdu bu.

"Ne demek, pek sayılmaz?"

"Şey... Yani Aylin Kaan'ın arabasını ne kadar beğendiğini söyleyince..."

"Tam tahmin ettiğim gibi," diye sözümü kesti Esin, öfkeli. "Arabanız ne güzel, bu arabayla gezmek ne güzel olur, demiştir. Adım gibi biliyorum."

Hiç ses çıkarmadım.

"Sonra da Kaan onları götürmeyi teklif etti, değil mi?"

"Evet."

Esin yine durdu, sonra birden, "Onları sen mi tanıştırdın?" diye sordu kurşun atar gibi.

"Hayır, hayır," dedim panik içinde. "Kendi kendilerine tanıştılar. Ben tanıştırmadım, Esin."

"Aylin Hanım gidip kendini tanıştırmıştır."

Yine hiç ses çıkarmadım.

"Peki Serra, soracaklarım bu kadardı. Seni telefonda çok tuttum..."

"Esin," dedim. "Melis"i üzecek bir şey yapmak asla istemem. Ben sadece Kaan sizi beklemesin diye yanına gittim ve onları da ben tanıştırmadım, hatta Kaan beni de çağırdığı halde onlarla gitmedim," diye durumuma açıklık getirmeye çalıştım.

"Biliyorum, Serra, biliyorum. Senin bu işte bir suçun yok. Haydi iyi geceler, yarın okulda görüşürüz," dedi ve telefon kapandı.

Ve tabii hemen annem mutfaktan başladı söylenmeye. "Bakıyorum pek popülersin. Bir diyeceğim yok da, şu gece telefonları azalsa, sevineceğim. Tam ders çalışacağın vakit, telefona bu kadar zaman ayırman hiç de akıl kârı değil."

Bir de annemle uğraşacak halim yoktu, kendimi odama attım. Yanaklarım alev alev yanıyordu. Anlaşılan Kaan, Aylin'le Simten'i evlerine bıraktığını Melis'e söylemişti. Esin de işin perde arkasını öğrenmek ve Melis'e nakletmekle görevliydi. Nefret ediyorum böyle dolambaçlı işlerden. Az önce gelen mektuplarla ne kadar mutlu olmuştum, oysa bu telefondan sonra ne mutluluk kaldı, ne bir şey.

Yatmadan önce üstümdeki bu ağır havayı atmak için *Çalıkuşu*'nu okuyacağım. Muhteşem bir kitap, insan eline alınca bırakamıyor. Zaten dertlerimi ya müzikle ya da kitaplarımla giderebiliyorum.

6 Mart, Çarşamba

Bugün Aylin tarih notlarımı getirmedi. Ben de unutur musunutur diye, bir kez daha hatırlatayım dedim.

Simten'le sıraların üstüne tünemiş kıkırdaşıyorlardı.

"Aylin," dedim. "Notlarımla işin bitti mi?"

"İnan ki bugün getirecektim. Ama sabah uyuyakalmışım, evden bir telaş fırladım, tabii bu arada senin notları almayı unutmuşum."

Çok canım sıkılmıştı. Sadece tarih sınavı değildi ki çalışılacak, daha bir sürü ders var.

"Ama bu gece çalışacaktım," dedim.

"Aman yemedik notlarını... Hem daha bir gün var. Yarın getiririm o kıymetli notlarını," demez mi... Ben ne oldum o anda...

Hem notlarımı almış, vaktinde getirmemiş, hem de beni Simten'in önünde paylayarak küçük düşürmüştü. Tek söz etmeden yanlarından uzaklaşıp yerime geçtim. Onlarsa hiçbir şey olmamış gibi gülüşmelerine, daha doğrusu o sinir kıkırdaşmalarına devam ettiler.

8 Mart, Cuma

Dün okula gittiğimde içim kuşku doluydu. Çalışma programım zaten altüst olmuştu. Ya bugün de getirmediyse diye içim içimi yiyordu. Sınıfa girdiğimde Aylin'le Simten henüz gelmemişlerdi. Gözümü kapıya dikip onları beklemeye koyuldum, sonunda güle oynaya geldiler. Aylin'in gözü bana takılınca, "Serra, nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi.

Yüreğim hop etti.

"Ay, sakın kızma ama çok komik bir şey oldu. Senin notların masanın üstündeydi, bir de baktım bizim köpek onları almış, yemekle meşgul."

Gülüyordu, Simten de ona katıldı.

"Görecektin, Simten," diyordu. "Kâğıtları iki patisinin arasında sıkı sıkı tutuyordu. Ağzına aldıklarınıysa, kafasını iki yana sallayarak silkeliyor baba, silkeliyordu. Gerçekten çok komikti."

Bu kez yüreğim ağrımaya başlamıştı.

Benim onca emekle, o kadar uğraşıp hem de temize çekerek bir değil iki kez yazdığım notları bir köpek paralıyor ve onlar bunu çok komik bir olaymış gibi anlatıp gülüşebiliyorlardı.

"Hemen koşup ağzından alabildiklerimi aldım," dedikten sonra, "işte," diyerek bana yarısı kopmuş, yarısı köpek salyasıyla silinmiş, kâğıt parçalarını uzattı.

Tek söz edecek halim yoktu, yavaşça paramparça kâğıtları aldım.

"Ay, çok özür dilerim ama ne yapabilirdim, bir kazadır oldu. Hem nasıl olsa sorular kitaptan olacak, ayrıca senin notlarının bazı bölümleri sağlam," diye bir de bana akıl vermez mi...

"Evet, ama notlardan imtihan edeceğim demişti," dedim, sesim berbat.

"Canım sen bizler gibi son dakika çocuğu değilsin ki... Düzenli bir öğrencisin, idare edersin nasıl olsa," diyerek konuyu kapattı. Ardından da ekledi. "Kızmadın, değil mi?"

Kızsam ne olacak, kızmasam ne olacak. Benim derdim bana yetiyordu zaten, bir de onunla kavga edecek halim yoktu. Başımı, hayır anlamında sallamakla yetindim. O ders nasıl geçti bilmiyorum. Teneffüs zili çalınca herkesle beraber onlar da dışarı çıktılar. Bense sıramda kalmayı yeğledim ve kendimi tutamayarak ağlamaya başladım. Notlarıma, emeğime mi yanayım, yarınki sınava doğru dürüst hazırlanamayacağıma mı...

Biri omzuma dokundu. "Üzülme Serra." Sıla'ydı bu. Usulca yanıma ilişti. "Olanları istemeden de olsa gördüm, konuştuklarınızı duydum," dedi. Ben ağlıyordum.

"Lütfen ağlama. Bendeki notları sana veririm, bu gece çalışırsın."

"İyi ama," dedim, burnumu silerek, "sen ne yapacaksın?"

"Sana müsveddeleri vereceğim. Ben sınıfta not tutuyorum, sonra evde onları bir deftere, temize çekiyorum. Ben zaten defterden çalışacaktım. Sen de hem müsveddelerden çalışırsın, hem de o notları kendin için temize çekersin."

Oh, bir umut ışığı doğmuştu.

"Çok teşekkür ederim, Sıla, çok," dedim hıçkırıklar arasında.

"Bir dakika..." Gidip çantasından bir tomar kâğıt alarak bana uzattı. "Al, güle güle kullan," dedi yine o sakin ve sevecen gülüşüyle. Habire, "Çok teşekkür ederim," diyordum.

Eve gelir gelmez hemen odama kapanıp bir yandan notları temize çektim, bir yandan da çalıştım. Ve tabii çok geç yattım. Bu arada annem ikide bir gelip, "Haydi artık uyusana," deyip duruyordu.

Bense, "Sınavım var, anne," diye vaziyeti idare etmeye çalışıyordum.

"İyi ama kızım, uykunu alamazsan yarın sınavda doğru dürüst düşünemezsin ki," diyordu kapıda dikilerek.

"Tamam anne, lütfen..." diye onu başımdan savdım.

Ve gerçekten de sınavım iyi geçmedi. Oysa iki gece üst üste rahat rahat çalışabilseydim, sonuç kesinlikle çok daha iyi olacaktı. Aylin'in yüzünden tarih notum düşecek. Arkadaş edinme uğruna bakalım daha nelere katlanacağım.

Bütün bunların yanı sıra, salı gününden beri bir de (yine Aylin'in yüzünden) acaba Melis bana kızdı mı, küstü mü kuşkusunu yaşadım. Esin'le yaptığımız telefon konuşmasından sonraki gün Melis'in yüzünü okumaya çalışıyordum. Bana kızgın mıydı acaba? Dönem ödevini bahane ederek yanlarına gittim. Şu meseleyi açsa da kendimi savunsam, diyordum içimden.

Oysa Melis hiçbir şey olmamış gibi davrandı. "Dönem ödevi için biz hiçbir hazırlık yapmadık, Serra," dedi.

"Sen merak etme," dedim hemen. "Reşat Nuri hakkında bilgi topladım, şimdi dekoru filan düşünüyorum."

"Çok iyi," dedi Melis. "Bu işi sen düzenle, bize de ne yapmamız gerektiğini söyle, yapalım."

"Tabii, memnuniyetle," dedim.

Oh, bana küsmemişti. Anlaşılan bizim projeyi benim omuzlamam gerekecekti. Ziyanı yok, ilişkimiz bozulmasın da, ben razıyım. Pazar günü, projemizi konuşmak üzere Melis'in evinde buluşmaya karar verdik. Eve gelince oturup dönem ödevimizle ilgili notlar hazırladım.

Melis'in evine davet edilmek bir ayrıcalık, çünkü anladığım kadarıyla, Esin'den başkasını çağırmıyor. Hem bana küsmemiş, hem de beni evine davet etmiş olmasına çok seviniyorum. Melis'in küsmemiş olması bütün bu olayların içindeki tek ışık, gerisi hep karanlık. İşte böyle... Sıkıntılarımı yazmak beni gerçekten rahatlatıyor. İyi geceler sadık defterim, iyi geceler kiraz ağacı.

10 Mart, Pazar

Pazar sabahı sokaklar ne kadar da boş. Elimizde adres, annemle Melis'in oturduğu Etiler bölgesini turlayıp sonunda evi bulduk. Orada muhteşem evler var. Geniş bahçeleri, yüzme havuzları ve şahane manzaralarıyla gerçekten çok güzel evler.

Kapıya Melis çıktı. Kot pantolon, beyaz bir kazak ve üstüne geniş kesimli süet bir gömlek giymişti, her zaman olduğu gibi çok hoştu. Annemi görünce hemen yanımıza geldi ve cici kız pozlarında değil, akranıymış gibi annemin elini sıktı,

sonra da, "Serra'yı biz bırakırız, siz zahmet etmeyin," dedi ve ekledi. "Zaten biz de brunch için çıkacağız."

Annem uzaklaşırken, koluma girerek, "Esin de yeni geldi. Öğlene kadar çalışmaları bitiririz, değil mi?" diye sordu.

"Tabii, tabii," dedim.

"Zaten brunch'a da saat birden önce gitmeyiz."

Ben de anlamış gibi kafamı salladım.

Evlerinin içi de dışı gibi muhteşemdi. Kocaman salon, kocaman rahat kanepeler, tablolar, masaların üzerinde antika gümüşler... Boydan boya cam pencerelerden görünen Boğaz manzarası...

Ortadaki alçak masanın üstünde bir tabak tuzlu bisküvi vardı. Melis, "Bir kahve içer misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Bir meyve suyu?"

"Olabilir."

"Peki öyleyse," diyerek uzaklaştı ve az sonra koyu yeşil bardaklarda portakal suyu getirdi. "Hem biraz atıştırır, hem konuşuruz," dedikten sonra, "Anlat bakalım, neler düşündün, Serra?" diye dikkatini bana çevirdi.

"Şimdi," dedim ve oturduğum yerde doğrulup keyifle anlatmaya başladım.

"Bir kere fon müziği olarak, klasik Türk musikisinden yararlanalım, diyorum. Örneğin, kanun ya da utla çalınan parçalardan oluşmuş bir kaset kullanabiliriz."

"Çok güzel," dedi Esin.

"Sonra," dedim. "Ben Reşat Nuri'nin en çok *Çalıkuşu* adlı eserini seviyorum. O nedenle *Çalıkuşu*'ndan bir bölümü sahneleyelim, diyorum. Siz ne dersiniz?"

"Sen ne dersen, o olur," dedi Melis ve Esin'le gülüştüler.

"İyi öyleyse," dedim, çünkü kafamda her şeyi *Çalıkuşu*'na göre ayarlamıştım.

"Hani Toprak dekor olarak posterleri kullanmıştı ya..."

"Evet."

"Biz de, tahtaya eski zaman evlerinde kullanılan perdelerden asalım, diyorum. Hani şu uçları saçaklı, çekince aşağı inenlerden."

"Evet, evet anladım," dedi Melis.

"Çünkü," diye devam ettim. "Ben eski zaman evinin odasını canlandıralım, diyorum. Tahtaya perdeyi asalım, önüne küçük bir sehpa, üstüne bir işlemeli örtü ve gaz lambası koyalım. İki yanına da birer iskemle. Bunları evlerimizden getirebiliriz. Geri planda da klasik Türk musikisi olunca, tam Reşat Nuri havası yaratmış olacağız."

"Çok güzel," dedi Melis. "Aferin sana, Serra."

"Sonra, giysileri düşünmemiz gerek. Örneğin, Çalıkuşu evin genç kızı olduğundan, ona göre giyinmeli. Diğer kadın rolündekiyse, o dönemin daha yaşlı kadınlarının giydiği uzun eteklerden, dantel bluzlardan giymeli, saçını topuz yapmalı. Tabii bir de Çalıkuşu Feride'nin âşık olduğu Kâmran var. Eğer sahne bu üçü arasında geçecekse, birimizin erkek olması ve ona göre giyinmesi gerek."

"Harika," diyerek ayağa fırladı Melis. "Annemin bir sürü eski tuvaleti var. Onların arasından gerekli giysileri seçeriz."

Esin, "Ben de ağabeyimin giysilerinden erkek kıyafetini uydurabilirim," dedi.

"Ben sehpa, lamba ve örtüyü getirebilirim," dedim.

"Hah, buldum, buldum," dedi Melis.

"Neyi buldun?"

"Şu perde aklıma takılmıştı, sanki bir yerde görmüşüm gibi geliyordu. Şimdi buldum, annem mutfağa yeni bir perde yaptırdı. Aynı senin anlattığın gibi Serra. Gelin, bakalım," deyip bizi mutfağa götürdü.

Gerçekten de düşlediğim perdeydi. "Evet, işte bu," dedim sevinçle.

Melis, "Ben annemi kandırırım, bir günlüğüne perdesini bize ödünç verir," dedi.

O sırada, "Ne veriyormuşum bakayım?" diyen Melis'in annesi mutfağa girdi. Çok hoş ve bakımlı bir hanımdı.

"Hoş geldiniz çocuklar," dedikten sonra, "sen Serra olmalısın," diyerek elini uzattı bana. "Melis senden çok söz etti."

Bense mutlu ve aptal aptal sırıttım olduğum yerde. Yani bazen söyleyecek söz bulmakta öyle zorlanıyorum ki... Ağzımdan çıkacaklar yerinde ve akıllıca olsun istiyorum, tam istediğim sözcükleri bulamayınca da işte böyle anlamsızca sırıtıp kalıyorum.

Tekrar salona geçtiğimizde artık dönem ödevi konusu kapanmış, Melis'le Esin konuşmaya başlamıştı. Ben de onları dinliyordum.

Bu kez kış modasını ve Ajda Pekkan'ın estetik ameliyatlarını tartışıyorlardı.

"Çok hoş kadın," dedi Melis. "Yıllardır gündemde kalmayı başarmış biri."

"Kendi kendini yarattı," diye Melis'i onayladı Esin. "İlk filmlerini hiç gördün mü? Nerde o günlerin Ajda'sı, nerede bugünkü Ajda."

"Bir kere, kadında zevk var, göz var. Kendine neyin yakıştığını çok iyi biliyor. Bu çok önemli. Pek çok güzel kadın var, hangisi Ajda kadar havalı."

"Şoför geldi." Seslenen, Melis'in annesiydi.

Hemen ayağa kalktım. "Sizleri alıkoymayayım."

Melis'in annesi, "Serra, sen de bizimle gelmez misin?" diye sordu.

"Çok teşekkür ederim ama annemle bir programımız var," dedim.

Melis hemen atıldı. "Önce Serra'yı evine bırakacağız, anne." Böylece hayatımda ilk kez şoförlü bir arabayla evime kadar götürüldüm!..

Anneannemler gelmişler, beni bekliyorlardı. Onlarla öpüştükten sonra, ilk sözüm, "Anne, brunch nedir?" oldu.

"Sabah kahvaltısıyla öğle yemeğinin birleşimini anlatan İngilizce bir sözcüktür brunch. Çeşitli yiyeceklerin bulunduğu, öğle yemeğinin de yerine geçen bir tür kahvaltı diyebiliriz. Nereden aklına geldi şimdi bu?"

"Melisler brunch'a gidiyoruz, dediler, ben de bunun ne anlama geldiğini bilmediğimden vaziyeti idare ettim."

"Anlaşıldı," diyerek güldü annem.

Torununun cehaletine pek üzülen anneannem, dedeme, "İlk fırsatta Serra'yı brunch'a götürelim," dedi.

"Götürelim," dedi dedem.

Sonra hep birlikte çıktık, dedem bizi bir balık lokantasına götürdü.

Dedemle anneannem pazar günleri mutlaka bir yerlere giderler. Tabii ki artık bizi de bu gezmelerine dahil ediyorlar.

Annem balığına limon suyu koyunca dedem çok kızdı. "Balığın güzelim tadını mahvettin." Dedem sanki yemek yeme ustası. Önce balığın şeklini bozmadan kılçıklarını ustalıkla ayıklıyor, sonra da özenle yanına roka salatasını yerleştiriyor. Tüm bunları hiç acele etmeden, işin tadını çıkararak öylesine törensel bir biçimde yapıyor ki, insanın ister istemez ağzı sulanıyor.

Yemeğimizi bitirince, "Yavrum," diye seslendi garsona. "Şimdi bize şöyle güzel bir helva getir, göreyim seni."

Annenannem, "Canım belki de çocuklar başka bir tatlı isterler," diye itiraz edecek oldu.

Dedemse, "Balığın üstüne helva yenir," diye kestirip attı.

"Neden dede?"

"Çünkü balığı ancak helva bastırır da ondan, sandviç çocuğu," dedi bana gülümseyerek. Güzel bir gündü.

13 Mart, Çarşamba

Mualla Hanım'ın serbest saatini dört gözle bekler oldum. Öyle ilginç fikirleri var ki...

Bu hafta da, "Acaba serbest saatimizde ne yapacağız?" diye merakla girdik sınıfa.

Suphi tahtaya yine o bilmecelerinden birini yazmıştı.

Sarımsak aşçıyı neden sevmez?
(Kendisini dövdüğü için.)

Altına da bir duvar yazısını eklemeyi unutmamış.

Üzüm üzüme baka baka şarap olur.

Toprak, "Gıdıkla da güleyim," dedi Suphi'ye.

Suphi başını sallayarak, "Kızım, zaten bunları ben Mualla Öğretmen için yazıyorum," dedi.

"Teşekkür ederim Suphi," dedi tam o sırada içeri giren Mualla Hanım. "Seninle bir tür söz düellosu başlatmış olduk, öyle değil mi?"

"Hocam, buna bu kadar yüz vermeyin," dedi Burak.

"Evet, çocuklar, bugün sizden yeni bir şey yapmanızı isteyeceğim."

"Eyvah!" diye bağırıştılar Suphi'yle Burak bir ağızdan.

Mualla Hanım hiç istifini bozmadan tahtaya doğru yürüdü ve Suphi'nin duvar yazılarını sildikten sonra şunları yazdı: "Yeni şeyler denemezseniz, yeni şeyler öğrenemezsiniz."

Yani bu kadar olur! Kendimi tutamayıp, "Çok hazırcevapsınız, hocam," dedim.

"Teşekkür ederim, Serra," dedi ve anlatmaya başladı. "Şimdi, sizden bu derste oturup küçük çocukların hoşlanabileceği bir şiir, bir öykü yazmanızı ya da resimler yapmanızı istiyorum."

Pek bir şey anlamamıştık. Neden küçük çocuklar için?

"Yalnız, bunu yapmadan önce dosya kâğıtlarını kitap boyunda keseceğiz. Yazılarınızı bu kâğıtlara yazacak ya da resimleyeceksiniz. Bu iş bitince kâğıtları yan tarafından zımbayla tutturarak gerçek bir kitaba benzemesini sağlayacağız. Kitabınıza kapak sayfası da düşünebilirsiniz."

Hâlâ öylece dinliyorduk.

"Çalışmaları bu derste bitireceğiz, sonra da bir cumartesi sabahı, kitaplarınızla Çocuk Esirgeme Kurumu'nu ziyaret edeceğiz. Bu tür kurumlardaki çocukların en büyük ihtiyacı sevgi ve ilgidir. Onlara yazdıklarınızı okuyacak, sonra da kendi el emeğinizle oluşturduğunuz eserlerinizi armağan edeceksiniz. Ne dersiniz?"

Bir an sessizlik oldu. Bize ne yaptırmak istediğini sonunda anlamıştık.

"Çok güzel, hocam," dedi Melis.

"Ama hocam, ben öykü de yazamam, şiir de," dedi Suphi.

"Sen de bilmecelerini, duvar yazılarını koy kitabına."

"İşte bu olur," dedi Suphi, mutlu.

Burak, "Ben kendim yazmasam da, bildiğim bir masalı anlatsam, olur mu?" diye sordu.

"Tabii," dedi Mualla Hanım. "Neden olmasın? Önemli olan hayatta sizler kadar şanslı olmayanlara el vermeniz, onların yaşamında bir ışık yakmanız."

"İyi ama," dedi Simten. "Kâğıtları nasıl kesip zımbalayacağız?"

"Hiç merak etme, Simten, tüm gereçleri getirdim," dedi Mualla Hanım ve o kocaman çantasından bu kez de büyük bir kâğıt makasıyla, zımba çıkardı.

İşbölümü başlamıştı. Kimi kâğıtları kesiyor, kimi dağıtıyordu. Biz haşır huşur kâğıtlarla boğuşurken, Mualla Hanım çantasından kasetçalarını çıkardı.

"Müzik, müzik," diye bağırdı Esin.

"Evet," dedi genç öğretmenimiz. "Bu tür çalışmalar müzikle çok daha zevkli olur. Şimdi size ünlü piyanistimiz İdil Biret'in piyanosundan Chopin'in eserlerini dinleteceğim. Chopin daha çok Fransa'da yaşamış, Polonyalı bir besteciydi. Yine o dönemin ünlü Fransız yazarlarından George Sand'la olan aşkı dillere destandı."

"George, erkek ismi hocam," dedi Burak.

"Aslında bir kadındı ve George Sand takma adıyla yazardı. Sürekli pantolon giyerdi, ki bu da o dönem kadınları için hiç de görülmüş, alışılmış bir giyim tarzı değildi."

"Bak Toprak, o da senin gibi feministmiş," dedi Suphi, ağzı kulaklarında.

Chopin'in müziği başlayınca kulak kesildim. İlk kez dinlememe karşın içimi neşeyle doldurdu. Hem kıvrak, hem zarif bir müzikti. İlk fırsatta Chopin'in de bir kasetini almaya karar verdim.

Çalışma saatimizin bana verdiği keyfi anlatamam. Dışarda yağmur yağıyordu; içerdeyse hoş, tatlı bir müzik yaşama sevincini vurguluyordu sanki. Herkes kâğıtlarının üstüne eğilmiş, renkli kalemlerle cicili bicili kitapçıklar hazırlıyordu.

Öyle güzel bir dayanışma ve çalışma ortamı vardı ki...

Ben öykümü çizgi roman gibi hazırlamaya karar vermiştim. Çizgilerim ahım şahım değil ama en azından düz yazıdan daha eğlenceli olur, diye düşündüm.

Saat sona erdiğinde herkes şaheserini (!) bitirmişti. Mualla Hanım, "Sizinle gurur duyuyorum, çocuklar. Gerçekten çok güzel kitaplar oldu," dedi eserlerimizi okşayarak. "Şimdi bu cumartesi kimler gelmek istiyorsa, el kaldırsın, çünkü ona göre bir servis arabası ayarlamam gerekecek."

Çoğumuzun eli havadaydı. Ama Burak, "Hocam, tek rahat uyuduğumuz sabah," diye mızıkladı.

"Evet," diye onu destekledi Aylin.

Simten, "Ders saatinde gitsek, olmaz mı?" diye sordu.

"Bir ders saatinde gidip dönemeyiz, bu nedenle cumartesi sabahını önerdim. Ama kimseyi zorlamıyorum, isteyen gelebilir," diyen öğretmenimiz yine tahtaya yönelerek şunları yazdı:

Bütün dikkatiniz kendinizdeyse,
mutsuzluğu garanti ettiniz demektir.

Dönüp sınıfa baktığında yüzünde yaramazlık yapmış bir çocuğun ifadesi vardı.

"Hocam yaaaa..." dedi Burak, huzursuz.

"Ben bir şey demedim ki..." dedi Mualla Hanım bu kez de masumları oynayarak.

"Tamam, tamam ben de geliyorum," dedi Burak.

"Oley!" diye bağırdı Suphi.

Simten'le Aylin, "Biz de," dediler, pek de hevesli görünmemelerine karşın.

Bence bu harika bir fikir, cumartesi gününü dört gözle bekliyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım.

16 Mart, Cumartesi

Bu sabah okulda buluştuk ve hep birlikte Çocuk Esirgeme Kurumu'na gittik. Ömrümün en acıklı olayını yaşadım diyebilirim.

Küçük küçük çocuklar... Ne anne var, ne baba... Bizi nasıl da coşkuyla karşıladılar, hemen etrafımızı sarıp eteklerimizi çekiştirmeye başladılar. Küçük gruplar oluşturduk ve onlara kitaplarımızı okuduk. En çok kahkaha Suphi'nin grubundan yükseliyordu. Aylin'in kızıl saçları büyük ilgi çekmişti, çocuklar minik elleriyle onun buklelerine dokunup duruyorlardı.

Mualla Hanım yanında kurabiyeler ve kek de getirmişti, okuma faslı bitince önce kitapları dağıttık, sonra da yiyecekleri. Zaman anlamadan geçmişti. Gerçekten de bir ders saatine sığacak gibi değildi bu ziyaret. Gitmek üzere ayağa kalktığımızda, o küçük yüzler öyle hüzünlendi ki... Hele bir tanesi elimi tutup, "Beni de götür," demez mi... Ne diyeceğimi şaşırdım, yardım istercesine Mualla Hanım'a baktım. Hemen imdadıma yetişti, yere diz çöküp küçüğü kucakladı. "Yine geleceğiz, tatlım," dedi ve arkamızdan bakan o hüzünlü küçük yüzlere el sallayarak servisimize yöneldik.

Yolda herkes düşünceliydi, hepimiz çok etkilenmiştik. Böyle durumları görünce insan ne kadar şanslı olduğunun farkına varıyor.

"Hayatın bir de bu yüzü var," dedi Mualla Hanım. "Bilmenizi istedim."

"Ama haksızlık bu," diye isyan etti Toprak.

"Çok acıdım çocuklara çok," dedi Simten yavaşça.

"Sizlerle aynı duyguları paylaşıyorum, çocuklar," dedi Mualla Hanım. "Ama acımak yerine, bizler kadar şanslı olmayanların varlığının farkında olursak, arada sırada onlara zaman ayırır, onlar için bir şeyler yaparsak, onlara hayatı daha yaşanır kılabiliriz. Birileri bizi düşünüyor, birileri bizimle ilgileniyor diye düşünmeleri bile, ilgisizlik denen o koyu karanlığın içinde olanlara bir ışık yakmak oluyor. Acımak noktasında kalmamalı, bir adım daha atıp bir işe yaramalıyız."

Bir süre daha sessizlik içinde gittik. Sonra Sıla, "Hocam, yapalım bunu. Arada onları yoklayalım, yılbaşında, bayramlarda armağanlar götürüp onları neşelendirelim," dedi.

"Neden olmasın?" diyerek gülümsedi öğretmenimiz.

Böylece bugün Mualla Hanım'ın sayesinde yaşamın öbür yüzünü, tanımadığım bir yüzünü görmüş oldum. Bu beni derinden etkiledi. En başta o küçüklerinkine kıyasla kendi dertlerimin ne kadar önemsiz olduğunun farkına vardım ve kendimden utandım. Bir de, kendimi onlara karşı sorumlu hissettim. Herkes zor durumda olan birine el uzatsa, bu ne büyük bir fark yaratır. Bütün mesele, Mualla Hanım'ın dediği gibi, önce farkına varmak, sonra da acıyorum diye vız vız edeceğimize, yardımcı olmak, bir işe yaramak... Evet, bu konuyu Sıla'yla konuşacağım.

23 Mart, Cumartesi

Bütün hafta boyu Aylin bana karşı çok ciciydi. Yaptığı çiğliğin farkına vardı anlaşılan. En çok bozulduğum da defterimi vaktinde vermemesinden çok, notları istediğim zamanki tavrı, sözleri; sonra da notlarımın paralanması karşısındaki umursamazlığı. Öylesine gamsız ki, ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi neşeyle boynuma sarılıp, beni yine basket maçına davet edebildi.

"Bak bu çok önemli bir maç, mutlaka gelmelisin," dedi.

Eski Serra olsa, "Maçın da senin olsun," der ve yürür giderdi ama o zaman güvendiğim, dayandığım Ayşegülüm vardı. Ayrıca ben tatsızlık, küskünlük sevmiyorum.

Maç saatinden önce kapıda buluşmayı kararlaştırdık. Bir önceki acı tecrübelerimin ışığında, eve kendi başıma döneceğimi söyledim onlara.

Kapalı spor salonunun önü yine ana baba günüydü. Yine insanları yara yara, zar zor yerime geçtim. Aylin çıktığında yine, "Aylin, Aylin," diye tezahürat yapıldı. Bu kez Aylin izleyicilere dönüp el salladı, onlar da şamatayı artırdılar. Şunu itiraf etmek gerek ki, Aylin basket sahasında muhteşem. Kızıl saçları, adaleli bacakları ve oyunuyla gerçekten muhteşem.

Maç sürüp gidiyordu. Karşılıklı paslaşarak büyük bir kazanma hırsı içinde oynuyorlardı, hele de Aylin... Yalnız, bu defa bir şey dikkatimi çekti. Aylin her fırsatta dönüp tribünlere bakıyor, el sallayıp gülümsüyordu. Hatta bir seferinde sanırım antrenörden uyarı bile aldı. Ne oldu bu kıza böyle şov yapıyor derken işin aslını anlayınca donup kaldım.

Karşı tribünde Kaan oturuyordu. Evet, Kaan... Aylin adeta onun için oynuyor, her basket yapışından sonra ona bir mesaj göndermeye çalışıyordu.

Vay, vay, demek eve bıraktığı o gün Aylin onu maça davet etmişti. Başka türlüsü düşünülemezdi zaten. Buraların yabancısı olan Kaan, onun oynayacağı maçı nereden bilsin. Yine sırtımdan aşağı terler boşandığını hissettim. Bu maça hem Kaan hem ben davet edilmiştik. Şimdi Melis bunu öğrenirse, yine sorgulanmam işten bile değildi. Tam da Melis'le aramı düzeltmişken, al sana bir sorun daha.

Kaan da, maşallah, pek içten alkışlıyordu Aylin'i. Demek Aylin ona, kendini en güçlü olduğu alanda göstermek istemişti. Bu atmosfer, bu tezahürat Kaan'ı kesin etkilemişti. Zaten kızı izleyip de ona hayran olmamak elde değildi ki...

Kalkıp gitmeyi düşündüm bir an ama o zaman da Aylin'den bir sürü laf işitecektim. Artık maç bir zevk olmaktan çıkmış, azaba dönüşmüştü benim için.

Öyle bir dalmışım ki, alkışlarla kendime geldim. Aylinlerin takımı rakiplerini yenmiş, maç sona ermişti. Buluşacağımız yere doğru isteksizce ilerledim, biraz sağı solu izleyip

oyalandım. Sonunda önce Simten, sonra da Aylin göründüler.

"Tebrikler," dedim. "Çok güzel oynadınız."

"Onları nasıl yendik ama," diye övünüyordu Aylin. Ama bu arada da belli etmemeye çalışarak etrafına bakınıyordu, birisini ararmışçasına.

Seni gidi oyunbaz seni, demek geçti içimden. Kaan'ın gelip seni tebrik etmesini bekliyorsun, değil mi? Derken yüzünde güller açtı. O yöne bakınca Kaan'ın gelmekte olduğunu gördüm. Bu Kaan da az değilmiş meğerse. Üçümüz durmuş, o kalabalıkta Kaan'ın yaklaşmasını bekliyorduk. Simten'le Aylin kıkırdaşmaya başlamışlardı bile.

Derken... Kaan'ın arkasına dönüp ilerlemesi için birisine yardım ettiğini gördük, Ve o birisi... çıka çıka Melis çıktı. Yani hangimiz daha şaşkındık, bilemiyorum. Aylin'le Simten'in kıkırdaşmaları anında bıçak gibi kesilmişti. Bana gelince, her şeyi sanki ben tertiplemişim de suçüstü yakalanmışım gibi dehşet içindeydim. Öylece orada durmuş, yanımıza gelmelerini bekliyorduk.

Kaan, "Tebrikler, Aylin," diye seslendi. "Maç söylediğin kadar heyecanlıymış. Seni de kutlarım, Simten, ikiniz de harika bir oyun çıkardınız."

Kaan'la Melis artık yanımızdaydılar. Kaan, neşeli neşeli konuşuyor, Aylin'le Simten'in sırtlarına sanki erkek arkadaşlarıymış gibi vuruyor, onları kutluyordu. Aylin'in bütün neşesi kaçmıştı, gözü Melis'teydi.

Melis öne çıkarak, "Kutlarım Aylin," dedi, sonra Simten'e dönerek, "Seni de..." dedikten sonra gözlerini Aylin'e dikti. "Kaan bana senin onu maça davet ettiğini söylediğinde, mutlaka gitmesi gerektiğini söyledim." Kaan'ın koluna girip, "Hiç pişman olmadın, değil mi?" diyerek Kaan'a gülümsedi.

"Tam tersine," dedi Kaan, "iyi ki gelmişim."

Aylin, Kaan'a aldırmadan, "Maçı sen de izledin mi, Melis?" diye sordu.

"Hayır," dedi Melis. "Ne yazık ki, hayır. Ayrıca bilirsin, basketbol benim ilgi alanıma girmiyor. Onun için Kaan'a, maça mutlaka gitmesini, onu çıkışta bekleyeceğimi söyledim. Ve işte gördüğün gibi buradayız."

Yani Melis, Aylin'e harika bir gol atmıştı, harika. Melis neşeli neşeli konuşmasını sürdürerek bana döndü bu kez.

"Serra, buradan nereye gideceksin?"

"Eve," diye kekeledim.

"Güzel," dedi aynı havalı tonda. "Biz de Kaan'la Çırağan'a gidiyoruz, seni de evine bırakırız."

"Ben kendim giderim," diye cılız bir sesle karşı çıkmaya çalıştım.

"Dünyada olmaz." Melis bir eli Kaan'ın kolunda, öbür eli benim kolumda, Aylin'le Simten'e, "Haydi çocuklar, görüşürüz," dedikten sonra bizleri parfümlü rüzgârında savurarak Jeep'e doğru sürükledi. Öyle çabuk veda etmişti ki, araba hareket ettiğinde Aylin'le Simten hâlâ oldukları yerde duruyorlardı.

Melis yol boyu tatlı tatlı gevezelik etti durdu. Kaan'ı da, beni de güldürdü. Ben özellikle keyifliydim, çünkü Melis bana ne kırgındı, ne de kızgın, tam tersine beni yine evime kadar götürme inceliğini göstermişti. Pekâlâ bana da ötekilere yaptığı gibi, hoşça kal, diyebilir, Kaan'la baş başa gidebilirdi.

"İşte evimiz," dedim.

Kaan, "Ne kadar hoş bir evin varmış, Serra," dedi. Gerçekten de pencerelerden sarkan pembe sardunyaları ve beyaza boyanmış ahşap cephesiyle çok sevimli bir görünümü vardı evimizin.

Melis'le Kaan'ı yolcu ettikten sonra bir koşu eve daldım. Salonda ışıklar yanıyor, içeriden kahkahalar yükseliyordu. Ta-

mam, dedim içimden, anlaşılan annemin "kızları" tam kadro burada.

Ayaklarımın ucuna basa basa mutfaktan bir şeyler alıp odama süzülmek üzereydim ki, annemin kusursuz işleyen radarı sayesinde hemen yakalandım.

"Sen misin Serra?"

"Yok, Pamuk Prenses."

"Geldin mi?"

"Hayır, henüz Taksim'deyim."

Yani bazen öyle sorular var ki...

"Gel bakalım buraya, öyle kaçmak yok."

Bu sefer seslenen Güler teyzeydi. Elim mahkûm, çantamı sürüyerek oturma odasına girdim. Gerçekten de annemin okul arkadaşları, yani "kızlar" tam kadro oturuyorlardı.

Masanın üstünde kekler, çaylar duruyordu. Oh, ne güzel, ne okul vardı düşünecekleri, ne de sınavlar. Birden onlara çok imrendim.

"Eee, söyle bakalım, okul nasıl?"

Bak bu da sinir olduğum bir başka sorudur. Büyükler bizleri görünce herhâlde başka laf bulamıyor olsalar gerek ki, hep okulu ve dersleri sorarlar.

"İyidir," dedim, keyifsiz.

Ülkü teyze, "Ne o, pek de mutlu çıkmadı sesin," dedi.

Ay yorgunum, içim sıkılıyor, odamın sessizliğini özlüyorum, sizlerse beni ayakta tutmuş, sorguluyorsunuz. Neyse ki, Güler teyze halimi anladı da, "Çocuğu rahat bırakın," dedi.

Bu "çocuk" lafına da sinir oluyorum. Annem, "Tamam, tamam," dedi. "Haydi git üstünü başını değiştir, sonra da gel bir çay iç bizimle."

Gülümsemeye çalışarak odama kaçtım. Ben elimi yüzümü yıkayıp üstümdekileri çıkarırken, içeriden yeniden kahkaha-

lar yükseldi. Bir araya gelince iyice çocuklaşıyorlar annemle arkadaşları.

İçeriye girdiğimde öylesine dedikoduya dalmışlardı ki, beni pek fark etmediler, ben de rahatça çayımı ve kekimi alıp bir köşeye çekildim.

"Sahiden Gülümser kocasını bırakmış mı?"

"Tabii, hem de bir ay oluyormuş annesinin evine gideli."

"Nereden biliyorsun? Dedikodu olmasın?"

Sanki bu yaptıkları dedikodu değil.

"Geçen gün Migros'ta alışveriş yapıyordum, Gülümser'e rastladım."

"Yaa..."

"Bak, hiç de söylemez."

"Canım sırası gelmedi ki söyleyeyim."

"Neyse, neyse, sen anlat."

"Nasılsın, dedim. Nasıl olacağım, yürümüyor, dedi."

"Yaa..."

"Ben de, kimin evliliği mükemmel yürüyor ki, dedim."

"Bak hınzıra, nasıl da konuşturur insanı."

"Canım, sadece teselli olsun diye öyle konuştum. Herkes mutlu, sen mutsuzsun mu diyeydim yani?"

"Eee, sonra ne dedi?"

"Kocası çok kıskançmış, hiç rahat vermiyormuş. Bir yere gitmesi olay oluyormuş."

"Bu devirde hâlâ bu tip kocalar var desene."

"Sadece kendi çevrene bakıp konuşma. Bizim erkeklerin uygar davranışları sadece cila, bir altını kazı da bak nasıl maçolar çıkıyor ortaya."

"Neyse, neyse, lafı karıştırmayın. Sonra ne dedi?"

"Ben yine teselli etmeye çalışınca, yok artık dayanamayacağım, zaten anneme taşındım, bir süre düşünmem gerek, dedi."

"O düşünmeyi şimdi değil, işin başında yapacaktı. Adamın sicili hiç de iyi değil. Herkes aynı şeyleri söylüyordu onun için. Gülümser ise ne yaptı, bulunmaz Hint kumaşıymış gibi kimselere bir şey söylemeden gitti, apar topar evlendi. Tabii, kokusu da hemen çıktı. Onda da çok kabahat var hani."

"Canım kız ne yapsın. Gelmiş şu yaşına, bir kısmet çıkmış, evleneyim, yuvam olsun istedi."

"Öyle yuva olmaz olsun."

"Doğrusu öyle bir adamla evleneceğime hiç evlenmem daha iyi."

Bak sen şu bize, kimsenin arkasından konuşmayın, diyenlere.

Dedikodu kötü şeydir, diyenlere. Üstelik birbirlerinin lafını kese kese konuşuyorlardı. Kimsenin kimseyi doğru dürüst dinlediği filan yoktu. Oysa bize, birisi konuşurken sözünü kesme, sıranı bekle, derler.

Bu arada Güler teyzenin gözü bana ilişti. "Eee Serra, aşk hayatın nasıl gidiyor?"

Hepsi bu soruya pek bir güldü.

Güler teyzenin sorusu beni şoke etmişti, zaten o da bunun farkında olmalıydı ki, çok eğlendiğini belli eden bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Büyükler sadece okul ve dersleri sorarlar diye yakınır mısın, al işte sana, dedim içimden.

"Birileri yok mu?" diye üsteledi.

"Yok, Güler teyze," dedim, yanaklarımı ateş basmıştı.

"A vallahi kızardı. Söyle söyle, burada yabancı yok."

"Kızımın üstüne varma," dedi annem. "Daha onun yaşı ne ki... Ancak derslerine yetişiyor."

"Bizim de derslerimiz vardı ama yine de birileri olurdu," dedi Güler teyze, fütursuz.

"Yok, Güler teyze," diye savunmaya geçtim.

"Peki, şöyle uzaktan uzaktan beğendiğin bir göz ısıntısı da yok mu?"

"Ay Güler, ömürsün vallahi," dedi Zühal teyze. "Göz ısıntısıymış, nereden bulursun bu lafları."

"Tabii ya, okula gidip gelirken insanın bakıştığı, içini ısıtan biri olur."

"Şimdiki gençler senin zamanının romantizmini ne yapsın. Onlar isterse pekâlâ da birlikte geziyorlar."

Ne demezsin, demek geçti içimden.

Neyse ki annem, "Kızımı rahat bırakın," dedi de, konuyu değiştirdiler.

Süheyla teyze yeni bir perhizden söz ediyordu. Süheyla teyzeyle bu bakımdan birbirimize çok benziyoruz. O da her gördüğümde kilo vermekten ve yeni yeni diyetlerden söz ediyor ama her nedense bunları hep pastaları atıştırırken anlatıyor. Cimnastiğe başlıyor, kıyafetler alıyor, sonunu getiremiyor. Perhize başlıyor ve her seferinde de, "Vallahi billahi bir şey yemiyorum, su içsem yarıyor. Herhâlde yapım böyle benim," diye kendini savunuyor.

"Günde altı haşlanmış patatesle altı haşlanmış yumurta yiyor, böylece haftada üç kilo veriyormuşsun," diyordu Süheyla teyze.

"Kızım, bu tür perhizlerin artık modası geçti. Yemeye başladın mı, verdiklerini hemen geri alırsın."

"Eee, ne yapayım yani?"

"Kilo yapmayan yiyeceklerle dengeli besleneceksin ve cimnastik yapacaksın. Ancak öyle olur bu iş," dedi Güler teyze.

Zühal teyze, "Süheyla, sen aerobiğe yazılmamış mıydın?" diye sordu.

"Tabii, hem de parasını peşin ödeyerek."

"Gidiyor musun?"

"İki kez gittim, sonra olmadı, üstelik param da yandı."

Eski hikâye, dedim içimden.

"Niye sebat etmiyorsun, anlamıyorum."

Süheyla teyze bu eleştiriye çok kızdı. Kızınca gözleri yuvarlak olur.

"Sabahın köründe kalkıp çocukları okula hazırlamak, ev işlerini yapıp oradan da aerobiğe yetişmek göründüğü kadar kolay olmuyor da ondan."

"Sen de programını ona göre yap. Örneğin, akşamları git."

"Akşam Emin ve çocuklar var, yemeklerini kim verecek? Hem sonra geçen hafta havalar berbattı. Yağmur, çamur, bir de oraya git, soyun dökün; hepsi zaman istiyor ve yetişemiyorum."

Süheyla teyze akıl verenlere öyle öfkeli bakıyordu ki, sonunda sustular ve daha fazla üstüne gitmediler.

Ülkü teyze, "Serra," dedi. "Son zamanlarda neler okuyorsun bakalım?"

Hah işte, doğru dürüst bir soru. Zaten annemin arkadaşlarının içinde bu tür konuları konuşabileceğim bir Ülkü teyze var. Eee, ne de olsa *Cumhuriyet* gazetesi okuru o.

Ben de ona dönem ödevimizden söz ettim, beni ilgiyle dinledi. Bizim yaştakilerin anlattıklarını ilgiyle dinleyen büyük o kadar az ki... İşte bu nedenle Ülkü teyzeyle konuşmayı seviyorum.

Annemin arkadaşları gittikten sonra birlikte ortalığı toplayıp bulaşıkları yıkadık.

"Okul nasıl gidiyor, Serra?" diye sordu annem.

"Fena değil," dedim, tabakları yerlerine yerleştirirken.

"Bu ses tonundan henüz istediğin arkadaşlıkları bulamadığın hissine kapıldım."

"Yani yavaş yavaş arkadaşlar ediniyorum da..."

"Evet?"

"Nasıl anlatsam bilemiyorum. Tam istediğim gibi değil. Hoş, onlar da beni tam anlamıyla henüz kabullenmiş değiller

ama rahat değilim onlarla beraberken," dedikten sonra anneme, "insan arkadaşlarıyla birlikteyken huzurlu, keyifli olmalı, öyle değil mi?" diye sordum.

"Evet," dedi annem. "Gerçek dost insanın yanında kendini rahat hissettiği, her şeyini rahatça anlatabileceği, paylaşabileceği biridir."

"Ayşegül gibi," dedim.

"Canım benim," deyip bana sarıldı annem.

"Üzme kendini, bak okula başlayalı kaç gün oldu şunun şurasında. Bu kadar kısa süre içinde hafta sonları arkadaşlarınla buluşuyorsun, seni evlerine, maça davet ediyorlar. Sınıfta artık yalnız kalmıyorsun. Az başarı mı bu?"

Gözlerini gözlerime dikerek, "Kendine zaman tanı. Bir süre sonra gönlüne göre arkadaşlarının olacağına inanıyorum ama bu zamanla olur, hop diye olmaz ki..." diye ekledi ve beni gıdıklamaya başladı.

Bir süre birbirimizi kovaladık, gülüştük, sonra annem gözlüklerini, gazetelerini aldı, ayaklarını altına toplayıp koltuğuna yerleşti ve keyifli keyifli içini çekti. "Artık rahat rahat bulmacalarımı çözebilirim." Sanırım annemin günün en sevdiği saati, gazetelerini alıp koltuğuna gömüldüğü anlar.

Ben de odama çekildim. Az önce annemle arkadaşlarım hakkında konuştuklarımızı düşündüm. Tabii o yeni arkadaşlarımla ilgili her şeyi bilmiyor. Melis çok tatlı olmasına karşın, onun yanında tam anlamıyla rahat değilim. Bilmiyorum neden. Konuştukları beni ilgilendirmeyen konular da ondan mı acaba?

Ya Aylin'le Simten? Onlarla beraberlik çok eğlenceli olabiliyor ama onlarla da rahat değilim. Onların da bazı davranışları bana uymuyor da ondan mı acaba?

Bilmiyorum, bilmiyorum. Bazen çok bunalıyorum.

Sorunlar bitmek bilmiyor. Şimdi de Aylin bana küs.

Sabahleyin, "Merhaba," dediğimde başını çevirip yürüyüp gitti.

Olduğum yerde kalakaldım. Ne yaptım, onu küstürecek bir şey mi söyledim, diye düşünmeye başladım.

Peşinden bir koşu gidip, "Aylin," dedim. "Ne var?"

Başını sert bir biçimde öbür tarafa çevirdi ve yürümesini hızlandırdı benden kurtulmak istercesine. Ben de hızlandım.

"Aylin," dedim. "Lütfen, lütfen söyle. Ne yaptım seni kıracak?"

Cevap vermeden sınıfa girdi, sırasına geçip asık suratla çantasını boşaltmaya başladı. Sınıfta başkaları da olduğundan daha fazla bir şey söyleyemedim. Ama çok, çok üzgündüm. Dokunsalar ağlayacaktım.

Dilek başıyla Aylin'i işaret ederek, "Nesi var bunun?" diye sordu bana.

"Bilmiyorum," dedim, kalbim buruluyordu sanki. Dilek beni Aylin'e yakın gördüğü için, onunla ilgili soruyu bana sormuştu, oysa Aylin benimle konuşmuyordu. Yavaş yavaş kurmaya çalıştığım arkadaşlık kumdan bir kale gibi yıkılıp gidiyordu.

Derken Simten göründü kapıda. Aylin'in onu bir karşılayışı vardı ki, görülecek şeydi.

"Merhaba gerçek dostum, merhaba."

Bu sözlerle karşıladı Simten'i. Ve bunu ben duyayım diye bağıra bağıra söylüyordu. Simten "gerçek dost" olunca, ben ne oluyordum? Gerçek hain mi?

Aman bir öpüştüler, bir koklaştılar, gören yıllardır görüşmüyorlar sanır. Bense bütün bunların benim için yapıldığı duygusuna kapıldım.

Bir ara Simten'i yakaladım. "Simten, Aylin benimle niye konuşmuyor?"

"Ne bileyim," diyerek omuz silkti.

"Ne bileyim olur mu, mutlaka biliyorsundur. Lütfen söyle," diye bu kez Simten'e yalvardım.

Gözlerimin dolduğunu görünce acımış olmalı ki, "Sana cumartesi günü yaptıkların için kızdı ve küstü," dedi.

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim. "Ne yapmışım ben cumartesi günü?"

Simten, "Daha ne yapacaktın?" demez mi...

Bunlar beni delirtecekler, diye düşündüğümü anımsıyorum. Dolap çevirip Melis'in Kaan'ını maça davet eden Aylin, sonra da bu oyunu boşa çıkarıp bunu onun yüzüne vuransa Melis'ti. Yani cumartesi günü bir şeyler yapıldıysa, Aylin'le Melis yapmıştı. Ben her zaman olduğu gibi olayların kenarındaki pasif izleyiciydim. Ve bana, daha ne yapacaktın, deniyordu.

"Lütfen ne yaptığımı söyler misin?" Kolunu tuttum bu kez, yanıtımı almadan onu bırakmaya niyetim yoktu.

"Üff," dedi Simten, ne kadar kalın kafalısın, dercesine. "Sen Aylin'in davetlisiyken, bizi orada piç gibi bırakıp, Melis'le çekip gittin. İşte yaptığın buydu, Serra."

"İyi ama," dedim. "Maçtan sonra siz zaten başka bir yere gidecektiniz, ben de eve gidiyordum. Melis beni eve bırakmayı teklif edince gittim, ne var bunda?"

"Sen bunda ne olduğunu anlayamıyorsan, ben sana daha ne anlatayım?" dedi ve kolunu silkeleyerek uzaklaştı.

İşte Aylin'in bana küsme nedeni...

Okul çıkışı servis arabasına giderken yolunu kesip onunla konuşmayı denedim.

Hızlı hızlı yürüyordu.

"Bak Aylin," dedim. "Bana küsme nedenini Simten söyledi. İnan bana, seni asla kırmak istemem ama maçtan sonra biz

zaten ayrılacaktık. Sizlerle bir yere gidecekken, sizi bırakıp da Melis'le gitmiş değilim ki."

"Yok bir de öyle yapaydın bari..." dedi ve yine başını öbür tarafa çevirerek hızlı yürüyüşüne devam etti.

"Lütfen Aylin," dedim, sesim titriyordu. "Ben nasıl olsa sizden ayrılıp eve gitmeyecek miydim, ha dolmuşla gitmişim, ha bir arkadaşım bırakmış. Ne fark eder? Bunu niye kendine karşı yapılmış bir davranış olarak alıyorsun?"

Bana cevap bile vermeden servis arabasına binip gittiler Simten'le. Orada öylece kalakalmışım.

"Serra," diye seslendi Dilek. "Mükremin ağabey seni soruyor."

"Ay, evet, evet, geliyorum." Aylin'in peşinden koşmaktan kendi servisimi kaçıracaktım az kaldı. Dilek'in yanından geçerken, "Teşekkürler Dilek," dedim.

Mavi gözlerini kırpıştırarak, "Bir şey değil," dedi ve ekledi. "Bu kadar yüz verme bunlara."

Dilek bu sözlerle Aylin'le Simten'i kastetmiş olmalı. Acaba benim onlara yalvardığımı da gördü mü? Ne kadar aşağılayıcı bir durum.

Çok, çok mutsuzum.

27 Mart, Çarşamba

Üç gündür hem Aylin hem Simten benimle konuşmuyorlar. Acaba sınıftakiler anladı mı? Neyse ki, bu hafta dönem ödevini sunma sırası bizde de, onun hazırlığı beni azıcık oyaladı.

Hazır olduğumuzu Mualla Hanım'a bildirince, "Öyleyse bu serbest saatimizde sizin ödevinizi izleyelim," dedi.

Benim evden getirdiklerimle bir oda köşesi oluşturduk. Melislerin mutfak perdesini de tahtaya tutturduk. Müziğimiz

ise kanunla çalınan alaturka parçalardan oluşuyordu. Kanunun sesi de ne kadar güzelmiş meğer, piyano sesini andırıyor, sanki su damlacıkları zıplıyor, düşüyor, koşuyor.

Takdimi ben yaptım. Reşat Nuri Güntekin'in yaşam öyküsünü anlattım, sonra defalarca sahneye konmuş, filme çekilmiş olan *Çalıkuşu* adlı eserinden bir parça sunacağımızı bildirdim.

Esin, Çalıkuşu Feride'nin büyük aşkı Kamran oldu. Melis o şahane saçlarıyla muhteşem bir Feride oldu, ben de Kamran'ın annesi rolündeydim.

Seçtiğim sahnede Feride sürekli Kâmran'a takılır, onunla alay eder. Melis rolünü o kadar güzel yaptı ki, herkes gülmekten kırıldı. Esin'le ben vaziyeti idare ettik. Tek aksilik, perdemizin ikide bir düşmesiydi. Küçük piyesimiz sona erdiğinde gerçekten çok alkış aldık. Özellikle de Melis.

Dekorumuzu toplarken Mualla Hanım, "Kutlarım sizi çocuklar, çok özenli bir çalışma yapmışsınız," dedi.

Melis, "Bütün düzenlemeleri Serra yaptı, hocam, biz ona sadece yardımcı olduk," dedi.

Melis'in bu efendi haline bayılıyorum.

Az kaldı unutuyordum, bu serbest saatimizde de Mualla Öğretmen yine yeni bir öneri getirdi.

"Çocuklar," dedi. "Çeşitli etkinliklerin yaşandığı bir kentteyiz. Bunlara katılmamak ne kadar büyük bir kayıp."

"Dikkat edin, yeni bir bomba geliyor," dedi Suphi.

Mualla Hanım kendini tutamayıp güldü ve devam etti. "Şimdi ben diyorum ki, hafta sonları, cumartesi veya pazar günü sizler için, tabii isteyenler için, bilet alayım. Böylece bu sezonun piyeslerini hep birlikte görelim, sonra da serbest saatimizde bu piyesleri tartışalım. Operaya, baleye de bilet alabilirim. Örneğin, ben bu yaşta olduğum halde hiç operaya gitmedim. Eminim çoğunuz opera ve baleye gitmemiş-

sinizdir. Gidelim, görelim, sonra da aramızda tartışalım, ne diyorsunuz?"

"Harika diyoruz, hocam."

"Çok güzel fikir, hocam."

Mualla Hanım'ı bizim bu coşkumuz mutlu etmişti. "Ben yine bir servis arabası ayarlarım, biletleri de alırım," dedi hevesle. "Yalnız kaç kişi olacağımızı bilmem gerek."

Serhat'ın dışında herkes el kaldırmıştı.

Melis yanıma yaklaştı. "Serra, Kaan beni bekliyor, hemen gitsem kızmazsın, değil mi?"

"Hayır, hayır." dedim. "Siz gidin, ben toplarım her şeyi."

"Sağ ol Serra, çok teşekkürler," dediler ve bir koşu sınıftan çıktılar. Çabuk çabuk dekorları topluyordum ki, bu kez Aylin'in yaklaştığını gözümün ucuyla gördüm. Hiçbir şey demeden işime devam ettim. "Serra," dedi Aylin. "Kutlarım, çok başarılıydınız."

Kulaklarıma inanamadım, Aylin benimle konuşuyordu.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Haydi artık barışalım."

Neler duyuyordum... Elimdekileri bırakıp ona doğru döndüm. Simten de Aylin'in yanında durmuş, bana gülümsüyordu.

Aylin boynuma sarıldı. "Barıştık, değil mi?"

Gözlerim yanmaya başladı. Nefret ediyorum bu sulugözlülüğümden.

"Tabii, tabii," dedim sevinçle. "Aylin, benim hiçbir kastım yoktu."

"Biliyorum, biliyorum, artık bu meseleyi unutalım," diyerek beni konuşturmadı. Aylin'le Simten eşyaları taşımama da yardım ettiler üstelik.

Eve geldiğimde mutluluktan uçuyordum. Aylinlerle barışmıştım, dönem ödevi başarılı olmuştu ve Mualla Hanım'la operaya, baleye, piyeslere gidecektik.

29 Mart, Cuma

Mualla Hanım bugün müjdeyi verdi. Biletleri almış, operaya gidiyoruz! Verdi adlı bir bestecinin *La Traviata* adlı eseriymiş. Cumartesi günü saat üçte başlıyormuş. Bizlere Verdi ve *La Traviata* hakkında önceden bilgilenmemizi önerdi. Eser hakkında önceden bilgimiz olursa, izlerken daha çok zevk alırmışız. Çok heyecanlıyım, yarını iple çekiyorum.

Teneffüste Sıla beni ve Melis'i yanına çağırdı. "Farkında mısınız, Mualla Hanım bilet isteyenler el kaldırsın dediğinde Serhat el kaldırmadı."

Ben, "Evet, bir o vardı el kaldırmayan. Ben de herhâlde gitmek istemiyor diye düşündüm," dedim.

Melis, "Ben görmedim ama niye el kaldırmadığını tahmin edebiliyorum," dedi.

Dilek, "Çocuğun parası yok," dedi. "Sıla'yla aramızda konuştuk, onun bilet parasını biz aramızda bölüşsek de, o da gelse..."

Melis, "Güzel düşünmüşsün ama o çok gururlu bir çocuktur, bilmem kabul eder mi?"

"Mualla Öğretmen'e söylesek, belki bir çözüm bulur," dedi Dilek. Bunun üzerine öğle yemeğinde Mualla Öğretmen'i yakalayıp bu konuyu konuşmak üzere aramızda anlaştık. Şu Sıla duyarlı bir kız, Dilek de öyle...

Birden aklıma Çocuk Esirgeme Kurumu'yla ilgili olarak onunla konuşmak istediğim aklıma geldi.

"Sıla, bir dakika," diye arkasından seslendim.

"Şu Çocuk Esirgeme Kurumu'ndaki çocukları ara sıra ziyaret edelim demiştin ya..."

"Evet," dedi Sıla.

"Diyorum ki, evlerimizde kullanmadığımız oyuncaklar, kitaplar, giysiler var. Giderken bunları da götürsek, herhâlde hem hoşlarına gider hem işe yarar."

"Tabii," dedi Sıla. "Çok iyi olur. Arkadaşlarımıza, tanıdıklarımıza söyleyelim. Herkesten bir şeyler toplayalım. Örneğin, teyzemin ikizleri artık büyüdü, evde bir yığın kullanılmayan oyuncak var, memnuniyetle verir."

"İyi öyleyse, bunları yavaş yavaş toplamaya başlayalım da gideceğimiz zamana hazır olsun."

"Tamam," dedi Sıla bana gülümseyerek. "Oldu bu iş."

Öğle tatilinde Mualla Hanım'ı bulduk ve Sıla durumu anlattı, Melis'in kuşkularını da.

Mualla Hanım bizi dinledikten sonra, "Önce şunu söylemeliyim ki, arkadaşınızı düşünmeniz beni çok mutlu etti," dedi ve gülüp bize doğru parmağını salladı. "Ama ben sizden bir adım öndeyim."

"Nasıl yani?" diye sordu Melis.

"Serhat'ın el kaldırmadığının ben de farkına vardım ve ders sonrası onu yanıma çağırıp nedenini sordum. Onu konuşturmak epeyce zor oldu ama sonunda anlaştık ve Serhat da bizimle operaya geliyor."

"Hocam, o çok gururludur, nasıl yapabildiniz bunu?" diye sormaya devam etti Melis.

"Karşılıklı bir iş anlaşmasında onur kırıcı bir şey görmüyorum ben," derken, bizimle pek bir eğleniyor gibiydi Mualla Hanım.

"Hocam, lütfen şunu açık açık anlatır mısınız?" dedi Sıla sabırsızlanarak.

"Evet," diye onu destekledim ben de.

"Amma da meraklıymışsınız. Serhat'la bir iş anlaşması yaptık. Biletleri o gidip alacak, böylece beni kuyrukta beklemekten kurtaracak. Bunun yanı sıra servis arabalarını da o ayarlayacak. Bunların karşılığında da onun biletini ben alacağım."

"Kabul etti mi?" diye soruyordu hâlâ Melis.

"Melisçiğim, Serhat da önce senin gibi anlamakta güçlük çekti ama ona, bizim ülkemizde pek uygulanmamasına karşın başka ülkelerdeki liseli gençlerin bu tür ufak tefek işler yaptıklarını ve bunun karşılığında da bir ücret aldıklarını anlattım. Ortaya bir emek koyup bunun karşılığını almanın çok doğal ve doğru olduğunu ekledim. Bu da bizi getirdi şimdi size anlattığım iş anlaşmamıza."

Mualla Hanım'ı hayranlıkla dinliyorduk. Bu hoca bir başka hoca. "Evet, evet," dedi Melis. "Çok haklısınız. Benim yurt dışında okuyan bir kuzinim var. Hocası bir yere tatile gidecekmiş, ondan kendisini havaalanına götürmesini, ertesi hafta da gelip almasını istemiş, çünkü kendi arabasını havaalanının park yerinde bir hafta bırakırsa çok yüklü bir park parası ödemesi gerekiyormuş.

Bir de, o hafta süresince her gün uğrayıp köpeğinin yemeğini vermesini ve bir saat kadar gezdirmesini istemiş. Bunun karşılığında da bayağı iyi para ödemiş. Kuzinim o parayla hemen çok beğendiği bir kazağı aldığını yazmıştı bize."

"Ne güzel," dedi Sıla.

"Ama," diye devam etti Melis. "Anneannemler bunu duyunca torunumuz elâlemin köpek bakıcılığını mı yapıyor oralarda diye çok kızdılar."

Hepimiz gülüştük.

"Alışılmış bir tepki," dedi Mualla Hanım. "Ama bizlerin bunları aşması gerek. Oralarda yapılıyorsa, biz neden burada yapmayalım? Örneğin, Serhat bu sayede emeği karşılığında hafta sonu gezilerine katılabilecek. Fena mı?"

Zil çalınca muhabbetimizi kesmek zorunda kaldık.

Mualla Hanım gibi yenilikçi biriyle konuşmak insana bir şeyler yapma hevesi veriyor.

*

30 Mart, Cumartesi

Bugün okulda buluştuk, bizi Mükremin ağabey götürüyordu. Hepimizin keyfi yerindeydi. Mualla Hanım öne, Mükremin ağabeyin yanına oturdu.

"Atatürk Kültür Merkezi'ne gidiyoruz," dedi. Bir süre gittikten sonra hocamız, "Çocuklar, izleyeceğimiz eser hakkında araştırma yaptınız mı? Burak? Ya sen Suphi?" diye sorunca suçlu bir sessizlik ortalığı kapladı.

"Aşk olsun çocuklar," dedi Burak'la Suphi'ye.

"Ya sizler?"

"Biz yaptık," diye seslendik ben, Sıla, Dilek, Melis ve birkaç kişi daha.

"Peki öyleyse, şu tembeller için biriniz öyküyü anlatıverin."

Dilek hemen atıldı. "Çok romantik bir aşk öyküsü," dedi içini çekerek.

"Mendilleri getirdiniz mi?" dedi sulu Suphi.

Dilek onu duymazlıktan gelerek anlatmaya başladı.

"Violetta çok güzel bir kadındır. Saçına hep kamelyalar takar, bu nedenle onu Kamelyalı Kadın diye anarlar, pek çok hayranı vardır. Derken bir gün Alfredo adında bir gençle tanışır ve birbirlerine delicesine âşık olurlar. Ama bir süre sonra Alfredo'nun babası gelip Violetta'yla konuşur. Violetta'yla olan ilişkisinin genç adamın geleceğini zedelediğini ve eğer Alfredo'nun iyiliğini düşünüyorsa, onu terk etmesi gerektiğini söyler.

"Alfredo'nun babası gittikten sonra Violetta çok ağlar ama sırf sevdiğinin iyiliği için onu terk eder. Bir süre sonra işin içyüzünü öğrenen Alfredo geri döner ama zaten verem olan Violetta ölmektedir. Son nefesini Alfredo'nun kolları arasında verir."

"Vay be," dedi kendini öyküye kaptırmış olan Mükremin ağabey. "Ne âşıklar varmış. Artık yok böyle sevdalar."

"Teşekkür ederim, Dilek," dedikten sonra sordu Mualla Hanım. "İçinizde daha önce operaya gitmiş olan var mı?"

Melis'le Esin, bir de Dilek gitmişler.

"Annemle babam operayı çok severler, onun için küçük yaştan beri beni hep götürdüler." dedi Melis.

Esin, "Beni de," dedi.

Dilek, "Bizimkiler pek anlamaz, onun için ben kendi başıma gittim bir iki kez," dedi.

"Peki piyeslere gideniniz var mı?"

Bunu çoğunluk, "Evet," diye yanıtladı.

Atatürk Kültür Merkezi'ne gelmiştik. Mualla Hanım, Mükremin ağabeye sordu. "Bizi beklerken sen ne yapacaksın?"

"Beni merak etme, hocanım. Buralarda bir kahve var, çayımı içip televizyondan maç izleyeceğim."

"Oh be!" dedi Suphi. "Mükremin ağabey, ben de seninle gelebilir miyim?"

"Yok aslanım, sen git opera seyret, adam ol."

"Sen adam değil misin?"

"Adamız elbette. Ama bu gibi şeyler bizden geçmiş. Eski köye yeni âdet olmaz. Oysa sizler öyle mi ya..."

İçeri girmeden önce Mualla Hanım son talimatları verdi, özellikle de oğlanlara bakarak.

"Gürültü etmek yok. Konuşmak, gülüşmek hiç yok. Arada bir şeyler yiyebilirsiniz ama içeri getirmek asla yok. Anlaşıldı mı?"

"Askeri disiplin," diye mırıldandı Suphi.

"Anlaşıldı, hocam," dediler ötekiler.

Sessizce yerimize geçtik ve perdenin açılmasını bekledik. En sevdiğim zaman dilimi, perdenin açılmasından önceki beklenti dolu anlar. Ve perde açıldı.

Ah, o ne güzellikti. Görkemli kıyafetleri içinde kadınlar, fraklı erkekler, ellerinde kadehler, hep birlikte şarkı söylüyorlardı. Hepimiz kendimizi müziğe kaptırmış, izliyorduk.

O acıklı sahneyle gösteri sona erdiğinde avuçlarımız pişene dek alkışladık. Dışarı çıkarken değişik duygular içindeydim. Şu izlediğim gösteri ve müzik sanki bana bir şeyler katmıştı, kafaca daha bir zenginleşmişim gibi hissediyordum kendimi.

"Hocam, bizi getirdiğiniz için çok teşekkürler," dedim bütün kalbimle.

"Memnun kaldığınıza sevindim, çocuklar," dedi Mualla Hanım.

"Aslında ben hep annemlere, bir hafta sonu değişik bir şey yapalım, örneğin Atatürk Kültür Merkezi'nde, ister opera, ister bale, ister bir piyese gidelim diyorum ama onlar, 'Onca işin arasında nasıl gidelim, önceden bilet almak gerek, mesafe uzak, karda kışta işin mi yok,' diye beni başlarından savıyor, sonra da bütün hafta sonunu televizyonun karşısında geçiriyorlar," dedi Aylin.

"Benimkiler de aynen öyle," diye Aylin'e katıldı Simten.

"Siz de kendiniz gidin," dedi Dilek. "Benim annemle babam da sevmiyorlar, daha doğrusu böyle bir alışkanlıkları yok. Onları değiştiremeyeceğime göre, kendim gidiyorum, çünkü gösteri sanatlarının tümünü çok seviyorum."

Dilek'in bu cesareti beni düşündürdü. Bir yere gitmek için mutlaka yanımda biri olsun istiyorum. Acaba ben de bir gün aynı yürekliliği gösterebilecek miyim?

"Annenler nasıl izin veriyorlar?" diye sordu Simten.

"Senin annen maça gitmene nasıl izin veriyorsa, benimki de tiyatroya gitmeme izin veriyor."

"Öyle ya," dedi Aylin düşünceli düşünceli. Sonra da, "Neyse canım," dedi yine o maviş gözlerini kırpıştırarak. "Artık Mualla Hanım'la gideceğimize göre sorun yok."

"Evet," diye bağırıştı herkes.

Aylin bir ara bana doğru eğildi. "Serra, yarın bize gelip beni fizik sınavı için çalıştırabilir misin? Simten'le çalışacaktık ama o kendisinin çalışması gerektiğini söyledi. Benimse anlamadığım bir sürü şey var."

"Bana da gelebilirsin," dedim.

"Yok, yok, şu ara annemle aramız açık, izin vermez. Onun için sen gel, n'olur..."

"Peki," dedim. Oysa yarın ben de ders çalışacaktım. Artık bu gece çalışırım, yarın Aylin'den geldikten sonra da çalıştım mı, arayı kapatırım. Yeni barışmışken, bir tatsızlık çıksın istemedim.

Anneme opera deneyimimi anlattım. "Böyle bir öğretmenin sınıfına düşmen büyük şans," dedi. Ona Atatürk Kültür Merkezi'nden aldığım broşürü gösterdim, birlikte sayfaları karıştırdık, *La Traviata*'da rol alan oyuncuların fotoğraflarına baktık. Sonra broşürü götürüp kitaplığımın başköşesine koydum. Bundan sonra her gittiğim gösteriden broşür alıp onları biriktireceğim. Böylece yeni bir koleksiyona başlamış olacağım.

Ve bir yeni karar daha... Bu yıl boyunca artık bizim yazarlarımızın kitaplarını okuyacağım. Geçen yıl karmakarışık bir şekilde elime ne geçtiyse okumuştum. Oysa bu yıl belli bir çizgide sürdürmek istiyorum okumalarımı. Bütün bu olup bitenlere karşın, Reşat Nuri'nin *Dudaktan Kalbe* adlı kitabını da yeni bitirdim. Öyle akıcı yazıyor ki. Kınalı Yapıncak'ın serüvenini sular seller gibi okudum. Şimdi Halide Edip Adıvar'ın ünlü eseri *Vurun Kahpeye*'ye başladım.

31 Mart, Pazar

Sabah koltuğumun altında fizik kitabı ve defteri, Aylinlere gittim.

Kapıyı annesi açtı. İçeri buyur edeceğine, öylece orada dikildi durdu.

"Ne istiyorsun, kızım?"

"Ben Aylin'in okuldan arkadaşıyım, onunla ders çalışacaktık da..."

Yüzünde şüpheci bir ifadeyle beni süzüyordu hâlâ. Sanki pek bayılıyorum sabahın bu saatinde senin kızını çalıştırmaya... Tam o sırada koşarak Aylin geldi.

"Anne, kızı ne diye kapıda tutuyorsun," diye bir bağırdı, eh, ben annemle o ses tonundan konuşsam, neler olabileceğini düşünmek bile istemem.

Annesi homurdanarak kenara çekildi. Ne sevimsiz bir kadın.

"Gel, gel," diye Aylin beni içeri aldı. "Odama gidelim, orada rahat çalışırız."

Zaten girdiğim oda (herhâlde misafir odasıydı) o kadar karmakarışıktı ki, insan orada değil ders çalışmak, doğru dürüst konuşamaz bile. Babaannemin benim odam için söylediği söz aklıma geliverdi. "Senin bu odanda şeytan eniğini kaybetse bulamaz," derdi. Gelsin de karışık oda görsün. Masanın, koltukların üstünde gazeteler öylece bırakılmıştı. Kültablalarının içindeki izmaritler ağır sigara kokusunu doğruluyordu. Koltuğun üstüne fırlatılmış bir hırka, tabakta yarım elma ve yerde terlikler...

Aylin eliyle odayı göstererek, "Kusura bakma, annem çalıştığı için pazar günleri ev böyle oluyor," dedi.

"Annen ne iş yapıyor?" dedim. Şaşırmıştım, hiç de çalışan bir kadına benzemiyordu.

"Annem bir devlet kuruluşunda üst düzey yöneticidir," dedi Aylin gururla.

Allah yönettiklerine yardımcı olsun, dedim içimden. Bir an önce şu iş bitsin de, evime gidip kendi çalışmalarımı yapayım diye hemen kitabımı açtım ve başladım anlatmaya. Ama

Aylin dalıp dalıp gidiyor, sonra tutup öyle sorular soruyordu ki, anlattıklarımın boşa gittiği apaçıktı.

"Ama Aylin," dedim. "Dinlemiyorsun, dinlemezsen nasıl öğreneceksin?"

"Zaten Simten de onun için beni çalıştırmak istemedi," diyerek kıkırdadı.

Demek Simten istemediği için piyango bana vurmuştu. Oh, ne güzel!

"Öyle sıkılıyorum ki..." diye yakındı bu kez.

"Haydi biraz gayret et," dedim ve anlatmaya devam ettim.

O sırada gök gürültüsü gibi bir sesle zıpladım.

"Aylin!" diye bağırıyordu bir erkek sesi.

"Efendiiim," diye aynı yüksek tonda yanıt verdi Aylin oturduğu yerden, pek de nazik olmayan bir biçimde.

"Gazetenin spor sayfası nerede?"

"Aman baba, ben ne bileyim nerede."

Odalar arası bağrışma sürüp giderken, birdenbire gacırt diye kapı açıldı.

Karşımızda yüzünde bir günlük sakalıyla bir adam duruyordu. Ayakları çıplaktı (anlaşılan terlikler onundu) ve çubuklu bir pijama giyiyordu.

Beni görünce şaşırdı. "Arkadaşın olduğunu bilmiyordum," dedi sesini bir ton alçaltarak.

"Burada ders çalışmaya gayret ediyoruz, herhâlde," dedi Aylin terslenerek.

Ay, annesiyle babasıyla ne biçim konuşuyor.

Bana, "Kusura bakma, kızım," dedi babası, sonra, "Bu evde de bana hiçbir şeyi söylemezler ki," diyerek kapıyı bu kez yavaşça çekip gitti.

"Baban ne iş yapar, Aylin?" diye dayanamayıp sordum.

"O da bir devlet kuruluşunda yönetici. Zaten annemle aynı yerde çalışırken tanışmışlar. Annem babama nasıl âşık

olduğunu ballandıra ballandıra anlatır," dedikten sonra kıkırdamaya başladı. "Ay, babama da nasıl âşık olunur, anlayan beri gelsin."

"Niye öyle diyorsun, Aylin," diye babasını savundum, mecburiyetten.

"Ama gördün halini."

"Canım bir kere pazar sabahı... Sonra adamcağız belli ki henüz tıraş olup giyinecek vakit de bulamamış..."

"Biliyor musun Serra, sen çok iyi bir kızsın."

Bunları söylerken o kikirik Aylin gitmiş, yerine ağırbaşlı bir kız gelmişti sanki, öylesine ciddiydi. Ne diyeceğimi bilemedim ve yine derse döndüm.

Biraz daha çalıştık, Aylin mutfağa gidip bana bir şeyler getirmek istedi. Çok ayıp ama salonu böyle olursa, mutfak ne biçimdir diye, "Hiçbir şey istemem, kahvaltıda çok yedim," diye yeminler edip onu yerine oturttum. Bir saat daha çalıştıktan sonra kalktım. Salondan geçerken Aylin'in annesi yine o ekşi yüzüyle sadece bir güle güle dedi. Aylin kulağıma, "Sen ona bakma, bana kızgın da ondan surat ediyor," diye fısıldadı.

İyi ama benim kabahatim ne, demek geldi içimden.

Babası ise ortalarda yoktu.

Eve geldiğimde anneme Aylin'in ailesinden söz ettim ve, "Tüm yöneticilerimiz böyleyse yandık," dedim.

"Bazen insanın kötü günü olur, herhâlde sen de böyle kötü bir güne rastladın."

"Hem ülkemizin, hem de Aylin'in adına umarım sen haklısındır," dedim.

"Küçük ukala," dedi annem.

Akşama kadar ders çalıştım. Sonra annemin televizyon izlemesini fırsat bilip Cüneyt'i aradım. Telefona annesi çıkınca, panikleyip kapattım. Sonra Sırma'yı aradım. Her zaman olduğu gibi onun neşeli sesi içimi açtı. Operaya gittiğimizi söyledim.

"Oh, oh. Gez bakalım," dedi ve ekledi. "Okul nasıl, sınıftakilerde iş var mı bari?"

Gözümde o kadar büyüttüğüm, uğruna ne sıkıntılara katlandığım tipleri nasıl da tahtlarından indirivermişti Sırma bu soruyla.

"Eh, fena değiller," dedim, şimdi anlatmaya kalksam saatler sürerdi. "Az önce Cüneyt'i aradım."

"Anlayalım."

"Dur da dinle."

"Dinliyoruz, işimiz bu."

"Telefona annesi çıktı."

"Yani kayınvalideniz oluyorlar kendileri, öyle değil mi?"

"Sırma, keser misin sululuğu..."

"Tamam, dinliyorum."

"Ben de panikleyip telefonu kapattım."

"Ne?"

"Kapattım, diyorum."

"Ay, ne kadar mahcup bir tazeyiz," diye alay ettikten sonra, "Kızım, niye uygar insanlar gibi hatır sorup sonra da Cüneyt'i istemedin?" dedi.

"Ne bileyim."

"Haydi şimdi derhâl bu telefonu kapatıyor ve Cüneyt'i arıyorsun," dedi ve telefon çat diye kapandı. Deli kız!

Acaba arasam mı, diye bir an düşündüm. Eğilip baktım, annem kendini haber programına kaptırmış. Ben de, haydi, dedim kendime ve Cüneyt'in numarasını bir kez daha çevirdim. Bir yandan da kendi kendime annesi çıktığı takdirde söyleyeceklerimi prova ediyordum.

Kendimi öylesine annesine şartlamıştım ki, Cüneyt'in sesini duyunca şaşırdım.

"Sen misin?" dedim.

"Ya kim olacaktı," dedi gülerek.

Sonra karşılıklı birbirimize neler yaptığımızı anlattık. Bana yazı yazıp yazmadığımı sordu, güldüm acı acı. Yazı yazmak nerdee, ben nerde... Sonra birden, "Az önce arayan sen miydin?" deyiverdi.

"Yoo, hayır," dedim ama yüzümü ateş basmıştı. İyi ki telefonlar ekranlı değil.

"Annem az önce bir telefon geldiğini, ama o açınca karşıdan kapattıklarını söyledi de..."

Yüzümü görmediğinden, bu kez daha güvenli bir sesle, "Ben arasaydım, her uygar insan gibi annenin hatırını sorar, sonra da seninle konuşmak istediğimi söylerdim," dedim.

Ah, ah Sırma bu sözlerimi duymuş olsa, yerlere yatardı kesin.

"Tabii," dedi. "Herhâlde yanlış arayan biriydi."

"Herhâlde," dedim, sonra da istemeye istemeye ilave ettim. "Artık kapatmam gerek."

Bir an durdu. "Aradığın için çok teşekkürler, Serra," dedi çok duygulu bir sesle.

İkimiz de birbirimize iyi geceler diledik ve telefonu kapattım.

Orada öylece kalakalmışken, çalan telefon sesiyle zıpladım yerimden. "Nasıl gitti?"

"Ay Sırma, sen büyücü müsün?"

"Ne büyücülüğü, son on beş dakikadır sizin numaranızı çeviriyorum bakayım lafımı dinledi mi diye..."

"Güzel güzel konuştuk."

"Bak, gördün mü, sen ablanı dinle," diye hemen övündü ve sorulara başladı. "İstanbul'a gelme lafı etti mi?"

"Ne yazık ki, hayır."

"Öyleyse sen buraya geleceksin, kızım."

"Galiba sonunda öyle olacak."

"Serra, kim o arayan?" diye annem içerden seslendi.

"Sırma," dedim.

"Peki," dedi. "Sevgilerimi söyle."

"Annem sevgilerini söylüyor."

"Haydi artık kapatayım, çünkü benimki de neredeyse, 'Niye bu kadar uzun konuşuyorsun,' diye seslenir."

"Haydi, kendine iyi bak."

"Sen de."

Sırma'yla, sonra da Cüneyt'le konuşmak bana iyi geldi. Telefon faturasından korkmasam Ayşegül'ü de arardım. Neyse onu da gelecek hafta ararım.

2 Nisan, Salı

Bugün yine Aylin'in yüzünden neler çektim... Onu o kadar da fizik sınavına hazırladım, değil mi? Artık en azından geçer not alacak kadar anlamış ve çalışmış olması gerekir, değil mi? Ne gezer.

Sınıfa girer girmez ilk sözü, "Serra, bana mutlaka mutlaka kopya vermelisin," oldu.

"Aylin, seninle o kadar çalıştık."

"Ama aklımda hiçbir şey kalmadı."

"Peki, Simten niye kopya vermiyor sana?" İyi valla, şapur şupur Simten'e, angaryalar bana.

"O senin kadar iyi değil, yani sen daha iyi biliyorsun," dedi.

"Aylin, fizikçi cadılar gibi bir kadın. Onun sınavında kopya almak da vermek de delilik. Ayrıca ben zaten çok korkarım kopya işinden."

"N'olur yaaa..." diyerek ayağını yere vuruyordu küçük çocuklar gibi.

"İnan bana," dedim. "Ankara'daki okulda da kopya çekmezdim. Sevmiyorum ve korkuyorum. Zorla değil ya."

"Ama sen çekmeyeceksin ki, yazdıklarını bana göstereceksin o kadar." Sonra tepine tepine olduğu yerde döndü. "Korkak sen de," dedi. "Gerçek dost olsan bana yardımcı olurdun."

"Kızı zorlama," dedi Sıla. "Hem üstelik yeni bir öğrenci o. Yakalanırsa ilk andan kötü bir izlenim yaratmış olacak."

"Sen karışma, sınıfın birincisi," diye bu kez ona saldırdı Aylin. Simten ise sanki olup bitenleri duymuyormuşçasına köşesinde oturuyordu.

"Tamam, tamam," dedi Sıla elini kaldırarak. Kavga etmek Sıla gibi bir kızın yapacağı en son şey.

Ben yine kaldım mı ortada. Ne yapmalıyım, diye düşünüp duruyordum. İçimden bu kopya işini hiç mi hiç onaylamıyordum. Öte yandan, Aylin'le de yeniden küsüşmek vardı. Off, off, insanın yapmak istemediği bir şeye zorlanması ne kadar kötü.

Derken Hatice Hanım sınıfa girdi. Tepesindeki sımsıkı topuzuyla daha da ürkütücü göründü gözüme. İlk sözü, "Herkes birbirinden uzak otursun," oldu.

Aylin hemen geçip arkama oturdu. Kalbim küt küt atıyordu. "Dilek, kızım, kâğıtları dağıtıver," dedi hocamız.

Dilek soru kâğıdını bana verirken, "Kopya vermek istemiyorsan, buna mecbur değilsin," diye fısıldadı.

Demesi kolay!

"Evet, başlayabilirsiniz," dedi Hatice Hanım, bizleri kartal gibi süzerek.

Yazmaya başladım, derken arkamda bir fısıltı.

"Serra, geri çekil, kâğıdını göremiyorum."

Tanrım!

Tekrar bir fısıltı. "Serra."

Bu kez yavaşça kâğıdımı ona doğru ittim. Göz ucuyla geriye baktığımda Aylin harıl harıl yazıyordu. Biraz bekledikten

sonra diğer soruların cevaplarını yazmaya başladım. Şansıma hep bildiklerim çıkmıştı, hoş çok iyi çalışmıştım.

Yine bir fısıltı. "Serra, geri çekil."

Yine kâğıdımı yana doğru ittim, görsün diye.

"Cevabı okuyamıyorum, söylesene."

Haydaa... Bir de dönüp onunla konuşmamı istiyor.

"Serra, haydi."

Hatice Hanım'a baktım, ilerdeki sıraların arasında dolaşıyordu. Geriye dönüp fısıldamaya başladım ki, "Neler oluyor orada?" diye Hatice Hanım'ın sesi yükselmez mi... Bir an kalbim duruyor sandım. Yıllar kadar uzun süren sessizliği Aylin'in, "Silgimi düşürmüştüm de, hocam, onu istiyordum," diyen sesi bozdu.

Ay, kalbim nasıl atıyordu anlatamam.

Ellerimse tir tir titriyordu. Artık bundan sonra öldürse Aylin'e yardım etmeyecektim. Ona iyice arkamı dönüp kendimi toparlamaya çalıştım. Zaten o da fısıldamayı kesmişti.

Ders sona erdiğinde, kâğıtlarımızı toplarken Dilek eğilip bana, "Ucuz atlattınız," diye fısıldadı.

"Ya, ne demezsin," dedim ona.

Aylin, "Ancak üç soruyu yazabildim, Hatice Hanım farkına varmasaydı, gerisini de yazacaktım," dedi gayet rahat.

"Az kaldı yakalanıyorduk," dedim.

"Ama yakalanmadık," dedi kıkırdayarak. "Vaziyeti nasıl idare ettim ama."

"Sen kendinle övünebilirsin ama ben böyle bir şeyi bir daha yaşamak istemem," dedim.

"Ay, şuna da bakın, beti benzi atmış," dedi ve Simten'le gülüşerek dışarı çıktılar.

Onlar uzaklaştıktan sonra kendimi bahçeye attım, biraz dolaşıp kafamı toparlamaya çalıştım. Onlar için önemsiz olabilir ama benim için öyle mi ya... Ne azap çektim o kırk beş

dakika süresince bir ben bilirim, bir Allah. Ama bir daha böyle bir isteği asla kabul etmeyeceğim. İster kızsın, ister küssün.

Notlarımı vereyim, çalıştırayım, bunların hepsine varım. Ama bütün bunların üstüne bir de kopya vererek kendimi tehlikeye atmamı istemeye hiç hakkı yok. Hem de hiç yok!

3 Nisan, Çarşamba

Bugün Mualla Hanım bize yepyeni ufuklar açtı, sevgili defterim. Serbest saatimizde dinlememiz için Beethoven'ın *Dokuzuncu Senfoni*'sinin kasetini getirmişti bu kez. Her zaman yaptığı gibi kaseti çalmadan önce bize biraz bilgi verdi.

"Beethoven da Mozart gibi müziğin devlerindendir. Çocukluğu acılar içinde geçmiş, çünkü onu sömüren, ona kötü davranan bir babası varmış. Oğlunun yeteneğini kullanarak para kazanmaktan başka bir düşüncesi olmayan bir ayyaşmış babası."

Kendimi tutamadım, "Evet hocam," dedim. "Yarıyıl tatilinde Beethoven'ın hayatıyla ilgili bir filme gitmiştik. Zavallıyı babası dövüp duruyordu."

Mualla Hanım bana döndü ve, "O kadar ki, başına vurmaları sonucu Beethoven sağır olmuş," diye ekledi.

"Desene bizim babalar, Beethoven'ınkinin yanında melek," dedi Burak.

Mualla Hanım anlatmaya devam etti. "Yaşamının en muhteşem eseri olarak kabul edilen *Dokuzuncu Senfoni*'nin dinletisi sona erdiğinde tüm dinleyiciler onu ayakta alkışlarken o bunun farkında bile değilmiş, çünkü hiçbir şey duymuyormuş. Bunun üzerine orkestradan biri kalkıp onun yüzünü dinleyicilere doğru çevirmiş de, kendisinin nasıl çılgınca alkışlandığını böylece görebilmiş."

"Ne acı," dedi Sıla.

"Zaten o filmde ağlamaktan bir hal olmuştum," deyiverdim kendimi konuya kaptırıp. Neyse ki, kimse benimle dalga geçmedi. Çünkü bu büyük adamın acılı öyküsü herkesi etkilemişti.

Mualla Hanım, "Beethoven hakkında daha fazla bilgi isteyenler nereye başvuracaklarını biliyorlar değil mi?" diye sordu emin olmak için. "Artık *Dokuzuncu Senfoni*'yi dinlemeye başlayabiliriz. Bu uzun bir parçadır. Onun için bugün ancak eserin bir bölümünü dinleyebileceğiz. Ama bu kez benim sizden özel bir ricam var," dedikten sonra gözlerini üstümüzde gezdirdi ve, "Müziği dinlerken düşünmenizi istiyorum," dedi son iki sözcüğü vurgulayarak.

Bir yandan sıraların arasında dolaşıyor, bir yandan da anlatıyordu.

"Düşünmeyi biliyor musunuz? Yoksa her şeyi önünüze konduğu gibi mi kabulleniyorsunuz? İnsan nasıl düşünür, hiç düşündünüz mü?" Durup bizlere baktı, sanki sözlerinin kafalarımızın içine iyice yerleşmesini bekliyordu.

"İnsan soru sorarak düşünür, bir konuyu neden, nasıl gibi sorular sorarak irdeler. Dahası, kendini, nasıl bir insan olduğunu, ne tür bir kişiliğe sahip olduğunu da yine sorgulayarak öğrenir. Ve ancak o zaman kendi kişiliğini tanımaya başlar; güçlü ve zayıf yanlarının farkına varır, tıpkı geçenlerde yaşamın başka bir yüzünün farkına vardığımız gibi."

Yine yürümeye başladı ve sözlerine devam etti.

"Düşünen insan özgür insandır, düşünerek gerçek kişiliğine ulaşabilmiş insandır. Kişiliğinizi bulduğunuz zaman bundan asla ödün vermemelisiniz. Ancak o zaman güçlü bireyler olursunuz. Ve ben de sizin düşünebilen, kişilikli, kişiliğinden ödün vermeyen güçlü insanlar olarak yetişmenizi istiyorum. O nedenle sizden, müziği dinlerken bir yandan

düşünmenizi, bir yandan da kendi kendinize bu soruları sormanızı istiyorum."

Mualla Hanım'ın sözleri bana bir ufuk açtı sanki. Bu söylediklerini hiç düşünmemiştim bugüne dek. Gerçekten ben kimim? Nasıl bir insanım? Yeterince güçlü müyüm, yoksa zayıf bir insan mıyım? Sadece ders boyu değil, gün boyu bunları düşündüm. Aslını istersen, hâlâ da düşünmekteyim, sevgili defterim.

5 Nisan, Cuma

Bu gece senin onuruna verilen yemek ne kadar da hoştu, sevgili kiraz ağacı. Şimdi ev sessiz ve ben yine mutfakta seninle karşı karşıya oturmuş, defterime yazıyorum.

Annem, anneannemle dedemi bize yemeğe davet etti. Davetin adı da, "bahar yemeği"ymiş. Annem bazen ne kadar da çocuksu olabiliyor. Bir yandan da haklı, çünkü gerçekten bahar geldi.

Evet, bahar geldi. Kiraz ağacımın bütün dalları, ortaları uçuk pembe, kenarları bembeyaz çiçeklerle bezeniverdi. Hem de sanki bir gece içinde.

Henüz hiç yaprak yok, sadece çiçek, çiçek, çiçek... O kadar görkemli, o kadar güzel bir görünümü var ki... Sanki benim kiraz ağacım muhteşem bir gelinlikle duruyor karşımda.

Baharların açtığı sabah annemle birlikte pencerenin önünde çığlıklar attık.

Annem, "Bu eve yerleştiğimizden beri hep bu görüntüyü düşledim durdum," diyordu, sonunda oyuncağına kavuşmuş bir çocuk gibi. Baharda çiçek açmış ağaçların hepsi güzeldir ama doğrusunu söylemek gerekirse kiraz ağacımızın görkemi bambaşkaydı. O gün evden sırf kiraz ağacımız nedeniyle istemeye istemeye ayrıldım.

Sonra da annem apar topar bu bahar yemeğini düzenledi. Okuldan geldiğimde evin içinde koşturup duruyordu, demek işinden erken ayrılmıştı.

"Yardım ister misin, anne?" diye sordum.

"Hayır, hayır," dedi bir telaş ve ekledi. "Aslında hazırlıklarımın sürpriz olmasını istiyorum. Onun için anneannenler gelene kadar pek buralara uğramazsan memnun olurum."

Cennet, canıma minnet.

"Mutfaktan bir şeyler alabilir miyim?"

"Tabii, tabii."

Bir an önce alacağını al ve ayağımın altından çekil, mesajı vardı bu "Tabii, tabii" de.

Çabucak buzdolabını kontrol ettim, anneannemin yapıp bize gönderdiği muzlu kekten büyük bir parça bana gülümsemekteydi. Onu olduğu gibi tabağıma aktardım, yanına ocakta kaynamakta olan çaydan büyük bir bardak aldım, kolumun altına da günlük gazeteleri kıstırarak doğru odama yollandım.

Soyunup dökünüp eşofmanımı giydim. Bir kaset koyup bir yandan gazetelere göz attım, bir yandan da kekimi yiyip çayımı içtim. Sonra da annem çağırana dek ders çalıştım.

Kapı çalındı, anlaşılan bizimkiler gelmişlerdi. Aşağıdan sesler geliyordu, sonunda annem, "Serra, Serra, haydi gel," diye seslenince bir koşu aşağı indim.

Kucaklaştık. Oturur oturmaz hemen Mualla Hanım'la yaptıklarımızı anlatmaya koyuldum. Ne yazık ki, muhabbetimiz annemin bizi sofraya çağırmasıyla sona erdi.

Hep birlikte yemek odasına yönelirken annem, "Hayır, hayır, mutfağa buyrun," demez mi...

Dedem, "Hoppalaaa," dedi. "Ev halkından geçtim, bu zamaneler konuklarını da mutfak köşelerinde ağırlamaya başladılarsa yandık demektir."

"Dur canım," diye fısıldadı anneannem dedeme. "Elbet bir bildiği vardır."

"Görelim bakalım," dedi dedem.

Aslında ben de şaşırmıştım. Gerçi mutfağımız çok tatlı ama sen kalk insanları çağır buyur davet et, sonra da onları mutfakta yedir.

Mutfağın kapısında hepimiz kalakaldık. Annem mutfağın ışığını söndürmüş, her tarafa kalın beyaz mumlar koymuş, onları yakmıştı. Pencerenin önündeki masamızın üstünde uçuk pembe dantel bir örtü vardı. Bembeyaz tabakların üstündeki pembe peçeteler küçücük birer bahar dalıyla süslenmişti. Masanın ortasındaki beyaz seramik kâsenin içineyse özenle bahar dalları yerleştirilmişti. Ve alttan aydınlatılan bizim sevgili kiraz ağacımız tüm ihtişamıyla bir tablo gibi duruyordu karşımızda. Sanki pencerenin kenarları bir tablonun çerçevesi, kiraz ağacı da içindeki ışıklı resimdi.

Hepimiz bir an sessiz kaldık bu güzellik karşısında. Sonra bir ağızdan konuşmaya başladık.

"Ay anne, ne güzel bir görüntü."

"Derya, vallahi ne diyeyim sana."

"Mutfağın kerameti şimdi anlaşıldı," dedi dedem.

Anneannem pencerenin kenarından eğilmiş, bahçeye bakıyordu.

"Nasıl yaptın bu aydınlatmayı?" diye sordu.

Annem yarattığı etkiden memnun, anlatmaya koyuldu.

"Kiraz ağacı çiçek açınca o kadar güzel oluyor ki, geceleri karanlıkta kalmasına gönlüm razı olmadı ve bahçeye, yere iki spot ışık koydurdum. Böylece çiçekler dökülene dek her gece onu seyredebileceğiz. Görüntüyü sizlere de göstermek için bir bahar daveti yapmaya karar verdim. Nasıl olmuş?"

"Harika," dedim.

"Gelin gibi," dedi anneannem.

Dedem. "Işıklar onun için mi sönük?" diye sordu.

"Mutfak karanlık olunca, ağaç daha güzel görünüyor," diye açıklamasını sürdürdü annem.

"Çok güzel," dedi dedem, başını iki yana sallayarak. "Çok güzel."

Onun ağzından bu tür sözler kolay kolay çıkmaz.

Annem, "Eh, artık oturabiliriz," dedi ve hep birlikte yerlerimize geçince, yemekleri masaya getirdi. Bol dereotlu, bezelyeli, baklalı, kuşbaşı etli bahar pilavı yapmıştı annem. Yanına da cevizli kereviz salatası, ardından da benim çok sevdiğim kremalı börek geldi ortaya.

Dedem, "Artık şu ışıkları açsan da, ne yediğimizi görsek," deyince annem gülerek ışıkları yaktı.

Tatlı olarak da krem karamel vardı. Şapırt.

Anneannem, annemi yemeklerinden ötürü kutladı durdu. Dedem ise beğenisini, her şeyden bol bol alarak belirtti.

Çok güzel bir yemekti. Bu bahar davetini hiç unutmayacağım. Kimbilir belki bir gün ben de kendi evimde aynı şeyi yaparım. Böylelikle, bahar davetleri ailemizde kuşaktan kuşağa geçen bir gelenek haline gelir.

6 Nisan, Cumartesi

Cuma günü okuldan ayrılırken Melis, "Serra, yarın Esin'le çarşıya çıkacağız. Yapacak başka bir şeyin yoksa, gelsene," demişti. Hemen kabul ettim. Aylin'le Simten'den sonra Melis ve Esin'le olmak hoş bir değişiklik olacaktı.

Nişantaşı'nda buluştuk. Melis ailesiyle birlikte bir düğüne gidecekmiş. Tabii Kaan da gelecekmiş... Giysisi varmış ama ona uygun ayakkabısı ve çantası yokmuş. Bunlara bakacakmı-

şız. Sesimi çıkarmadım ama ben alışveriş yapmayı hiç mi hiç sevmem. O kadar ki, bana bir şey alınacaksa zavallı annem, önceden gidip dolaşır, bir iki yer saptar, sonra beni götürür. Ve ben o bir iki yere bile zor tahammül ederim. Hele de en olmayacak şeyler için, "Üstünüzde harika durdu," diyen satıcı kızlara, deli olurum, deli. Ama artık yola çıkmıştık bir kere. Hem belki de başkası için yapılacak alışveriş, hele de arkadaşlarla olunca, daha eğlenceli olabilir, diye kendi kendimi havaya sokmaya çalışıyordum.

Melis'le Esin yine çok şıktılar. Onların yanında kendimi köyden gelmiş uzak akrabaları gibi hissettim. Müthiş bir enerjiyle o vitrinden bu vitrine koşturuyorlardı.

"Bak şu pabuç fena değil."

"Haydi girelim, bir dene."

"Yok, yok önce hepsine bakalım, sonra geri gelip deneriz," diye aralarında konuşuyorlardı. Ben de baston yutmuşları oynayarak onları izliyordum.

Sonunda istenen ayakkabı bulundu, gerçekten de çok şıktı. Hafif topuklu, incecik bantlarla örülmüş gümüş renkli bir gece ayakkabısı. Sindirella'nın pabucu gibi bir şey.

Bu kez çanta için dolaşmaya başladık. Artık ayaklarıma kara sular inmişti ve sıkıntıdan patlamak üzereydim. Yine bir dolu yer gezdikten sonra, Tanrı'ya şükür, o da bulundu.

Melis, "Artık gidip Divan'da bir şeyler yiyebiliriz," dedi. Sevincimi ne biçim belirtmiş olmalıyım ki, "Ah Serracığım, çok mu sıkıldın yoksa," dedi Melis.

Tabii yiğitliğe yoğurt sürmeyerek, "Hayır, ne münasebet," dedim. Divan Oteli'nin pastanesine gittik, çoğu yaşlı kişilerdi orada oturanlar. Bu kızlar böyle yerlerden ne anlıyorlar, hiç çözebilmiş değilim. Ama pastalar harikaydı. Koca bir dilim çikolatalı pasta yedim. Hayır, hayır, yemedim, yuttum. Ve ancak kendime gelebildim.

O sırada kırmızı pelerinli bir genç kız göründü kapıda. Melis el sallayarak, "Rana, Rana," diye seslendi.

Kız bize doğru yöneldi.

Melis bana, "Rana benim yazlıktan arkadaşımdır. Onunla burada buluşacaktık," diyerek özet bilgi verdikten sonra Rana'ya da beni tanıttı.

"Nasıl, alışverişiniz iyi gitti mi, aradıklarını bulabildin mi?" diye sordu Rana, Melis'e.

"Eh, işte, fena sayılmaz," dedi Melis.

İnsaf yani... Dünyanın parasını harcamıştı o ayakkabılarıyla minicik çantaya, yine de, fena sayılmaz, diye burun kıvırıyordu.

Rana'nın siyah kazağıyla pantolonu, üstündeki kırmızı peleriniyle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. O da hoş ve şık bir kızdı. Kısacık kesilmiş siyah saçları ve gözlerine kadar inen kaküllerî belli ki usta bir kuaför elinden çıkmıştı.

Nitekim Esin, "Saçların çok güzel olmuş," dedi.

"Sahi mi? Yeni bir kuaför. Kesimi çok iyi dediler, ben de bir deneyeyim, dedim."

Melis, "Dön bakayım arkanı," dedi.

Rana oturduğu yerde sırtını dönerek bize saçının arkasını gösterdi.

"Çok güzel kesmiş."

"Sana da çok yakışmış."

"Teşekkür ederim."

"Şu kuaförün adresini versene."

"Tabii, akşam arar, adresiyle telefonunu veririm," dedi Rana, Esin'e.

Haydi ondan sonra kuaför muhabbeti başladı. Yok saç bakımı için kime gidiyorlarmış, yok acaba Esin de kesmeli miymiş, kesmemeli miymiş. Bu sohbete ancak bir çikolatalı pasta daha yiyerek katlanılırdı. Ama o incecik kızların yanında ikinci pastayı elbette ki isteyemezdim.

Sonunda vakit geldi ve kalktık. Gidiyoruz diye bir sevindim, bir sevindim, sonra da vicdan azabı duydum. Melis'le Esin beni de çağırmışlar, birlikte bir cumartesi geçirelim istemişlerdi; bense nankörlük yapıyor, gün sona erdi diye neredeyse göbek atıyordum. Ama zorla değil ya, küçük kadınlarmışız gibi, bu tür konuşmalar, bu tür yerler beni feci şekilde sıkıyor.

"Yarın görüşmek üzere," diyerek ayrıldık. Onlar bir taksi çevirdiler, ben de dolmuş durağına yürüdüm. Kuyruk neyse ki pek uzun değildi. Yol boyu, hiç kendime göre bir arkadaş bulamayacak mıyım, diye düşündüm durdum.

Az önce derslerim bitti. Şimdi Halide Edip'in *Sinekli Bakkal* adlı romanına başlayacağım. *Vurun Kahpeye* ve romanın kahramanı Aliye Öğretmen'in başına gelenler beni derinden etkiledi. O nedenle aynı yazarın bu eserini de aldım. Kitapçı, *Türk'ün Ateşle İmtihanı*'nı da ısrarla önerdi ama o anda yanımda ancak bir kitap alacak param vardı. Şu anda param iyice suyunu çekmiş vaziyette. Bu Melislerle bir yere gidince bütün param bitiyor. Ne pahalı yerler bunlar böyle. Bir sürü yaşlı insanın arasında oturup evcilik oynar gibi kadın özentisi hallere girmek için bunca para vermeye değer mi? O parayla ben daha ne kitaplar alırdım. Neyse, bu da bir deneyimdir, diyelim annemin dediği gibi ve katlanalım bakalım. Nasıl olsa sık buluşmuyoruz.

7 Nisan, Pazar

Bugün yine Çocuk Esirgeme Kurumu'na gittik. Geçen hafta Sıla'yla konuştuğumuz işi kotardık. Mualla Hanım'a haber verdik, o da sınıfa duyuru yaptı ve bu pazar küçükleri ziyaret etme kararı aldık. Yine sabahleyin gidelim ki, pazar

günü bir yerlere gitmek isteyenler gidebilsin, diye düşünmüştük. Gerçekten de herkesin öğleden sonrası için planları varmış.

Yine Mükremin ağabey bizi topladı. Bu kez bizlerin yanı sıra minibüsün içinde bir yığın paket, kutu, hatta bir çuval dolusu giysi bile vardı.

Şu Sıla tam gönlüme göre bir insan. O gün çocuklara bir şeyler götürelim, dedim ya, üstünden bir hafta geçti geçmedi. "Ben götürebileceğim eşyaları topladım," diye geldi. Yani bir işi üstlendi mi, bir daha uyarılması gerekmeden yapan bir insan. Sorumlu insan. Böyle insanlarla birlikte bir şeyler yapmak büyük zevk. Al mesela, dönem ödevi. Gerçi Melis de, Esin de iyi kızlar, o konuda hiç diyeceğim yok, ama tüm kararları, araştırmaları bana bıraktılar. Ben olmasam, o ödev hâlâ olduğu yerde sayıyordu. Tıpkı Aylinlerinki gibi. Geçen gün sordum da, üstünde en ufak bir çalışmaya başlamamışlar bile. İşte bunu demek istiyorum.

Öğle yemeğinde, "Birlikte oturalım da sana anlatacaklarım var, Serra," dedi Sıla ve yine sakin hali, yumuşak sesiyle anlatmaya başladı. (Bu kız hiç telaşlanmaz mı acaba?)

"Seninle konuştuktan sonra önce yengeme gittim ve senin önerini ona anlattım, hemen kabullendi. Üstelik tüm bu eşyalar evde çok yer tutuyor, bari birilerinin işine yarasın, diye hemen kolları sıvadı ve birlikte ikizlerin küçülmüş giysilerini, oyuncaklarını paketledik."

"Ne güzel, Sıla," dedim, kendimi tutamayarak.

"Sonra," diye devam etti. "Bizim apartmanın tüm dairelerini teker teker gezip düşüncemizi anlattım ve eğer verebilecekleri giysiler, oyuncaklar varsa iki gün sonra gelip alabileceğimi söyledim."

"Harika!"

"Bizim kız çok beceriklidir," dedi Dilek gülerek.

"İki gün sonra yine kapılarını çaldım ve epeyce bir şeyler topladım."

Bu arada ben hızla düşünüyordum, fikri ortaya ben atmıştım ama hâlâ elimde bir şey yoktu. Anneme söyleyince, "Kızım, sen büyüyeli çok oldu, küçük hiçbir şeyin kalmadı ama yine de bir düşünelim," demişti.

Meğer Dilek de aynen benim durumumdaymış. Ama onun için bir çözüm vardı, çünkü o da bir apartmanda oturuyor. "Hemen bu akşam komşuların kapılarına dayanacağım." dedi.

Sıla, "Mualla Hanım'a söyleyelim de sınıfa duyursun, onlar da biraz araştırsınlar. Sonra da bir gün saptayıp bunları götürelim," dedi.

İşte birlikte çalışma dediğin böyle olur. Yemeğimizi bitirir bitirmez, Mualla Hanım'ı bulmaya gittik. Öğretmenler odasında oturmuş, diğer öğretmenlerle konuşuyor, kahkahalar atıyordu.

Bizi görünce, "Hayrola çocuklar," dedi.

"Hocam, size söylemek istediğimiz bir şey var," dedikten sonra düşündüklerimizi ve yaptıklarımızı anlattık.

Mualla Hanım, "Çok güzel, çok güzel," diyerek sözlerimizi dinledikten sonra, "Tamam, gerisini siz bana bırakın," dedi ve biz de sınıfımıza döndük.

Evde beni güzel bir sürpriz bekliyordu. Annem bankanın küçük çocuklar için hazırladığı kitap ve dergilerden koca bir paket yaptırıp getirmişti.

"Ay anne, daha bugün bu konuyu konuşuyorduk," dedim ve kitapları karıştırmaya başladım. Öyle tatlı, öyle güzel kitapçıklardı ki...

"Bizim zamanımızda bu kadar güzelleri yoktu," demişim.

Annem gülmekten kırıldı. "Eee, ne de olsa yaşlandın. O zamandan bu zamana çok şey değişti."

Hele bir masal kutusu vardı ki, tek kelimeyle harikaydı. Define sandığı gibi bir kutu yapmışlar, içine de beş küçük masal kitabı koymuşlar. Sonra bol resimli Red Kit'ler, Asteriks'ler.

"Peki," dedi annem. "O çocukların okumaları var mı? Yaşları küçük değil mi?"

"Gittiğimizde biz okuyoruz, ayrıca orada bakıcılar var, onlar da okuyabileceklerini söylemişlerdi geçen sefer. Hem sadece resimlere bakmaları bile onları oyalayacak, eğlenmelerini sağlayacak."

"İyi öyleyse," dedi annem.

"Çok teşekkürler, anneciğim."

"Bir şey değil, canım. Bu güzel eyleme benim de bir katkım olmuş oldu."

"Anne," dedim.

"Efendim."

"Sıla diye bir kız var. Sınıfın birincisi, bu çalışmayı daha çok onunla ben yaptık diyebilirim. En azından başı biz çektik."

"Ne kadar güzel."

"Öyle sakin, öyle huzurlu bir hali var ki. Hiç benim gibi telaşlı değil."

"Ben senin telaşlı halinden şikâyetçi değilim," diyerek uzanıp beni yanağımdan öptü. Fırsatı hiç kaçırmaz.

"Aman anne..."

"Aman Serra, hiç de kendini öptürmezsin."

"Ama laf konuşuyoruz şurada."

"Tamam, tamam."

"Anne."

"Efendim?"

"Sıla'yı çok beğeniyorum."

"Onunla arkadaş ol o zaman."

"Benim dememle olmaz ki... Hem onun Dilek adında yakın bir arkadaşı var, hep beraber geziyorlar. Dilek de çok tatlı bir kız."

"Gün doğmadan neler doğar."

Ay yani, annemin bu özdeyişlerle konuşmasına da sinir oluyorum.

Böylelikle bugün ellerimiz kollarımız dolu olarak küçüklerimize gittik. Minibüste giderken, Dilek, Sıla'nın yöntemini uyguladığını, onun kadar başarılı olamadıysa da yine de eli boş dönmediğini anlatıp, "Bizim apartmandakiler çok cimri," diye bazılarının bir taklidini yapıyordu ki, herkes gülmekten kırıldı.

Mükremin ağabey de, "Tokun açtan ne haberi var," diye konu hakkındaki gözlemini bu atasözüyle belirtti.

Küçüklerle çok güzel vakit geçirdik. Mualla Hanım yine yiyecekler almıştı, önce onlar dağıtıldı. Sonra gruplar oluşturuldu ve benim götürdüğüm kitaplar dağıtılıp okundu. Melis bir yığın kurdele ve saç tokaları getirmiş, çocuklar en çok onları sevdiler, saçlarına taktık. Birbirlerine bakıp gülüştüler. Giysileri de idareden birine teslim etti Mualla Hanım.

Oradan öğleye doğru ayrıldığımızda, inanıyorum ki, hepimiz onlar için bir şeyler yapmış olmanın getirdiği huzuru yaşıyorduk. Hafiflemiş gibi hissediyordum kendimi. Gerçekten de Mualla Hanım'ın dediği gibi, başkaları için bir şeyler yapmak, insanı mutlu ediyor. Hem de çok mutlu ediyor.

Yolda Mükremin ağabeyden büyük iltifatlar aldık.

"Helal olsun size çocuklar. Sen pazar sabahı sıcak yatağını bırak, kalk gel, şu garibanları sevindir... Helal olsun," dedikten sonra şöyle bir durdu. "Gerçi... aranızda kaytaranlar var. Gözümden kaçmış değil ama siz... siz var ya... adam olacaksınız siz... Helal olsun."

Gerçekten duygu yüklü (!) bir konuşmaydı. Mükremin ağabeyin bu sözleri hepimizi hem memnun etmiş hem de duygulandırmıştı. İyi bir iş yaptığın için beğenilmek, hoş bir duygu.

Anneannemle dedem gelmiş, annemle oturuyorlardı. Hep birlikte geleneksel pazar yemeğine gittik. Yemek boyu sabahleyin yaptıklarımızı anlattım. Tabii onlardan da övgüler aldım. Kıh, kıh, kıh. Bundan sonrası için anneannemle dedem de yardımcı olacaklarına söz verdiler. Anneannem torunu olan arkadaşlarını arayacağını söyledi.

Eve gelince derslerimi yaptım. Odamı düzenledim. (Aylinlerin evini gördükten sonra artık odama daha da dikkat eder oldum.) Sonra banyo yapıp saçlarımı fönledim. Şimdi kitabımı, yani Halide Edip'in *Sinekli Bakkal*'ını alıp yatağıma gireceğim. Bakalım kitabın kahramanı Rabia'nın umutsuz aşkı nerelere varacak?

Uzun zamandır kendimi böyle "iyi" hissetmemiştim. Neden acaba? Bak, soru soruyorum. Demek ki, düşünmeye başlıyorum. Neden bugün kendimi "iyi" hissediyorum? Çünkü "iyi" bir şeyler yaptım da ondan. Bir başkasını mutlu etmek için çaba gösterirken, ben de mutlu oldum.

Evet, bu soruyu cevaplaması kolay oldu.

Peki, ne zaman kendimi iyi; ne zaman kötü hissediyorum?

Güzel müzik dinleyince, sürükleyici bir kitap okuyunca, veee birilerine yardımım dokununca, kendimi çok, çok iyi hissediyorum.

Öte yandan, yapmak istemediğim şeyleri yapmak zorunda kalınca, yeterince yürekli olmadığımı düşününce kendimi çok çok kötü hissediyorum.

Evet, soru cevap bölümü burada sona ermiştir. Bugünlük bu kadar. Şimdi keyifli keyifli kitabımı okuyacağım.

Lay-lay-lom.

Bütün hafta yine deliler gibi çalıştım ama hafta sonu öyle güzel geçti ki, tüm bu çabaların ödülü oldu sanki. Bir kere cumartesi için Mualla Hanım bir program yapmıştı ki, eh, bu kadar olur.

Serbest saatimizde, "Çocuklar," dedi. "Cumartesi günü için bir program yaptım ama size danışmadan uygulamaya koymak istemedim."

"Dikkat," dedi Burak. "Yine değişik bir fikir geliyor." Mualla Hanım kendini tutamayıp güldü.

"Önce Serhat'a soralım, bu hafta bize tiyatro bileti alabildi mi?"

"Aldım, hocam," dedi Serhat. "Piyesin adı. *Salıncakta İki Kişi*, Kenter Tiyatrosu'nda."

"Çok güzel," dedi Mualla Hanım. "O piyese bayılacaksınız. Ben yıllar önce izlemiştim ama bir kez daha görebilirim."

"Onda da ağlayacak mıyız, hocam?"

"Hayır, Suphi, hem gülecek hem düşüneceksiniz," dedi Mualla Hanım, 'düşüneceksiniz' sözünü vurgulayarak.

"Mualla Hanım da bu düşünme işine fena taktı," dedi Burak, bize doğru eğilerek.

"Şiddetle ihtiyacımız var da ondan," dedi Toprak.

"Şuna bak, yani biz et kafa mıyız?"

"Ciklet çiğnediğin zamanı düşünmeye ayırsan, dâhi olurdun dâhi," dedi acımasız Toprak.

Burak çok sinirlendi, Suphi onu yatıştırdı, "Aldırma, ne de olsa erkek düşmanı o," diyerek.

Mualla Hanım dik dik onlara baktı da, atışmayı kestiler. Gerçi Toprak kaba davranmıştı ama bir noktada haklıydı. Yani Burak gibi hoş bir çocuğun sürekli sakız çiğnemesi hiç

de hoş durmuyor. Cepleri sanki ciklet dükkânı. Her fırsatta bir tane çıkarıp ağzına atıyor.

"Şimdi," diye devam etti Mualla Hanım. "Tarihsel açıdan çok zengin bir kentte yaşıyoruz. Aslında ülkemizin tümü için geçerli bu. Tarihi yerlerimiz, müzelerimiz var, ama acaba kaçımız gördük bu yerleri? Onun için arada bir böyle yerleri de gezelim, kentimizi tanıyalım, kitaplarda okuduğumuz yerleri bir de kendi gözlerimizle görelim, diyorum. Ne dersiniz?"

Toprak, "Çok iyi deriz," dedi.

"Toprak'ın beğendiği bir şeyden hayır bekle," diye söylendi Burak ama bu öneri oybirliğiyle kabul edildi.

"Müzeler çok sıkıcı yerler," dedi Suphi.

"Hiç gittin mi, Suphi?" diye sordu hocamız. Suphi bir an düşündü, başını kaşıdı. "Hayır."

"Peki öyleyse nasıl karar veriyorsun sıkıcı olduğuna?"

"Ne bileyim, hep öyle derler." Suphi'nin sesi giderek zayıflamıştı.

"İşte size bunu anlatmak istiyorum," dedi Mualla Hanım, önemli bir nokta yakalamanın heyecanıyla. "Bu, senin fikrin değil. Birilerinden duyduğunu, düşünmeden, olduğu gibi kabul ediyorsun. Oysa önce bir kendin git, bak bakalım gerçekten sıkıcı mı, değil mi?

"Yani kararını kendin ver, başkalarının izlenimleri doğrultusunda hareket etme. Birine sıkıcı gelen, diğerine ilginç gelebilir. Bunun kararını sen ver. Kendi kafanı kullanarak ver."

Sonra hızla tahtaya doğru koşup büyük harflerle şöyle yazdı:

DÜŞÜN
KAFANI KULLAN
KENDİ KARARINI KENDİN VER

*

"Bu hafta Büyükdere'deki Sadberk Hanım Müzesi'ne gitmemizi öneriyorum. Sadberk Hanım ünlü işadamımız Vehbi Koç'un eşi. Bu göreceğimiz ev de onların bir zamanlar yaşadıkları ev. Kızları bu evi bir müzeye dönüştürerek bir yaşam biçiminin kaybolup gitmesini önlemiş. Bize o dönemlerin yaşamından kesitler sunmuş. Müzeyi gezdikten sonra yolda bir yerde öğle yemeği yeriz, sonra da tiyatroya gideriz."

Aylin bile, "Tuttum bu programı," dedi.

"Bundan güzel bir program olamazdı, hocam," dedim. Çok çok sevinçliydim. "Sayenizde İstanbul'u tanıyoruz."

"Haydi şimdi biraz müzik dinleyelim," dedi Mualla Hanım. "Size Johann Strauss'un *Mavi Tuna* ve *Viyana Ormanları* adlı valslerini çalacağım, isteyen kitap da okuyabilir."

Hemen çantamdan kitabımı çıkardım ama valsler o kadar neşeliydi ki, kitabı unutup kendimi müziğe kaptırdım. Mualla Hanım'ın dediğine göre, döneminin çok popüler bir müzisyeni olan Strauss valsleri ve çapkınlıklarıyla ünlüymüş.

Böylece bu sabah hep birlikte Sadberk Hanım Müzesi'ne gittik. Yüksek tavanları ve geniş merdivenleriyle tam bir eski zaman evi. Gizlice birisinin evini geziyormuşum gibi bir duyguya kapıldım. Neredeyse kapı açılıp uzun tafta eteklerini hışırdatarak eski bir İstanbul hanımı çıkıverecek gibi geliyordu. Geleneklerimizin görsel olarak sunulması, okuyarak öğrenmekten çok daha etkili. Örneğin, bir kına odası vardı, orada yeni gelinin eline kına yakılması canlandırılmıştı. Mankenlere o dönemin giysileri giydirilmişti. Meğer o zamanlarda kadınlar ne kadar süslülermiş. Gümüş kemerler, işlemeli etekler, dantel bluzlar, narin terlikler... Kendimi kaptırmış, sanki o günleri yaşıyordum. O odalarda bir zamanlar gerçek insanlar yaşamış, dolaşmış, gülmüş, ağlamışlardı.

"Haydi Serra," dedi Sıla da kendime gelebildim.

Oğlanlarsa sünnet odasının sergilendiği bölümde itişerek gülüşüyorlardı.

"Oğlum, senin sünnet yatağın da böyle miydi?" diye Burak, Suphi'ye takılıyordu.

Aman Tanrım o ne yataktı öyle. Her tarafı rengârenk işlemelerle bezeli çevrelerle donatılmıştı. Yataktaysa sünnet çocuğu kıyafetinde bir manken vardı. Bir süre de bu sahneyi seyrettik, bilgi veren yazıları okuduk. Sonra diğer bölümlere geçtik. O dönemin gelinlikleri bugünkülere hiç benzemiyor ama onlar da çok güzeldi.

Evin içindeki gezimiz bittiğinde istemeye istemeye aşağı indik, küçük bir hediyelik dükkânında kahve servisi de yapıyorlardı. Mualla Hanım yuvarlak masalardan birine oturup, "Çocuklar siz hediyelik eşyalara bakarken, ben de sabah kahvemi içeyim," dedi.

Neler vardı neler... Kitaplar, kartlar, incik boncuk...

Bir de süslü kibrit kutuları vardı. Salonda böylesi bir kibrit kutusu, tam annemin beğeneceği bir ayrıntıydı. Hemen bir tane aldım. Hep Sırma düşünecek değil ya böyle şeyleri...

Oradan çıkınca yol boyu yemek yiyecek bir yer aradık, sonunda Rumelihisarı'nda, denizin üstünde küçücük, salaş bir yer bulduk. Üstelik fiyatları da kesemize uygundu.

Ve tabii bol şamata, gırgır, yemeğimizi yedik. Gezme dediğin böyle olur, öyle otellerde baston yutmuş gibi otururak değil...

Sonra Mükremin ağabey bizi tiyatroya yetiştirdi. Ah ne kadar seviyorum o koltuklara oturup, perdenin açılmasını beklemeyi... Piyes Mualla Hanım'ın dediği gibi, gerçekten çok güzel bir eserdi. Arada dışarı çıkıp bir broşür aldım. Duyan belki deli diyecek ama broşür almak, onu okumak, sonra da

saklamak bana öyle büyük bir zevk veriyor ki... Ha, Sadberk Hanım Müzesi'nden de bir broşür aldım. Böylece broşür koleksiyonum yavaş yavaş gelişiyor.

Akşama annem kibrit kutusunu verdiğimde, aman bir sevindi, bir sevindi, hemen pencerenin önündeki sehpanın üzerinde koydu. Ona günümü anlattım, daha da memnun oldu. "Benim seni götürmek istediğim yerlere, Mualla Hanım götürüyor. Ona ne kadar teşekkür etsem azdır. Ve madem o bunları yapıyor, bari benim de katkım bu olsun," diyerek önüme küçük bir paket koydu. Bayılırım paket açmaya...

"Haydi açsana..."

Süslü kâğıdı açınca içinden üç tane kaset çıktı.

"Anne?" dedim ve hemen kasetleri evirip çevirmeye başladım. "Ay, olamaz, olamaz," diye tekrarladığımı hatırlıyorum. Kasetlerden biri Chopin'in *Polonaize*'si ve *Mazurka*'larını, ikincisi Beethoven'ın *Dokuzuncu Senfoni*'sini, üçüncüsüyse Strauss'un *Mavi Tuna* ve *Viyana Ormanları* valslerini içeriyordu.

Boynuna atıldım annemin. "Çok çok teşekkürler. Nereden bildin bunları istediğimi?"

"Bir tek Mozart'ın kasetinin bile bütçeni ne kadar sarstığını günlerce dinledim, unuttun mu?" dedi gözlerini devirerek, sonra ekledi. "Mualla Hanım'ın her kaset dinletişinde, bunu için giderek öyle bir anlatıyordun ki, ben de sana ufak bir yardımda bulunayım dedim."

"Harikasın, anneciğim, harikasın. Artık bir de kaset koleksiyonum olacak."

"Haydi," dedi annem. "Birini koy da dinleyelim."

En neşelisi valsler olduğundan onu koydum. O sırada kapı çalındı, gelen dedemle anneannemdi. Dedem paltosunu çıkarırken, "Ne çalıyor öyle?" diye sordu.

"*Mavi Tuna* valsi," dedi annem.

"Duydun mu, hanım?"

Ben, "Bu parçayı biliyor muydun, dede?" diye sorunca bir kızdı, bir kızdı.

"Değil sen, annen bile bu dünyada yokken, ne balolar düzenlenirdi ve bizler o balolarda ne valsler yapardık. Anneannenin çok güzel tuvaletleri vardı, tüy gibi uçururdum onu."

"Baba, haydi bir dans etsenize," dedi annem.

"Geçti bizden."

"Hadi, hadi, n'olur, dede."

"Gel hanım," dedi dedem ve dönmeye başladılar. Ne de güzel dans ediyorlardı, canımlar benim!

Bir süre sonra, "Bu iş bu kadar," deyip durdu dedem. Annemle onları hararetle alkışladık.

"Derya," dedi dedem. "Size boza getirdim, mutfağa koydum, leblebisi de yanında."

"Teşekkürler, baba. Hemen bardaklara koyup getireyim."

"Evde tarçın var mı?"

"Var," diye seslendi annem mutfaktan.

"O kadar önemli mi?" diye sordum.

"Önemli tabii," dedi dedem. "Tarçınsız, leblebisiz boza bir şeye benzemez." Sonra da, "Ne öyle maymun gibi bakıyorsun, hamburger çocuğu," diye sataştı bana.

Dedemler gittikten sonra kasetlerimi binbir özenle yan yana dizdim. Tam dört kasetim oldu. Mozart, Beethoven, Chopin ve Strauss. Bunları iyice bir dinledikten, sindirdikten sonra yeni bir kaset alırım ya da yine "parasızım" diye anneme ağlarım, o alır. Kıh, kıh, kıh. Daha sonra ansiklopediden bu bestecilerin yaşamları hakkında bilgi edineceğim ki, bir yerde sözü edildiğinde öyle bakakalmayayım. Şu anda çok uykum var. Dolu dolu bir cumartesiydi.

*

15 Nisan, Pazartesi

Bugün veli toplantısı vardı. Annem ilk gelenlerdendi. Hocalarla konuşması gerekiyorken, o bana, "Şu yeni arkadaşlarının anneleriyle tanıştır beni," deyip duruyordu. Bir yandan arkadaş edinip onlarla yakınlaşayım istiyor, öte yandan yeni arkadaşlarımla buluştukça pimpirikleniyor, bu nedenle de ailelerini tanımak istiyor, ne biçim insanlar, diye. Ben de sanki bu manevraların farkında değilim. Ah anne, ah...

Esin'in annesinin çok önemli işi varmış, gelememiş. Bu işi Melis'in annesi yüklenmiş, öğretmenlerle hem Melis hem de Esin için konuşuyordu. Pek şıktı, parfümler saçarak dolaşıyordu. Önce onu tanıştırdım annemle. Biraz sohbet ettiler, Melis'in beni çok sevdiğini, hep evde sözümü ettiğini filan söyledi.

Sonra annemin, "Merhaba Aylin," diyen sesini duydum. Küçük bir grup oluşturmuşlardı Aylin, Simten ve anneleri. Tabii kızlar arkadaş olunca, anneler de ister istemez ahbap oluyorlar. Simten'in annesi kendi halinde bir ev hanımı görünüşündeydi. Pek konuşmuyor, ama birisi onunla konuşunca gülümseyerek cevap veriyordu. Aylin'in annesine gelince... Aman Tanrım, o ne değişiklik. Saçları yapılmış, yüzü makyajlıydı. Gri tayyörünün içinde saygın bir görünüşü vardı. Üstelik gülümseyerek bana elini uzattı, sonra da anneme dönerek, "Serra'nın annesi misiniz?" dedi. Ardından da, "Eksik olmasın, kızınız bir pazar sabahı benim tembel kızımı çalıştırdı," diye ekledi.

Annem, "Rica ederim. Onlar arkadaşlar, elbette birbirlerine yardımcı olacaklar," dedi.

"Yok, yok bizimki tembel... Tabii ben bunu söyleyince bana kızıyor."

"Ama," dedi annem, "Serra'dan duyduğuma göre çok başarılı bir sporcuymuş."

"Hıh," dedi Aylin'in annesi. "Sporun ona üniversite giriş sınavlarında ne faydası olacaksa..."

Bu arada Aylin annesine öldürücü bakışlar atıyordu. Kız haklı! Hiç tanımadığı kişilerin önünde onu küçük düşürüp duruyordu annesi. Bu kadın görünüş olarak o günden çok farklıysa da, tutumunda pek bir fark yoktu.

Yanımızdan uzaklaştıklarında annem, "Bana pasaklı diye anlattığın hanım, bu muydu?" diye fısıldadı.

"Anne, bugün çok değişik. Neredeyse tanıyamayacaktım."

"Ben sana demedim mi, insanlar hakkında hemen karar verme diye. Herhâlde kötü bir günündeydi, o gün. Hepimizin vardır böyle günleri."

Bakımlı olmak insanı ne kadar değiştirebiliyor, diye düşündüm kendi kendime. Aklıma Sırma geldi.

"Ama," dedim. "Kızını ne biçim küçük düşürücü konuşuyor."

"Anlaşıldı, sen bu kadıncağızı sevmemeye kararlısın."

"Ne kadıncağız ama..."

Birden gözüm Sıla'ya ilişti. Annemin kolunu sertçe çekiştirdim. "Anne, işte sana çok beğendiğimi söylediğim kız... Sıla." Annemi çekiştirmeye devam ederek onlara yaklaştım.

"Anne, bak Sıla," dedim ve hemen ekledim. "Sıla, annem."

"Çok memnun oldum Sıla," diyen annem ona elini uzattı. Sıla da hemen kendi annesini bana ve anneme tanıttı. Durgun, donuk bir kadındı annesi. Yüzü çok solgundu, ama tıpkı Sıla'nınki gibi bir gülümseyişi vardı. Gülümseyince yüzünün tüm hatları canlanıyor, ortaya canlı bir kadın çıkıyordu. Sonra yine o eski donuk halini alıyordu ve sanki o insan buharlaşıp kayboluyor, yerini insanın belleğinde asla iz bırakmayacak, karton bir kişiliğe bırakıyordu. Acaba hasta mı diye geçirdim

içimden. Annemle konuşurlarken Dilek'le annesi geldiler yanımıza. Onun annesi ise tıpkı Dilek. Ufak tefek, cıvıl cıvıl mavi gözleri ve rahat bir kahkahası var. Tabii yine tanışmalar, tanıştırmalar...

Annem bir de Mualla Hanım'ı tanımak istiyordu. Öğretmenimizi öyle bir övgülere boğdu ki, zavallı Mualla Hanım kıpkırmızı oldu ve kolunu omzuma atarak, "Serra gibi duyarlı öğrencilerle çalışmak büyük bir zevk benim için," dedi.

Lay-lay-lom.

Biz dışarda bekleşirken annem tüm öğretmenleri dolaştı ve memnun bir yüz ifadesiyle kapıda belirdi.

"Seninle gurur duydum, Serra, bütün öğretmenlerin ağız birliği etmişçesine okula çok iyi uyum sağladığını ve sıkı çalıştığını söylediler," dedikten sonra coşup, "canım kızım," diyerek bana sarılmaz mı...

"Anne!" diye onu iteklemeye çalıştım. Aşkı kabarmaya görsün, gözü hiçbir şey görmez.

Annem, "İçerde bir adam vardı, oğluna çok acıdım," dedi.

"Niye, ne oldu ki?"

"Mualla Hanım o adama oğlunu övüp duruyordu, adam ise bu sözlerden hiç etkilenmediğini kaba bir biçimde ortaya koyarak, 'Hocanım, hocanım, benim beş çocuğum var, onlara bakacağım diye sabahtan akşama kadar canım çıkıyor, elbette o da çalışacak. Bunun için onu şımartmanın âlemi yok,' dedi.

"Kadıncağız kalakaldı." Sonra kolumu çekiştirerek, "Serra, Serra, işte sana sözünü ettiğim adam. Bak, kapıdan çıkıyor," dedi.

Annemin işaret ettiği yöne baktığımda bir adam, yanında da süklüm püklüm yürüyen Serhat'ı gördüm.

"Ay, Serhat bu," dedim.

"Hani şu burslu çocuk mu?" diye sordu annem.

"Evet, evet. Çok efendi, çok çalışkan ama çok da sessiz ve içine kapanık biri," dedim.

"Hiç şaşmam," dedi annem.

Böylece bugün annem muradına erip, benim ne menem kişilerin çocuklarıyla arkadaşlık ettiğimi öğrenmiş oldu.

17 Nisan, Çarşamba

Dün uyuşturucu hakkında konferans vardı. Sabah son saatte konferans salonunda toplanmamız için duyuru yapıldı.

"Ders kaynadı, ders kaynadı," diye sevinen sevinene tabii ki... Konuşmacılar bir doktor, bir psikolog ve bir emniyet müdür yardımcısıydı.

Önce emniyet müdür yardımcısı uyuşturucu trafiğini ve ülkemizi bir uyuşturucu pazarına dönüştürmeye yönelik çabaları anlattı. Nelere ve kimlere karşı dikkatli olmanız gerektiğini sıraladı.

Sonra mıy mıy konuşan bir psikolog hanım, uzuuun uzuuun ailede gerginlik yaşayanların, boşanmış çiftlerin çocuklarının uyuşturucuya açık olduklarını, bunların risk grubu olarak da değerlendirilebileceklerini anlattı. Yani bu tanımlamaya göre ben risk grubu içindeyim...

Konuşmasını bitirdiğinde herkes mışıl mışıl uyuyordu. Böyle önemli konuları, konuşmasını becerenlere yaptırmalılar bence.

Doktorun elindeyse öyle fotoğraflar vardı ki, değil uyumak, herkesin gözleri faltaşı gibi açıldı. Bunların bir kısmı uyuşturucu krizi geçirenlerin, bir kısmı da ölü bulunanların fotoğraflarıydı. Tek kelimeyle dehşet vericiydi. Yavaşça etrafıma göz gezdirdiğimde o fotoğraflara bakan yüzlerin tümünde korku ve dehşet gördüm. Doktor çok az konuştu, zaten o fo-

toğrafları gördükten sonra başka söze ne gerek var. Konuşması da en az gösterdiği fotoğraflar kadar ürkütücüydü.

"Şunu iyi bilin ki, uyuşturucuya alışan artık kurtulamaz. Bu bir. İkincisi bu işin 'bir denemekten ne çıkar'la başladığıdır. O 'bir kez denemek' şu gördüğünüz fotoğraflara doğru ilk ve kesin adımdır. Hoşumuza gitse de gitmese de işte gerçekler," dedi fotoğrafları işaret ederek. "Unutmayın, bu hayat bir tek kez yaşanıyor, bir ikinci şansınız yok, ona göre," dedikten sonra da, "hepinize iyi günler dilerim," diye kısa ama vurucu konuşmasını bitirdi.

Herkes öyle bir etkilenmişti ki, yemekhaneye ağır adımlarla gittik.

Oysa her zaman zincirden boşanmış gibi koşarız. Aylin durup durup, "Ay o sarışın kızın hali ne feciydi," diyordu.

Simten, "Yeter artık, Aylin. Başka bir şey duymak istemiyorum, o gördüklerim bana yeter," diye Aylin'i payladı.

"Abi yaaa..." diyordu Suphi. "Nasıl kolunda iğne, tuvalette yığılıp kalmış..."

"Susar mısınız artık," dedi bu kez Melis, onun da yüzü bembeyaz olmuştu.

Yemeğimizi yedikten sonra bahçeye çıktık da biraz havamız değişti. Derslere girince herkes giderek normale döndü. O kadar ki, servislerimizi beklerken Aylin, Melis'e, "Ne o, Kaan görünmüyor kaç zamandır," diye laf bile attı.

Ama Melis bu, hiç lafın altında kalır mı...

"İlgine teşekkür ederim ama onu Amerika'ya yolcu ettiğimiz için burada göremiyorsun."

"Yaa, Amerika'ya mı gitti?"

"Evet, orada okuyor," dedikten sonra, "eğer istersen selamını iletebilirim, çünkü her gün beni arıyor," dedi Melis ve Aylin'in başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan, rüzgâr gibi geçip gitti. Yine bir gol atmıştı Aylin'e. Yani bu Aylin de

kaşınıyor. Sen ne uğraşıyorsun onun bunun çıkıntısıyla. Melis seninle uğraşıyor mu?

Az önce telefon çaldı. Arayan, babammış.

"Kızım beni unuttu mu diye düşünüyordum," dedi.

"Yeni okul, yeni arkadaşlarla günler öyle bir geçiyor ki..." dedim. Eee, parayla değil sırayla. Hep o mu meşgul olacak...

"Desene güzel günler geçiriyorsun."

"Güzelden çok ilginç desem, daha doğru olur," dedim.

Babam kahkaha attı ve okulla ilgili bir sürü soru sorduktan sonra, "Annen memnun mu yeni işinden?" diye sordu.

"Ona kendin sormadın mı, baba?"

"Hayır, daha çok seni konuştuk. Geçen gün veli toplantısı varmış, seninle ne kadar gurur duyduğunu ve başarılarını anlattı."

"Annem yeni işinden çok memnun," dedim ve o anda annemin mutfaktaki takırtısı her nedense kesiliverdi. "İşine keyifli keyifli gidiyor geliyor, ayrıca evimizi de çok seviyoruz, babaannem anlatmıştır."

"Evet," dedi babam. "Annen oldum olası Boğaz'ı çok severdi."

"Sevmekte ne kadar haklıymış," dedim. "Gerçekten her saati ayrı güzel."

"Sevindim," dedi. "Benim kızlarımın hayatlarından memnun olmalarına çok sevindim."

İçim burkuldu. Babam, "benim kızlarım" sözünü biz bir aileyken sık sık kullanırdı. Oysa artık onun kızları değildik.

"Haydi, iyi geceler canım, seni yine ararım, ama sen de ara," dedi.

"Peki, babacığım," dedim. "İyi geceler."

Mutfakta takırtılar yeniden başlamıştı. Ve tabii keyifli keyifli yükselen ıslık sesi de...

Tam geldim, masama oturdum, yine telefon. Bu kez de canım Ayşegülümdü arayan.

"Ayşegül!" diye öyle bir çığlık atmışım ki...

"Yavaş ol, kızım," diye annem beni uyardı.

Son mektubumu almış. O da bana uzun bir mektup yazmış. "Yarın postalayacağım ama seni öyle bir özledim ki, dayanamayıp telefonun başına oturdum," dedikten sonra, "Nasılsın, Serra?" diye sordu.

"Ne diyeyim, Ayşegül?"

"Canım üzme kendini, zaman içinde kafana uygun birini bulursun."

"Annem de öyle söylüyor ama zaman geçiyor, bir şey olduğu yok. Zaten herkesin yakın arkadaşı var, bana arada sırada zaman ayırıyorlar. Bir de hiçbiri tam kafama göre değil. İyi kızlar ama birlikte olunca huzurlu olmuyorum, neşeli olmuyorum. Beni yeni okulda görsen tanıyamazsın. Nerede eski şakacı, yürekli Serra, nerede bugünkü sus pus Serra..."

"Böyle söyleme, Serra..."

"Valla..."

"Her şey bu kadar kötü olamaz."

"Zaten değil, yani okulu sevdim, hele de bir öğretmenimiz var ki harika. Ay, Ayşegül, onu tanımanı çok isterdim. Bize çok güzel şeyler yaptırıyor. Onun derslerini hevesle bekliyorum. Evimiz güzel, odamı seviyorum. Ama..."

"Ama arkadaş sorunun var."

"Aynen öyle. Ayrıca..."

"Ayrıca ne?"

"Bazen kendimi tanıyamıyorum, sanki bambaşka biri oldum. Ve bu beni çok rahatsız ediyor. Onlara uyacağım diye ben, ben olmaktan çıktım, be Ayşegül."

"Sen de uyma."

"İyi ama o zaman da dımdızlak kalırım ortada. Hiç kimseyi tanımadığın bir ortamda yapayalnız olmak çok zormuş, Ayşegül."

Zavallı arkadaşımın hiç sesi çıkmıyordu. Söyleyecek söz bulamıyordu ki...

"Neyse," dedim. "Seni üzmeyeyim, nasıl olsa bunları konuşmakla bir yere varılmıyor. Sen anlat neler oluyor oralarda."

Böylece bir süre daha konuştuktan sonra telefonu kapattık, ben de odama döndüm. Ayşegül'ün sesi beni eski mutlu günlerime götürmüştü. Ne güzel konuşur, gülüşür, dertleşirdik. Üstelik ben de bendim o zaman. Olduğum gibiydim. Düşündüğümü rahatça söylüyordum. Şimdiyse, kendimi nasıl diyeyim... tıpkı Sıla'nın annesi gibi, kartondan bir kişilikmişim gibi hissediyorum. Kişiliksiz, ona buna kafa sallayan, kimsenin üzerinde iz bırakmayan, sıradan bir insan... Bu bana öyle büyük acı veriyor ki... Kendini beğenmemek, kendini sevmemek ne büyük ıstırapmış meğer. İşte ben de şu anda kendimi hiç ama hiç beğenmiyorum, meğer ne zayıf insanmışım. Tanrım, bu açmazdan nasıl kurtulacağım? İnsan böyle yaşayacağına ölsün daha iyi.

20 Nisan, Cumartesi

Aylin'in yüzünden yine feci bir cumartesi geçirdim. İçim çok ama çok sıkılıyor.

Aylin hafta sonu arkadaşlarla toplanacaklarını, henüz karar vermediklerini ama bir şeyler yapacaklarını söyleyip beni de davet etti. İçimde bir sıkıntı vardı, onlarla gitmek istemiyordum ama ısrar edince kabul ettim.

Taksim'de buluştuk Simten ve Aylin'le.

"Bir yere müzik dinlemeye gideceğiz," dedi Aylin. "Arkadaşlarla orada buluşacağız."

Beyoğlu'nda, karanlık bir diskoydu, beni götürdükleri yer. Yani böyle gündüz gündüz karanlık bir yerde oturmak tuhafıma gitti ama artık içeri girmiştik bir kere. Sadece karanlık mı, sigara dumanından göz gözü görmüyordu.

"Bak, çocuklar bize el sallıyorlar," dedi Aylin.

"Giriş biletlerinizi aldık," diye seslendi, garip giyimli bir oğlan.

"Sağ ol," dedi Aylin ve onlara yöneldik. Masada birkaç kişiydiler. Hepsi uzun saçlı, kulağı küpeli tiplerdi. Uzun saça, küpeye filan karşı değilim ama bunların halinde, görünüşlerinde beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Geri dönmek istedim ama Aylin'in alaycı laflarını dinleyeceğimi düşününce, haydi oturayım da, çok sıkılırsam bir bahane bulup kalkarım, diye düşünerek orada kaldım.

Deriler giymişler, gümüş bir sürü şey takmışlardı. Üç oğlan bir kızdılar.

Kıza da kız demeye bin şahit ister, bizim radikal Toprak bile onun yanında Pamuk Prenses gibi kalır. Sonra çok da suluydular, vara yoğa itişerek gülüşüyorlardı.

Aylin'le Simten bunları nereden tanımışlar böyle, diye düşündüğümü anımsıyorum. Ve de bira içiyorlardı. Aylin'le Simten de birer bira ısmarlamazlar mı... Onlara kötü kötü baktım ama hiç oralı olmadılar, akılları sıra "cool" takılıyorlardı.

Bana da, "Ne içersin?" diye sordular.

"Meyve suyu," deyince, yanımda oturan ve her tarafından gümüşler sallanan yaratık, "İyi ki süt demedi," diye benimle dalga geçti.

"Sataşma kıza," diye Simten sözümona savunmamı yaptı ama o da gülüyordu.

Rock konserlerinden ve rock'çılardan söz ettiler bir süre. Yanımdaki yaratık pofur pofur sigara da içiyordu üstüne üstlük. Onlar konuşuyor, bense sıkıntı içinde susuyor, ara-

da gizlice saatime bakıyordum. Kendimi uyuşturucu inine düşmüş gibi hissediyordum. Burayı hiç mi hiç beğenmemiştim.

"Hey bebek, hiç konuşmuyorsun," dedi yaratık.

"Sizi dinliyorum," dedim dişlerimin arasından.

"Ama buraya eğlenmek için geldik. Hadi bu bebeği güldürelim biraz," diyerek ortalarda dolaşan fotoğrafçıya el sallamaz mı...

Bense donmuş, ne olacak diye bekliyordum.

"Çek bir foto, aslanım," dedi yaratık ve elini omzuma attı. Aynı anda flaş patladı, ardından da masamızdan kahkahalar yükseldi.

Kolunu tutup ittim.

"Hey bebek, ne oluyorsun, eğlendirmeye çalışıyoruz seni."

"Böyle eğlenceyi sevmem," dedim.

"Terslenme, bebek. Şaka yapıyoruz."

"Böyle şakaları da sevmem."

"Paralarınızı ben ödedim, istediğim şakayı yaparım," demez mi...

İşte o anda film koptu. Giriş parasının iki katını cebimden çıkardım ve masanın üstüne fırlatarak, "Al işte," dedim. "Madem öyle düşünüyorsun, ben de hem kendimin hem seninkini ödeyerek bu hakareti yapma hakkını buluyorum kendimde." Ve fırlayıp orayı terk ettim.

Masadan kalkarken gözüm Aylin'le Simten'e ilişti. Yüzleri benim bu bilmedikleri tarafımı görmenin şaşkınlığı içindeydi.

Hızlı hızlı bir süre sokaklarda dolaştım. Neydi bu başıma gelenler...

Eve gelince, annemle karşılaşmamak için hemen odama kapandım.

"Erken geldin," diye seslendi annem.

"Çalışacak dersler vardı, onun için gezmeyi kısa kestik," diye seslendim.

"İyi.'"

Hemen ceketimi ve pantolonumu çıkardım, çünkü üstüm başım leş gibi sigara kokmuştu. Eşofmanımı giyip giysilerimi balkona astım havalansınlar diye. Sonra da müzik dinleyerek sakinleşmeye çalıştım.

Akşam Aylin telefon etti.

"Serra, çok üzüldüm," dedi. "Demir gerçekten çizgiyi aştı. Aslında iyi çocuktur ama bazen böyle hırtlığı tutar."

Hiç sesimi çıkarmadan onu dinliyordum.

"Serra?"

"Efendim?"

"Bize kızmadın, değil mi? Güzel vakit geçiririz diye düşünmüştük."

"Aylin, nereden bulursunuz böyle tipleri, hele o gittiğimiz yeri hiç beğenmedim."

"Amma da abarttın. Belki sen alışık değilsin ama herkes gidiyor bu tip yerlere."

"Alışmaya da hiç niyetim yok," dedim olanca aksiliğimle.

"Uzatma, Serra, özür diledik işte."

İyi valla! Yap, et, sonra bir özür dilemeyle her şey silinsin gitsin.

"Tamam, tamam," dedim ve telefonu kapattık.

İçimdeki sıkıntının nedeni buymuş demek, başıma gelecekler varmış. Ama kesin kararlıyım, artık Aylinlerle bir yere gitmeyeceğim. Karşıma hep sevimsiz sürprizler çıkıyor. Bu kararı alınca bir parça rahatlamam gerekirdi, değil mi, oysa içimin sıkıntısı azalacağına çoğalıyor. Off, off.

Bari biraz kitap okuyayım, belki avunurum. *Türk'ün Ateşle İmtihanı*'nı sonunda alabildim. İyice Halide Edipkolik oldum galiba...

22 Nisan, Pazartesi

Meğer içimin sıkıntısının geçmemesinin nedeni varmış. Bugün okulda Aylin'le Simten gülüşerek bana bir şey göstermek istediklerini söyleyip yanlarına çağırdılar.

"Ne var?" diye sordum.

"Bil bakalım sana ne göstereceğiz?"

"Nereden bileyim."

"Canım düşün, son günlerde neler yaptın?"

Bu arada sinir bozucu biçimde kıkırdayıp duruyorlardı.

Neler yaptım, diye düşünmeye başladım.

"Yardım etmezsek, bu kız hayatta bulamaz," dedi Simten.

"Çok yakın bir zaman dilimini düşün," dedi Aylin.

"Dün pazardı ve evdeydim, önemli bir şey yapmadım."

"Ya ondan öncesi?" Yine kıkırdaşmalar...

"Cumartesiyi mi söylüyorsunuz?"

"Hele şükür, jeton düştü."

"Ne varmış, cumartesi gününde?"

"Ay yani Serra, sen insanı öldürürsün."

"Söyleyin ama artık..." diye sabırsızlıkla sordum. İçimin sıkıntısı giderek, artıyordu.

"Cumartesi ne yaptın?"

"Sizinle bir diskoya gittim."

"Bravo."

"Eee, ne var bunda?"

"İşte göstereceğimiz şey onunla ilgili," dedikten sonra Aylin kitabının içinde sakladığı kartpostalımsı bir şeyin ucunu gösterdi. Bir fotoğrafa benziyordu bu.

"Nedir o?" dedim.

Sonunda Aylin sakladığı nesneyi kitabının içinden çekip çıkardı ve zafer kazanmışçasına...

"Bu bir fotoğraf," dedi.

"Göreyim," dedim.

Bu defa da fotoğrafı benden kaçırarak, kâh bir ucunu kâh öbür ucunu göstererek, "Bil bakalım bu kimin fotoğrafı?" diye kıkırdayarak benimle eğlenmeye başladı.

"Göstermek istemiyorsan, ben de gidiyorum," dedim. Benimle kedi fareyle oynar gibi oynuyorlardı.

"Tamam, tamam. Al, bak," deyip sonunda fotoğrafı bana uzattı.

Aman Tanrım! Aman Tanrım!

Fotoğraf o yaratıkla ikimizi gösteriyordu. Yaratığın bir elinde bira bardağı vardı, sigara tutan öbür eliyse benim omzumdaydı. Yani sarmaş dolaş bir vaziyette görünüyorduk. Benim yüzümde şaşkın bir ifade vardı, öylece objektife bakıyordum. Yaratığın ise ağzı kulaklarındaydı.

Bundan feci bir fotoğraf olamazdı.

Kulaklarım uğuldamaya başlamıştı.

Aylin bir çekişte fotoğrafı elimden aldı ve kitabının arasına koydu. "Aylin," dedim. "Ver onu bana."

"Yok öyle yağma. O fotoğrafı biz aldık."

"Sana parasını öderim, ver onu bana."

"Niye? Yoksa Demir'den sana bir anı mı kalsın istiyorsun?" dedikten sonra koşarak uzaklaştılar. Onları kovalayacak halim bile yoktu. Elim ayağım kesilmiş, dizlerim titriyordu. Boşuna değil günlerdir içimde bir sıkıntı var. Başıma gelenler bitti sanmıştım, meğer bitmemiş. Şimdi de bu fotoğraf işi çıktı.

Artık iyice huzurum kaçtı. Örneğin, bu gece doğru dürüst ders çalışamadım, çünkü aklım hep o fotoğrafta. Ayrıca Aylin'in elinde olması ve bana vermemesi de beni büsbütün kuşkulandırıyor. Bu kızdan her şey beklenir. O kadar üzgün ve mutsuzum ki, canım yazmak bile istemiyor.

*

Evet, sıkıntılarımın sona ermediğini biliyordum zaten. Daha da kötü şeyler olmasını bekliyordum. Yanılmamışım.

Bugün Aylin yanıma gelip, "Bakıyorum bize yüz vermiyorsun artık. Oysa biz yakın arkadaşlarız, öyle değil mi," diyerek bana sarıldı. Sonra da, "Hadi, hadi, merak etme. O fotoğrafı sana vereceğim," dedi.

"Sahi mi?"

"Tabii canım, ne yapayım ben onu. Turşusunu kuracak değilim ya..."

Günlerdir ilk kez yüzüm gülecek galiba.

"Ama sen de karşılığında bana bir iyilik yapacaksın."

Aylin'in bu sözleri hiç de iyiye işaret değildi.

"Kaç para tuttuysa hemen vereyim," dedim, yüreğim küt küt atarak.

"Yok canım, onun lafı olmaz."

"Peki, nedir benden istediğin?"

Soruyu sormuştum ama yanıtını duymaya korkuyordum.

"Biz bu hafta da Demirlerle buluşacağız. Ne yapayım, onlarla çok eğleniyorum. Ama üst üste çıkarsam ders çalışmıyorum diye annem bozuluyor. Onun için," diye sözlerini sürdürdü gözlerimin içine bakarak, "işte tam bu noktada, gerçek bir dost olarak sen devreye girip, beni idare edeceksin."

Benim çilem hiç dolmayacaktı anlaşılan.

"Nasıl idare edeceğim?"

"Ben, Serralarda ders çalışacağız, diyeceğim. Eğer ararsa, sen de beni idare edeceksin."

"Peki Aylin, niye hep ben? Niye başkasına bunu teklif etmiyorsun," diye isyan ettim.

"Çünkü annem seni beğendi. Aklı başında bir kıza benziyor, dedi senin için, oysa annem kolay kolay böyle şeyler

söylemez," dedikten sonra içini çekti ve, "her arkadaşıma bir kulp takar," diye yakındı.

Ne kadar da haklıymış, demek geldi içimden.

"Bu bir," diye devam etti Aylin. "İkincisi de, bende senin istediğin bir şey var."

"Fotoğraf," dedim.

"Bildiniz."

"Ne yani, bana şantaj mı yapıyorsun?"

"Asla, asla. Buna karşılıklı dayanışma diyebiliriz. Ben kötü niyetli biri olsam, o fotoğrafı bir zarfa koyar, annene postalar, sonra da geri çekilip olanları seyrederdim."

İşte sonunda baklayı ağzından çıkarmıştı. Korkunç bir kızdı bu. İstediğini elde etmek için yapmayacağı yoktu.

Bir an annemin postadan gelen mektupları açışı gözümün önüne geldi. Mektupları alıp koltuğuna oturuyor, hepsini teker teker açıyor. Derken sıra beyaz bir zarfa geliyor. Merakla zarfı evirip çeviriyor. Sonra açıyor. Ve içinden o yaratıkla benim fotoğrafım çıkıyor. Annem önce şöyle bir bakıyor, sonra gözleri dehşetle büyüyor.

Böyle bir sahnenin düşüncesi bile beni ter içinde bırakmaya yetmişti.

"Annen seni gittiğin yerlerden arar mı?" diye sordum. "Genelde aramaz ama bazen de aklına esip beni kontrol etmeye kalkar."

"Peki ararsa, ben ne diyeceğim?"

"Tuvalette de, kâğıt almaya bakkala gitti, de."

"Ya, gelince beni arasın, derse..."

"Sana gideceğimiz yerin telefonunu vereceğim, o zaman sen hemen beni ara, ben de senin evinden arıyormuş gibi ararım."

Ne dolaplar, ne dolaplar... Tam bana göre...

İşte bu da harika geçen bugünümün öyküsü.

26 Nisan, Cuma

Gece yarısıydı, annemin, "Serra, uyan kızım, Serra," diyen sesiyle yataktan sıçradım.

"Ne oluyor, anne?" dedim.

"Asıl sana ne oluyor, kızım? Uykunda hıçkıra hıçkıra ağlıyordun."

Gerçekten de yüzüm ve yastığım ıslanmıştı.

Bir an düşündüm, sonra aklıma Aylin ve fotoğraf gelince, bu kez bilinçli olarak ağlamaya başladım. Sinirlerim boşanmıştı, artık kendimi kontrol edemiyordum. Tek kelimeyle perişandım. Ağlıyor, ağlıyordum.

Annemse beni kucağına almış, tıpkı çocukluğumda olduğu gibi iki yana sallayarak, "Ağlama bebeğim, sakin ol bebeğim," diyordu.

Bir ara hıçkırıklarım durulur gibi oldu. Annem saçlarımı okşayarak, "Nedir seni bu kadar üzen? Haydi söyle bana canım," dedi gecenin sessizliğinde.

Onu yanıtlayacağıma derin derin içimi çektim.

"Yapma, Serra, haydi kızım, söyle bana derdini. Bak, ben senin annenim. Bana her şeyi söyleyebilirsin. Haydi canım. Tatlı kızım benim..."

"Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum," diye kekeledim.

"Sen başla anlatmaya, gerisi gelir."

"Ama çok üzüleceksin."

"Beni hiçbir şey senin şu halini görmek kadar üzemez. Onun için lütfen anlat bana. Haydi Serra."

Yüreğim artık bu sıkıntıyı taşıyamıyordu. Ona her şeyi anlatmaya karar verdim.

"Peki, anlatacağım."

"Al şu mendili, sil gözlerini ve her şeyi bana teker teker anlat."

Böylece anneme ilk günden başlayarak her şeyi ama her şeyi anlattım.

Sözlerimi bitirdiğimde ne diyecek diye kuşkuyla ona bakıyordum.

Canım annem bana sarıldı. "Keşke bunları bana daha önce anlatsaydın da bunca sıkıntıyı tek başına çekmeseydin. Üzülme tatlım, herkesin başına böyle şeyler gelebilir. Şu dünyada türlü türlü insan var. Senin şimdiye kadar ki arkadaşlarının hepsi iyi çocuklardı, Aylin gibilerle ilk kez karşılaşıyorsun. Aslında bu tip insanlarla hayat boyu karşılaşacaksın ne yazık ki... Bu senin ilk deneyimindi. Bundan böyle, bu tür insanların da var olduğunu bilip, ona göre davranacaksın. Bunda senin bir kabahatin yok canım kızım. Yalnız arkadaş edinmek için gösterdiğin gereksiz çaba var. Sen kendi gücünün, kendi değerinin farkında değilsin. Sen tek başına da olsan, yine aynı değerdeki Serra'sın. Serra olmak için arkadaş desteğine ihtiyacın yok. Ama işte deneyimsizliğin nedeniyle, arkadaşın olmazsa sanki sen de var olmazmışsın şeklinde düşünüyorsun. Tek yanlışın bu," dedi buruk bir gülümsemeyle...

"Ne yazık ki, bu hayatta herkes her şeyi kendi başına öğrenmek zorunda. Ne kadar öğüt verilse de, insan kendi deneyimleriyle öğreniyor. Ben de hatalar yaparak öğrendim, sen de öyle öğreneceksin. Keşke imkân olsaydı da bugünkü aklımızı sizin kafanızın içine yerleştirebilseydik. Ama ne yazık ki bu mümkün değil." Sonra gözlerimin içine bakarak, "Ama bundan böyle senden, yalnız kalma pahasına da olsa, sana zarar verecek arkadaşlardan uzak durma güçlülüğünü göstermeni istiyorum," dedi.

"Yeni bir okulda yalnız olmak öyle zor ki, anne," dedim. "Eski okulumda her türlü derdimde bana el uzatacak arkadaşlarım vardı."

"Serra," dedi annem. "Kendine inanmak zorundasın. Aksi halde hayat boyu sana el uzatacak birini beklersin."

Bir sessizlik oldu. Sonra annem, "Gelelim şimdi yapacaklarımıza. İstersen yarın, yani bugün okula gitme." Gerçekten de gün ağarıyordu. Kaç saattir konuşuyorduk acaba?

"Ben okula telefon eder, kendini iyi hissetmediğini söylerim. Sen bugün bir uyu, kendine gel. Hafta sonunda evde dinlenir, toparlanırsın, seninle baş başa bir şeyler yaparız. Böylece üç günlük bir dinlenmeden sonra sapasağlam okuluna gidersin."

"Peki, Aylin'in işi ne olacak?"

"Haa, bak unutuyordum. Ben bu sabah işime giderken, okulunuza uğrayıp o genç bayanla küçük bir görüşme yapacağım," dedi annem, yüzü birden öfkeyle kararmıştı. "Her şeyi bildiğimi, bu nedenle hiç zahmet edip şantaj numaralarını sürdürmemesini söyleyeceğim."

Oh, oh, birisi beni bu işten kurtardı diye bir an için sevindim. Ama sonra, "Hayır," dedim anneme. "Hayır, anne, onunla ben konuşmalıyım. Kozumu ben paylaşmalıyım."

Annem şöyle bir düşündü. "Evet, bence de bu daha iyi olur." Sonra bana gülümseyerek, "Sen güçlü bir kızsın, Serra, sen neler atlattın, bunu mu yapamayacaksın?" dedi.

Hayret, annem bir zamanlar Cosby babamın bana söylediklerini söylüyordu. Hem de neredeyse aynı sözcüklerle.

"Peki, okula gitmeyeceğine göre bunu nasıl yapacaksın?"

"Aylin beni görmeyince hemen telefona yapışıp arayacaktır. O zaman onu eve çağıracağım ve konuşacağım."

"Bugün mü?"

"Hayır, yarın sabah gelmesini söyleyeceğim."

"Tamam," dedi annem. "Çok güzel. Artık uyuyalım, ne dersin?"

"İyi olur derim," dedim ve ilk kez gülümsedim.

"Hah şöyle, gülümsemek pek yakışıyor benim güzel kızıma."

"Anne?"

"Efendim?"

"Koyun koyuna uyuyalım mı?"

"Harika fikir. Ben de aynı şeyi söyleyecektim."

Son günlerin en huzurlu gecesini annemin koynunda geçirdiğimi bilmem yazmama gerek var mı? Uyandığımda neredeyse öğlen olmuştu. Annem çoktan gitmişti. Müthiş bir hafiflik hissederek kalktım, karnım acıkmıştı. Mutfaktaki radyoyu açıp acele etmeden, rahat bir kahvaltı yaptım. Kiraz ağacı da bana arkadaşlık etti. Sonra da gazeteleri alıp annemin koltuğuna gömüldüm.

Az sonra beklediğim telefon geldi. Arayan Aylin'di.

"Serra, hasta mısın, neden gelmedin?"

"Kendimi iyi hissetmiyorum, onun için gelmedim."

"Anlaşmamız geçerli, değil mi?"

"Bunu seninle konuşmamız gerek," dedim. Susup kalmasından çok şaşırdığı belli oluyordu. "Yarın sabah bana uğra da bir konuşalım," dedim ve telefonu kapattım.

Parayla değil sırayla. Biraz da sen kuşku içinde bekle, Aylin Hanım.

Bütün bir öğleden sonrayı düşünerek geçirdim. Kafamın içinde hem Mualla Hanım'ın, hem de annemin söylediklerini evirip çeviriyordum.

"Kendi kişiliğini tanımak çok önemlidir."

"İnsan kişiliğini soru sorarak öğrenir."

"Böylece güçlü ve zayıf yanlarının farkına varır."

"Düşünen insan özgür insandır, kendi kişiliğini bilen insandır."

"Kişiliğinizi bulduğunuzda bundan asla ödün vermemelisiniz, ancak o zaman güçlü biri olursunuz."

"Kendine inanmak zorundasın. Aksi halde, hayat boyu sana el uzatacak birini beklersin."

Sonunda durumu açıkça belirleyebilmek için, Mualla Hanım'ın önerisi doğrultusunda, kendi kendime sorular sorarak düşünmeye çalıştım.

Senin sorunun ne?

Arkadaş edinmek.

Neden mutsuzsun?

Çünkü elimden geleni yaptığım halde istediğim gibi bir arkadaşım yok.

Arkadaş edinmek için neler yaptın?

Tümay'ın öğütlerini uyguladım. Ama korkarım daha da ileriye gittim.

Nasıl?

Onlarla aynı kafada olmadığım halde, aynı zevkleri paylaşmadığım halde paylaşıyor gibi davrandım.

Yani onlarla bir arada oldun, bir ölçüde arkadaşlık yaptın.

Evet.

İstediğin bu değil miydi?

Hayır.

Neydi istediğin?

Gerçekten anlaştığım, yanında rahat olabileceğim dostlar istiyorum.

Onlar sana böylesi bir dostluk veremiyorlarsa, niye arkadaşlığa devam ettin?

Yalnız kalmamak için.

Peki, bu durumda mutlu musun?

Kesinlikle hayır.

Neden?

Çünkü kendi özsaygımı yitirmek üzereyim. Ben, ben değilim sanki.

Hangisi daha önemli?

Yalnız kalmak mı, yoksa özsaygını yitirmek mi?

Sanırım özsaygımı yitirmek daha önemli.

Peki, bu durumda ne yapmayı düşünüyorsun?

Güçlü olup kendi ayaklarımın üstünde durmam, kişiliğime ihanet etmemem gerek.

Bir de şöyle sorayım. Kendini gözünün önüne getir. Sınıfında çok yakın bir arkadaşın yok ama sen yine eski sensin. Şakacı, neşeli, sözünü sakınmayan Serra. Kendini zorlamayan, olduğu gibi olan Serra.

Öte yandan, bir de aynı arkadaşlıklara devam ettiğini düşün, onlarla berabersin. Yıl sonuna kadar Melislerle, Aylinlerle geziyor, onlar gibi olmaya çalışıyorsun.

Şimdi düşün. Serra hangi koşullarda daha mutlu olur?

Kesinlikle birinci şıkta.

Öyleyse sorun çözümlendi demektir. Kararını verdin. Bundan sonra yapılması gereken, güçlü olup bu kararı uygulamak.

Ohh, bir rahat ettim ki, bu kadar olur. Sırtımdan dağlar kalktı sanki. Dünya varmış dünya. Üstelik sorunumu kendi başıma çözebilmiş olmanın mutluluğunu yaşıyordum. Bundan böyle nasıl ben herkesin kişiliğine saygı duyuyorsam, onlar da benim kişiliğime saygı duymak zorundalar. Duymayan da arkadaşım olmayıversin. Ne gam. Ne diye bunca sıkıntıyı çekmişim aptallar gibi. Kimbilir belki de bu gerçeğe varmak için bu yollardan geçmem gerekiyordu.

Melis'le Esin aslında iyi kızlar, sadece konuları ve yaşam tarzları benim için sıkıcı. Onlarla yine, benim canım istediğinde buluşurum ama istemediğim zaman nazikçe geri çeviririm, olur biter.

Aylin'le Simten'e gelince, onlar her insanın dikkatli olması gereken çıkarcı tipler. Konuşmamazlık etmeyeceğim, çünkü aynı sınıftayız ama artık onlarla hiçbir yere gitmek, yakınlaş-

mak yok. Daha üstüme varırlarsa, düşündüklerimi yüzlerine söylerim. Keyifleri bilir.

Geri kalanlarla da Sıla, Dilek, Toprak ve oğlanlarla şimdiye kadar yaptığım gibi sınıf arkadaşlığını sürdüreceğim. Yalnız kalma kararını kendim verdiğime göre, yemeklerde tek başıma otursam bile, bu beni üzmeyecek. Çünkü bu benim kararım.

Hem gün doğmadan, neler doğar, öyle değil mi?..

Ayrıca sevgili arkadaşım Ayşegül'le telefonlaşıyorum, mektuplaşıyorum. Yine her konuyu onunla bu yollardan paylaşabilirim.

Sırma var, Tümay'la Zeynep var. Onlarla tatillerde yine bir arada olacağım nasılsa.

Bunlar da bana yeter. Yetmesi gerek.

Bundan böyle kendi sevdiğim konulara yoğunlaşacağım. Kitaplarıma, müziğime... Mualla Hanım'ın serbest saatinde daha etkin olacağım. Tüm gezilere katılacağım. Kimsesiz çocuklar için, çevre için zaman ayıracağım.

Yaşamımı ne diye bir iki insan için karartayım, böyle güzel ve yararlı uğraşlar varken.

Ve moralim bozulursa, açıp bu sayfaları yeniden okuyacağım. Nelerden geçtiğimi, hangi kararları nasıl aldığımı kendime bir kez daha hatırlatıp gücümü tazeleyeceğim.

Ben güçlü bir insanım.

Ve güçlü olduğum için de mutlu bir insanım.

Az kaldı yitirecek olduğum özsaygımı ve kişiliğimi yeniden buldum. Ve onu kaybetmeye asla niyetim yok.

Ben artık gerçek Serra'yı seviyorum, bu yürekliliğinden dolayı ona saygı duyuyorum.

Ve onu sevdiğim için de artık kendimi "iyi", hem de "çok iyi" hissediyorum.

*

Az önce Aylin gitti ve ben de defterime koştum. Annem evdeydi ama bana, "Ben odadayım, hiç görünmeyeyim de sen rahat rahat konuş," dedi.

Geldiğinde Aylin sinirli görünüyordu. Onu odama değil, salona buyur ettim. Böyle daha resmi olur gibime geldi.

Koltuğunun ucunda oturuyordu.

"Geçmiş olsun, şimdi nasılsın?" dedi.

"Teşekkür ederim, iyiyim," dedim ve sustum.

Ona azap çektirmek, ne yalan söyleyeyim, çok hoşuma gidiyordu.

Sonunda dayanamadı. "Benimle ne konuşacaksın?"

Onu bir süre daha süzdüm. Gözlerindeki kuşkuya bayılıyordum. "Anneme her şeyi anlattım," dedim.

Odanın ortasına bomba düşse bu kadar afallayabilirdi.

"Ne dedin sen? Neyi anlattın?"

"Canım şu meşhur cumartesimizi, diskoyu, senin Demir'i ve bağrına bastığın o kitabın içindeki fotoğrafın öyküsünü anlattım."

"Olamaz," dedi ayağa fırlayarak. "Blöf yapıyorsun."

"Ben sen değilim. Oyunlardan anlamam ve oyunlardan sıkıldığım için her şeyi anneme anlattım."

Ohh, eski Serra olmak, düşündüklerini söylemek meğer ne güzelmiş. Hasret kalmışım kendime, hasret.

"Ne dedi?"

"Ne diyecek, bütün bunları annenle babanın bilmesi gerektiğini düşünüyor. O nasıl biliyorsa, seninkilerin de bilmeleri en doğal hakları."

"Serra, sen çıldırdın mı?"

"Ben çıldırmadım ama asıl sen çıldırmış olmalısın ki, işleri bu noktaya getirdin."

"Sen... sen..." dedi gözlerini kısarak.

"N'olmuş bana?" dedim. "Çekinme söyle."

"Ben gidiyorum," dedi.

"Güle güle, Demir'le iyi eğlenceler," dedim alaycı bir sesle. Parayla değil, sırayla.

Birden döndü, "Sen aslında fotoğrafı istiyorsun, bütün bunları da onu elimden almak için yapıyorsun."

"Hayır, istemiyorum, nasıl olsa hiçbir anlamı kalmadı artık," dedim, sonra o tam kapıdan çıkarken, kendimi tutamayıp, "Aylin," diye seslendim. Bir ümit dönüp bana baktı. "O fotoğraf var ya," dedim.

"Evet?" dedi biraz daha umutlu.

"Onun için uygun yerin neresi olduğunu biliyorsun."

"Terbiyesiz," diyerek kapıyı vurup çıktı.

Bense kahkahadan kırılıyordum. Yaa, sevgili dostum, öyle kıkırdanmaz, böyle kahkaha atılır işte. Biliyorum çok kötüyüm, çok terbiyesizim ama ne yapayım, da-ya-na-ma-dım!

Kapının sesini duyan annem, "Ne oldu? Nasıl gitti?" diyerek odasından çıktı. Ona öykünün en son bölümünü sansürleyerek anlattım.

"Bu kız mı beni parmağının ucunda oynatmış, beni korkutup durmuş," dedim anneme. "Hayret bir şey!"

"Korkularımızın üstüne gidince, aslında o kadar da korkulacak şeyler olmadıklarını görürüz," diye yine pek bir bilgece konuştu annem. Oysa bunu ben de biliyordum ama uygulamasını ilk kez yaşıyordum. Annem devam etti.

"Aferin sana Serra, korkularının üstüne gitmeyi başardın. Bu konuşmayı senin yapman, inan bana, sana çok şey kazandırdı. Bundan böyle hayatta karşılaşacağın sorunlarla başedebileceksin, çünkü kendini denedin ve başardın."

Lay-lay-tra-laylaylom.

*

Öğleden sonra annemle Akmerkez'e gittik. Önce bir sinemaya girdik, deli dolu bir film izledik, sonra 'giysilere bakmadan,' kırtasiyeciye gidip bir güzel dolaştık. Sonra kitabevine uğradık. Ben Hüseyin Rahmi Gürpınar'ın, *Kuyrukluyıldız Altında Bir İzdivaç* ile Yakup Kadri Karaosmanoğlu'nun *Kiralık Konak* adlı kitaplarını aldım. Annem de iki kitap aldı. Tabii annemle olunca tüm masraflar ondan... Sonra küçük kahvede oturup birer dilim vişneli pasta yedik.

Öyle mutluydum ki... Sanki içimdeki irin dolu ur patlamış, tüm pislikler, sıkıntılar akıp gitmiş, beni kuş gibi hafif bırakmıştı. Yediğimden, gezdiğimden yeniden zevk alıyordum. Meğer ne cendere içindeymişim.

Oradan çıkıp anneannemlere akşam yemeğine gittik, yanımızda anneannemin çok sevdiği bir kutu kestane şekeri.

Bu kestane şekerini de sevmeyen yok galiba, benim Ayşegülüm de çok sever.

Ev cici mamalar kokuyordu.

Anneannem, "Serra, bak sana ne göstereceğim," dedi. Divanın üstüne çok şık bir etekle kazak serilmişti.

"Ay anneanne bu bana mı?" dedim.

"Evet canım, istersen bir dene."

"Yahu, bırak çocuk nefes alsın. Gelir gelmez de elbise provası olmaz ki..." dedi dedem.

Ama anneannem öyle bir hevesle bekliyordu ki, "Hemen giyerim dedeciğim," dedim ve içeri gidip bir çabuk soyunup etekle kazağı giydim. Gerçekten çok tatlıydı. Sonra ortaya çıkıp mankenlik yaptım.

Dedem, "Bunun eteği fazla kısa değil mi?" diye sordu.

Anneannem hemen, "Canım gençler şimdi böyle giyiyorlar," diye savunmasını yaptı.

"Ellerinize sağlık, anneanneciğim," dedim. "Gerçekten çok beğendim."

Dedem, "Bugüne yetiştireceğim diye gece yarılarına kadar uğraştı durdu," diye onu gammazladı.

"Ah, anneanneciğim," dedim.

"Seviyorum ki yapıyorum," dedi anneannem.

"Tabii," dedi dedem bu kez. "Kızları için, torunları için örgü de örer, dikiş de diker ama şu adamın düğmesi düşmüş-müş, umuru değil."

Dedem bizi görünce hep böyle şımarır, anneannem de hemen onu ciddiye alır.

"Söyledin de dikmedim mi? Hem haber vermez, hem de böyle yakınır," diye söylendi.

Anneannemin bir sinir olduğu da, dedemin konukların yanında, "İyi ki geldiniz, midemiz doğru dürüst yemek gördü," demesidir.

Derken teyzem aradı, herkes sırayla konuştu. "Keşke ben de orada olsaydım," diyen sesini ben bile duyuyordum Defne teyzemin.

Sonra Sırma herkesle teker teker konuştu ve sıra bana geldiğinde, "N'aber bebek?" dedi.

"Aman bir daha benimle böyle konuşma," dedim.

"Neden? Şoray kanunları gibi sen de Serra kanunları mı koydun?"

"Hayır, bana unutmak istediğim birini hatırlatıyor da ondan."

"Anlayalım. Kendileri heavy metalci mi, rockçu mu?"

"Şimdi bırak bunları. Sana anlatacak öyle çok şey var ki..."

"Neymiş, neymiş? Yoksa Cüneyt geliyor mu?"

"Hayır, bu tamamen benimle ilgili," dedim, azıcık da övünerek.

"Yoksa yeni bir yazın mı çıktı?"

Cingöz, sesimdeki övünme tınısını hemen yakalamıştı.

"Hayır, zaten telefonda olmaz, ancak mektupla olur."

"Yaa..."

"Haydi Serra, uzatma," dedi annem.

"Annemler, babanın iflas etmesini istemedikleri için kapatmamı söylüyorlar," dedim.

"Yaaa... Bari bir ipucu ver," diyordu hâlâ.

"Güle güle Sırma, iyi geceler, öpüldünüz canım."

"Bakıyorum keyfin yerinde."

"Hem de nasıl."

"İyi öyleyse, hadi iyi geceler. Hemen yaz."

"Serra..."

"Tamam anne, kapatıyorum. İyi geceler Sırma," dedim ve ahizeyi yerine koydum.

"Yani," diyordu annem. "Bu ikisi telefonu ellerine almasınlar, dur durak yok."

"Dede," dedim. "Telefon konusunda annemle teyzem nasıldılar?"

Hepimiz gözümüzü dikmiş, dedeme bakıyorduk.

"Sizden aşağı kalmıyorlardı," deyince, annem karşı çıkma, bense dedemi onaylama anlamında bağırıştık.

Çok keyifli bir akşam yemeği yedik, anneannem yine döktürmüştü. Sonra anneanneme yardım edip bulaşıkları yıkadık, her şeyi yerli yerine kaldırdık.

Onlar kahvelerini içerlerken ben de bir köşeye çekilip paketimi açtım ve kitaplara daldım, yepyeni sayfaları doyasıya kokladım.

Ailece yenmiş bir akşam yemeği...

Yemek sonrası büyüklerin kahvelerini içerlerken yaptıkları konuşmalar...

Salonun uzak bir köşesinde, yeni kitaplarımı karıştırırken, konuşmalarının mırıltılar halinde bana ulaşması...

Ve onların varlığının bana verdiği güven... Ailemi çok ama çok seviyorum.

29 Nisan, Pazartesi

Red Kit gibi, "Ben Bir Yalnız Kovboyum" şarkısını söyleyerek okulun yolunu tuttum. Artık ona buna yaslanmak yok, kendi ayaklarımın üstünde durmaya kararlıyım.

Aylin'le Simten tabii ki benimle konuşmuyorlardı. Ama davranışlarında öylesine abartılıydılar ki, gözüme büsbütün itici göründüler. Sahte kahkahalar, kol kola sınıfa girip çıkmalar, bana bakıp fısıldaşmalar... Eminim sınıfta herkes küs olduğumuzu anladı. Ama ne tuhaf, umurumda bile değil artık.

Yemek vakti geldiğinde eskiden olduğu gibi biri beni yanına çağıracak mı diye bakınmadan, tepsimi alıp sıraya girdim.

Baktım ilerlerde Serhat tek başına yemeğini yiyor. Ona doğru yürüyüp, "Yanına oturabilir miyim?" dedim.

Çok şaşırmıştı, ama hemen toparlanarak, "Tabii, tabii," dedi. Aslında ben de kendime şaşırmıştım ama yapmıştım işte. Bir süre sessizlik içinde yemeğimizi yedik.

Sonra ona, "Bu hafta bir yere gidiyor muyuz?" diye sordum. "Mualla Hanım, *Kuğu Gölü* balesine bilet almamı istedi, bugün gidip bakacağım, eğer bulursam baleye gideceğiz."

"Harika," dedim. "Ankara'da bir kez baleye gitmiştim ve çok beğenmiştim. Hatta aslını istersen operadan daha çok hoşuma gitmişti. Balerinleri izlemek büyük zevk."

Serhat o kadar içe dönük bir çocuktu ki, ben kendi çekingenliğimi unutarak onu konuşturmaya çalıştım.

"Daha önce hiç baleye gittin mi, Serhat?"

Şöyle bir gülümsedi.

"Baleye gideceğimi rüyamda görsem hayra yormazdım, bu tür şeylerle öylesine ilgim yok. Ama sağ olsun Mualla Hanım'ın sayesinde öğreniyorum."

"Mualla Hanım gerçekten çok iyi bir öğretmen," dedim. Gözleri uzaklara daldı.

"İyi bir öğretmen olmaktan öte, çok iyi bir insan," dedi, iyi insanlara özlem duyuyormuşçasına. "Sana bakarken, seni görerek bakıyor. Dinlerken gerçekten seni dinliyor. Onun yanında insan kendini önemli hissediyor."

Zavallı çocuk, evinde adam yerine konmadığı nasıl da belli oluyordu. Hoş, babasını gördükten sonra buna şaşmamak gerek. Sonra bana, "Serra, Aylinlerle aranız açık galiba," dedi.

"Evet," dedim. Bu, konuşmak istediğim en son konuydu.

Acı çekmiş olmanın getirdiği bir olgunluk vardı bakışlarında. "Aslında, onlar sana göre değiller," dedi, olağan bir gözlemi dile getirircesine.

Aylin'le Simten'in sınıfta pek de sevilmedikleri düşünülecek olursa bu sözlerde gizli bir iltifat vardı. Bayağı moralim düzeldi. Üstelik yemekte güzel vakit geçirmiştim. Aynı kişilere saplanıp kalmak ne hata. Başka başka insanlarla konuşmak daha ilginç.

Eve geldiğimde Cüneyt'ten mektup vardı, hemen odama kapandım. Zarf kabarıktı. Merakla açtım, küçük çiçeklerden oluşmuş bir kolye düştü kucağıma. Çiçekler renkli boncuklardan yapılmıştı ve ince bir tele dizilmişti. Çok, çok zarif ve güzeldi.

Mektup yine İzmir haberleriyle doluydu. Yazı yazmam için bana ısrar ediyor, moralimi bozmamamı öğütlüyordu. Beni düşünmesi ne kadar güzel. İçimin sevgiyle dolduğunu hissettim. Mektubunun sonuna şöyle yazmış:

"Burada bir entel pazarı var. Geziniyor, öylesine bakınıyordum, birden bu kolyeyi gördüm, öylesine zarif ve tatlıydı

ki, bana seni hatırlattı. Umarım beğenirsin," demiş ve "Seni düşünen Cüneyt," diye imzalamıştı mektubunu.

Uçtum, uçtum, göklere uçtum. Demek beni zarif ve tatlı buluyordu. Ayrıca kolyeyi gerçekten beğenmiş, üstelik sanki onu duymuş gibi zarif ve güzel bulmuştum. Demek ki, benim zevklerimi bilebilecek kadar bana dikkat etmiş.

Mektubu bir daha, bir daha okudum ve kolyeyi dikkatle boynuma taktım. Okulda takamam ama artık bundan böyle eve gelince, hemen takacağım. Bana uğur getireceğine inanıyorum...

Sonra oturup ona son olayları ve aldığım kararları anlatan uzun bir mektup yazdım.

Şimdi banyo yapıp derslerime çalışacağım, sonra da Hüseyin Rahmi'nin *Kuyrukluyıldız Altında Bir İzdivaç* adlı kitabını okuyacağım.

İlk sayfaları öyle eğlenceli, öyle eğlenceli ki, gülmekten öldüm.

Lay-lay-lom.

1 Mayıs, Çarşamba

Bugün serbest saatte Mualla Hanım'ın yine ilginç bir önerisiyle karşı karşıyaydık. (Onun ilginç olmayan bir önerisi olabilir mi acaba?)

"Çocuklar, hiç eski filmler hakkında fikri olan var mı aranızda?" Sınıftan tıs bile çıkmadı. Eski filmleri kim ne yapsın.

"Öyleyse, ben size bir tane izlettirmek istiyorum. Lorel Hardy'yi duyanınız var mı?"

Yine tıs yok.

"Hani Şişko'yla Sıska diye de anılırlardı..."

"Evet, evet," dedi birileri.

"İyi, o zaman hep birlikte kısa bir Lorel Hardy filmi izleyeceğiz."

"İyi ama, nerede hocam?" dedi Toprak.

Gözleri parlıyordu Mualla Hanım'ın.

"Önce, öğretmenler odasını kullanmak için izin aldım, bu bir. Biliyorsunuz orada bir televizyon ve videomuz var. Sonra da benim bir videocum var, onda yok yoktur. Eski filmleri sordum, bana hemen Şarlo ve Lorel Hardy filmleri olduğunu söyledi. Ben de size bu eski sanatçıları tanıtmak istediğimden Lorel Hardy'yi seçtim. Bir dahaki sefere Şarlo'yu izleriz."

"Yaşasın," diye alkışlayanlar oldu. Film izlemeyi kim sevmez ki...

"Haydi, şimdi gürültü etmeden öğretmenler odasına gidelim," dedi ve hep birlikte sessizce koridora çıktık. Öğretmenler odasında birkaç öğretmen vardı. Mualla Hanım, "Hanımlar, beyler, dilerseniz, sizler de kalıp filmimizi izleyebilirsiniz," dedi.

Tarih hocası Mustafa Bey, "Ne filmiymiş bu?" diye sordu, öksürerek. Mustafa Bey öyle çok sigara içiyor ki, öksürmemesi mucize olurdu herhâlde.

"Lorel Hardy," dedi Mualla Hanım.

"Hay Allah iyiliğini versin, biz onları çocukluğumuzun yazlık sinemalarında izledik."

"Gördünüz mü, çocuklar?" dedi Mualla Hanım. "Sizden önceki kuşakların severek izledikleri sanatçıları siz de tanımış olacaksınız şimdi. Ayrıca o dönemin sinema sanatı hakkında da fikir edinmiş olacaksınız."

Mustafa Bey başını iki yana sallayarak, "Nereden de gelir bunlar aklına," diyordu Mualla Hanım'a.

Mualla Hanım hepimizin yerleşmesini bekledikten sonra kaseti videoya yerleştirdi. Odadaki öğretmenlerin hiçbirinin

dışarı çıkmaya niyeti yoktu. Onlarla birlikte izleyecektik anlaşılan.

"Evet," dedi Mualla Hanım gözlerini bizim üzerimizde gezdirerek.

"Her şey tamam ama en önemli şey eksik."

Herkes birbirine baktı. Neydi acaba eksik olan?

"Perdeleri kapatmayı unuttuk," dedi Melis.

"A, evet, o da var. Hemen perdeleri çek, Melis," dedikten sonra, "ama benim düşündüğüm bu değildi," dedi Mualla Hanım.

Kimseden ses çıkmayınca. "Sinema ne olmadan tamam olmaz?" diye sordu.

Sessizlik devam edince, "Sinema, ne olmadan tamam olmaz?" diye sordu bir kez daha.

Bizden yine ses çıkmayınca, seri adımlarla odanın köşesindeki büyük kutuya yöneldi ve içinden iki paket aldı.

"Mısır patlağı çocuklar, mısır patlağı," dedi, yüzünde kocaman bir gülücük.

Hepimiz bir anda öyle bir neşelendik ki... Gerçekten de mısır patlağı ve sinema ayrılmaz bir ikili. Yaşını başını almış Mustafa Öğretmen bile keyiflenmiş gülüyordu, öteki öğretmenler de... Sanki onlar da çocukluk günlerine dönmüşlerdi.

Mualla Hanım önce öğretmenlere, sonra da bizlere birer paket mısır patlağı dağıttı. Videoyu işlettikten sonra kendi paketini kucağına alıp bir köşeye çekildi.

Önce bir piyano sesi duyuldu, sonra ekranda kafalarında limon kabuğu gibi şapkalarıyla bir şişko adam, bir de ağlamış yüzlü sıska adam belirdi. Film sessizdi, yani sadece geri planda piyano çalıyordu ama konuşma sesi yoktu. Birbirlerine neler söylediklerini her sahneden sonra ekranda beliren sözcükleri okuyarak öğreniyorduk. Film ilkel olmasına kar-

şın o kadar sevimliydi ki, hepimiz gülmeye başladık. Ayrıca Sıska'yla Şişko'nun hali de görülecek şeydi.

Bir ara kahkahalar öylesine arttı ki, kapı açıldı ve müdür muavini başını uzatıp, "Neler oluyor?" diye sordu sert bir sesle. Eyvah, dedim içimden, şimdi Mualla Hanım'a kızacaklar, başı derde girecek. Bizim Ankara'daki okulda böyle şeyleri kolay kolay yapamazsın.

Ama müdür muavininin ağzını açmasına izin vermeden Mustafa Bey öksürerek, "Gel Allahaşkına, gel bak Mualla kızımız neler bulmuş. Gençliğime döndüm sanki," dedi. Müdür muavini şöyle bir baktı, Şişko'yla Sıska'yı televizyon ekranında görünce gülümsedi, sonra da Mualla Hanım'a bakarak, "Hocam, yan sınıflara ses gidiyor," dedi.

Mualla Hanım. "Özür dilerim," dedikten sonra bize daha sessiz olmamız için işaret etti.

Bundan sonra sessiz olmamız gerekiyor ya, büsbütün gülmek geliyordu içimizden. Herkes eliyle ağzını tutmuş, kıkırdayıp duruyordu. Bir ara böğrüme ağrı girdi, öyle gülüyordum.

Film sona erince Mualla Hanım sordu. "Filmi nasıl buldunuz?"

"O zamanlar ne kadar da ilkel yöntemlerle film yaparlarmış," dedi Esin.

"Konuşma sesi bile yok," dedi Burak. "Oysa bugün, oho-oo, ne teknikler var."

"Ama ruh yok o çok teknikli filmlerde," dedi Toprak.

"Aferin kızım," dedi Mustafa Bey. Toprak'la Mustafa Bey'in aynı safta buluşması ilginçti. Kimileri bu beraberliğe birbirlerini dürtüp gizlice gülüştüler.

"Sinema sanatının nereden nereye geldiğini görmenizi istedim. Bir işin başlangıcını bilmezseniz, bugününü takdir edemezsiniz," dedi Mualla Hanım ve ekledi. "Evet, bugünlük bu kadar."

"Ama hocam, daha on beş dakikamız var," dedi Suphi.

Mualla Hanım, "İyi vallahi, serbestsiniz, gidebilirsiniz diye izin veriyorum, oysa benim çocuklar daha on beş dakikamız var diyorlar," dedi.

Öğretmenler odasından dışarı çıkarken Melis yanıma geldi.

"Nasıl gidiyor, Serra?" dedi.

"Nasıl olsun," dedim.

"Aylin'le konuşmuyorsun bakıyorum."

"Evet," dedim. Anlaşılan herkes bu konuyla ilgiliydi.

"Merak etme, bir kaybın yok," dedi. Eh, Melis'in onlara bayılmadığını değil ben, sağır sultan bile biliyor.

"Hafta sonu bir şey yapıyor musun?" diye sordu bu kez.

"Hafta sonu baleye gitmiyor muyuz?"

"Esin'le ben gelmiyoruz, çünkü *Kuğu Gölü* balesini daha önce görmüştük. Eğer istersen, bu pazar günü brunch'a gideceğiz, annemler de olacak ama fark etmez, çünkü onlar hep kendi aralarında konuşurlar."

Eh, artık brunch'ın ne olduğunu biliyorum ya, teklemeden cevap verebilirdim.

"Sağ ol Melis," dedim. "Ama sanırım bale de pazar günü ve ben baleye gitmek istiyorum."

"Brunch'tan çıkınca yetişebilirsin, bizim şoför seni bırakır."

"Çok teşekkür ederim Melis," dedim. "Gerçekten. Ama bu hafta kalsın, belki başka bir hafta sonu buluşuruz."

"Peki," dedi Melis. "Nasıl istersen."

Birden uzanıp onu yanağından öptüm. "Çok teşekkür ederim, Melis, bunu beni yalnız bırakmamak için yaptığını biliyorum," dedim ve başka söz söylemesine fırsat vermeden minibüse koştum.

Oh, bunu da başardım! Bunu da başardım!

Yapmak istemediğim bir şeyi, karşımdakini kırmadan geri çevirebildim. Yapmak istediğim Mualla Hanım'ın gezilerine katılmak ve onlara katılacağım. Melis'i de kırmadım, böylece hem ben gittiğim yerde mutlu olacağım, hem de o yine arkadaşım olarak kalacak. O, Aylin gibi değil. Aralarındaki fark, Melis bir yere davet ettiği zaman beni istediği için ya da ben yalnız kalmayayım diye yapıyor bunu. Oysa Aylin'in her teklifinin altında bir çıkarı var. İşte ikisinin arasındaki fark. Artık bunu görebiliyorum. Bundan böyle arkadaş ilişkilerinde daha deneyimliyim, bunun için de bir bakıma Aylin'e teşekkür borçluyum.

5 Mayıs, Pazar

Kuğu Gölü balesi tek kelimeyle muhteşemdi. Dekor, renkler ve müziğin birleşimi insanı masallar diyarına taşıyordu sanki. Ya o balerinler... Kelebekler gibi uçuşuyorlardı sahnede.

Aylin'le Simten de gelmemişlerdi, yine kimbilir nerelerdeydiler. Aman bana ne, ne halleri varsa görsünler. Aslında onları görmeyince, sevinmedim dersem yalan olur. Dilek daha önce de görmüş *Kuğu Gölü*'nü, ama bir kez daha görmek istemiş. Ben de olsam yine gelirdim, öylesine güzeldi. Tabii hemen bir broşür aldım ve eve gelince ötekilerin yanına koydum.

Yolda Sıla, Mualla Hanım'a, "Hocam, siz Boğaziçi Üniversitesi'ne hiç gittiniz mi?" diye sordu.

"Evet, niye sordun, Sıla?"

"Melis geçen gün anlata anlata bitiremiyordu. Özellikle de bahçesine bayılmış. Bizim okul beton yığını, oysa o okulun her yanı yemyeşil deyip duruyordu da ondan sordum."

"Evet, Melis haklı. Bol ağaçlı bir kampüs, binaları da sarmaşıklar içinde."

"Ne güzel," diyerek içini çekti Dilek.

Birden zihnimde bir şimşek çaktı.

"Hocam," dedim.

"Efendim, Serra."

"Hocam, buna çevrecilik anlayışıyla yaklaşırsak, biz de okulumuzu yeşillendirebiliriz," dedim.

"Nasıl?" diye sordu Dilek bana umutla bakarak. "Bizde ağaç dikecek doğru dürüst bir alan bile yok."

"Belki ağaç dikecek kadar geniş alanımız yok, ama sarmaşıklarla sardıracak okul duvarları ve binamız var."

"Hmmm," diye mırıldandı Dilek, düşünceli.

"Okul duvarları beton, binamız beton. Bunlar da insanın içini karartıyor. Oysa bir dolu sarmaşık fidesi alsak ve hem duvarların dibine, hem de binanın dört yanına diksek, birkaç yıla kalmaz hem duvarlar hem de okul binası yemyeşil bir görünüme sahip olur."

"Yaa," dedi Dilek. "Biz mezun olduktan sonra her taraf yemyeşil olmuş kaç para eder."

"Öyle düşünme, Dilek," dedi Mualla Hanım. "Bugün sen dikersen, yarın başkaları bundan yararlanacak ve sana teşekkür edecekler. Bir söz vardır, yarın öleceğimi bilsem, yine de bir elma ağacı dikerim, diye." Sonra bana dönerek, "Çok güzel bir düşünce, Serra," dedi.

Mualla Hanım benim fikrimi beğendi diye çok sevindim. "Öyleyse uygulayalım, hocam," dedim. Demir tavında dövülür. Sonra Dilek'e döndüm. "Düşünsene bizden sonrakilere bir şeyler bırakacağız."

"Sarmaşıkların üstüne adlarımızın yazılı olduğu birer plaket koyalım," dedi Suphi.

"Hadi oradan," dedi Toprak. "O yapılsa yapılsa ağaç dikilince yapılır. Sarmaşığa plaket konulduğu nerede görülmüş."

Yani haklı da olsa bu Toprak zavallı Suphi'yi neden bu kadar paylayıp duruyor?

"Lütfen konudan uzaklaşmayalım," dedim. "İsterseniz sarmaşık fidelerini ben alabilirim, annem bu işlerden anlar."

Düşündüğümü söylediğimin ve inandığım bir fikrin ısrarcısı olduğumun farkına vardım birdenbire. Tıpkı eski günlerde olduğu gibiydim.

İçin için bir sevindim ki...

"Peki," dedi Mualla Hanım. "Bunu sen hallet ama önce parayı bulmamız gerek, çünkü tüm duvarlara ve binaya sarmaşık dikeceksek epeyce fide almak zorunda kalabiliriz ve bu da çok para tutacaktır."

Herkesin üstüne bir sessizlik çökmüştü.

"Paranın gözü kör olsun," dedi Mükremin ağabey.

Deliler gibi bir çare düşünüyordum.

"Buldum, buldum!" diye bağırdım.

"Söyle, söyle," dediler.

"Evlerimizde kurabiyeler, kekler yaptıralım, sonra bunları satalım."

"Evet, neden olmasın," diye Mualla Hanım da pek bir sevinerek bana destek verdi.

"Kimler kek, pasta, kurabiye yaptırıp getirebilir?"

Dilek'le Sıla aynı anda, "Biz yaptırabiliriz," dediler.

"Benim de bir cevizli kekim var," dedi Mualla Hanım. "Ben de onu yapar getiririm."

Suphi'yle Burak da annelerine pasta yaptırarak getirebileceklerini söylediler.

Toprak, "Ben kendim sandviç yaparım," dedi.

Suphi, "Sen bilir miydin öyle şeyler yapmayı?" diye hemen taşı gediğine koydu.

"Kadınlara eşitlik istemek başka şey, mutfaktan anlamak başka şey," diye homurdandı Toprak.

Mualla Hanım, "Tabii her şeyden önce benim idareyle bir görüşüp izin almam gerek," deyince herkesten hoşnutsuzluk sesleri yükseldi.

"Sormayalım, hocam, şimdi kesin olmaz derler."

"Çocuklar, çocuklar, herkes her aklına eseni yapamaz. İzin almamız gerek," dedi. "Ama eminim engel olmayacaklardır. Bu okulumuz için de yararlı olan güzel bir çevre hareketi."

"Değil mi ya," dedi Burak. "Hem sarmaşıklar olursa burayı ikide bir boyatmaktan da kurtulurlar."

"Öyleyse sarmaşıkların parasını idare versin," dedi hemen Suphi.

"Olmaz," dedim. "Bu baştan sona bizim emeğimiz ve eserimiz olmalı."

Böylece Mualla Hanım idareyle konuştuktan sonra yiyeceklerin satışına, elde edilen gelirle de benim fideleri almama karar verildi.

Ay, ne kadar mutluyum.

Bir çevre harekâtı başlatıyoruz.

Bir süre daha sessizlik içinde gittikten sonra Dilek, "Hocam *Kuğu Gölü* balesinin müziği çok güzeldi," dedi.

"Senin de jetonun şimdi mi düştü?"" dedi Suphi.

Dilek ona aldırmadan, "Bestecisinin adı neydi?" diye sordu Mualla Hanım'a.

"Çaykovski, Rus bir bestecidir. *Kuğu Gölü* balesinin yanı sıra *Uyuyan Güzel* ve *Fındıkkıran* bale süitleri de çok ünlüdür ve gerçekten güzeldir."

Anlaşılan Dilek pek bir etkilenmişti ama *Kuğu Gölü* de beğenilmeyecek gibi değildi.

"O da çapkın mıymış, hocam?" diye sordu Suphi.

"Oğlum, sizin aklınız başka şeye çalışmaz mı?" dedi Mükremin ağabey.

"Aşk yaşamında pek de başarılı olduğu söylenemez. Onun müziğine hayran olan ve sadece müzikle ilgilenebilmesi için ona parasal destek veren zengin bir dul varmış. Barones Von Meck. Tam on dört yıl Barones'in isteği doğrultusunda birbirlerini görmeden mektuplaşmışlar. Bu on dört yıl süresince bir tek kez karşılaşmışlar. O da yine Barones'in arzusu üzerine. Çaykovski belli bir yerde, belli bir saatte bekleyecek, Barones Von Meck de oradan atlı arabasının içinde geçecekmiş. İşte bu on dört yıl boyunca tüm görüşmeleri bundan ibaret."

"Ohooo," dedi Burak. "Bu nasıl ilişkiymiş ki, on dört yılda bir tek kez görüşmüşler, o da geçip giden arabadan bir göz atarak."

"Oğlum, o zamanın aşkları böyleymiş. Öyle şimdikiler gibi bugün o, yarın bu değil," dedi Mükremin ağabey bu büyük aşkı savunarak.

Mualla Hanım yavaşça, "Çaykovski bir eşcinselmiş," deyince arabada kıyamet koptu.

Mükremin ağabey tamamen saf değiştirmiş. "Böylelerini Taksim meydanında asacaksın," diyordu yumruğunu sıkarak.

Toprak, "Her insan cinsel seçiminde özgürdür; bunun için onu yargılayamazsın, Mükremin ağabey. Hele de böyle Taksim meydanında asarım gibi faşizan sözlere hiç gerek yok," dedi.

"Bak kızım, senin kafanı karıştırmışlar. Erkek, erkekliğini bilmeli," dedi Mükremin ağabey eliyle direksiyona vurarak.

"Değil mi ya," diye Burak'la Suphi büsbütün kışkırttılar Mükremin ağabeyi.

Mualla Hanım, "Zaten bizi müziği ilgilendirmeli, özel yaşamı değil," diyerek ortalığı yatıştırmaya çalıştı. İşte pazar günüm de böyle geçti.

*

6 Mayıs, Pazartesi

Bugün öğle yemeğini Toprak'la yedim. Ve bu kez de tıpkı Serhat'a yaptığım gibi, yine ben gidip onun yanına oturdum. Tepsisinin yanına bir kitap açmış, bir yandan yiyor, bir yandan okuyordu.

"Oturabilir miyim?" dedim.

Başını kitabından kaldırmadan, "Tabii," dedi.

"Ne okuyorsun?"

"Yaşar Nuri Öztürk'ün *Yeniden Yapılanma*'sını."

"Hiç duymadım," diye itiraf etmek zorunda kaldım.

"Bence okumalısın."

"Konu ne?"

"Din."

"Yaa..." Hiç de dindar bir tip izlenimini vermiyordu Toprak.

"Niye şaştın o kadar?"

"Ne bileyim..."

Kitabını kapattıktan sonra çatalını elinde sallayarak, "Şu din konusu biliyorsun son zamanlarda pek bir gündemde," dedi. "Ben de kendimce araştırayım, dedim. Güvendiğim bir kitapçım var, kitaplarımı hep oradan alırım. Hani şu sattığından haberi olanlardan..."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," dedim, aklıma yarıyıl tatilindeki o iki kitapçıda yaşadıklarım gelmişti.

"İşte ondan, din konusunda bana fikir verecek kitaplar önermesini istedim. İki aydır sürekli bu konuda okuyorum."

Bak sen şu Toprak'a...

"Çok fazla derinlere inmeden değişik görüşten yazarların eserlerini okudum. Ve sonuçta Yaşar Nuri Öztürk'ün yazdıklarının benim kafama uygun olduğu kanısına vardım. Dindar ama uygar bir adam. Hele de son kitabı," dedi *Yeni-*

den Yapılanma'yı bana doğru sallayarak. "Bir harika, tavsiye ederim."

Bir süre daha kitaplardan konuştuk. Okumayı seven insanlarla konuşmak ne kadar zevkli.

Kendimizi o kadar kaptırmışız ki, yemekhanede kimsenin kalmadığını çalışanların bize ters ters bakmalarından anladık.

Serbest saatimiz için sınıfa girdiğimizde, Mualla Hocamın bizi sabırsızlıkla beklediğini gördük.

"Çocuklar, çabuk yerlerinize geçin, size müthiş iki haberim var."

Herkes yerine yerleştikten sonra, "Çok güzel iki haberim var," diye yineledi sözlerini.

Gözlerimizi ona dikmiş, sabırsızlıkla bekliyorduk.

"Önce," dedi. "Serra'nın çevre düzenlemesi fikrini idareye anlattım."

İyi haber dediğine göre kabul edilmiş olması gerekti. Nefesimi tutmuş bekliyordum.

"Kararımızı onayladılar ve bizleri kutladılar."

Sınıfta alkışlar yükseldi.

"Şimdi iş uygulamaya geldi." Bana bakarak, "Serra, sen ve arkadaşların kaç tane fide gerektiğine karar verin, sonra fidanlıkla bir konuş bakalım, kaç para tutacak," dedi.

Bu kez de tüm sınıfa seslenerek, "Biz de yiyecek satışı için bir gün saptayalım. Kek, kurabiye ve daha başka yiyecek getirecekler adlarını tahtaya yazdırsın," dedi.

Sıla hemen tahtaya fırladı, isimleri, yanına da yiyecekleri yazdı. Ben de defterime tahtaya yazılanları not ettim ki, karışıklık olmasın. Bizim grubun dışındakilerin de katkıda bulunmak istemeleri sevindiriciydi. Satışın gelecek hafta salı günü yapılması kararlaştırıldı. "Hocam, salı sallanır, derler," dedi Esin.

Toprak, "Hurafelere inanma," dedi Esin'e. Böylece günümüz salı olarak kesinleşti.

Bu mesele böylece halledildiğine göre, sıra ikinci iyi habere gelmişti.

"Öğretmenler odasında dönem ödevini yapış biçimimizden şöyle bir söz ettim. Doğrusu ya, pek ilgileneceklerini sanmıyordum, oysa çok ilgilerini çekti. Öğrencilerin dikkatini canlı tutmak için güzel ve değişik bir yöntem olduğunu söylediler ve uygulamayı görmek istediklerini belirttiler."

Merakla bekliyorduk, iş nereye varacak diye.

"Ben de," dedi genç öğretmenimiz. "Herhangi bir gün öğle saatinde, konferans salonunda bir gösteri düzenleyerek, dönem ödevini sunma biçimimizi onlara gösterebileceğimizi söyledim. Tüm sınıflara duyuru yapacağız, böylece isteyen gelip izleyebilecek."

"Müthiş bir şey," dedi Melis. Hepimiz çok sevinçliydik.

"Çocuklar, şimdi iş kalıyor sergileyeceğimiz ödevi seçmeye," dedi Mualla Hanım ve ekledi. "Bunun seçimini size bırakıyorum."

Üç ödev vardı sergilenebilecek, çünkü ötekiler daha hazırlıklarını tamamlayamamışlardı. Serhatların Orhan Veli'si, bizim Reşat Nuri'miz ve Aylinlerin Muzaffer İzgü'sü.

Mualla Hanım tahtaya bu üç grubun adlarını yazdı ve demokratik bir oylama sonucu Serhatların grubu seçildi. Doğrusu bizim seçilmememize üzülmüştüm. Melis'le Esin'in de bana bakışlarında aynı üzüntüyü okudum ama gerçekten de Toprak'ın düzenlemesi ve Serhat'ın okuması çok iyiydi. Karar kesinleşince hepimiz bağrımıza taş basıp efendice Serhat'ı, Toprak'ı ve Burak'ı, kutladık. Doğruya doğru...

Önümüzdeki günler yoğun olacağa benzer.

Eve gelince hevesle annemi beklemeye koyuldum. Okulda olup bitenleri anlatmak için sabırsızlanıyordum. Kapıda anahtar sesini duyar duymaz, koştum. "Anne, sana anlatacak müthiş haberlerim var," dedim.

"Dur, dur, bir nefes alayım," dedi her zamanki gibi.

Ben yerimde iki yana sallanarak beklerken, o soyundu, elindeki paketleri mutfağa koydu ve sonunda koltuğuna yerleşti.

"Anlat bakalım."

Ve anneme o gün okulda olanları tek tek anlattım.

"Çok güzel, Serra, çok güzel. Derslerin dışında böyle şeylerle uğraşman ne iyi," dedi ve hemen yiyecek satışı için yapabileceklerini düşünmeye koyuldu.

"Anne," dedim. "Fidanlığa bir gitsek, fiyatları öğrenmek için ölüyorum."

"Kızım, eve yeni girdim."

"N'olur, n'olur, anne."

"Hey yarabbim, pekâlâ," dedi ve böylece annemin sardunyalarını aldığı fidanlığın yolunu tuttuk.

Annem, "Sarmaşık fideleri istiyoruz ama acaba şimdi dikilse, tutar mı?" diye sordu adama.

"Tutar," dedi adam. "Torbaların içinde yetiştirdiğimiz için bütün yapacağınız, güzel bir çukur hazırlayıp oraya aktarmak."

"Bir fide kaç para?"

Adam tahminimden yüksek bir fiyat söyledi.

Eyvah ki eyvah! Bize bir sürü fidan gerek, çok para tutacak. "Çocuklar okul binasının duvarları için istiyorlar, bunu karşılayacak kadar fideniz var mı?" diye sorularını sürdürdü annem.

"Var," dedi adam. "Yetmezse de getirtebiliriz."

"İyi," dedi annem, birlikte fidanlıktan çıkıp eve döndük.

13 Mayıs, Pazartesi

Bugün Serhat ve Toprak'la duvarları ve binayı ölçüp biçtik. Serhat, "Beş metrede bir diksek, yeterli olur," dedi.

Toprak, "Seyrek olmaz mı?" deyince Serhat, "Ama unutma, büyüyüp gelişecekler ve o zaman birbirlerine kavuşacaklar," dedi.

Kendimi tutamayıp, "Ay, ne güzel," diyerek ellerimi çırptım. "Yemyeşil olacak her taraf ve bu bizim eserimiz olarak sonsuza dek kalacak."

Toprak bana, amma da çocukmuşsun, der gibi baktı ama bir şey demedi. Böylece uzun hesaplar sonucu kırk adet fide gerektiğine karar verdik. Gereken parayı hesapladım.

Birden moralimin bozulduğunu hissettim.

"Acaba yiyecek satışından bu kadar para toplayabilir miyiz?" dedim.

Toprak, "Parayı toplayana dek yiyecek satışını sürdürürüz biz de," dedi.

"Öyle ya..."

14 Mayıs, Salı

Yaşasın, paranın yarısı çıktı.

İnanılır gibi değil ama satışımız çok iyi gitti. Hem öğle tatilinde, hem derslerden sonra, hem de teneffüslerde nöbetleşe görev alarak satışımızı gün boyu sürdürdük. Kekler, kurabiyeler kapış kapış gitti.

Toprak'ın sandviçleri çok güzeldi. Ben öğle tatilinde onlardan tam iki tane yedim. Melis'in annesi pek fiyakalı kekler yapmıştı. Mualla Hanım cevizli, annemse havuçlu kek yapmıştı. Herkes öyle beğendi ki, "Bunu hep yapın," dediler.

Fideler için gerekli parayı tamamlayabilmek için perşembe günü yine yiyecek satmaya karar verdik.

Bu arada dönem ödevinin duyuru afişlerini Sıla'yla Esin hazırlamışlardı. İkisinin de çizimleri gerçekten güzeldi. Atı-

nın üstünde kitap okuyan Red Kit'i Daltonlar kovalıyor ve, "O kitap bizim olmalı, o kitap bizim olmalı," diye bağırıyorlardı bu çizimde.

Bir ara Dilek, "Serra, sen artık Aylin'le konuşmuyorsun galiba," dedi.

Günler geçmesine rağmen biz hâlâ konuşmuyorduk.

"Hâlâ küsüz," dedim. "Ama onlarla konuşsam bile bundan böyle arkadaşlık edeceğimi hiç sanmıyorum."

"Çok çıkarcıdırlar," dedi Sıla.

"Anladığıma göre, onları benden başka herkes tanıyormuş," dedim, kendi aptallığıma kızarak.

"Kendini suçlama," diye devam etti Sıla. "Biz kaç yıldır beraberiz, oysa sen yeni geldin."

"Seni uyarmak istedik," dedi Dilek.

"Evet," diye arkadaşını onayladı Sıla. "Bu kız iyi bir kıza benziyor, şimdi onu kullanacaklar diye konuştuk aramızda."

"Keşke söyleseydiniz," dedim.

"Söylemek istedik," dedi Dilek. "Ama onlar bizden daha çabuk davranıp seninle yakınlaştılar. Biz de senin bizi yanlış anlayabileceğinden korktuk. Öyle ya, hiçbirimizi tanımıyordun, onlarla dostluğunu kıskandığımızı zannedebilirdin."

"Aklımdan bile geçmezdi."

"İyi ama biz de seni yeterince tanımadığımızdan ne tepki vereceğini bilemezdik," dedi Sıla.

"Haklısın," dedim.

"Onlar için varsa yoksa kendileri," dedi Dilek. "Bak hiçbir yardım işinin ucundan tutmazlar. Çok bencildirler."

"Sadece bencil olsalar, yine iyi," dedim. "Bir de saldırganlar. Melis'le Kaan'a neler yaptılar. Melis'e neler söyledi Aylin."

Ben böyle deyince ikisi de güldü.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordum.

"Hayır, hayır. Sadece sen bütün bunları Kaan için yaptıklarını sanıyorsun. Oysa onlar, özellikle de Aylin, Melis'in her şeyini ama her şeyini kıskanır. Giyimini, yaşam tarzını, ailesini, güzelliğini..."

"Ama Aylin de güzel kız," dedim hayretle. "Şahane bir vücudu var, yetenekli bir sporcu, sahaya çıktığında ortalık inliyor, 'Aylin, Aylin' diye. Annesi babası da başarılı birer bürokrat. Asıl onun kıskanılması gerek."

"Ama öyle değil işte," dedi Dilek. "Melis'te bu saydıklarımı, Sıla'da okul başarısını, işte ne bileyim herkeste, ne varsa kıskanır. Her şey sadece onun olmalı. Tipik bir kıskanç."

"Aslında acıyorum ona," dedi Sıla.

"Nesine acıyorsun, Allahaşkına?" dedi Dilek öfkeyle.

"Düşünsene, bu kızın hiç iç huzuru yok. Gece yatağına yattığında şöyle rahat rahat uyuyamıyor. Melis'in yeni bir giysisi, benim iyi bir notum, hatta senin neşen bile onu rahatsız ediyor. Eminim elinde değil, ama huyu böyle ve acı çekiyor."

"Acısını da herkesten çıkarıyor, maşallah."

"Kendi kendiyle barışık olmayan, başkasıyla nasıl barışık olsun, Dilek?" dedi Sıla.

"Herkes zaman zaman bir şeyleri kıskanabilir. Bunu hepimiz yaşarız ama derecesi var. Kıskansan bile kendini kontrol eder, bu duygunu bastırmaya çalışırsın," diye Sıla'yı yanıtladı Dilek.

"Neyse ki, bende kıskanacak bir şey yok," dedim. "Ne dünya güzeliyim, ne de sınıf birincisi."

Sıla hemen atıldı. "Niye öyle söylüyorsun, Serra? Senin çok güçlü bir sosyal yanın var."

Bak sen, neyim varmış da haberim yok.

"Bir kere sınıfa çabuk uyum sağladın ve her etkinliğe canla başla katıldın. Ve sınıf da seni kabullendi."

"Sahi mi, Sıla?" diye sordum.

"Evet, herkesin senin hakkındaki izlenimleri olumlu. Aklı başında ama aynı zamanda neşelisin."

Bu halimi neşeli buluyorlarsa...

"Atılımcısın."

Oysa ben kendimi pısırık buluyorum.

Yüzümdeki ifadeden ne düşündüğümü anlamış olmalı ki, "Çevre hareketini kim başlattı? Kimsesiz çocuklara daha sık gitmemiz için girişimde bulunan, üstelik onlara oyuncak, giysi filan götürmeyi düşünen kimdi? Sonra, Aylinlerin gerçek yüzünü görünce geri dönüş yapmasını da başardın," diyerek gözlerimin içine baktı.

Hayret, demek dışardan birinin görüşüyle ben böyleydim. Söyledikleri doğruydu.

"Oysa ben kendimi hiç de böyle görmüyorum," diye mırıldandım.

"Çok alçakgönüllüsün de ondan," dedi Dilek.

"Ne garip," dedim. "Özellikle de buraya geldiğimden beri ben kendimi hiç beğenmiyordum ve bunları yaptığımın pek de bilincinde değildim. Yani demek istediğim, Mualla Hanım'ın 'düşünün' derken ne kadar haklı olduğu... İnsan düşünmeyince pek çok şeyi görmüyor ya da en azından tek bir yanını görüyor," dedikten sonra onlara açılmaya karar verdim.

"Böyle Aylinlerin peşine takılıp sürüklendiğim için kendimden hiç de hoşnut değildim, yani hem onlarlaydım, hem de böyle olduğu için mutlu değildim. Ve kendimi bu düşüncelere öylesine kaptırmıştım ki, şu sizin söylediklerinizi başardığımın hiç de farkında olmamıştım. Gerçekten de durup düşününce, okula ve sizlere uyum sağladığımın, etkinliklere katıldığımın farkına varıyorum. Beni uyardığınız için size çok teşekkür ederim," dedim bütün içtenliğimle.

Birden içim sevinçle doldu. Meğer beni beğeniyorlarmış, hem de Dilek ve Sıla gibi kızlar. Ayrıca Melisler, Serhat ve

Toprak da şu ya da bu şekilde benim hakkımda olumlu düşündüklerini belirtmişlerdi. Ayağa kalkıp şıkıdım, şıkıdım diye oynamak geldi içimden.

Çok ama çok mutluyum. Belki hâlâ yalnız bir kovboyum ama beğenilmek, sevilmek çok güzel bir duygu. Sanki eski Serra'yı yeniden kazandım. Aylinlerin peşinden gitmeye devam etseydim, benim hakkımdaki izlenimler böyle olmayacaktı sanırım. Sıkıntı çektim ama bunun karşılığında saygınlığımı kazandım. Ne yapalım, her şeyin bir bedeli vardır derler. Saygınlığın bedeli yalnız kalmaksa, bunu ödemeye hazırım. Üstelik o kadar da yalnız sayılmam, sınıfta çeşitli etkinliklere katılmam bana yeni yeni arkadaşlıklar getiriyor. Herkesle konuşmam, örneğin bir Serhat'ı, bir Toprak'ı daha yakından tanımamı sağlıyor.

Bugün Sıla ve Dilek'le yaptığım konuşma beni çok, çok sevindirdi.

Oturup bunları Ayşegül'e yazacağım. Hep sıkıntılı haberleri mi okuyacak, biraz da iyi haber vereyim.

17 Mayıs, Cuma

Dün yine yiyecek sattık. Bu kez de iyi para kazandık. Böylece fidelerin parası çıktı, üstelik biraz da paramız arttı. Kaç babayiğit aynı haftada iki kez yiyecek satışı yapabilir. Mualla Hanım, "Parayı kasamıza koyalım, belki başka bir ihtiyacımız için kullanırız," dedi.

"Hocam, madem çevrecilik yapıyoruz, ana giriş kapısının önüne büyük bir bidon koysak, müsvedde kâğıtlarını, eski defterleri filan orada biriktirsek de yitip gitmelerini önlesek," dedim.

"Bahçıvanlıktan sonra çöpçülük de yapacağız anlaşılan," diye Aylin benim duyacağım şekilde fısıldadı Simten'e.

Anlaşılan develer gibi kin tutan bir düşman edinmişim de haberim yokmuş. Duymazlıktan geldim tabii ki.

Zaten bu fikir Mualla Hanım'ın hoşuna gitmişti. "İyi şeyler yapmaya başlayınca bunlar nasıl da birbirini izliyor, değil mi?" dedi.

Akşam annemle fidanlığa gittik. Arabanın arkasına fidanları doldurup eve getirdik. Bu sabah da beni fidelerimle birlikte okula yine annem bıraktı. Cici kadın.

Bugün bütün bir öğle tatili boyu, Serhat'ın başkanlığında, (o bu işten anlıyor) tüm sınıf, işaretlenen yerlere sarmaşıkları diktik. Hepimiz yaptığımız işten öyle gururlandık ki... Gelip geçen öğretmenler durup, "Aferin çocuklar," diyorlardı.

Yine çok tatlı bir öğretmen, Sevil Hanım da, "Sizden sonrakiler sizlere şükran duyacaklar," dedi.

Veee bayrak töreni için toplandığımızda, müdür bey sarmaşıklarımızı tüm okula anlattı, bu çabamız nedeniyle bizi kutladı ve, "Yine aynı sınıfın önerisini dikkate alarak, okul girişine iki adet büyük kutu koymaya karar verdik," dedi.

Nasıl sevindim. Her iki önerinin de sahibi benim, diye avaz avaz bağırmamak için kendimi zor tuttum. Yanımda duran Dilek'in elini sıkmakla yetindim.

"Bundan böyle," diye sözlerini sürdürdü müdürümüz, "sizlerden ricam tüm kullanılmış kâğıtlarınızı, hatta evden getireceğiniz gazeteler bile olabilir, bu kutulara atmanız. Sonra biz bunları fabrikaya göndereceğiz ve yeniden kâğıda dönüşmesiyle sizler hem çevreye, hem de ülke ekonomisine katkıda bulunmuş olacaksınız. Lise 1 C sınıfına tekrar teşekkür ediyorum."

Alkışlar yükseldi. Tabii hemen bizim sulular, "En büyük lise 1 C!" diye tempo tutmaya kalktılar. Neyse ki, Mualla Hanım onları hemen susturdu da, bu önemli anı rezil edemediler.

Ay, ne kadar seviniyorum! Demek ki, insan bir tek benden ne olur demememeli. İşte ben kendi başıma bir fikri ortaya attım, arkadaşlarla Mualla Hanım da destekleyince bir iki haftalık çabayla okulumuzun tüm duvarları gelecekte yemyeşil olacak.

Kullanılmış kâğıtları toplama fikri de tuttu, o kadar ki, müdür bey bile benimsedi. Tüm okul katılacak, böylece bizler de etkin olarak çevreciliğe katkıda bulunmuş olacağız. Ve bütün bunlar benim başımın altından çıktı. İnanamıyorum, inanamıyorum.

Acaba neler yapılabilir?

Az önce Cüneyt'i aradım. İçim öylesine doluydu ki, bunu mutlaka onunla paylaşmak istiyordum. Yine annesi çıkmaz mı?

Cesaretimi toplayıp, "Ben Serra," dedim. "Cüneyt'le konuşabilir miyim?"

"A, Serracığım, sen misin?" Ne de güzel konuşuyordu Cüneyt'in annesi.

"Evet, efendim."

"Nasılsın kızım? İstanbul'a, yeni okuluna alıştın mı?"

"Eh, yavaş yavaş alışıyorum. Daha doğrusu alışmaya çalışıyorum," deyince iki arkadaş gibi gülüştük.

"Senin İstanbul'a yerleştiğini geçen gün Sırma'dan öğrendim. Benim bu oğlum konuşmak için ağzına kira istiyor. Oğlum, dedim, neden bana Serra'nın İstanbul'a yerleştiğini söylemedin. İlgileneceğini düşünmedim demez mi, görüyor musun, Serracığım, evdeki bu iki suskun erkek beni deli edecekler, oysa ben konuşmayı çok severim."

Belli oluyordu. Ama insanı sıkmayan, tatlı tatlı sohbet eden bir hanımdı Cüneyt'in annesi. Birden adını bilmediğimin farkına vardım. Ne ayıp, o kadar telefonda sohbet ediyorduk ve adını bilmiyordum bile. İlk fırsatta Cüneyt'ten öğreneceğim.

"Cüneyt dışarı çıktı, Serracığım," diye devam etti tatlı geveze. "Tabii nereye gittiğini lütfedip söylemediği için sana bilgi veremeyeceğim. Gelince söylerim seni arar, e mi canım," dedi ve birbirimize iyi geceler dileyerek telefonu kapattık. Çok şeker bir kadın. Öyle oğlan anneleri var ki, ders sormak için aradığında, sanki telefonun içinden uzanıp da kıymetli oğlunu kapıverecekmişsin gibi terslenerek, buz gibi bir sesle konuşuyorlar. Bahaneleri de hazır; bu telefonlar sevgili ve de biricik kuzucuklarının derslerine engel oluyormuş. Sanki onlar çalışma saatlerini ayarlayamazlarmış ya da çalışacaklarsa telefonu kısa kesemezlermiş gibi. Bunu da beceremiyorsa arayana ne kızıyorsun, kendi beceriksiz oğluna kız. Bak Cüneyt'in annesi ne tatlı konuştu benimle. Kendileri kayınvalidem olur da... Sırma'nın sözleri aklıma geldi de...

Sahi, Cüneyt'le evli olmak nasıl olurdu acaba? Yine saçmalamaya başladım.

Hem, bu saatte nereye gitti acaba?

Niye annesine söylemedi?

Ne iş?

Üff, böyle uzakta olmak ne kötü. Ben buralarda sarmaşık fideleri dikerken, o orada kızlı oğlanlı geziyor. Öyle arkadaşça gezerken gezerken, ister misin birine tutulsun. Oradaki kızlar da armut toplamıyorlar ya... Sırma da zaten, uzak mesafeli ilişkilere inanmam, diyerek asabımı bozuyor.

Gözümün önüne ne sahneler geliyor... Karanlık bir diskoda bir çift birbirine sarılmış dans ediyorlar. Kız incecik. (Ahh, ah!) Üzerindeki kolsuz, daracık, kısacık, sapsade siyah giysi vücudunun imrenilesi hatlarını ortaya koyuyor. Sütun gibi bacakları var. Siyah çoraplar ve uzun topuklu pabuçlar giymiş. Saçları sarı bulutlar gibi omuzlarından aşağıya dökülüyor, öylesine gür ve parlak. Dans ettiği delikanlının yüzü bu sarı bulutun içine gömülü olduğundan kim olduğu belli

değil. Tek vücut gibi dans ediyorlar mavi bir ışığın altında. Derken müzik duruyor, birbirlerinden ayrılıyorlar ve masalarına doğru yürüyorlar. Delikanlı kızın kulağına bir şeyler söylüyor, kız yumuşak bir kahkaha atıyor, sanki bir sırrı paylaşıyorlar aralarında. Ve yüzüne ışık vurunca delikanlıyı görüyorum. Cüneyt! Yüreğim ağrıyor sanki. Cüneyt bunu bana nasıl yapar, diye düşünüyorum. Kızın muhteşem güzelliği bu acıyı büsbütün artırıyor.

"Serraaaa."

Annemin sesiyle hayal âleminden uyandım.

"Telefon."

Ahizeyi elime aldığımda hâlâ az önceki düşlerimin etkisi altındaydım.

"Efendim?"

"Serra, sen iyi misin?"

Arayan Cüneyt'ti.

"Neden?" diyerek kendimi toparlamaya çalıştım.

"Sesin çok kötü geliyor."

Ah, bir bilsen, bir bilsen diye geçirdim içimden.

"Yok, yok, iyiyim," dedim.

"Beni aramışsın ve korkarım, anneme yakalanmışsın."

"Annen çok tatlı bir hanım, Cüneyt Bey," dedim. Nedense ona hâlâ kızgındım...

"Tamam, tamam, kızma," dedi.

"Cüneyt."

"Efendim?"

"Annenin adı ne?"

"Serra, bugün senin neyin var?"

"Neden?"

"Önce beni arıyorsun, sonra ben seni arayınca memnun olmamış gibi konuşuyorsun."

Pek de alınganızdır.

"Sonra da tutuyor, annemin adını soruyorsun."

"Annenin adını sormak suç mu?"

"Sana suç diyen oldu mu?"

"Üff, tamam, tamam. Söylemek istemiyorsan söyleme," deyiverdim.

Bu kez kızmıştı.

"Adı, Vasfiye. Tamam mı?"

"Tamam. Zahmetine çok, çok teşekkür ederim."

"Rica ederim, seni daha fazla tutmayayım, söyleyeceğin bir şey yoksa kapatacağım."

"Yok. İyi geceler."

"İyi geceler."

Buyrun bakalım. Hiç yoktan kavga etmiştik. Ortada tek bir neden olsa yüreğim yanmayacaktı. Oysa ben ne niyetlerle onu aramıştım, ona güzel haberlerimi verecektim, ama sanki kötü bir ruh beni huysuz davranmaya itmişti. Eh, o da pek anlayışlı davrandı denemez.

İçim az önce kıskançlık duygularıyla, şimdiyse kavga etmiş olmamızın getirdiği acıyla doluvermişti.

Ders çalışmaya gayret ettim ama ne mümkün. Aklım Cüneyt'te. Sanki konuşmamız bir banda kaydedilmişti ve ben tekrar tekrar bunu dinliyordum. O mu haklıydı? Ben mi? Keşke terslemeseydim. Ama onun da benden aşağı kalır hali yoktu.

Acaba arasam mı? Küs olmaktan nefret ediyorum, hele de sevdiklerimle. Ama saat on bire geliyor. Bu saatte de aranmaz ki... Cüneyt'in telefona çıkacağını bilsem, hemen arayacağım ama ya annesi çıkarsa... Çok ayıp olur. Hem belki de yatmıştır.

Sakın hayatında bir başkası olmasın? Erkekler yeni bir sevdikleri olunca eski kız arkadaşlarına ters davranırlarmış, daha doğrusu eski flörtlerinin her hali sinirlerine dokunurmuş. Acaba artık Cüneyt'in sinirine mi dokunuyorum? Kendimi

unutturmamalıyım, ne yapıp yapıp İzmir'e gitmeliyim. Kendimi Sırmalara davet ettirirsem, annem izin verir. Evet, evet, ilk fırsatta İzmir'e gitmeliyim.

Hey Allahım, nedir bu benim kaderim.

Tam okulda işler düzelirken, Cüneyt konusunda sorun çıktı. Yarın sabah ilk iş ona telefon edeceğim.

Yok, yok, olmaz. Benim de gururum var. Ya da bir bahane bulur, akşama ararım.

Yoksa Cüneyt'in ağzını araması için Sırma'yı mı görevlendirsem? Ama Cüneyt aptal değil ya, hemen anlar. En iyisi, yarın ben arayayım. Yoksa aramayıp beklesem mi? Ne diye ben arayacakmışım, o arasın.

Üff, gel de uyu.

18 Mayıs, Cumartesi

Az önce Cüneyt'le telefonda ko-nuş-tuk.

Annem odama gelip beni uyandırdı.

"Cüneyt arıyor," dedi. "Seni rüyasında mı gördü ne, böyle sabah sabah..." diye tıpkı o oğlan anneleri gibi homurdandı. Zaten annem sabahları hep aksi olur.

Geceliğim ayaklarıma dolana dolana telefona koştum.

"Cüneyt," dedim.

"Serra, çok özür dilerim, seni de anneni de uyandırdım galiba."

"Ziyanı yok, ziyanı yok," diye tüm sevincimi sesime aktarmaya çalıştım.

"Dün gece hiç uyuyamadım," dedi benim canım Cüneytim.

"Ben de," dedim.

"Senden çok özür diliyorum. Arkadaşlarla tartışmıştık, hiç havamda değildim ve sen de..."

"Ben de bu duruma hiç yardımcı olmadım," diye tamamlayıverdim cümlesini.

"Yok, suç benimdi, öyle ters konuşunca, sen de doğal olarak tepki gösterdin."

"Ama daha anlayışlı olabilirdim," dedim. Sevincimden tüm suçu üzerime almaya hazırdım.

"İster misin, şimdi de suç sende, yok bende diye tartışalım," dedi ve birlikte gülmeye başladık.

Oh, nihayet.

Nihayet ilişkimiz eskisi gibi olmuştu.

"Umarım bir daha hiç tartışmayız, Serra," dedi Cüneyt. "Gece yarısı olmasına karşın, az daha seni arayacaktım. Ama," diye bu kez o benim lafımı keserek devam etti. "Vakit geç oldu, ya yattıysa, ya rahatsız edersem diye çekindim."

"Ben de aynen böyle düşündüm."

Bir kez daha gülüştük. Meğer aynı duyguları yaşamışız.

"Peki öyleyse," dedi Cüneyt. "Haydi artık başa dönelim, sen beni niye aramıştın?"

Bu kez keyfim yerindeydi ya, Cüneytlerin telefon masrafına boşverip, ona uzun uzun çevre hareketimizi ve müdürün konuşmasını anlattım.

"Seni kutlarım," dedi. "Görsünler neymiş, Serra."

"Evet," dedim hiç de alçakgönüllü olmayan bir biçimde. "Giderek eski halime dönüyorum."

"İşte bu çok iyi," dedi Cüneyt.

Tam o sırada annem göründü, bana parmaklarıyla makas işareti yapıyordu. Anlamı, kısa kes.

"Hadi artık Cüneyt, kapatalım, telefon faturanız korkunç bir hale gelmiş olmalı," dedim.

"Buna değdi," dedi şeker Cüneyt.

Tam kapatacakken birden, "Cüneyt," diye feryat ettim.

"Ne var?"

"Kolyemi hep takıyorum. Bana uğur getiriyor."

Gülerek, "Sevindim," dedi ve sonunda telefonu kapatabildik. Gerçekten de sanki o kolye geleli beri işler hızla düzelmeye başladı.

Annemle aydınlık mutfağımızda keyifli bir kahvaltı yaptık.

Hafta boyu evden deliler gibi fırladığımızdan, cumartesi pazar sabahları bizim için çok özel. Kahvaltımızı ederken, bir yandan da haftanın olaylarını rahat rahat konuşup tartışıyoruz, tıpkı iki arkadaş gibi.

"Dönem ödevleri nasıl gidiyor?" diye sordu annem.

"En son Aylinlerinkini izledik. Muzaffer İzgü'nün *Zıkkımın Kökü* adlı eserinden bir bölüm sundular. Şimdi onlardan sonraki gruplar hazırlanıyor," dedim ve ekledim. "*Zıkkımın Kökü* adlı kitap meğer Muzaffer İzgü'nün çocukluğunu anlatıyormuş."

"Yaa," dedi annem, demek ki o da bilmiyordu.

"Evet," dedim. "Çok fakir bir çocukluk yaşamış, ama annesiyle babası öylesine sevgi doluymuş ki, yine de mutlularmış."

"Sevgi pek çok şeyin üstesinden gelmeye yardımcı oluyor," dedi annem.

"Biliyor musun, anne, kitapların çok büyük yararı oluyor. Örneğin, sokakta üstü başı perişan çocukları görünce, artık onlara başka gözle bakıyorum. Bu kitap sanki onların yaşamına ışık tuttu. Onun da bir ailesi var, hayalleri, umutları var, diye düşünüyorum. Kimbilir hangi zorluklarla boğuşuyor diye üzülüyorum."

"Yani onlara, onları görerek bakıyorsun artık."

"Evet, aynen öyle."

Annemin gözü saate ilişti.

"Artık yavaş yavaş hazırlansan," dedi, sonra da sordu. "Bugün nereye gidiyorsunuz?"

"Kariye Müzesi'ne."

"Desene, dünyanın öbür ucuna."

"Evet, Mualla Hanım da Kariye'nin epey uzakta olduğunu, onun için bir saat erken buluşmamızın iyi olacağını söyledi."

"Haydi giyin öyleyse, sofrayı ben toplarım."

"Sen ne yapacaksın, anne?"

"Bir güzel yürüyeceğim. Şu havaya bak, böyle hava kaçırılır mı?"

"Yaaa..."

"Merak etme, seninle de yürürüz."

"Yarın yürüyelim mi?"

"Sana da bir şey söylemeye gelmez."

"Söz mü, söz mü?"

"Tamam, söz."

Sözü aldıktan sonra bir koşu odama gidip giyindim.

Kariye Müzesi gerçekten pek uzaktaymış.

Git, git, bitmedi.

Sonunda küçük bir kiliseye geldik. Burası şimdi müze olarak kullanılıyormuş, mozaikleri dünyaca ünlüymüş. Mozaikler altınla karışık yapılmış. Bu nedenle de onca yıl geçmesine karşın pırıl pırıl parlıyorlardı.

"Hepsi bu mu?" dedi Suphi düş kırıklığı içinde.

"Ne bekliyordun?" diye Suphi'yi tersledi Toprak her zamanki gibi.

"Ne bileyim, daha büyük bir yer düşünmüştüm."

"Buradaki mozaikleri görebilmek için turistler dünyanın öbür ucundan geliyorlar. Onca yıl sonra şunların güzelliğine bak," diye bir nutuk çekti Toprak.

Melis, "Biraz da çinicileri gezelim," dedi. Böylece Kariye Müzesi'nden çıkınca, yakınındaki çini mağazalarına yöneldik. Çeşitli çiniler vardı, hele de Kütahya çinileri pek güzeldi.

Vazolar, duvar tabakları, kahve fincanları, yumurtalıklar ve daha neler, neler...

Ben annemin mutfağına turkuaz renkli bir nihale aldım. Esin de yanımda çanakları inceliyordu. Benim elimdekini görünce, "Çok güzel bir desen," dedi.

"Annem sofra düzenlemeleri yapmasını sever de, onun için alıyorum."

"O zaman iki tane al, bence. Örneğin, birini et yemeğinin altına koyarsa, diğerini de öteki yemeğin altına koyar. Böylece takım olur."

Doğru ya, nihalelerin biri çini, diğeri de evdeki ahşap olursa, uyumsuz duracaktı.

"Hay aklınla bin yaşa," dedim Esin'e. Melis ve Esin'le üçümüz kafa kafaya verip, motif ve renkleri birbirine uygun iki nihale seçtik.

O sırada arkamızdan geçen Aylin, Simten'e, "Haydi, biz de çeyiz düzelim, ne de olsa Bulgurlu'ya gelin gidiyoruz," diye laf atmaz mı...

Bir hışım geri döndüm, Melis, "Boşver," diyerek kolumdan çekti. Zaten onlar da çoktan geçip gitmişlerdi. Ne kız Tanrım, bana duyduğu hınç hiç bitmeyecek mi? Şu olayların üstünden o kadar zaman geçti; üstelik suçlu olan da o. Demek ki, onun bana yaptıklarını ben ona yapsaydım kimbilir neler olacaktı...

Daracık sokakları gezdik, restore edilmiş eski evlerin önünde grupça fotoğraf çektirdik. Fotoğrafı Mükremin ağabey çekti. Sonra da oradaki kır kahvesinde oturup çaylarımızı içtik, simit yedik.

Güneş çekilmeye başlayınca, hava soğudu ve bizler de minibüsümüze binip evlerimize döndük.

Annem nihalelere bayıldı, bayıldı. "Ay Serracığım, bütün paraların gitmiş olmalı, yazık sana," dedi.

"Rica ederim," diye böbürlendim.

Annem Kariye broşürümü okuyup bitirdikten sonra onu da diğer kardeşlerinin (!) yanına yerleştirdim.

19 Mayıs, Pazar

Bu sabah yine telefonla uyandırdılar.

Bu kez arayan anneannemdi.

Annem öyle bir heyecanlı konuşuyor, öyle çığlıklar atıyordu ki, ben de yataktan fırladım ne oluyor diye.

Annem beni görünce, "Serra, Serra, Defneler gelmiş, anneannendelermiş!" dedi.

Hoppala! Geleceklerini bize hiç haber vermemişlerdi ki... Annem telefonu kapatınca, bir solukta her şeyi anlattı.

"Dün gece vakti kapı çalınmış, deden bir de bakmış Defne, Murat ve Sırma karşılarında."

"Olur mu, bunlar yaşlı insanlar ya kalp krizi geçirselerdi."

"Aman Serra, sen de neler düşünüyorsun."

"Ama gerçekten, anne, insan bir haber verir."

"Neyse, neyse," dedi annem, eliyle sinek kovar gibi.

Anlaşılan sözünü kesmem hoşuna gitmemişti.

"Meğer Murat'ın bir iş görüşmesi varmış, Defne de, ne güzel İstanbul'a gidiyorsun, annemleri göreceksin, oysa ben onları görmeyeli uzun zaman oldu deyince, Murat, isterseniz sizi de götürürüm ama sadece bir günlük olacak, demiş. Defne de, olsun, bir gün bir gündür, demiş ve böylece dün gece gelmişler. Bütün gece oturup konuşmuşlar."

"Bize niye haber vermemişler?"

"Geç vakit olunca, rahatsız etmemek için aramamışlar. Uyuyor olabiliriz diye düşünmüşler."

"Bugünlerde de herkes düşünceli," dedim.

"Ay, senin neyin var öyle?" diye kızdı annem.

"Yok, yok, aklıma başka bir şey geldi de," diye geçiştirdim. Oturup Cüneyt'le benim de aynı nedenlerle birbirimizi aramadığımızı anlatacak halim yoktu ya...

"Murat işi için çıkmış ama öğlene dönecekmiş. Annem, siz de hemen gelin, öğlen yemeğini birlikte yiyelim, sonra onlar gidene kadar oturur konuşuruz," dedi.

"Harika," dedim.

"Hele şükür ağzından olumlu bir laf çıktı."

Sonra ikimiz de odalarımıza koştuk.

Bir saat içinde anneannemlerdeydik. Aman bir kucaklaşma, bir bağırış, bir çığırış, insanın ailesiyle birlikte olması ne güzel.

"Çok iyi görünüyorsun, abla," diyordu Defne teyzem anneme.

"Sen de, Defneciğim, sen de..."

"Ay, Serra, resmen büyümüş."

"Sırma, gel sana bir bakayım."

Anneannem, "Gelin, içerde rahatça oturun, ben de birer kahve yapayım size," diyerek ayaküstü sohbeti sona erdirdi.

"Anne," dedi Defne teyzem. "Kahveyi kızlar yapsın." Sonra bize döndü, "Ne de olsa gelinlik yaşa geldiniz. Haydi bakalım, bir kahve yapın da görelim sizi." Mavi gözlerinde şakacı ışıklar yanıp sönüyordu.

"Eyvah," dedi annem. "Desene şimdi bulaşık suyu gibi kahve içeceğiz."

"Anne!"

"Sen ona aldırma, Serracığım," dedi teyzem ama sonra da tuttu, annemle aynı fikirdeymiş gibi bize kahveyi nasıl yapmamız gerektiğini uzun uzun anlattı.

Biz mutfağa yöneldiğimizde, ardımızdan kahkahalar yükseliyordu.

Mutfakta laboratuvar deneyi yapar gibi suları, kahve ve şekerleri ölçüp biçerek kahveleri hazırladık. İki taşım arasında Sırma'ya önceki gece ve dün Cüneyt'le yaptığım telefon görüşmesini anlattım. Tabii bu arada az kaldı kahve taşıyordu. Özenle fincanlara koyduk, ben fincanları tepsiye yerleştirip Sırma'nın eline verdim. "Hadi bakalım. Bora'nın annesiyle babasına kahve ikramı için ilk prova," dedim. Sırma aptalı bu şakamı hemen ciddiye aldı ve ağzı kulaklarında salona yöneldi.

Bunca çabamıza karşın bize teşekkür etmeyi sadece ve sadece dedem akıl etti. Herkes kahve içer ama dedem gibi tadını çıkararak içen herhâlde çok azdır. Tek kusuru sazlı sözlü, yani höpürdeterek içmesi. Bizim yanımızda neyse de, bunu yabancıların yanında da yapması anneannemi çok sinirlendirir. Dedemse ona hiç aldırmaz. Bu kez de yine hüüüp diye ilk yudumu aldı, sonra da, "Ohhh," dedi. Biz gözümüzü ona dikmiş, ne diyecek diye bakıyorduk.

Sonunda dayanamadım, "Dede, nasıl olmuş?" diye sordum. Eliyle çok güzel olmuş işareti yaptıktan sonra ikinci yudumunu aldı ve, "Ehli keyfin keyfini kim tazeler; taze elden, taze pişmiş, taze kahve tazeler," diye o çok iyi bildiğimiz tekerlemesini söyledi. Zaten biz de bunu bekliyorduk.

"Yaşa dede!" diye bağrıştık.

Teyzem annemi sorgulayıp duruyordu. "Abla, yeni işin nasıl? Birlikte çalıştıkların nasıl insanlar? Memnun musun?"

Annem anlatıyordu. Zavallım, o da benim gibi uyum sağlama ve yeni arkadaşlıklar edinme çabası içindeydi. Hepsi annemi dinliyorlardı. Sözleri sona erince teyzem, "Peki, orada dişe gelir biri var mı?" demez mi. "Şöyle yakışıklı biri," diye sürdürdü bu porno tipi konuşmayı. Ayıp yani...

Annem, "İlâhi Defne," dedi ve uzanıp elimi tuttu. "Biz burada Serra'yla ne dertlerle uğraşıyoruz, sen ne soruyorsun."

"Ne dertleriniz varmış bakayım?"

Ödüm koptu annem Aylin meselesini anlatacak diye.

"Bir yandan çalışıp, bir yandan da bir evi düzene koymak kolay mı?" dedi annem. "Yeni yeni her şeyi rayına oturtuyoruz Serra'yla."

"İyi öyleyse," dedi teyzem. "İşler rayına oturduğuna göre, artık etrafına bakınmaya başlayabilirsin."

O sırada kapı çaldı da, bu sevimsiz konuşma sona erdi. Böyle laflar ettiği zaman teyzemi hiç ama hiç sevmiyorum. Biz annemle ikimiz çok mutluyuz ve annemin başka hiç kimseye ihtiyacı yok.

Murat Enişte o bembeyaz dişlerini göstererek gülümsüyordu içeri girdiğinde. Boyuyla ne kadar da yakışıklı, diye düşündüm. Hele de o yaşta bir adama göre.

"Haydi hepinizi balık yemeye götüreyim," dedi.

Anneannem hemen itiraz etti.

"Dünyada olmaz, size yemek hazırladım o kadar."

"Anne, ne zaman yemek yaptın?" diye sordu teyzem.

Dedem, "Siz yattıktan sonra mutfağa girdi ve kimbilir kaça kadar yemek pişirdi," diye her zaman yaptığı gibi anneannemi ispiyonladı.

"Ay, anne, aşk olsun," dedi teyzem.

Yaa Defne Hanım, sen onun bunun için çöpçatanlık düşünürken, bazı insanlar işte böyle mutfaklara girip yemekler hazırlıyorlar sizin için.

"Öyleyse sofrayı ve salatayı ben hazırlayacağım," diyerek ayaklandı teyzem.

"Sen yoldan geldin, otur ben yapacağım," diyen annem ayaklandı bu kez de; böylece tam üç adet kadın bir adet sofrayı kurmak için mutfağın yolunu tuttular.

Murat Enişte dedemin karşısına geçip oturdu.

Erkeklere bayılıyorum.

Ne güzel, patırtı yapmadan, sakin sakin konuşuyorlar. Murat Enişte bir ara bana döndü. "Eee yeni hayat nasıl gidiyor?"

"İyi," dedim.

"Seni İzmir'e bekliyoruz," dedi.

İşte tam aradığım fırsat.

"Ben de gelmek istiyorum, enişte," dedim.

"Yaz tatilinde bekleriz," dedi gülümseyerek.

"Sofra hazır."

"Sofraya buyrun."

"Haydi, yemekler soğumasın," diye üç adet kadın, üç ayrı telden seslendiler.

Ama sofra da sofraydı hani. Anneannem kıyıp beyaz işli örtüsünü sermişti. Bir tabakta dilimlenmiş rosto, yanındaki çukur kâsede patates püresi (şapırt) duruyordu. Bir kayık tabakta domatesli pilav, bir başkasındaysa içleri bezelye ve havuçlarla doldurulmuş enginarlar vardı.

Anlaşılan zavallı anneannem sabaha kadar yemek pişirmişti.

Murat Enişte, "Bütün bunları dün gece mi yaptınız?" diye hayretini dile getirdi.

Annem, "Habersiz olunca ortaya bir yumurta bile koyamam," dedikten sonra, "anne, nasıl böyle anında yemekler çıkarabiliyorsun?" diye sordu.

Anneannem, "Kızım, sen çalışan bir kadınsın. Hem çalışıyor, hem evini döndürüyorsun. Bırak da bizim gibi ev kadınları bu kadarını yapsın," dedi.

Dedem hemen devreye girdi.

"Ne kirli çıkıdır o. Buzluğunda daima etinden, donmuş sebzesine kadar her şey bulunur. Onu da alalım, bunu da alalım, diye her Migros'a gidişimizde ceplerimi boşaltır. Hanım, derim, ne yapacaksın bu kadar pirinci, makarnayı. Kilo

almayayım diye üstelik bana da yedirmiyor bunları. Cevabı hep aynıdır, canım bir gelen olur, elimizin altında malzeme bulunsun."

"Ama işe yarıyormuş baksana," dedi annem ve ekledi. "Aslında benim de bunu uygulamam gerek."

Sofrabaşı sohbetimiz tek kelimeyle âlemdi. Herkes hem yavaş yavaş yemeğini yiyor, hem de apayrı konularda bir ağızdan konuşuyordu.

"Murat, sence dolar ani bir fırlama yapar mı?"

"Defne, yeni yardımcından memnun musun?"

"Ütü bilmiyor ama temiz kadın, üstelik eli de çabuk."

"Bence dolar ani fırlama yapmaz, çünkü Merkez Bankası her seferinde frenliyor."

"Abla, senin bir yardımcın var mı?"

"Evet, haftada iki kez geliyor."

"Serra, azıcık pilav alsana, kızım."

"Teşekkür ederim anneanne, püremi bitireyim, öyle."

"Sırma, sen niye öyle kuş kadar aldın?"

"Perhiz yapıyor, anneanne."

"Daha neler..."

"Sen ona bakma, anneanne, mahsus öyle söylüyor."

"Murat, sizin oralarda, iş çevrelerinde bu hükümet için ne diyorlar?"

"Defne, Gül Hanımlar nasıllar?"

"Şu anda Viyana'dalar ama oğlunu yoklamak için ikide bir İzmir'de."

"Bu hükümet gidici, diye düşünüyorlar. Daha doğrusu umuyorlar."

"Bence gitmemek için ellerinden geleni yapacaklar."

"Kim? Gül mü Viyana'ya gitmemek için elinden geleni yapacak?"

"Gül Viyana'ya gitmeyecek mi? Neden?"

"Ay Murat, az önce sen Gül Viyana'ya gitmemek için elinden geleni yapacak, demedin mi?"

"Ne münasebet, Derya, Gül'ün burada olduğunu bile bilmiyordum. Ben babanın sorduğu bir soruyu cevaplıyordum, bu hükümet gitmeyecek, diyordum."

"Aaa," dedi Defne teyze.

Annemse kahkahalar atıyordu. "Hatlar karıştı."

Bu kez de dedem, "Ne oluyor yahu, bize de anlatın da biraz da biz gülelim," diyordu kızlarına.

Ama annemle teyzem öyle bir gülüşüyorlardı ki, sonunda dedeme olup biteni anlatmak bana düştü. Böylesi bir öğle yemeğiydi; daha doğrusu herkesin bir ağızdan apayrı konularda konuştuğu şenlikli ve tipik bir aile yemeğiydi.

Sırma'yla ancak bir ara baş başa kalabildik de, ona telefonda anlatamadıklarımı anlattım, böylece uzun bir mektup yazmaktan da kurtulmuş oldum.

Aylin'in yaptıklarını duyunca resmen ağzı açık kaldı. "Vah Serracığım, neler yaşamışsın," dedi.

Akşama doğru anneannem bu kez çay sofrası hazırlamıştı. Bir çikolatalı, bir de meyveli pasta ve tuzlular vardı. Herkes hem şikâyet etti, "Daha yeni yedik," diye, hem de hepsinden bol bol yedi.

Dedem, "Ben anneniz yorulmasın diye, suyumu bile kalkıp kendim alıyorum. Oysa o kızları, torunları, damadı için bak kendini ne kadar yoruyor da umuru bile değil," dedi yine anneanneme sataşarak.

Ama bu kez anneannem kızmadı, tam tersine yumuşak bir sesle, "Çocuklarımla öyle ender bir araya geliyoruz ki..." dedi, gözleri dolu doluydu.

"Yapma ama, anneciğim, bak biz artık yanındayız," dedi annem. Teyzem de, "Biz de her fırsatta geliyoruz ve geleceğiz," diye katıldı anneme.

Anneannem gözlerini sildikten sonra, "Sakın yanlış anlamayın," dedi. "Sizler yerinizde mutlu olun, bu bize yeter. Sadece bir araya geldiğimizde çok duygulanıyorum, hepsi bu."

Teyzemle annem sarılıp onu öptüler.

Dedem, "Hah işte yaptı yine numarasını," deyince hep birlikte gülüştük de bu hüzünlü hava dağıldı.

Gece uçağına yetişebilmek için Sırmalar akşamüstü ayrıldılar. Vedalaşırken teyzem habire, "Abla, yazın bir ayarlama yap, annemleri de al, bize gelin. İzmir'de hep birlikte olalım, olur mu?" deyip duruyordu.

Annem de, "Sen hiç merak etme, bir şeyler düşünürüz," dedi. Sanki bu konuşmaları anneanneme moral vermek için yapıyorlarmış gibi geldi bana.

Doğrusu hiç itirazım yok, hem de hiç. Böyle bir program hep birlikte olacağımızdan, önce anneannemi mutlu eder; sonra da Cüneyt'i göreceğimden beni.

Lay-lay-lom.

20 Mayıs, Pazartesi

Bugün Mualla Hanım, "Çocuklar bu saatte sadece sohbet edelim, diyorum, ne dersiniz?" deyince, "Edelim, hocam," sesleri yükseldi.

"Atık kâğıtların içinde toplanacağı kutular geldi ve okul girişine yerleştirildi. Bunun için sizi kutlamak istiyorum, çünkü bu sizin eseriniz."

"En büyük lise 1 C," diye bağrıştı oğlanlar.

Bu kez Mualla Hanım onları susturmadı ve bıraktı gönüllerince tezahürat yapsınlar.

"Müdür Bey'in bu işi bu kadar çabuk uygulayacağını doğrusu hiç ummuyordum," dedi Melis.

"Müdürümüzün bu tür konulara ve çabalara açık olması, bizler için büyük şans," dedi genç öğretmenimiz.

"Pek çok okulda, değişik şeyler yapmak isteyenlerin hevesi, çeşitli bahanelerle köreltiliyor," dedi Esin.

"Bizim Ankara'daki okulda da bir şeyler yapmak isteyen atılımcı öğretmenler vardı, ama idare yeniliklere açık değildi ve bu nedenle her yeni fikir için çok mücadele vermek gerekiyordu," dedim ben de.

"Ama işte," dedi Mualla Hanım. "Bu yavaş yavaş değişiyor. Eğitime daha çağdaş bir yaklaşımı olan idareciler, ders dışındaki uğraşların öneminin farkında. Sanat ve kültürün insanı çirkinliklerden koruyup güzelliklere yönlendirdiğinin bilincindeler. Çeşitli okullarda görev yapan arkadaşlarla bir araya geldiğimizde, bizi en çok üzen konu, gençlerin uyuşturucuya yönelmesi ve okullardaki şiddet patlaması oluyor. Liseli çeteler arasındaki kavgalar, bıçaklamalar, öldürmeler..."

Bir an durdu ve devam etti.

"Onlara bu olaylar niye oluyor diye sorduğumda hep aynı yanıtı alıyorum. Başka nedenlerin yanı sıra en büyük sebep, boş vakitlerinde yapacak bir şeylerinin olmaması; spor alanlarının bulunmaması, hobilerinin olmaması, sanat ve kültürle uğraşmamaları... Böyle olunca da olumsuzluklara yöneliyor gençler. İşte onun için biz eğitimcilere düşen, olanaklarımız oranında, sizi sanata, spora, kültüre yönlendirmek. Bu güzelliklere şimdiden alışırsanız, yaşamınız ömür boyu renklenecektir. Kanımca sizlere bunu aşılamak, derslerde bilgi vermekten çok daha önemli."

Mualla Hanım'ı çıt çıkarmadan dinliyorduk.

"İşte bu noktada da anlayışlı, ileri görüşlü idareciler işin içine giriyor. Onlardan destek alan öğretmen ve öğrenciler neler yapmaz neler..."

"Evet hocam, Robert Lisesi'nde ne etkinlikler var, ne etkinlikler..." dedi Melis.

"İyi ama, kızım, onlar parası bol okullar, tabii her dilediklerini yaparlar," dedi Toprak.

"İşte burada yanılıyorsun, Toprak," dedi Mualla Hanım. "Bu sadece ve sadece bir bahanedir, bir mazeret değil. Onların olanakları olabilir ama bu bizim kendi olanaklarımız içinde elimizden geleni yapmamamız için biz mazeret değil. Hem de hiç değil." Sonra hepimize teker teker bakarak sürdürdü sözlerini.

"Bunu aklınıza iyice yerleştirmenizi istiyorum. Emek ve sevgiyle pek çok şey yapılabilir. Uzağa gitmeyin, sizler sadece şu serbest saatte neler yaptınız, bir ona bakın. Serbest saatin uzantısı olarak kabul ettiğimiz hafta sonu gezilerinde eğlenirken, neler öğrendiniz. Bir düşünün."

Sustu, sanki bize düşünme payı tanıyordu. "İşte, onun için madem böyle uygar ve yenilikçi bir müdürümüz var, bu şansımızı kullanalım diyorum. Madem bir şeyler yapmaya başladık, bu yolda devam edelim. Faaliyetlerimizi daha da geliştirelim. Şimdi, sizden düşünmenizi istiyorum. Daha başka neler yapabiliriz?"

Herkes susmuş, düşünüyordu.

"Önerilerinizi bekliyorum," dedi Mualla Hanım.

Birkaç dakika daha sessizlik içinde geçti.

Aylin elini kaldırdı. "Hocam, lise son sınıflar gibi biz de Akdeniz ya da İzmir ve civarında bir tur düzenleyebiliriz."

"Neden olmasın?" dedi Mualla Hanım ve, "Başka," diyerek bize baktı.

Bu kez Melis'in eli havadaydı. "Bazı okullar göz zevkine önem veriyorlar. Örneğin, bahçeleri bakımlı. Sonra koridorları kasvetli değil; duvarlara resimler asıp renklendirmişler. Böylece koridorlar neşeli bir görünüm kazanmış. Sonra çöp

kutularını canlı renklere boyamışlar, kiminin üstüne resimler bile yapmışlar. Ayrıca teneffüslerde ve öğle tatilinde hafif müzik çalıyor. Düşünün zil yerine müzikle derse girip müzikle dersten çıkıyorsunuz. Tabii bütün bunlar da okula hoş bir hava kazandırıyor." Melis kendini konuya öyle bir kaptırmıştı ki, soluk soluğa kalmıştı.

"Ben diyorum ki, Serra'nın önerileri doğrultusunda sarmaşıklarla okulu yeşillendirme ve atık kâğıtları toplama işini başardığımıza göre, bu yolda devam edelim. Belki de, örneğin, okulu güzelleştirme derneği kurup bu saydıklarımı gerçekleştirebiliriz," dedi, sonra da kendi söylediklerinin yeni farkına varıyormuş gibi, "Sahi, okulumuzu güzelleştirme derneği kursak, nasıl olur?" diye sordu.

"Beyoğlu Güzelleştirme Derneği, Nişantaşı Güzelleştirme Derneği gibi mi?" diye sordu Burak, Melis'e.

"Evet, işte öyle bir şey. Ne dersiniz, hocam?"

"Bence çok güzel bir fikir," dedi Mualla Hanım.

Melis, Mualla Hanım'dan destek aldı ya, bir türlü yerine oturmuyor, hayallerini anlatıyor da anlatıyordu.

"Bir kere o çöp kutularını, bidonları canlı renklere boyayabiliriz. Örneğin, kıpkırmızı boyasak, okulumuz yeşillendiğinde düşünün ne güzel bir kontrast olur. Sonra..."

"Melis, bizi iyi gaza getiriyorsun,"dedi Suphi.

"Durun, durun," diye Suphi'yi susturdu Melis. "Koridorlar..."

"Ne olmuş koridorlara?"

"Koridorlara çok güzel posterler asabiliriz. Ay, ne hoş olur. Önce bizim sınıfın koridorlarından başlarız."

"Posterler kaç para sen biliyor musun?" dedi Sıla.

"Sılacığım, para kazanmak için harika bir yol bulmuştuk, unuttun mu? Yine yiyecek satarız."

Dilek, "Hatta düşünürsek, para kazanmak için başka yollar da bulabiliriz," dedi.

"Ne gibi?" diye sordu Sıla.

"Ne bileyim, belki bir gösteri düzenler, bilet satarız, belki bir konser veririz. Lise ikilerin müzik grubu çok iyi. Konu okulu güzelleştirme olunca, onlar da katkıda bulunmak isterler sanırım."

"Yani bir pop konseri mi?"

"Neden olmasın?"

Herkes heyecanla konuşuyor, öneriler peş peşe yağıyordu. Mualla Hanım ise tahtaya dayanmış, kollarını kavuşturmuş, gülümseyerek bizi izliyordu. Sonra, "Çocuklar," dedi. "Bu heyecanınızı asla yitirmeyin, böylesi bir heyecanla başarılamayacak iş yoktur."

Esin, "Melis'in söylediği müzik konusunu da yabana atmayalım," dedi.

"Müdür Bey'in yardımı gerek," dedi Mualla Hanım.

"O sevimsiz zil sesi yerine sevdiğimiz şarkıları dinlemek, ne güzel olur," dedi Simten.

Mualla Hanım, "Bakın düşününce neler, neler geldi aklınıza. Şimdi, şunları bir toparlayalım. Aylin, Akdeniz ya da İzmir gezisi önerdi. Melis ise, Okulu Güzelleştirme Derneği kurmayı teklif etti. Her ikisi de çok güzel. Başka fikri olan var mı?"

Serhat'ın çekinerek el kaldırdığını gördüm.

"Evet, Serhat, söyle," dedi Mualla Hanım, Serhat'a sevecen gözlerle bakarak.

"Hocam, bilmem olur mu ama..."

"Sen bir anlat da, olur mu olmaz mı sınıf karar verir."

"Benim bir arkadaşım Sultanahmet Ticaret Meslek Lisesi'nde okuyor."

"Evet, devam et, Serhat."

"Onların bir Kültür ve Edebiyat Kolu var. Bu kolun da, tüm etkinlikleri gerçekleştirebildikleri geniş bir odası var. As-

lında orası bodrummuş ama öğrenciler el ele verip orayı temizlemişler, boyamışlar, bir kültür odasına dönüştürmüşler. Orada münazaralar, kitap ve şiir okumaları yapıyor, piyesler sahneliyorlar. Bizim de böyle bir odamız olsa ne iyi olurdu."

"Haklısın, Serhat," dedi Mualla Hanım. "Böyle bir odamızın olması pek çok etkinliği çok daha rahat koşullarda gerçekleştirme olanağı sağlar bize."

"Ben de böyle düşünmüştüm de, onun için bu örneği vermek istedim, hocam," dedi Serhat.

"Çok teşekkürler, Serhat," dedi Mualla Hanım.

"Peki, biz şimdi hangisini yapacağız, hocam?" diye sordu Burak. Bu soru üzerine herkes kahkahalara boğuldu.

"Ortada hiçbir şey yokken, düşününce öyle çok şey buldunuz ki, şimdi de hangi birini yapacağınızı şaşırdınız, değil mi?"

"Aynen," dedi Burak.

"Bence," dedi Mualla Hanım, "geziyi bugünlerde gerçekleştiremeyeceğimize göre, bu konuyu gelecek okul döneminde düşünebiliriz. Ama yine de bir oylama yapmak gerek. Bu geziyi isteyenler el kaldırsın."

Aylin dönmüş, sınıfa bakıyordu, kim el kaldıracak diye. Öneri onun olmasına karşın, tam da gönlüme göre bir teklif olduğu için hemen el kaldırdım. Sınıfın büyük çoğunluğu da Aylin'in önerisini kabul etti. Aylin memnun, önüne döndü.

"Bu böyle," dedi Mualla Hanım. "Şimdi gelelim, geziden sonraki teklife, yani Melis'in önerisine... Kanımca, Melis'in de belirttiği gibi, başladığımız bir iş var. Öneri, bu işin devamı niteliğinde. Onun için öncelikle Melis'in söylediklerini uygulamaya koyalım derim ben. Oylamaya sunuyorum." Bu kez sınıfın tümü el kaldırdı. "Evet, öneri oybirliğiyle kabul edilmiştir."

Alkışlar, alkışlar...

Alkışlar dinince, Mualla Hanım devam etti. "Serhat'ın önerisine gelince, bu da çok yerinde ve olumlu, bir teklif. Ama bütçemizi göz önüne alırsak, ikisini birden yapamayacağımıza göre, önce Melis'in önerisini tamamlayalım, sonraki projemiz de Serhat'ın teklifi olsun. Bize bir kültür odası gerçekten lazım. Oylamaya koyuyorum. Serhat'ın önerisini kabul edenler, el kaldırsın." Yine tüm eller havadaydı.

"Kabul edilmiştir. Teşekkürler, Serhat," dedi Mualla Hanım ve sözlerini sürdürdü.

"Şimdi işbölümüne geçelim. Önce ben yine Müdür Bey'le bir konuşayım. Bu arada birisi posterler hakkında bir araştırma yapsın. Ne türler var, fiyatları ne kadar, çerçeveleme ne tutuyor, bunları sorup öğrensin."

Melis elini kaldırdı. "Hocam, bunu Esin'le ben yaparız."

"Güzel," dedi Mualla Hanım. "Bahçedeki çöp kutularını boyamak için boyaya ihtiyacımız olacak. Ne kadar boya gider ve boyalar kaça satılıyor, biriniz de bunu öğrenin."

"Ben öğrenirim," dedi Burak.

"Ben boyarım," diye gönüllü oldu Serhat.

"Ben de," dedi Suphi.

"Ben de," diye ona katıldı Toprak.

"Bu kız işi değil," dedi Suphi sırf Toprak'ın dalına basmak için. Toprak tam ağzını açıyordu ki, Dilek, "Seni kızdırmak istiyor, anlasana," dedi de Toprak, Suphi'ye bağırmaktan vazgeçti. Yani çocuktan beter bunlar.

"Ve şimdiii," dedi Mualla Hanım. "İş geliyor en önemli noktaya. Bütün bunlar için para gerek."

"Bir konser düzenleyelim, hocam," dedi Dilek ve hemen ekledi. "Ben lise ikilerin müzik grubuyla konuşurum."

Sınıfta bir uğultu yükseldi. Dilek'in grubun gitaristine bayıldığını çoğu kimse biliyordu.

"Haydi, yine iyisin."

"Dilek, ne uğraşıyorsun, bırak bu işi başkası yapsın," sesleri yükseldi.

Dilek kıpkırmızı olmuştu. "Aman, aptallaşmayın," diye payladı bağrışanları.

Mualla Hanım ise tüm bu olup bitenleri görmüyor, duymuyormuş gibi, "Tamam Dilek, o zaman konser işini sen hallet," dedi ciddi bir yüz ifadesiyle. "Konserden kazanacağımız paraya bir bakarız, yeterse ne âlâ, yetmezse yine bir yiyecek satışı yapar, tamamlarız. Önce masrafımız ne olacak, onun dökümü bir çıksın da ortaya..."

Her atılımda bizim gibi heyecanlanıyor genç öğretmenimiz.

Bu da benim kendimi ona yakın hissetmeme neden oluyor.

"Herkes görevini biliyor değil mi?"

"Evet, hocam."

"Tamam öyleyse, gelecek serbest saatte elde edeceğimiz bilgiler ışığında yapacaklarımızı kararlaştırırız," dedikten sonra saatine baktı. "Zilin çalmasına on dakika var, isteyen sessizce çıkabilir," dedi ve kitaplarını toplayıp kapıya yöneldi.

"Gidiyor musunuz, hocam?"

"Evet, Simten."

"Biz burada kendi kendimize mi kalacağız?" dedi Suphi.

"Ne o, yalnız kalmaya korkuyor musunuz yoksa?"

Gülüşmeler arasında Suphi, "Yani gürültü etmeyelim diye başımızda durmayacak mısınız?"

"Ben olmadan da sınıfta nasıl oturulacağını bildiğinizden eminim. Kısacası size güveniyorum çocuklar," diyen Mualla Hanım gülerek sınıftan çıkıp gitti.

Eyvah, şimdi kıyamet kopacak diye bekledim ama o da ne, sınıfta çıt çıkmıyordu. Herkes gürültü etmeden çantasını topluyor, birbiriyle alçak sesle konuşuyordu. Zil çaldığında da, itişip kakışmadan sınıfı boşalttık.

O bize güvenmişti.

Biz de bu güvene layık biçimde davranmıştık.

23 Mayıs, Perşembe

Bugün öğlen yemeğinde Sıla'nın davetini beklemeden sağlam ve emin adımlarla onların yanına gittim ve, "Sizinle oturabilir miyim?" dedim.

Bu da bir "ilk" benim için. Neden mi?

Önceleri başkalarının beni yanlarına çağırmalarını bekliyordum.

Sonra, genelde tek başına oturan Toprak ve Serhat'ın yanına ben gittim.

Veee, bugün de ikili oturanların yanına -ki, bence en zor olanıydı- yine bendeniz gidip, oturabilir miyim, dedim.

Yaşasın! Yaşasın!

Üstelik onlar da sanırım memnun oldular ki, güler yüzle. "Tabii," diyerek hemen yanlarında bana yer açtılar.

Üstelik bunu yaparken hiç de kendimi onlara yamanıyormuş gibi hissetmedim. Sanırım okuldaki etkinliklerde gösterdiğim başarı nedeniyle yeniden kazanmaya başladığım özgüvenin etkisiyle böylesine rahattım.

Lay-lay-lom.

Hemen konuşmaya başladık. Söz nereden geldiyse, annemle Yeniköy'de yeni keşfettiğim deniz kıyısındaki o salaş kahveye geldi. Pazar günleri oraya yürüdüğümüzü filan anlattım.

Birden Sıla, "Serra, havanın güzel olduğu bir gün bizi de oraya götürür müsün?" demez mi.

Dilek de, "Evet, ne iyi olur. Ben bayılırım öyle yerlere," diye Sıla'ya katıldı.

Bu fırsatı kaçırır mıyım, hemen, "İsterseniz bu pazar bana gelin, birlikte gidelim," dedim.

Bunun üzerine hava yağmurlu olmadığı takdirde, pazar sabahı telefonlaşmaya karar verdik. Ay, çok seviniyorum. Sıla ve Dilek'le ilk kez okul dışında buluşacağız. Bakalım nasıl olacak.

Tepsilerimizi mutfağa bırakırken, Melis yanıma geldi, "Serra, Esin'le birlikte okul çıkışı posterlere bakmaya gideceğiz. Sen de gelip fikir verir misin?" dedi.

"Neden olmasın."

"Tamam öyleyse, çıkışta kapıda buluşalım," dedi ve Esin'in yanına koştu. Biz de Sıla ve Dilek'le bahçeye çıktık.

Sıla, Dilek'e, "Bak, gelecek serbest saate kadar herkes gerekli bilgileri topluyor. Sen de Volkan'la görüşsen iyi olur," deyince Dilek'in yüzünü sevimli bir pembelik kaplayıverdi.

Anlayalım, anlayalım, diye geçirdim içimden ama bir şey demedim tabii. İlerlerde bir sırada Serhat oturuyordu. Dalmış gitmişti, sanki burada okulda değil, bambaşka bir âlemdeydi.

"Serhat'a bakın," dedim.

Konunun değişmesine pek sevinmişçesine Dilek hemen, "Serhat da öylesine kapalı kutu ki..." dedi.

Sıla, "Bazı öyle dertler vardır ki, insan konuşamaz bile," dedi alçak sesle.

"Ama derdini söylemeyen derman bulamaz," dedim ve sonra da kendi kendime, hay dilin pırtı, diye kızdım. Tıpkı annem gibi özdeyişlerle konuşmuştum. Eee, neylersin, atı atın yanına bağla ya huyundan ya suyundan. Buyrun bakalım, bir atasözü daha. Neler oluyor bana böyle? Anlaşılan annem iyice beynimi yıkamış ki, ben de olayları anlatırken bu kadar özdeyiş kullanıyorum.

Şu Serhat'a gerçekten üzülüyorum. Ne kadar da neşesiz. Oysa çok başarılı bir öğrenci, arkadaşları onu seviyorlar, Mu-

alla Hanım da öyle ama... nasıl anlatayım... pek zarif olmayacak ama pili bitmiş gibi bir hali var. Örneğin, onun hiç kahkaha attığını duymadım.

Birden Sıla, "Dilek bak, Volkan'la arkadaşları oradalar," dedi. "Hadi git konuş."

O her zaman bir kuş gibi cıvıldayan Dilek pısıp kalmıştı. Ah şu erkeklerin bizlere ettikleri...

"Canım daha hiçbir şey kesin değil ki. Konser yapıp yapmayacağımıza bile karar vermedik. Gidip de ne diyeceğim ben?.."

Sıla onu sıkıştırdı. "Bunun sadece bir öneri olduğunu söylersin. Ayrıca böyle bir şeyi kabul ederler mi, etmezler mi en azından onu öğrenmiş oluruz. Belki de konser veremeyiz diyecekler. Biz de bilelim ki kendimizi ona göre ayarlayalım."

"Ama..."

Ay zavallı Dilek, zavallı Dilek. Onu çok iyi anlıyordum.

"Aması maması yok, git ve konuş," diye arkadaşını kolundan çekti Sıla.

Ben iki arkadaşın bu tartışmasına hiç karışmadan, sessizce onları izliyordun.

Dilek eliyle saçlarını düzeltti. "Nasılım?" diye sordu telaşla.

"Çok güzelsin," dedim ona güç vermek istercesine. Bana şükran dolu bakışlarla teşekkür etti ve çekingen adımlarla Volkan'ın bulunduğu yere yöneldi. Bizse, bir kenara çekilip durumu izlemeye aldık.

Dilek neşeli ve aldırmaz bir tavırla Volkan'ın koluna dokundu. Volkan ona doğru döndü. Dilek önce bir ayağının üzerinde, sonra öbürünün üzerinde yaylanarak konuşmaya başladı. Volkan'la arkadaşları da onu dinliyorlardı. Hoş çocuklardı hepsi de. Sonra Volkan başını eğdi, bir süre düşündü, arkadaşlarına bir şeyler söyledi, onlar da cevap verdiler herhâlde ki, Volkan, Dilek'e gülümseyerek başını salladı.

"Galiba oldu bu iş," dedim.

"Şu ayaklarının üstünde yaylanmayı kesse, iyi olacak," dedi arkadaşının her hareketini dikkatle izleyen Sıla.

Bu arada Dilek yine gülücükler içinde, tamam dercesine başını salladı ve dönüp bize doğru yürümeye başladı.

Yanımıza geldiğinde, "Ay, ne hoş çocuk," diye fısıldadı. Yüzü pancar gibiydi.

"Konser işi ne oldu?" dedi Sıla büyük bir ciddiyetle, sonra da keskin bir fısıltıyla, "Hareketlerine dikkat et, buraya bakıyorlar," diye havalarda uçmakta olan Dilek'i uyardı.

Dilek hemen toparlandı. "Ders programlarına bakacaklar, önemli bir sınav yoksa, neden olmasın, dediler."

"Yaşasın," diye kendimi tutamayıp bağırdım.

"Bunun okulu güzelleştirmek için olduğunu söyledin mi?"

"Tabii, zaten bunu söyledikten sonra ilgilendiler," dedi ve yine, "ay ne hoş çocuuuk," diye onu asıl ilgilendiren konuya döndü.

Sıla arkadaşının haline gülüyordu, bana dönüp, "Görüyor musun, kimlerle uğraşmak zorundayım," dedi.

Dilek çok tatlı bir kız.

Dersler sona erdiğinde Melislerle kapının önünde buluştuk. Ortaköy'de Melis'in beğendiği bir yer varmış, oraya gittik.

Kocaman bir mağaza. Poster konusunda yok yok. Neler vardı neler. Bir süre posterlere baktık. Örneğin, bir tanesi bir sonbahar görünümüydü. İki yanı ağaçlı, dar bir yol kıvrılarak sanki sonsuzluğa uzanıyor. Ağaçlar tepeden tırnağa sarı, kırmızı, bakır renkli yapraklarla bezeli; ağaç diplerinde sararmış yapraklar kümelenmiş. Yolun üstüne, ormanın yamaçlarınaysa sanki cömert bir el sonbahar yapraklarını bol bol serpmiş.

Bu posterin önüne çakılıp kaldım adeta. O kadar güzeldi ki, seyretmeye doyamadım desem yeridir. Sonra bir tane daha

vardı. O da gece çekilmiş. Ay ışığının vurduğu bir örümcek ağı. Lacivertten başlayarak geceyi çeşitli mavi tonlarında yakalamış. Gökyüzünün laciverti̇liğinde, yıldızlarla, örümcek ağının üstündeki çiy damlaları pırıl pırıl pırıldıyordu. Böyle fotoğrafları çekebilmek ne güzel...

Melis çiçekli fotoğraflara takılmıştı, Esin ise bebekli olanları, "Ay ne şeker," diye bize gösterip duruyordu.

Sonunda, "Çocuklar, bunun sonu yok, hadi artık fiyatlarını soralım," dedim de onlar da posterlere bakmaktan vazgeçtiler.

"Hepsi birbirinden güzel," diyerek içini çekti Esin.

Melis de, "Karar vermek ne güç," diye Esin'i onayladı.

"Bakar mısınız? Bu posterler ne kadar?" diye sordum, masa başında yazı yazmakta olan adama.

Başını kaldırdı, annem gibi yakın gözlükleri takmıştı. Gözlüklerin üstünden bir süre ne sorduğumu kavramak istercesine bize boş boş baktı. Sonra da elindeki kalemle posterleri işaret ederek, "Fiyatları yanlarında yazılı," dedi, ne kadar geri zekâlısınız, dercesine.

O kadar saat posterleri incelediğimiz, üstelik üç kişi olduğumuz halde, bunun farkına varmamış olmak hepimizi pek bir utandırmıştı.

"Ne yapalım yani," diye fısıldadı Esin. "Görmedik diye bizi aşağılaması mı lazım?"

"Neyse, neyse, boşver," dedi Melis, fiyatlara bakarak. Sonra da, "Yandık çocuklar," diye feryadı bastı.

"Yandık ki yandık," diye ona katıldım.

Posterler güzel olmasına güzeldi ama fiyatları daha güzeldi.

"Buna bir de cam ve çerçeve masrafını ekledin mi, hiç altından kalkamayız," dedi Melis.

Esin, "Paramızın yettiği kadar alsak..." diye mırıldandı.

"Olur mu?" dedi Melis. "İki kez yiyecek satışı yaptık da sekiz milyonu o kadar zor toparladık. O parayla anlaşılan an-

cak üç posteri alıp çerçeveletebiliriz. Oysa biz koridorları donatalım diyorduk. İki, üç tane alıp da ne olacak. Hiç asmayız daha iyi. Değil mi, Serra?" diye bu kez de bana döndü Melis.

Hepimiz çok üzgündük. Oysa hayallerimizde o loş ve kişiliksiz koridorları ne de güzel renkli, neşeli, canlı hale getirmiştik.

Düşünüp duruyordum. Bu pahalı posterlerle bir yere varamayacağımız kesindi. Tekrar adamın yanına gittim.

"Bizim getirdiğimiz resimleri çerçeveletmek kaça çıkar?"

Yine bezgin bezgin gözlüklerinin üstünden, amma da baş belasısınız, der gibi baktı ve, "Çerçevesine, camına ve büyüklüğüne bağlı," diye lütfetti.

Çerçeveyle büyüklüğü anlamasına anlamıştım da cam neyin nesi oluyordu.

"Cam da farklı mı oluyor?" diye sorularımı azimle sürdürdüm.

"Evet," dedi derin bir nefes alıp. "Parlak ve mat cam var. Mat daha pahalıdır. Cam yokmuş gibi durur."

Onun bu bizi küçümser hali artık iyice sinirime dokunmuştu. Sen madem bir dükkân açmışsın, ticaret yapıyorsun, müşterine saygı duymalısın en azından.

Esin kolumu çekti. "Hadi artık gidelim buradan, baksana neredeyse dövecek bizi."

"Yok yaa..." dedim ve tüm cazgırlığımla gidip adamın karşısına dikildim.

"Şimdi lütfen, zahmet olmazsa, bir de çerçevelerin fiyatlarını söyler misiniz?"

Göz göze bakışıyorduk. Aynen düellocu kovboylar gibi. "Hangilerinin?"

"Şuradakilerin, en sade olanların."

"Metresine göre değişir," dedi ve bir metrenin fiyatını söyledi.

"Tamam, benim de bilmek istediğim buydu. Sizi yorduk, zahmetiniz için teşekkür ederiz," dedim abartılı bir nezaketle.

Ama adam benden aşağı kalır mı, "Her zaman bekleriz, efendim," diye dalgasını geçti. Ekşi suratlı n'olacak.

Dışarda Melis beni kutladı. "Harikaydın, Serra, o adama dersini verdin."

"Yaptığı işi sevmeyenlerle bir arada olmak ne kadar asap bozucu," dedi Esin.

Melis, "Herkes Serra gibi terbiyeli bir biçimde tepki gösterse, bunlar da kendilerine çeki düzen verirler," dedi yine beni överek. Koltuklarım kabardı.

Ama gerçekten adamın hali, davranışı, bakışları insanı çileden çıkarmaya yeter de artardı bile.

Dolmuş durağına doğru yürürken üçümüz de sessizdik. Kafamda, ne yapabiliriz, sorusunu evirip çeviriyordum. Birden yolun ortalık yerinde, "Buldum, buldum," diye bağırmaya başladım.

Melis'le Esin öylece kalakalmış, bana bakıyorlardı. "Koridorlarımız için çare buldum, diyorum sizlere." Ve onlara tek söz etme fırsatı vermeden başladım kafamdakileri anlatmaya.

"Posterler çok pahalı, tamam mı?"

"Tamam."

"Buna karşın, ucuzundan olduğu takdirde çerçeve ve cam masrafını karşılayabiliriz gibime geliyor... Siz ne dersiniz?"

Melis şöyle bir düşündü, başını yana eğdi. "Biraz zorlanırız ama konser de olursa yapabiliriz herhâlde."

Esin, "Seni kızdırmak istemem ama herhâlde boş çerçeveleri asmayı düşünmüyorsun," dedi.

"Evet," dedim. "İşte şimdi geldik işin can alıcı noktasına." Öylece bana bakıyorlardı.

Bir an durdum ve bombamı patlattım.

"Posterlerimizi biz getireceğiz."

Hâlâ bana bakıyorlardı.

"Hiçbir şey anlamıyorum," dedi Esin.

Melis ise, "Nereden bulup da poster getireceğiz?" diye asıl sorulması gerekeni sordu.

"Takvimlerden," dedim. "Anlasanıza, hani duvarlara asılan büyük, güzel resimli takvimler var ya, onların altını kestik mi sadece fotoğraf ya da çizimler kalacak veeee biz onları çerçeveletip duvarlarımıza asacağız."

Anlatmaya başlamıştım ya, artık kaptırmış gidiyordum.

"Örneğin, annemin geçen yıl aldığı bir Atatürk takvimi var. Hâlâ saklıyor. İçinde Atatürk'ün harika fotoğrafları var. Öğrencilerle birlikte, bir düğünde gelinle dans ederken, trenin penceresinden bakarken, hasır bir koltukta otururken. Düşünün, o resimleri çerçeveletip bir koridora assak ne güzel olur."

İkisinin de gözleri parlamıştı ama onlara fırsat vermeden devam ettim.

"Şimdi hepimiz evlerimizi bir karıştırsak kimbilir ne ilginç takvimler, resimler, hatta kıyıda köşede kalmış posterler bile bulabiliriz. O zaman da iş kalır sadece cam ve çerçeveye..."

Sustum, çünkü soluk soluğa kalmıştım.

Melis boynuma sarılıp öptü beni. "Müthişsin."

"Bundan güzeli olamaz," dedi Esin. "Hemen eve gidince dolapları karıştıracağım."

Melis de, "Ben de anneme soracağım," dedi.

Böylece poster sorununu çözmüş olmanın mutluluğu içinde vedalaştık, herkes kendi dolmuşuna bindi ve evlerimizin yolunu tuttuk.

Bütün bunları Ayşegül'e, Cüneyt ve Sırma'ya hemen anlatabilmek için neler vermezdim. Telefonda uzun süreceğinden mektupla bildirmeye karar verdim. Ve sıcağı sıcağına Cüneyt'le Ayşegül'e yazdım. Hafta sonu da Sırma'ya yazacağım.

Babam ve babaannemle haftalık konuşmamızı yaptık. Babam ilk fırsatta gelip beni göreceğini söyledi. Ben de ona okulda olanları anlattım.

Derslerim az önce bitti. Şimdi Yakup Kadri'nin *Kiralık Konak* adlı kitabına başlayacağım. Çok güzel ve verimli bir gündü.

24 Mayıs, Cuma

Bugün sınıfta bir konuğumuz vardı. Mualla Öğretmen'in köpeği Zühtü. Öyle tatlıydı ki, onu okşamak için sıraya girdik.

"Evde boya badana var, Zühtü de boya kokusundan rahatsız oluyor. Bu nedenle onu yanımda getirmek zorunda kaldım," diye adeta bizden özür diledi Mualla Hanım.

Uzun kulakları, üzgün bakan kocaman koyu kahverengi gözleri vardı. Kulakları, sırtı çok tatlı bir taba tonundaydı, göğsü ve patileriyse beyazdı. Öyle de usluydu ki, o kadar insan başına toplandığı halde hiç sesi çıkmıyor, aşağı doğru gözleriyle üzgün ve süzgün bizleri izliyordu.

"Hocam, Zühtü'nün bir derdi var galiba," dedi Suphi.

Mualla Hanım bir kahkaha atarak, "Bu görünüşü onun özelliğidir," dedikten sonra da Zühtü'süne kürsünün altına girip yatmasını söyledi. Zühtü bu sözleri ikiletmeden, kürsünün içinde kayboldu.

"Evet, çocuklar, okulu güzelleştirme konusunda araştırma yapan varsa, lütfen bizleri bilgilendirsinler."

Melis, Dilek ve Burak aynı anda el kaldırdılar.

Dilek, "Ben Volkan'la konuştum," deyince sınıfta bir uğultu, bir uğultu. Ayıp yani! Zavallı kız yine kıpkırmızı oldu.

"Evet, Dilek?" diye Mualla Hanım devam etmesini isteyince Dilek, "Onlara henüz bir karar almadığımızı ama eğer

karar alırsak, okulu güzelleştirme amacına destek olmak için bir konser verip veremeyeceklerini sordum," diye açıkladı.

"Ne dediler?"

"Ders programlarına bakacaklarmış, eğer konserin yapılması düşünülen zamanda sınavları yoksa, memnuniyetle yaparız, dedi hem Volkan, hem de arkadaşları, hocam."

"Çok teşekkürler, Dilek. Bu iyi bir haber. En azından onların istekli olduklarını biliyoruz. Daha olmadı, biz onların programına uyarız."

Dilek'ten sonra Burak söz aldı.

"Hocam, boyaları Serhat'la soruşturduk," dedi ve fiyatları söyledi.

"Serhat," dedi Mualla Hanım. "Bahçedeki ve diyelim bizim sınıflardaki çöp kutularını boyamak için ne kadar boya gider?"

"En az üç kilo."

"Yandık desene," diye bağırıştı birkaç kişi. "Her şey ne kadar da pahalı."

Mualla Hanım, "Peki, Burak ve Serhat, ikinize de çok teşekkürler," dedikten sonra Melis'e söz verdi.

"Hocam, posterler feci pahalı."

Sınıfta yine çığlıklar yükseldi.

"Koridor işi yattı desene," dedi Suphi.

Melis devam etti. "Ama Serra'nın harika bir fikri sayesinde düşündüklerimizi gerçekleştirebileceğiz." Ve benim önerimi anlattı.

"İyi fikir," dedi Toprak.

"Çok güzel, Serra," diye Mualla Hanım beni kutladı. "Düşününce insan neler buluyor, değil mi?"

"Gerçekten de öyle, hocam," dedim.

"Öyleyse herkes evini bir yoklasın. Okul koridorlarına yakışacak resimleri, posterleri olanlar getirsin ve burada, hep

birlikte onların arasından seçimimizi yapalım, çerçeveletmek üzere bir kenara koyalım. Kutlarım sizi çocuklar, hepiniz ödevlerinizi eksiksiz yapmışsınız. Ama ben de, ödevimi yaptım ve idareyle konuştum."

Herkes susmuş, bekliyordu.

"Bu yapacaklarımızı onaylıyorlar ve okulu güzelleştirme çabalarımızı sürdürdüğümüz için bizi kutluyorlar." Mualla Hanım'ın yüzündeki kocaman gülücük, onun da ne kadar mutlu olduğunu ortaya koyuyordu.

"Oley!"

"Başladığımızı bitirebileceğiz," sesleri yükselirken, tek çatlak ses Suphi'den geldi.

"Yok bir de onaylamayacaklardı. Her zorluğu biz yükleniyoruz, onların yapması gerekeni biz yapıyoruz. Parasını buluyoruz, emeğini ortaya koyuyoruz."

İlk karşı çıkan ben oldum.

"Öyle deme, Suphi, bu tür şeyleri yapmak isteyen öyle çok öğrenci ve öğretmen var ki... Ama idare bir mazeret bulup önünü kesiveriyor."

"Ne diye önünü kessin ki?.."

"Uğraşmak istemiyorlar da ondan," diye bu kez yanıt Toprak'tan geldi. "Gençlerin bir şeyler üretmesi, olumlu şeylerle uğraşması, okuması, düşünmesi, sanata yönelmesi, bazı yöneticilerin, hatta öğretmenlerin hiç umurunda değil. Onlar saatlerini doldurup çekip gitmek istiyorlar."

"Tabii işin bir de başka yönü var," dedi Mualla Hanım. "Pek çok okulun, tıpkı bizim okulumuzda olduğu gibi, bütçesinde şu yapmayı düşündüklerimize yer yok. Okul asıl masraflarını zar zor karşılıyor. İdare istese de yardım edemiyor. Bu gerçeği de göz ardı edemeyiz. O zaman, böyle güzellikler istiyorsak, bizlerin devreye girmesi gerek. Siz burada okuyorsunuz, burada çalışıyoruz. Demek ki, sorun bizim soru-

numuz. Onun için de sorunlara yine bizim sahip çıkmamız gerek. Yeter ki..."

"Bizi engellemesinler," diye Mualla Hanım'ın sözlerini tamamladı Toprak, sonra da Suphi'ye dönüp, "Şimdi anladın mı durumu?" dedi.

"Konuyu toparlamak gerekirse," diyerek Mualla Hanım, Toprak'la Suphi'nin yeni bir atışmasını önledi. "Boya ve çerçeveler için, epey para gerekecek."

"Banka soyalım," dedi Suphi.

"Hiç komik değil," dedi Esin.

"Canım moralinizi bozmayın," diye lafa girdi Melis. "Biz de konser düzenleriz. Baksanıza Volkanlar peki demişler."

"Evet, evet, konserden başkası bizi kurtaramaz," demez mi Dilek saftiriği.

Tabii onun bu açığını anında yakaladılar.

"Organizatör Dilek!" sesleri yükseldi.

Melis, "Bırakın sululuğu, iş konuşuyoruz burada," diye bağırdı.

"Evet," diye Sıla, Melis'e destek verdi. "Madem çok paraya ihtiyacımız var, hemen kolları sıvamalıyız. Bence, Dilek, Volkanlarla konuşup hangi günün onlara uygun olduğunu öğrensin. Bir tarih saptayalım ve hemen afişlerimizi hazırlayıp duyurumuzu yapalım."

O yumuşak tavırlı, sakin Sıla'nın öyle bir etkisi var ki, istedi mi tüm sınıfı mum ediyor, gık çıkarmadan kendisini dinlemelerini sağlıyordu.

Sıla devam etti. "Ayrıca şöyle bir önerim olacak. Konserde genelde ara veriliyor ya, o zaman da yiyecek satalım. Bir taşla iki kuş vurmuş oluruz. Ne dersiniz?"

"İyi fikir," dedi Toprak yine. Bu kız da bugün takılmış plak gibi aynı sözleri söyleyip duruyor. Dalga mı geçiyor diye dönüp baktım ama hiç de öyle bir hali yoktu. Neyse...

"Öyleyse," dedi Sıla herkese bakarak. "Konseri düzenleyeceğiz, yiyecek satacağız ve sonra elimizdeki para oranında okulumuzda olmasını istediklerimizi gerçekleştireceğiz. Tamam mı?"

"Tamam," diye haykırdık bir ağızdan.

Tahtaya dayanmış, bizleri izlemekte olan Mualla Hanım öne doğru bir adım attı.

"Çocuklar, sizinle öyle gurur duyuyorum ki, inanın, bunu sözcüklerle ifade etmekte zorlanıyorum." Bir an durdu, sonra, devam etti. "Şu anda sizler ne yapıyorsunuz, biliyor musunuz?"

Yine durdu, hepimize teker teker baktı.

"Tam bir sivil toplum örgütünün üyeleri gibi davranıyorsunuz. Yani davanıza sahip çıkıyorsunuz. Çareler arıyor, buluyor ve eyleme geçiriyorsunuz. Bugün bunu başardığınız takdirde, yarın bilinçli ve yararlı birer vatandaş olarak, ülkemize, ülkenizin sorunlarına, kentinize, sokağınıza sahip çıkabileceksiniz demektir. Kutlarım sizi." Sonra başını geri atarak gülümsedi. "Bu konuyu böylece bağladığımıza göre, gündelik işlerimize dönebiliriz. Serhat, bu hafta sonu bizi nereye götürüyorsun bakalım?"

Serhat, "Devlet Tiyatrosu'nda *Kuyrukluyıldız Altında Bir İzdivaç* adlı müzikale bilet aldım," demez mi...

"Ay, o kitabı yeni okudum," dedim, kendimi tutamayıp.

"Öyle mi?" dedi Mualla Hanım azıcık da şaşırarak. "Gerçi Hüseyin Rahmi'yi işledik ama yine de bir öğrencimin kendiliğinden gidip kitabı alarak tümünü okumak istemesi çok hoş. Nasıl buldun?"

"Çok eğlenceli hocam, hele bazı yerlerinde öyle güldüm ki..."

"Evet, öyledir," dedi Mualla Hanım ve ekledi. "Cumartesi günü hep birlikte güleceğiz." Saatine baktı. "Konuşacak başka konu kalmadığına göre hepinize iyi günler diliyorum.

Yarın görüşürüz," diyerek Zühtü'sünü kucağına alıp sınıftan çıktı.

Bizler de kitaplarımızı toplamaya başlamıştık ki, birden Aylin'in sesi yükseldi.

"Demek her şeye maydanoz hanım kitabını okurken çok gülmüş."

Şaşırmıştım, ne diyor bu kız diye dönüp ona baktım.

"Senin derdin ne?" dedim. Sıla beni çekiştiriyordu; kolumu onun elinden kurtarıp yineledim. "Senin derdin ne?"

"Madem sordun, derdim ne biliyor musun, senden bıktım artık. Hangi taşı kaldırsam altından sen çıkıyorsun."

"Yok canım. Meğer seni ne kadar üzmüşüm."

"Ne üzülmesi, sinir oluyorum sinir. Etrafına da toplamışsın yağcıları..."

"Kimmiş bu yağcılar?"

"Kimse kim, onlar kendilerini bilirler. Yok, Serra'nın koridorlarla ilgili şahane fikirleri, yok Serra'nın sarmaşıkları, yok Serra, Hüseyin Rahmi okuyormuş... Yetti senden be..."

"Aylin, kendini topla, kendine hâkim ol. Ağzın köpürecek yakında."

"Sen kendine bak, bayan her şeye maydanoz."

"Aylin, senin derdin ne, biliyor musun?"

"Neymiş, çok bilmiş hanım?"

"Sen kıskancın tekisin. Senin gibisini hiç görmedim. Herkesin her şeyini kıskanıyorsun, çatlıyorsun. Melis'i, Sıla'yı ve şimdi de beni müthiş kıskanıyorsun. Sana acıyorum..." dedim ve beni çekiştiren Sıla ve Dilek'le oradan uzaklaştım.

Sinirden ellerim tir tir titriyordu.

Şu kızın yüzünden mahalle karıları gibi kavga etmiştik. Çok çirkindi, çok. Ama insanın üstüne bu kadar da gelinmez ki...

Kazıkları ben yediğim halde, her şeyi unutup geride bırakmıştım bile. O ise durup durup üstüme geliyor.

Oh, işte ben de böyle düşündüklerimi söylerim.

Sen de bil bakalım, herkes senin hakkında neler düşünüyor.

Beni zorlar mısın, al cevabını otur aşağı. Ay, yazdıkça sinirleniyorum, onun için iyisi mi, bu konuyu unutmaya çalışayım.

Oysa bu kız bana bulaşana dek günüm ne güzel geçiyordu...

26 Mayıs, Pazar

Cumartesi günü tiyatroya gittik de biraz açıldım. *Kuyruklu-yıldız Altında Bir İzdivaç* müzikali hepimizi bol bol güldürdü.

Üstelik Aylin'le Simten antrenmanları nedeniyle bu kez de yoklardı. Onların gelmemesi benim için çok iyi oldu, çünkü yüzlerini bile görmek istemiyorum, hele de Aylin'inkini.

Bu sabah hava şansıma güneşli ve pırıl pırıldı. Tam kahvaltı ederken Sıla aradı ve bizim evde buluşmak üzere sözleştik. Çok, çok seviniyorum. Hemen koşup giyindim ve onları beklemeye başladım.

Kapı çalınınca bir koşu gidip açtım, onları içeri buyur ettim. Annem de geldi, bir süre konuştuk ayaküstü.

Annem, "Biraz oturmak istemez misiniz?" dediyse de, ben atılıp, "Bence hemen çıkalım, güneş çekilince hava soğuyor. Yürüyüş dönüşü otururuz," dedim ve arkadaşlarıma dönerek, "Siz ne dersiniz?" diye bir de onların fikrine başvurdum.

Dilek, "Bence de önce yürüyelim, senin o anlattığın kahveye gidelim, sonra yine buraya geliriz," dedi.

Sıla, "Benim için hava hoş," deyince annem, "Pekâlâ çocuklar, nasıl isterseniz. Ben size bir çay sofrası hazırlarım. Dönüşte çay içersiniz," dedi.

Böylece bir otobüse atlayıp İstinye'de indik.

Biraz yürümek istiyorduk.

Sonunda Yeniköy'deki kahvemize vardık. Pazar sabahı olduğundan kahve bayağı doluydu. Neyse, kendimize bir masa bulup oturduk.

Sıla, "Anlattığın kadar varmış, Serra," dedi etrafına bakınarak. "Beğendiniz mi?" diye sordum. Çünkü bir şey çok övülünce insanda düş kırıklığı yaratır genelde.

"Çok," dedi Sıla, temiz havayı içine çekerek. "Hem de pek çok."

"Buradaki insanlar da çok hoş," dedi Dilek, başıyla etrafı işaret edip.

Yan masada genç bir adam önünde kocaman bir çay fincanı, gıcır gıcır gazetelerini açmış okuyordu. Onun yanındaki masada üniversiteli bir kızla iki delikanlı gülüşerek konuşuyorlardı. Masanın üstündeyse defterler, kitaplar vardı. Genç kız ayağa kalktı. "Ben fırına gidiyorum," dedi.

Delikanlılardan biri arkasından seslendi. "Bana bir tane de börek alıver."

"Tamam," diye geriye doğru bağırdı genç kız.

İlerideki masada sevgili oldukları, el ele, göz göze oturmalarından belli olan bir çift vardı. Kahvenin kapalı bölümündense tavla oynayan balıkçıların sesleri geliyordu. Tıpkı Bebek'tekiler gibi.

"Siz çayları söyleyin, ben karşıdaki fırından peynirli poğaça alıp geleyim," diyerek bir koşu fırının yolunu tuttum. Bugünün Sıla ve Dilek için kusursuz olmasını istiyordum.

Çaylarımız gelmişti. Ağızda dağılırcasına taze, sıcacık poğaçalarımızı yerken, bir yandan da bitişikteki iskeleye gelen motorları, kıyıya atlayan insanları, tekdüze pat patlarıyla ilerleyen balıkçı teknelerini seyrediyorduk. Kimi de sandalına binmiş, oltasını almış, açıkta balık tutuyordu.

Memnuniyetini belirten bir sesle içini çekti Dilek. "Serra, her şey gerçekten harika."

Üniversiteliler ders çalışmaya başlamışlardı. Sayfaları çeviriyor, birbirleriyle hararetli hararetli konuşuyorlardı.

"Burası ders çalışmak için ideal," dedi Sıla.

"Öyle sakin bir yer ki, insan tüm dertlerinden arınıyor," dedim.

Sıla dikkatini benim üstümde yoğunlaştırarak, "Serra, yoksa okulumuzdan memnun değil misin? Hâlâ eski arkadaşlarını özlüyor musun?" diye sordu.

"Yok, yok yanlış anlamayın, okulu sevdim. Gerçekten. Bir kere eski okuluma kıyasla çok daha çağdaş yaklaşımı olan öğretmenler var burada. Hele de Mualla Hanım."

"Öbür şubenin öğretmeni olan Sevil Hanım da, aynı Mualla Hanım gibi öğrencisini seven, onlara bir şeyler vermek isteyen bir eğitimci," dedi Sıla.

"Mualla Hanım'ın derslerini, hele de serbest saati iple çekiyorum," dedim.

"Bizlere ders dışında, hayatta işimize yarayacak önerilerde bulunması çok hoşuma gidiyor," dedi Sıla.

"Ya sanatla ilgili yönlendirmeleri... Onun sayesinde hafta sonlarımız dolu dolu geçiyor."

"Ayrıca onun önderliğinde yararlı işler yapmaya başladık," dedim. "Oturup yakınacağımıza düşüncelerimizi hayallerimizi hayata geçiriyoruz. Ve böyle bir şeyi başarmış olmak beni çok ama çok mutlu ediyor."

Heyecandan sesim öyle yükselmiş olmalı ki, yan masadan dönüp baktılar.

"Ay," dedim sesimi iyice alçaltarak. "Abarttım galiba."

"Hayır," dedi Sıla. "Hiç de abartmadın. Ben de seninle aynı fikirdeyim."

"Ben de," diye katıldı Dilek.

Ohh, aynı kafada insanlarla konuşmak ne büyük zevk. Ne dediğini anlıyorlar, duygularını paylaşıyorlar. Sen bir konuda heyecanlanmış konuşurken, sana boş boş bakmıyorlar.

"Tabii arada sevimsizler yok değil," dedi Dilek. "Örneğin, biz ortaokuldayken yine böyle yenilikler yapmak istemiştik de o zamanki öğretmenimiz, 'Devlet bana sizin nazınızla oynayayım diye para vermiyor,' diyerek kestirip atmıştı. Oysa bizler o zaman da böyle etkinlikler yapmayı çok istiyorduk."

Dilek'in bu sözü üzerine onlara yazdığım öykü nedeniyle eski okulumda başıma gelenleri anlattım. Beni dikkatle dinliyorlardı. Ne Melis gibi sıkılıyorlar, ne de Aylin gibi kıskanıp hemen konuyu değiştiriyorlardı.

"Vay be, Serra," dedi Dilek. "Neler, neler olmuş."

"Ne demezsin," dedim. "İşte onun için yeni okulumu genel havası nedeniyle, özellikle de Mualla Öğretmen'in etkisiyle sevdim. Ama..."

Yine gözlerini dikmiş, bana bakıyorlardı.

"Hiç de istemediğim halde düşman edindim."

"Aylin'i mi kastediyorsun?"

"Evet. Aslında hem o hem de Simten."

"Sen aldırma onlara."

"Demesi kolay," diye isyan ettim. "Yeni bir okula gelmişim. Yapayalnızım, bütün istediğim iyi ilişkiler ve arkadaşlıklar kurmakken, tut sen azılı iki düşman edin."

"O herkese karşı böyledir," dedi Dilek.

"İyi ama durup durup laf atıyor bana. Ne zaman vazgeçecek benimle uğraşmaktan?"

"Ne zaman biliyor musun?" dedi Sıla.

"Ne zaman?"

"Sen onun sözlerine aldırmadığın, onu adeta yok saydığın zaman."

"Yani Melis gibi..."

"Aynen," diye beni doğruladı Sıla. "Çünkü sen böyle tepki verdikçe bu onun hoşuna gidiyor ve büsbütün üstüne geliyor."

"Amma da garip şeylerden hoşlanıyormuş," dedim kendimi tutamayarak.

Sıla devam etti. "Oysa aldırmazsan, bir dener, iki dener, sonra da vazgeçer."

Ne can sıkıcı bir durum.

"Hadi, hadi üzme canını," dedi Dilek. "Biz senin yanındayız, başın sıkışınca bize bir işaret gönder, hemen gelir, seni onun elinden kurtarırız," dedikten sonra bir kahkaha attı. "Hoş, son atışmada seni onun elinden değil, onu senin elinden almamız gerekecekti neredeyse."

"Ama tepemin tasını attırdı," dedim bir hışım.

"Haklısın, haklısın," diye Dilek kolumu okşayarak beni sakinleştirmeye çalıştı ama bir yandan da iki büklüm olmuş gülüyordu. "Ay Serra, o öfkeli halin gözümün önüne geldikçe, gülmekten kendimi alamıyorum."

"Hadi kapatalım bu konuyu," dedi Sıla.

"Evet, evet," dedim. "Bu güzel günü onları konuşarak mahvetmeyelim."

Sonra, nereden aklıma estiyse, "Sıla," dedim. "Senin gelecekle ilgili planların var mı? Yani ne okuyacağına karar verdin mi?"

Tam da tahmin ettiğim gibi, "Evet," dedi kararlı bir ses tonuyla.

"Ben tıp okumak istiyorum."

"Yaaa..." deyip kaldım. Ben nerelerdeydim, o nerelerde. Ben daha neyi sevip neyi sevmediğimi bilmezken, Sıla gözünü kırpmadan yanıtını vermişti.

"Ama," dedi, "sadece bir doktor olarak kalmak istemiyorum. Araştırmacı doktor olmak istiyorum."

"Yani insanlar neden kanser oluyorlar gibi, öyle mi?" diye sordum.

İki arkadaş bakıştılar bir sırrı paylaşıyorlarcasına, sonra Sıla, "Evet," dedi. "Bu hastalıkların nedenini bulmak, insanlığa hizmet etmek istiyorum."

Başka biri bu sözleri söylese, gülüp geçerdim ama Sıla'yı saygıyla dinliyordum. Gözümde daha da yücelmişti.

"Ne güzel," dedim yavaşça. "Bir amacın var. Ne istediğini biliyorsun. Ve bu gerçekten saygı duyulacak bir amaç."

Yüzünü buruşturdu. "Ama babam hiç taraftar değil."

"Neden?"

"Kadınlara göre bir meslek değil, diyor."

"Bir sürü kadın doktor var," dedim arkadaşımı yüreklendirmek isteyerek.

"İnsanın tüm zamanını alan bir meslek seçiyorsun. Nasıl evleneceksin, tut ki evlendin, evine, işine ve çocuklarına nasıl zaman ayıracaksın, diyor."

"Senin ne kadar zeki ve becerikli olduğunun farkında değil de ondan," diye lafa girdi Dilek ve devam etti. "Ben halkla ilişkileri istiyorum."

"Senden harika bir halkla ilişkiler uzmanı olur," dedim.

Dilek gülerek. "Benimkiler de benim seçimimi onaylamıyorlar," dedi. "Halkla ilişkiler de neymiş, doğru dürüst bir meslek seç, diyor annem."

"Ay, desene tıpkı babaannem gibi düşünüyor," dedim. "Ona göre insan ya mühendis ya doktor ya da avukat olmalı."

"Aynen," dedi Dilek ve ekledi. "Bak reklamcılık da olabilir. Yani ben bir ofise kapanıp çalışmak istemiyorum, hareket halinde olmalıyım, olayların içinde bulunmalıyım."

Kulağa hoş geliyordu Dilek'in bu anlattıkları.

"Ya sen?" dediler ikisi aynı anda, sonra da gülüştüler.

"Korkunç bir şey ama ben hâlâ ne yapmak istediğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Ziyanı yok," dedi Dilek. "Daha önünde epeyce zaman var."

"Ama sizler biliyorsunuz."

"Bir kere," dedi Sıla. "Bu benim çocukluğumdan bu yana hayalimdi, o nedenle oturup düşünmeme gerek kalmadı."

"Ben de," diye atıldı Dilek. "Ne tür bir işte çalışmak istediğimi yazları teyzemin kızının yanında çalışarak öğrendim."

"Nasıl yani?"

"Teyzemin kızı üniversitede... Her yaz mutlaka bir işte çalışır. Ne bileyim, pazarlamacılık yapar, büyük konferanslarda, festivallerde hosteslik yapar, butikte satış elemanı olarak çalışır. Ona göre tüm bu işler deneyim oluyormuş, değişik kesimlerde yaşayan insanlarla tanışıyormuş. Tabii bunun yanı sıra para da kazanıyor. Bazen beni de yanına alır. İşte böylece bir büroda kapanıp kalırsam sıkıntıdan patlayacağımın, oysa hareketli işlerde müthiş bir keyif ve enerjiyle koşturabildiğimin farkına vardım. Ve benim için olsa olsa halkla ilişkiler, reklamcılık, turizm gibi konular olur kararına vardım."

Şanslı yaratıklar! Benim ne öyle çocukluktan başlayan idealim, ne de işe yarayan bir teyze kızım var.

"Dilek'in bir de astroloji merakı vardır," dedi Sıla gülerek.

"Ay, sen de mi falcılara inanıyorsun?" deyiverdim.

Dilek ciddileşti. "Lütfen astrolojiyle falcılığı birbirine karıştırmayın. Şu Sıla'ya o kadar anlattım, hâlâ benimle dalga geçer."

Sıla, Dilek'i duymamış gibi sözlerini sürdürdü.

"Onun astroloji üstüne ne kitapları vardır, bir bilsen. Elinde cetvel, hesaplar yaparken gören, onu büyücü sanır."

"Astroloji bir bilim dalıdır, bir kere," dedi Dilek parmağını bizlere doğru sallayarak. "Burçların etkisini inkâr edemezsiniz."

"Sonra bir astrolog hanım var, Dilek sürekli ona gider."

"Abartma, Sıla, sürekli değil, arada sırada."

"Yani sana olacakları söylüyor?" dedim bayağı meraklanarak.

"Olacakları değil de, olabilecekleri söylüyor. Kesin konuşmuyor ama en başta sana senin kişiliğini anlatıyor. Hatta bazı evlenecek çiftler ona gidip uyumlu olup olmadıklarını soruyorlar. O da kişilik cetvelleri hazırlıyor, olabilecekleri anlatıyor, gerisi de o kişiye kalmış bir şey."

"Peki sana Volkan'la ilgili ne söyledi?" dedi Sıla muzip muzip gülerek.

"Aman Sıla!" Sıla'nın koluna bir çimdik attı Dilek. Sonra da bana dönüp, "Ne hoş çocuk, değil mi," diye mayıştı.

"Dur bakalım bu hayranlık kaç gün sürecek," dedi Sıla kolunu ovuşturarak.

"Yoksa Dilek daldan dala mı atlıyor?" diye sordum Sıla'ya.

"Hem de nasıl! Bir hafta biri için yanıp tutuşur, ertesi hafta bir bakarsın onu unutup gitmiş, bambaşka, hatta tam zıt birine abayı yakmış. Bazen onu izlemekte zorlanıyorum."

"Herkes senin gibi tutarlı olamaz ki," dedi Dilek.

Hemen kulaklarımı diktim. Yoksa Sıla'nın bir beğendiği mi vardı? Onları öylesine soran bakışlarla taramış olmalıyım ki, Dilek, Sıla'ya dönüp, "Söyleyebilir miyim?" diye sordu.

Sıla başını olur anlamında sallayarak, "Serra'nın ağzı sıkı biri olduğundan eminim," dedi.

Çok sevindim ona bu güveni vermiş olduğum için.

"Efendim, bizim kız asrın aşkını yaşıyor."

"Aman Dilek, sen de..."

"Evet, evet, modern bir Leyla ile Mecnun."

Hayretlerim şaştı! Sıla! Ve Leyla ile Mecnun!

"Tam üç yıldır devam ediyor ve sonsuza dek sürecek gibi," diye anlatmaya başladı Dilek.

"Bizim okuldan mı?" diye sordum dayanamayarak.

"Hayır, başka bir okulda. Ayrıca kendisi Sıla'nın akrabası olur."

"Ne?"

"Canım merak etme, gerçek akraba değil. Evlilik nedeniyle akraba oluyorlar. Onun için ailece de görüşüyorlar ama hiç kimse bilmiyor. Bilseler kıyametler kopar herhâlde."

Ay, ne kadar şaşırmıştım! Nedense Sıla'yı romantik bir tip olarak düşünemiyordum. Ben öyle ağzı açık dururken Dilek, "Eee," dedi. "Senden ne haber?"

Şaşkınlığımı üzerimden atamadan gelen bu soru beni gafil avlamıştı. Hiç kimseye Cüneyt'ten söz etmemiştim şimdiye dek. Durakladığımı gören Sıla, "Kızın üstüne gitmesene, Dilek," diye arkadaşını uyardı.

Onlara söylemeyecek de kime söyleyecektim.

"Adı Cüneyt," diye aldım sazı elime ve anlattım da anlattım. Büyük bir ilgiyle dinlediler, sorular sordular. Benim de en sevdiğim şey Cüneyt hakkında konuşmak olduğuna göre, uzun uzun cevapladım onları.

Sözlerimi bitirdiğimde kendimi onlara o kadar yakın hissediyordum ki... Aylardır kendimi, sorunlarımı, sevgimi paylaşmamıştım kimseyle. Ama onlar da yaşamlarını, fikirlerini ve sevdiklerini benimle paylaşmışlardı. Bu da beni öyle mutlu etti ki... Fazla uçmak istemiyorum ama sanırım bir arkadaşlığın temelini attık bugün o sevimli kahvede.

"Saat üç olmuş," diye bağırdı Dilek.

"Ne? Zaman nasıl da uçup gitmiş," diyerek bakındığımda etrafımızdaki masaların müşterilerinin çoktan değişmiş olduğunun farkına vardım.

"Haydi," dedim. "Bize gidelim, annem bize çay hazırlamıştır, kesin."

İstinye'ye kadar yürüyüp oradan yine bir otobüse binerek eve vardık.

Annem, canım annem bu pek beğendiğim arkadaşları tavlayalım diye mutfakta kiraz ağacımın karşısına çok güzel bir çay sofrası hazırlamıştı.

"Hoş geldiniz, çocuklar," diye bizi karşıladıktan sonra, "siz oturun, ben fırını yakayım, pizza on dakikaya kadar hazır olur," dedi.

"Bayılırım pizzaya," dedi Dilek.

Az sonra elmalı pay ve pizzayı atıştırıyorduk. Tabii ki, kiraz ağacımız da yiyecekler kadar sükse yapmıştı.

Sonra odama çıktık. Hemen kitaplarımı incelemeye başladılar. "Aa, derste işlediğimiz yazarlar," dedi Dilek.

"Evet; bu yıl Türk edebiyatının önemli eserlerini okumaya karar verdim."

"Sıkılmıyor musun?"

"Hayır," dedim, sonra da kıkırdayarak, "kimi yerlerde çok uzun anlatımlar var. Yapmamam gerek ama bazı paragrafları atlayıveriyorum," diye itiraf ettim.

"Ama yine de okuyorsun ya," dedi Sıla. Sesinde beğeni vardı. Onlara klasik müzik kasetlerimi ve broşür koleksiyonumu gösterdim.

Dilek eliyle alnına vurarak, "Aptal kafa," dedi. "Bunca yıldır böyle etkinliklere giderim, broşürleri saklamayı hiç düşünmedim. Artık ben de saklayacağım."

Sıla, "Şu kasetlerinden birini çalsana," dedi klasikleri göstererek. O anın koşullarına uygun bulduğum Strauss'un *Mavi Tuna* valsinin olduğu kaseti çalmaya başladım. Öylesine insana neşe veren bir müzik ki, Dilek dayanamayıp kendi kendine benim küçük odamın içinde dönmeye başladı.

"Sen vals yapmayı biliyor musun?" dedim hayretle.

"Neden bilmeyecekmişim," dedi, dönmeye devam ederek.

"Ne bileyim," dedim. "Dedemler biliyor, ben de sandım ki..."

"Sadece yaşlılar bilir," diye sözlerimi tamamladı Dilek. "Oysa televizyon diye bir aygıt var, Serracığım, orada gördüğüm filmlerden öğrendim."

"Ben bir telefon edebilir miyim?" diye sordu Sıla. "Annemi aramam gerekiyor da."

"Gayet tabii," diyerek onu telefonun bulunduğu yere götürdüm. Sonra Dilek'in yanına dönüp, "Ah bu anneler," dedim. "Benimki de Bayan Panik'tir, hep onu aramamı ister."

"Burada durum tam tersine," dedi Dilek.

Anlamamıştım.

"Panik yapan annesi değil, Sıla."

"Yani o mu annesini merak edip ikide bir arıyor?" diye sordum gülerek. Şakacı Dilek.

"Evet, aynen öyle," demez mi, gayet ciddi.

"İyi ama niye?"

"Annesi hasta da ondan."

"Nasıl yani? Üşütmüş mü?"

"Ne yazık ki, öyle hafif bir şey değil."

"Dilek, şunun ne olduğunu doğru dürüst söylesene."

Dilek bir an kapıdan tarafa baktı, sonra sesini alçaltarak, "Sıla'nın annesi kan kanseri," dedi.

Öyle bir şaşırmıştım ki, dilim tutuldu adeta.

Dilek çabuk çabuk sözlerine devam etti. "Ama hiç kimse bilmiyor, ona göre..."

"Tabii, merak etme," diyerek başımı salladım. Birden annemi düşündüm, kendimi Sıla'nın yerine koydum. Ne feci bir şey Tanrım, ne feci.

"Sıla, bilirlerse bana acırlar, diyor, onun için de hiç kimseye söylemiyoruz. Bir ben biliyorum, bir de şimdi sen."

Zorlukla yutkunarak yine başımı salladım. Yumruk yemiş gibi hissediyordum kendimi. Annelerin hastalanabileceğini,

ölebileceğini hiç ama hiç düşünmemiştim. Onlar kayalar gibi sağlam olurlar, biz hasta oluruz, onlar bize bakar, bizi iyi ederler, diye düşünegelmiştim bugüne dek.

Demek onun için araştırmacı doktor olmak istiyordu. Ben kanser dediğimde, demek onun için birbirlerine öyle bakmışlardı. Hay Allah, Serra, çenen kopsun inşallah, dedim içimden.

"Peki," dedim sormaya korkarak. "Ölecek mi?"

Dilek hiç ses çıkarmadı.

"Aman Allahım," dedim kendimi tutamayarak.

"Sık sık kanını değiştiriyorlar. Daha birkaç yıl yaşar diyorlarmış," dedikten sonra içini çekti. "Kim bilebilir, bakarsın daha da uzun yaşar."

Geri planda valsin şen şakrak müziği devam ediyordu, oysa biz sessizlik içinde oturuyorduk.

"İşte onun için her gittiği yerden annesini sık sık arıyor." Gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Serra, kendini topla, bildiğini ona belli etme. Bizim yapabileceğimiz en yararlı iş, onu oyalamak, en azından bir aradayken bu üzüntüsünü unutmasını sağlamak."

Hemen gözlerimi silip, "Hiç merak etme," dedim.

"Aslında sana da söylememem gerekirdi ama bu öyle yorucu bir sır ki, insan paylaşmak istiyor; destek arıyor. Seni de üzdüm, özür dilerim."

Zavallı Dilek, arkadaşına ne kadar üzülüyordu.

Elini tutup sıktım.

"Bana güvenebilirsin, size yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım."

"Sağ ol, Serra."

Merdivenlerden Sıla'nın ayak sesleri duyulunca, fısıltıyı kesip Dilek'le beraber vals yapmaya başladık.

İçeri giren Sıla halimize güldü.

"Annen nasılmış?" dedi Dilek, gayet doğal.

"İyiymiş," dedi Sılacık ferahlamışçasına. "Ama yine de, artık gitsek iyi olur."

"Tabii," dedi Dilek. "Aslında benim de yapılacak çok işim var."

"Serra, harika bir gün geçirdik, çok teşekkürler," diyerek beni öptü Sıla.

"Evet, gerçekten," dedi Dilek, onunla da öpüştük ve okulda buluşmak üzere onları yolcu ettim.

Annemse merakla beni bekliyordu. Ayaklarını altına alıp koltuğuna gömülmüş, "Anlat, anlat," diyordu.

Birden boynuna sarılıp ağlamaya başladım.

"Ne oluyorsun, Serracığım? Ne var? Günün iyi gitmedi mi yoksa? Arkadaşlarınla aranda kötü şeyler mi geçti?"

Hıçkırıklarımın arasında her sorusuna hayır diye başımı sallıyordum.

"Ne var öyleyse? Hadi canım, söyle bana."

Bir yerlerden sesimi bulup buluşturup, "Sen ölürsen, ben yaşayamam," diyerek yeniden hıçkırmaya başladım.

"İlâhi kızım, hiç ölmeye niyetim yok. Bu da nereden çıktı şimdi?"

Böylece ona Sıla'nın annesini anlattım. Beni hiç ses çıkarmadan dinledi. "Çok, çok üzüldüm, Serracığım. Ama tıp çok ilerledi, artık birçok kanser türünün, hele de erkenden tanı konursa, önü alınabiliyor ve o insan uzun, çok uzun yıllar yaşayabiliyor. Sıla'nın annesinin durumu eminim böyledir. Haydi bakayım topla kendini. Durumu senin sandığın kadar kötü olsa, veli toplantısına gelebilir miydi? Ayrıca yatakta değil, normal yaşamını sürdürüyor. Eh, tedavi de gördüğüne göre hastalığını yenebilir."

"Sahi mi, anne?"

"Gayet tabii. Neden hemen en kötüyü düşünüyorsun? Hem işin içyüzünü bilmeden bir kanıya varmak yanlış."

"Ama o veli toplantısında yüzü ne kadar beyazdı..."

"Canım kadıncağız hasta, ama bu hemen her şey bitti anlamına gelmez ki..." Canım annem benimle uzun uzun konuştu, teselli etti de toparlandım. Sonra, "Haydi bakalım, sen şimdi bana gününü anlat," diye buyurdu o içimi ısıtan gülümsemesiyle.

Ona günümü, izlenimlerimi, duygularımı tek tek anlattım. Sözlerimi bitirdiğimde, "Serracığım, senin için ne kadar sevindim bilemezsin. İlk kez seni bu kadar mutlu görüyorum," dedi.

"Evet," dedim. "Tam bana göreler."

"Ben sana demedim miydim, gün doğmadan neler doğar diye."

Sonra da yapmacık bir korkuyla, "Özür dilerim, özür dilerim, ben sana demedim mi, demeyecektim, yanlışlıkla ağzımdan kaçtı," dedi.

Yani bugün konuşmaktan çenelerim kopmadıysa, bir daha hiç kopmaz. Önce kahvede Sıla ve Dilek'le, sonra da annemle...

Artık yatmalıyım. Yorgunum ama mutluyum. İçimde bir hafiflik var. Allahım, annemi koru.

Sıla'nın annesinin bir an önce iyileşmesine yardımcı ol.

31 Mayıs, Cuma

Son bir haftadır bizim ekip kasırga gibi esiyor. İlk esinti pazartesi günü Dilek'in gidip Volkan'la konuşmasıyla başladı. Grubuyla epeyce bir tartıştıktan sonra Volkan, konseri ancak bu cumartesi verebileceklerini söylemiş.

İşte bu haber geldikten sonra esinti fırtınaya dönüştü. Hemen bir toplantı yaptık.

Melis, "Sadece bir haftamız mı var yani?" diye çığlık attı.

"Ne var, bence bu hazırlanmamız için yeter de artar bile," dedi Burak.

"Aslanım Dilek," diye bağırdı Suphi. "Ahmet San'ı organizatörlükte solladın. Helal olsun sana."

"Hemen afişleri hazırlayalım," dedim.

"Evet, ilk iş bu olmalı," diye beni destekledi Sıla.

"Biletleri kaçtan satalım?"

"Dur, önce şu afiş işini çözümleyelim de, biletlerin fiyatını sonra konuşuruz."

Her kafadan bir ses çıkıyordu.

"Afişlerde, toplanacak paranın okulu güzelleştirme için kullanılacağını belirtelim."

"Evet, evet."

"Ne yazalım?"

"Okulumuzu güzelleştirme amacıyla düzenlenen konsere hepinizi bekliyoruz, desek nasıl olur?" diye sordum ortaya.

"Tamam."

"Bence de iyi."

"Ama kuru kuru yazı olmasın afişlerde; sevimli ve çekici olmalı," dedim.

"Nasıl yani?"

"Ne bileyim, çiçeklerle, yaprak desenleriyle süsleyelim örneğin."

Esin, "Ben size bir afiş hazırlayayım da, görün çekici afiş nasıl olurmuş," deyince, "Tamam," dedim. "Esin afişleri hazırlasın. Ona yardım etmek isteyen var mı?"

Sıla, "Ben yardım ederim," dedi.

Suphi, "Ben de onları asmanıza yardımcı olurum."

İlk kez dalga geçmeden, katılımcı bir tavır içindeydi Suphi. Fırtına onu da içine almıştı.

"Arada kek, pasta türünde yiyecek satılması önerilmişti. Yapacak mıyız bunu?"

"Bence yapalım, paraya ihtiyacımız var."

"İyi öyleyse, kimler yiyecek getirebilir?"

Diyebilirim ki, oradaki herkesin elleri havaya fırladı.

"Birlikten güç doğar arkadaşlar," dedi Burak, ağzı kulaklarında.

"Yiyecekleri nereye koyacağız?" İlk kez konuşan Aylin iyi bir soru sormuştu. Sahi yiyecekleri nereye koyacaktık?

Serhat, "Yemekhaneden iki masayı bahçeye taşırız," diye önerdi.

"Ben de bir uzun masa örtüsü getiririm," dedi Simten.

Anlaşılan o da havaya girmişti. O kadar seviniyordum ki...

"Konser açık havada mı yapılacak?" diye sordu Toprak.

"Toplantı salonunda olsun."

"Evet, evet, hiç belli olmaz, bakarsın yağmur yağıverir."

Gözüm Mualla Hanım'a ilişti. Sesini çıkarmadan yüzünde bir gülücük, bizleri dinliyor, hiç söze karışmıyordu. Bizimle gurur duyduğundan emindim. Nitekim onunla göz göze gelince, başparmağını havaya kaldırarak, oldu bu iş, anlamında bir işaret yapıp gülümsedi.

Ondan sonraki günler hummalı bir faaliyet içinde geçti bizim ekip için küçük gruplar oluşmuş, hızla afişler hazırlanıyordu. Serhat'la Burak onları okul girişine, koridorlara astılar. Esin'le Sıla yazıların etrafını sarmaşık yapraklarıyla süslemişlerdi.

Uzun tartışmalardan sonra biletlerin fiyatına karar verilmişti. Bilet işini Mualla Hanım üstlenmişti, satışını ise yine bizler yapıyorduk. Öğle tatilinde okulun girişine bir masa koyduk, sırayla orada oturup, bilet satıyorduk.

İlk başlarda yavaş giden satış, hafta sonuna doğru hızlanmış, bu da moralimizin düzelmesini sağlamıştı. Öğretmenler bile alıyorlardı.

Bu arada, "Çocuklar, bir fikrim var," dedi Toprak. "Diğer okullardaki arkadaşlarımıza da satalım."

"Bence bu harika bir fikir," dedim. Öyle ya, neden olmasın. Gerçi benim yoktu ama sınıfta başka okullarda arkadaşları olan bir dolu öğrenci vardı.

Satabilecekler, onar bilet aldılar. Satamayan, biletleri geri getirecekti. Yeni kararımızı izleyen günlerde herkesin evinde bu kez telefonlarla bilet satışı başlamıştı. Ben bile annemin bankadaki arkadaşlarının çocuklarına üç bilet satabilmiştim, tabii annemin desteğiyle.

Aylin'le Simten basketçilere, Melis'le Esin yazlıktan arkadaşlarına, Toprak entellerine, zorlamayla da olsa, epeyce bilet satmışlardı.

Zavallı Suphi'yle Burak'ın şansları pek yaver gitmemişti ki, "Abi yaa," diyordu Burak. "Bunlar resmen cimri, indirim yapsan gelirdim, diyorlar. Şu hale bakar mısın?"

Derken son gün bizim okulda bir hızlanma oldu.

Gruplar halinde geliyor, bilet istiyorlardı.

Bu sefer, "Aaa, sadece arkalar mı kalmış?" diyenler vardı aralarında.

Aklınız neredeydi, demek geliyordu içimden. Biz o kadar karın ağrısı çekmişiz, bunlarınsa şimdi akılları başlarına geliyordu. Arkalar için bilet fiyatını indirdik de, böylece epeyce bir miktar daha sattık.

Yaşasın, yaşasın! Konser yarın. Öyle heyecanlıyım ki...

1 Haziran, Cumartesi

Cumartesi sabahı bizim ekip tam kadro okuldaydı. Erkekler masaları bahçeye taşıdılar. Simten'in getirdiği kırmızı beyaz kareli örtüyü özenle masaların üstüne örttük. Yiyecekleri son anda ortaya çıkmak üzere mutfağa koyduk. Kâğıt tabaklarımız, bardaklarımız, plastik çatal bıçaklar da

hazırdı. Her şeyi bir daha kontrol ettikten sonra beklemeye başladık.

Derken Volkan'la grubu geldi, toplantı salonuna geçip provalara başladılar. Konser saat ikide başlayacaktı.

Saat bir buçuğa doğru öğrenciler sökün etti. Bazıları yanlarında arkadaşlarını da getirmişlerdi; bunlar kapıdan bilet alacak olanlardı. Söylemeye gerek var mı bilmem, onlara gülücüklerle bilet sattık!

Sıla kapıda bilet satıyor, Toprak'la Esin yer gösteriyorlardı. Melis'le bense yarıdan önce çıkıp yiyecekleri masaya yerleştirmekle görevlendirilmiştik. Satışı Aylin, Simten ve boş olan diğer arkadaşlar yapacaklardı.

Saat iki olunca biz de içeri girdik, salon dopdoluydu. Sevincimizden Sıla'yla birbirimize sarıldık.

Dilek en önlerde bir yerde Volkan'ı seyretmekle meşguldü.

Volkan herkesin susmasını bekledi, sonra öne doğru çıkarak, "Okulumuzu güzelleştirmek amacıyla düzenlediğimiz bu konsere geldiğiniz için hepinize çok teşekkür ederiz," dedi.

Alkışlar, ıslıklar yükseldi. Coşkulu bir kalabalıktı. Ve bu coşkuyu yanıtlamak istercesine onlar da hareketli bir parçayla giriş yaptılar.

Ohooo, millet dünden hazırmış coşmaya. Şarkıya bir ağızdan öylesine yüksek sesle eşlik ediyorlardı ki, Volkanları duyamıyorduk. Volkan elinde gitarı bir öne eğiliyordu, bir arkaya. Gerçekten hoş çocuk.

İlk yarı yerli popüler şarkılarla sürdü gitti. Müziğe öyle kendimi kaptırmıştım ki, Melis'in dürtmesiyle kendime geldim. "Hadi gidip yiyecekleri yerleştirelim."

"Yaaa..." dedim.

"Hadi ama, Serra..."

"Tamam, tamam," dedim ve yavaşça dışarı çıktık. Mutfakla bahçe arasında mekik dokuyarak tabak tabak börekleri,

pastaları, kekleri taşıdık. Az sonra Aylin'le Simten gelip yerlerini aldılar. Gerçi yine konuşmuyorduk ama sanki konserin coşkusu aramızdaki o kötü elektriği alıp götürmüştü.

Ve yiyecek satışı başladı. Aman Tanrım, ne zor işmiş meğer. "Ben şu pastadan istiyorum."

"Buyrun," derken alelacele bir tabak, çatal bıçak bulup kesilen dilimi içine yerleştirmek gerekiyordu.

Sonra parayı bozmaya çalış, hesapla, üstünü tam vereceğim diye ter dök.

Diğer okullardan gelen oğlanlar da her nedense hep Aylin, Simten ve Melis'ten alışveriş yapmak istiyorlardı.

Yarım saatlik arada satabileceğimiz kadar çok satmak için yan yana dizilmiş, deliler gibi uğraşıyorduk. Toprak, Esin ve Suphi de yardıma gelmişlerdi. Derken nefes nefese Dilek göründü.

"Çabuk bana üç tabak hazırlayın."

"Hayırdır."

"Volkanlara götüreceğim."

"Oh maşallah. Parasını ödediler mi?"

"Ayıp, ayıp. O kadar çaldılar bizim için, bari iki lokma bir şey götüreyim."

"Çocuklar, Dilek haklı."

Ve böylece Dilek tepeleme doldurulmuş üç tabağı dengelemeye çalışarak gözden kayboldu.

İkinci yarıdaysa Eric Clapton'dan, Bryan Adams'tan parçalar çaldılar. Bayağı da iyiydiler.

Konser sona erdiğinde herkes ayakta alkışlıyor, ıslık çalıyordu.

Derken tempo tutarak ellerini çırpmaya başladılar. Volkan ve arkadaşları eğilerek selam verdiler ama alkışlar dinmek bilmiyordu. Böylece kısa bir hard rock parçasıyla konserlerini tamamladılar.

Dinleyiciler konuşa konuşa dağılırlarken, bizim takım kapının yanında bekliyordu, çünkü daha yapılacak pek çok iş vardı. Önümüzden geçen öğretmenler, "Kutlarım sizi çocuklar, çok güzel bir konserdi," dedikçe keyfimizden dörtköşe oluyorduk. Hele de öğrencilerden öyle çok övgü aldık ki.

"Tek kelimeyle muhteşemdi."

"Bir daha yapın, n'olur," sözlerini duydukça ağzımız kulaklarımızda, birbirimize bakıyorduk.

Herkes gittikten sonra dönüp bizim ekibe, "Başardık," diye bağırdık ve Burak'la bir tane çakıştık, sonra da herkes birbirine 'çak bir tane' yaptı. O kadar heyecanlıydık ki, kimse evine gitmek istemiyordu. Kalan yiyeceklerden kendimize birer tabak hazırlayıp oturduk. İşin en keyifli faslı, başarıdan sonra oturup dedikodusunu yapmak.

"Salonu doldurduk."

"Oysa benim ödüm kopuyordu, kimseler gelmeyecek diye."

"Ben size dedim, kızım. Konser olur da gelmezler mi?"

"Haydi oradan, bir ara bal gibi sen de korkmaya başlamıştın."

"Kim? Ben mi? Sen beni kendinle karıştırıyorsun galiba."

"Volkan'la grubu da çok güzel çaldılar hani."

"Tabii tam olarak sahneye hâkim oldukları söylenemez ama yine de iyiydiler."

"Michael Jackson ekibi değil ki bunlar..."

"Yiyecekler de iyi gitti, değil mi?"

"Aslında kalanlara bakıp aldanmayın, herkes öyle çok şey yapıp getirmiş ki, ye ye bitmez."

"Çocuklar, bence birer tabak yapıp kapıcı Yakup Usta'yla mutfakta bize yardım eden çocuğa da verelim."

"Çok iyi olur."

"Siz kızlar varsınız ya..."

"N'olmuş bize?"

"Öteki okullardan gelen oğlanların içine düşecektiniz neredeyse."

"Neee..."

"İçlerine düşüp de ne yapmışız, söyler misin?"

"Tabii ya, yiyecek satışında ne o gülücükler, yok 'Biraz daha ister misiniz?' yok 'Beğendiniz mi?' demeler."

"Ne o, kıskandın mı?"

"Ne diye kıskanayım?"

"Ya size ne demeli, başka okullara maça ya da bilgi yarışmasına gittiğimizde doksan dokuz kez saçlarınızı taramanız, bayat esprilerle onlara şirin görünmeye çalışmanız..."

"Kim? Ben mi? Kızım, sen herhâlde beni başka biriyle karıştırıyorsun."

"Hocam, hocam!" diye seslendi birisi. Bu sözler üzerine atışma durdu, çünkü gelen Mualla Hanım'dı.

"Hocam, biraz bizimle oturmaz mısınız?"

"Hocam, size bir şeyler vereyim."

Eliyle hayır işareti yapan Mualla Hanım. "Teşekkür ederim ama ben arada yedim," dedikten sonra. "Çocuklar, sizi yürekten kutluyorum," dedi.

Susmuş, onu dinliyorduk.

"Bunu siz düşündünüz. Sadece düşünmekle kalmayıp el ele verdiniz ve düşünceyi gerçekleştirdiniz. Bu çok büyük bir başarı."

"Oley!" dedi tabii ki Suphi.

Mualla Hanım ona gülerek baktı. "Az önce içeride, toplanan parayı saymakla meşguldüm."

Hepimiz kulak kesildik.

İşte işin özüne gelmiş, dayanmıştık.

"Aslında daha sonra bir kez daha saymamız gerek ama size kabataslak bir rakam verebilirim."

Söylediği rakamı duyunca herkes ayağa fırladı; zıplayanlar, bağıranlar... Beklediğimizden de fazla para kazanmıştık. Hem de bileğimizin hakkıyla...

Mualla Hanım halimize gülüyordu. Ortalık biraz sakinleşince, "Bu parayla diğer okullarda görüp beğendiklerinizi artık gerçekleştirebileceksiniz," dedi.

"Koridorlarda resimler olacak, çöp kutularımız renklenecek, okul girişine yeşil bitkiler koyabileceğiz," dedi Melis, ardından da, "İnanmıyorum," diye feryadı bastı.

"Gördünüz mü?" dedi Mualla Hanım. "Demek ki, gerçekten isteyince bir şeyler olabiliyormuş."

Yaa, sevgili kiraz ağacı, işte son haftanın dökümü.

Heyecanım öylesine dinmek bilmedi ki, eve gelince anneme her şeyi anlattığım halde; sonra da telefona sarılıp Ayşegül'ü, Cüneyt'i ve Sırma'yı arayıp (annem bu özel günün şerefine üçüne de telefon etmeme izin verdi) başarımı onlarla paylaştığım halde, uyku tutturamadım, buraya senin yanına indim ve bu kez defterime her şeyi anlattım.

Bugünümü sonsuza dek unutmayacağım.

9 Haziran, Pazar

Bu hafta da kasırga gibi esmeye devam ettik. Bir yandan dersler, son sınavlar, bir yandan okulu güzelleştirme çabaları derken, dedemin deyimiyle hepimizin gagası çıktı. Hele de dün okulda sabahtan akşama kadar yaptığımız çalışma sonucu öyle bir yorgun düşmüşüm ki, bugün öğlene kadar uyumuşum.

Hafta başında duvarlara asılacak resimleri seçmekle işe başladık. Benim Atatürk takvimim çok beğenildi ve tüm resimlerin çerçeveletilmesine karar verildi. Melis'in ünlü res-

samların çiçek çizimlerinden oluşmuş takvimiyle, Dilek'in getirdiği resimler de oybirliğiyle kabul gördü.

Arnavutköy'de bir çerçeveci bulmuştum, seçilen resimleri ona götürdüm ve bu hafta sonuna kadar hazırlayacağına dair söz aldım.

Dün, yani cumartesi günüyse, yine bizim ekip tam kadro okuldaydık. Serhat'la Burak okul girişinden başlayarak, alt kat koridorunun duvarlarını resimleri asmak için ölçüp biçtiler, sonra da çivileri çaktılar.

Resimler asılınca bir güzel oldu ki...

Bu arada bahçede Esin, Suphi'nin, Aylin'le Simten'in eline birer fırça vermiş, bizim eski püskü tahta çöp kutularını koyu yeşile boyatıyordu.

Toprak ise ancak öğle vakti göründü.

"Hiç gelmeseydin bari," diye laf attı Burak. O ise bu sözleri duymamışçasına, elinde bir karton kutu, omzunda sallanan termoslarla gelip ortamızda durdu.

"Size sandviç yaptım," deyince bu kez onu hemen bağışlayıp başına üşüştük.

O ünlü tavuk sandviçlerini teker teker çıkarıp bizlere dağıttı, ardından da termostan sıcak çay ikramı yaptı.

"Mola, mola," diye bağırarak içerdekileri de çağırdı Suphi.

Toprak'ın sayesinde güzel bir öğle yemeği yedik. Yemekten sonra kuruyan çöp kutularına çiçek resimleri yaptı Esin. Bu kez onun başına toplanıp kesin ve emin fırça darbelerinden çıkan renk renk çiçekleri izliyorduk. Ne kadar da çabuk yapıyordu. Koyu yeşil zemin üstünde sarı laleler, kırmızı gelincikler, beyaz papatyalar öyle göz alıcıydı ki...

"N'olur," dedim. "Gelinciklisini bizim sınıfa koyalım."

Kimi lalelileri, kimi papatyalı olanı beğeniyordu. Sonunda sınıfça oylama yapılmasına karar verildi. Ve benim gelincikli seçildi.

"Aaa, bakın, yürüyen ağaçlar," diye kahkaha attı Sıla. Serhat'la Burak kucakladıkları kocaman saksıların içindeki bitkilerle yürürken, yaprakların ardında kaybolmuşlardı. Böylece sanki bitkiler yürüyormuş gibi görünüyordu. Onları da okulun girişine yerleştirdik.

Akşam olmuştu ama biz de bitmiştik. Bir kez daha koridorları gezip resimlere baktık; bitkilerimizi okşadık, çöp kutularını da sınıflara yerleştirdik. Yorgun ama çok mutluyduk, çok. Birlikte çalışmak bizleri birbirimize daha da bağlamıştı sanki.

Eve gelince, kendimi hemen koltuğa attım.

Annem halime gülerek, "Ne o yorgun savaşçı, çok bitkin bir halin var," dedi.

"Sabahtan beri çalışıyorduk," dedim gömüldüğüm koltuktan. "Haydi anlat," dedi meraklı gözlerle.

Ona teker teker tüm yaptıklarımızı anlattım.

"Aferin size, bu işin içinden yüzünüzün akıyla çıktınız," dedikten sonra... "Benim de sana bir haberim var," diye bana cin cin baktı.

"Yaa, neymiş?"

"Az önce Defne telefon etti."

Kulak kesildim.

"Bizim, anneannenleri de alıp hemen İzmir'e gitmemizi istiyor."

Tüm yorgunluğumu unutmuştum.

"Harika!" diye bağırarak yerimden fırladım. "Gidebiliriz değil mi, anne?"

"Bana seçim hakkı bırakmadı ki... Murat arabasını şoförüyle bir iş için İstanbul'a yollamış. Dönüşte sizi alsın, getirsin, diyor."

"Anneannemler ne dediler?"

"Ne diyecekler, çok memnun oldular tabii."

"Yaşasın, oldu bu iş," dedim ve yine kendimi koltuğa attım.

Yaa, işte böyle sevgili defter, İzmir'e gideceğim ve Cüneyt'i görebileceğim. Ay, inanmıyorum, inanmıyorum.

Ama iş bu kadarla kalsa iyi, az önce bu kez de Sırma aradı. "Sana bomba gibi bir haberim var," dedi.

"Biliyorum."

"Aman sen de... Her şeyi hemen öğrenirsin."

"Annem söyledi."

"Güzel. Ama benim bir bomba haberim daha var."

"Neymiş?"

"Biz bir okul gezisi düzenledik. Akdeniz turu yapacağız."

"Yaaa..."

"Üzülme canım, seni de yazdırdım."

"Neeee?"

"Tabii ya, kambersiz düğün olur mu?"

"İyi ama annemden izin almadık ki..."

"Öyleyse ne duruyorsun, sor."

"Anne!" diye seslendim. Sonra yanına koştum ve bir solukta geziyi anlatıp izin istedim.

Annem bir an düşündü. "Beni çok aceleye getiriyorsunuz, siz ikiniz."

"Anne, ne olur oyun bozanlık etme. Oradaki arkadaşların hepsi gidiyor, ben yalnız başıma İzmir'de ne yaparım. Hem, biliyorsun bir Akdeniz turu yapmayı ne kadar istiyorum. N'olur, n'olur..."

"Madem çok istiyorsun..."

"Hem de pek çok."

"Peki öyleyse," dedi. "Sizinle başedilmez."

"Yaşa, analar şahı," deyip boynuna atladım, sonra yine bir koşu telefona gittim.

"Oldu galiba," dedi Sırma.

"Evet, evet."

"Çığlıklarından anlamıştım zaten," dedi bilmiş bilmiş, sonra da, "o zaman görüşmek üzere, öpüldünüz canım," dedi ve telefonu kapattık karşılıklı.

14 Haziran, Cuma

Bugün uyandığımda içimde bir sevinç vardı. Bir an niye sevinçli olduğumu anımsayamadım, sonra aklıma önce okulda yaptıklarımız, başarımız; ardından da İzmir -Cüneyt- Akdeniz turu gelince sevincim coşkuya dönüştü. Çok, çok mutluyum.

Okulun son günü.

Özellikle son haftaları öylesine soluk soluğa yaşadık ki, yıl sonunun geldiğinin ve artık yaz tatiline gireceğimizin, arkadaşlarla vedalaşıp yazın buluşabilmek için telefon numaralarıyla, adreslerimizi birbirimize verirken farkına vardım, iyi mi...

Serhat, "Beni işyerinde bulabilirsiniz," dedi biraz hüzünlü bir gülümsemeyle. "Nasıl olsa bütün yaz orada olacağım."

Toprak, Serhat'ın sırtına vurarak, "Bu yaz ben de çalışacağım Serhat kardeş," dedi onu teselli etmek istercesine.

"Sahi mi? Nerede çalışacaksın?" diye sordu Esin.

"Bir turizm şirketi var. Yazın işleri yoğun olduğundan liselileri bile işe alıyorlar."

"İlginç," dedi Melis.

Toprak devam etti. "Yaz boyu evde oturursam, çıldırırım ben." Haklı kız!

Sıla, "Serra, senin planların var mı?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Hem de hiç ama hiç hesapta olmayan şeyler çıktı ortaya." Ve onlara İzmir'e gideceğimi, oradan da arkadaşlarla Akdeniz turu yapacağımızı bir solukta anlattım.

"Ne güzel," dedi Dilek.

"Senin adına sevindim," dedi Sıla da.

Melis ise hemen Akdeniz turunda görmem gerektiğine inandığı yerleri, "Mutlaka şuraya da uğra, kesin burayı da gör," diyerek sıralamaya başladı.

Bu bilgi fırtınasına Esin de katkıda bulunmaya başlayınca, "Durun, durun," dedim. "Bütün bu isimleri ben nasıl aklımda tutayım?"

"Haklısın," dedi Melis, hemen duruma el koymuştu...

"Peki Sıla, ya sen?" diyerek bizi sessizce dinleyen Sıla'ya döndüm. "Senin planların var mı?"

"Şimdilik yok. Yazın buradayız anlayacağın."

"İyi. Ben dönünce buluşur, birlikte bir şeyler yaparız o zaman," dedim.

Sıla'yla Dilek'ten kopmak istemiyorum.

"Bize de haber verin ama," dedi Melis.

"Kambersiz düğün olur mu?" diye Melis'i yanıtladı Dilek.

"Çocuklar," dedim. "Bakın ne düşünüyorum."

Beni dinliyorlardı.

"Mualla Öğretmen bizlere yıl boyu çok şey verdi."

"Evet, doğru.'"

"Gerçekten."

"Bizleri bu kadar seven ve düşünen birine en azından bir teşekkür etmemiz gerekmez mi?"

"Bak bunu hiç düşünmemiştim," dedi Esin.

"Benim de hiç aklıma gelmedi," diyerek dizine küçük bir şamar attı Melis.

"Ama bugün okulun son günü, ne yapabiliriz ki..." dedi Sıla, düşünceli.

"Eğer benim önerimi kabul ederseniz, hiç kafanızı yormanıza gerek kalmaz," dedim. "Söyle, söyle," dedi Dilek.

"Bakın o bizim için tahtaya özlü sözler yazıyordu ya, ben de araştırdım ve onun hoşuna gideceğine inandığım, ayrıca

bizim duygularımızı yansıtan bir güzel söz buldum. Onu tahtaya yazalım, altına da, 'Teşekkürler, hocam' diyelim. Kanımca bu Mualla Öğretmen'i çok mutlu edecektir."

"İyi de..." dedi pratik Dilek. "Tahtaya yazdığımız onu mutlu edecektir, bundan eminim, ama şöyle bakıp bakıp bizleri anımsayacağı kalıcı bir şey olsaydı daha iyi olmaz mıydı?"

"Haklısın," dedim. "Ama ne yazık ki, bu fikir aklıma dün gece geldi. Daha önce düşünebilseydim, birlikte gider, güzel bir şey alırdık."

"Nasıl düşünemedik ama..." diye hırslı hırslı söylendi Melis, sonra bana dönüp, "Neyse, sen şu özlü sözünü bir oku da dinleyelim," dedi bana.

"Evet, evet," dedi Dilek. "Duyalım."

"Canım gözünüzde o kadar da büyütmeyin, bana güzel gibi geldi ama bakalım siz beğenecek misiniz?"

"Serra, okur musun şunu?" dedi Melis.

"Değerli bir öğretmenin teşvikleri, bir öğrencinin yaşamını değiştirebilir," diye okudum ve yüzlerine baktım.

"Hımm," dedi Melis gözlerini kısıp düşünerek. Ardından da, "Güzel ama bence altına şöyle ekleyelim, "Siz de bizim yaşamımızı değiştirdiniz. Teşekkürler, hocam," diye önerdi.

"Çok güzel," dedi Dilek.

"Bence bu cuk oturdu," dedi Esin.

Sıla, "Mualla Hanım'ın hoşuna gidecek bir teşekkür biçimi olacak bu," deyince, kendimi tutamayıp, "ben de aynı fikirdeyim," dedim ve birisi beni anladı diye pek bir sevindim.

Dilek, "Bakın, ne diyeceğim," diyerek bizi susturdu. "Bu sözleri tahtaya yazalım ama ayrıca bir dosya kâğıdına da yazalım ve altını hepimiz imzalayıp ona verelim. Böylece kalıcı bir anı da bırakmış oluruz. Ne dersiniz?"

İşte bu hepimizin içine sinmişti. Artık herkes memnundu. Böylece Mualla Hanım'ın saatinde, o sınıfa girmeden ben

tahtaya geçmiş yazarken, Melis kâğıdı gezdiriyor, imzaları topluyordu.

"Değerli bir öğretmenin teşvikleri, bir öğrencinin yaşamını değiştirebilir. Siz de bizim yaşamımızı değiştirdiniz. Teşekkürler, hocam."

Melis dosya kâğıdını özenle kürsünün üzerine koydu. Hepimiz yerimize geçip beklemeye başladık.

Mualla Hanım yine koşar adımlarla sınıftan içeri girdi. Gözü tahtaya takıldı. "Ooo Suphi, beni uzun zamandır ihmal etmiştin. Bakıyorum okulun son günü hatırladın," diye Suphi'ye laf attı. Aynı anda kürsünün üstündeki kâğıdı gördü.

"Bu da ne böyle?" dedi ama önce tahtaya döndü.

Okudu. Sonra sessizlik. Arkası bize dönüktü.

Ne diyecek, kimbilir nasıl sevinecek, diye bekliyorduk. Oysa hâlâ arkası bize dönük, öylece duruyordu.

Bir süre sonra döndü, bu kez kâğıdı alıp okudu. Yine sessizlik. Hepimiz acaba yanlış bir şey mi yaptık, dercesine birbirimize bakıyorduk.

Sonunda başını kaldırıp bizlere baktı. Gözleri yaşlarla doluydu. Bir şeyler söylemek istercesine ağzını açtı ama konuşamadı. Başını salladı, titrek bir sesle, "Çok teşekkür ederim, çocuklar," dedi. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Onun bu duygusal hali hepimizi etkilemişti. Ne yapacağımızı bilemez halde susuyorduk.

Gözyaşlarının arasından bizlere gülümseyerek, "Siz bana bakmayın," dedi ve ekledi. "Beni çok ama çok duygulandırdınız. Bu kâğıdı ömrüm oldukça saklayacağım. Çok, çok teşekkür ederim."

Onun bu sözleri üzerine hepimiz rahatladık ve onu mutlu etmenin sevinci içinde bir ağızdan konuşmaya başladık. Bu sözlerin onu bir yüzük ya da bilezikten çok daha fazla etkile-

yeceği konusundaki tahminimde yanılmamıştım. Sıla'yla göz göze geldik ve birbirimize gülümsedik.

Bayrak törenindeyse neler oldu neler... Müdür Bey tüm okulun önünde, bizim sınıfı tebrik etti.

"Lise I C sınıfını okulumuza katkılarından dolayı kutlamak istiyorum," dedi ve ekledi. "Onların yanı sıra okulun müzik grubunu da okul yararına verdikleri konser nedeniyle tebrik ederim. Hepsine buradan, teker teker teşekkürlerimi sunmak isterim."

Ve tabii alkışlar, alkışlar...

Alkışların dinmesini bekleyen Müdür Bey devam etti. "Sizin böylesi sorumluluk taşımanız, çaba göstermeniz bizleri mutlu ediyor. Ben de bu çabaya katkıda bulunmak amacıyla, sizin bir dileğinizi yerine getireceğim, şimdi burada açıklamak istiyorum."

Hepimiz susmuş bekliyorduk. Müdür Bey ne yapmayı düşünüyordu acaba?

"Derslere girerken zil yerine müzik sesi duymak istiyormuşsunuz."

"Olamaz," diye fısıldadım Sıla'ya.

"Dur, dur, dinleyelim," diyerek beni susturdu Sıla.

"Bundan böyle, okulun saygınlığına yaraşır bir müzik türüyle derslere girip çıkacaksınız."

Sözünü tamamlamasına fırsat kalmadan kıyamet koptu sanki. Kimi bağırıyor, kimi ıslık çalıyordu.

Müdür bey gülümseyerek, "İzin verin de sözlerimi tamamlayayım çocuklar," dedi.

Öğretmenler, "Susun çocuklar," diyerek bizleri susturmaya çalışıyorlardı.

"Gelecek dönemde," diye devam etti müdürümüz, "teneffüste ve öğle tatilinde sürekli hafif müzik çalacak."

"Yaşasın!"

"En büyük müdür, bizim müdür."

Müdür Bey tüm okulun bu sevincini yüzünde bir gülücükle izledi bir süre.

Sonra da, "Bu kadar sevineceğinizi bilseydim, bunu çoktan uygulardım," dedi. "Çalınacak müzik türünü Mualla Hanım denetleyecek. Evet çocuklar, size tatilde iyi eğlenceler dilerim. Bunu hak ettiniz."

Bu da Mualla Öğretmen'in bize armağanıydı. Bunu ona söylemek için dönüp geriye baktığımda etrafının çevrili olduğunu gördüm.

"Hocam, bende Tarkan'ın kaseti var, getireyim mi?"

"Ben Madonna'yı getireyim. Çalar mısınız?"

"Hocam, Sezen Aksu'nun müziği saygın müzik, değil mi?"

Zavallı Mualla Hanım ise, "Tamam çocuklar tamam, gelecek dönemde konuşuruz," diyerek ellerinden kurtulmaya çalışıyordu.

Hepimiz sevgili öğretmenimizle tatil sonrası buluşmak üzere vedalaştık. Ve işte okulun son günü de böyle geçti.

Ne yıldı ama...

Yarın İzmir'e gidiyoruz.

Annem üç gün izin aldı, hafta sonuyla birleştirip, İzmir'de beş gün kalabilecek bizimle. Tabii anneannemle dedemi de götürüyoruz, böylece tam anneannemin istediği gibi bütün aile bireyleri kısa bir süre için de olsa bir arada olacağız.

Cüneyt'i ve arkadaşlarımı göreceğimi düşündükçe içim içime sığmıyor.

Bugün bir ara dışarı çıkıp yeni bir anı defteri aldım, çünkü bu defter bitmek üzere. Kot kumaşıyla kaplı, üstünde de kalın deri bir bant var. Çok şık ve değişik.

Gecenin sessizliğinde kiraz ağacımla konuşarak yazıyorum bu satırları.

Annem az önce yattı. Valizlerimiz hazır.

Neler yaşadım bu yıl, neler...

Önce eski okulumdan ayrılmanın üzüntüsünü yaşadım, sonra da yeni okula alışmanın güçlüğünü...

Yeni arkadaşlar edinmenin zorluğunu yaşarken kendime güvenmeyi öğrendim. Ne demişti annem... "Kendine inanmak zorundasın, aksi halde hayat boyu sana el uzatacak birini beklersin." Hiç de kolay olmadı ama başardım.

Sonra Mualla Hanım'ın sayesinde "düşünme"nin önemini fark ettim. Sorular sorarak kendimi tanımaya başladım. Bu beni o kadar mutlu ediyor ki... Sanki çeşitli ağaçların karmaşıklaştırdığı ormanın içindeki yüksek otları yara yara patikamı bulmuş gibi hissediyorum kendimi. Daha alacak çok yolum var ama en azından patikanın başlangıç noktasını buldum. Böyle olunca da, doğru yolda ilerlediğimi biliyorum ve bu da bana güç veriyor.

Sevgili defterim, bu sayfa senin son sayfan. Benimle ne çok şey paylaştın. Şimdi seni öbür anı defterimin yanına, kütüphanemin başköşesine yerleştireceğim ve sıkıntılı günlerimde çıkarıp yeniden okuyacağım, bana destek olasın diye.

Yeni defterime, İzmir ve Akdeniz gezisinin anılarıyla başlayacağım. Cüneyt'le geçen günlerimi yazacağım. Sırma, Tümay ve Zeynep'le yapacaklarımızı anlatacağım. Bütün bunları düşündükçe öyle seviniyorum ki...

Evet İzmir, evet Akdeniz, savulun Serra geliyor!

Arkadaşlar Arasında

Bir Genç Kızın Gizli Defteri 2

Eğer sevinçlerimizi içimizde hasret olmadan paylaşabiliyorsak, dertlerimizi gizlice sevinmeden bölüşebiliyorsak, kötü kişi olmayı göze alarak birbirimize doğruyu söyleyebiliyorsak, böylece birbirimizi yanlışlardan koruyabiliyorsak, samimiyetle saygının ince çizgisini çizebiliyorsak, birbirimizi yargılamadan olduğumuz gibi kabullenebiliyorsak, dünyalara bedel bir dostluğa sahibiz demektir.

Hayat arkadaşlarla güzel

Aldığımız kadar verdiğimiz böylesi bir dostluk, çocukluktan ölüme dek insanoğlunun edinebileceği en büyük zenginlik, kişinin kendine verebileceği en büyük armağandır!